

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER
PSYCHO
BEASTS

L.P.BALI

③

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Onun Psikopat Canavarları

Kötücül Canavarlar 3.
Kitap

E.P. Bali

Blue Moon Rising Publishing

E.P. BALI'S HOUSE OF ROMANTASY

Her Psycho Beasts bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve mekânlar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2024 by E. P. Bali
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu ilk baskı 2024 yılında Blue Moon Rising
Publishing tarafından yayınlanmıştır
www.ektaabali.com
ISBN e-kitap: 978-1-923159-06-8
Ciltsiz: 978-1-923159-14-3
Ciltli: 978-1-923159-16-7
Özel Baskı: 978-1-923159-15-0

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir Üretken Yapay Zeka kullanılmamıştır

Kapak Tasarımı: David Gardias
Lyle İllüstrasyon: Rami fon Verg
Bölüm Çizimleri: Wisp Tale
Format: E.P. Bali

İçerik Hakkında Bir Not

Okuyucularımın ruh sağlığını önemsiyorum.
Bu kitap, okumadan önce bilmek isteyebileceğiniz bazı temalar
içermektedir.

Bunlar şu adreste listelenmiştir www.ektaabali.com/themes

Bu dünyada kendini uzaylı gibi hissedenler için. Scythe anlıyor. Ben anlıyorum.

Contents

[Önsöz](#)

1. [Tırpan](#)
2. [Aurelia](#)
3. [Vahşi](#)
4. [Lyle](#)
5. [Aurelia](#)
6. [Tırpan](#)
7. [Aurelia](#)
8. [Ghoul](#)
9. [Aurelia](#)
10. [Xander](#)
11. [Aurelia](#)
12. [Tırpan](#)
13. [Tırpan](#)
14. [Aurelia](#)
15. [Ghoul](#)
16. [Aurelia](#)
17. [Xander](#)
18. [Tırpan](#)
19. [Ghoul](#)
20. [Aurelia](#)
21. [Xander](#)
22. [Aurelia](#)
23. [Tırpan](#)
24. [Tırpan](#)
25. [Aurelia](#)
26. [Aurelia](#)
27. [Aurelia](#)
28. [Aurelia](#)
29. [Tırpan](#)
30. [Aurelia](#)
31. [Aurelia](#)
32. [Tırpan](#)
33. [Aurelia](#)

34. [Vahşi](#)
35. [Aurelia](#)
36. [Tırpan](#)
37. [Aurelia](#)
38. [Lyle](#)
39. [Tırpan](#)
40. [Tırpan](#)
41. [Aurelia](#)
42. [Aurelia](#)
43. [Xander](#)
44. [Aurelia](#)
45. [Vahşi](#)
46. [Aurelia](#)
47. [Tırpan](#)
48. [Lyle](#)
49. [Aurelia](#)
50. [Vahşi](#)
51. [Aurelia](#)
52. [Tırpan](#)
53. [Aurelia](#)
54. [Tırpan](#)
55. [Xander](#)
56. [Aurelia](#)
57. [Ghoul](#)
58. [Aurelia](#)
59. [Aurelia](#)
60. [Tırpan](#)
61. [Aurelia](#)
62. [Aurelia](#)
63. [Aurelia](#)
64. [Tırpan](#)
65. [Aurelia](#)
66. [Tırpan](#)
67. [Aurelia](#)
68. [Tırpan](#)
69. [Aurelia](#)
70. [Tırpan](#)
71. [Aurelia](#)
72. [Vahşi](#)

73. [Ghoul](#)
74. [Aurelia](#)
75. [Xander](#)
76. [Lyle](#)
77. [Aurelia](#)
78. [Lyle](#)
79. [Aurelia](#)
80. [Vahşi](#)
81. [Aurelia](#)
82. [Vahşi](#)
83. [Lyle](#)
84. [Tırpan](#)
85. [Aurelia](#)
86. [Tırpan](#)
87. [Tırpan](#)
88. [Aurelia](#)
89. [Lyle](#)
90. [Vahşi](#)
91. [Aurelia](#)
92. [Tırpan](#)
93. [Lyle](#)
94. [Aurelia](#)
95. [Tırpan](#)
96. [Aurelia](#)
97. [Tırpan](#)
98. [Aurelia](#)
99. [Xander](#)

[Yazar Ayrıca E.P.](#)
[BaliHakkında](#)

Önsöz

Scythe

Yirmi Yıl Önce

E Bir köpekbalığı yavrusunun burnu bu malikanede kan döküldüğünü hissedebilir.

Hem çok.

Sıcak bir yaz günü, ilkokula başlamamdan bir hafta önce, babam beni 'bölgenin yeni kralı' dediği canavarı görmeye götürüyor. Deniz yılanları olabileceğini söylüyor. Okumayı sevdiğim masallardaki gibi bir altın oda olabileceğini söylüyor.

Ancak bu büyük ve soğuk yerde bunların hiçbirisi yok.

Babamla birlikte dairesel yolda yürürken her şeyi görebilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum ve kesinlikle daha önce hiç bu kadar büyük bir ev görmemiştim, siyah taştan yapılmış, ağaçlar kadar uzun sütunlar ve etraflarında keskin kabartmalarla oyulmuş farklı türlerde yılanlar. Tehlikeli bir evin tehlikeli muhafızları.

"Sırtını dik tut," diyor babam, sahiplenici elini uzun saçlarımda gezdirerek. "Ve çalıştığımız gibi düzgün selam vermeyi unutma."

"İçeride başka çocuklar da olacak mı?" Dikkatlice soruyorum. Bu yaşta bazı sorulara tahammül edemediğini anladım.

Uzun ön kapılardan biri açılıp siyah saçlı bir yılan sert bir yüz ifadesiyle dışarı çıkınca kaşlarını çatıyor. "Elbette, evlat."

"Bay Fengari," diyor yılan yüksek ve üstün bir ses tonuyla, bizden daha iyi olduğunu söylüyor. "Majesteleri sizi Yılan Sarayı'na davet ediyor."

İçeri giriyoruz ve daha önce hiç görmediğim yumuşak kırmızı bir malzemeden yapılmış sandalyelere oturuyoruz. Yılan buzlu gazlı içeceklerle geri dönüyor ve ben benimkini açgözlülükle yudumluyorum. Baloncuklar burnumu tıkıyor ve kurt annemin bazen yaptığı gibi başımı sallıyorum. Babam bana karanlık bir bakış atıyor.

Boş bardağımı dikkatlice parlak ahşap sehpanın üzerine bıraktığımda, odaya bir adam ve bir kadın girdi.

Babam ayağa fırlıyor ve ben de onu taklit ederek evimizin salonunda ikimizin de en az yirmi kez alıştırma yaptığı gibi belden aşağı eğilerek selam veriyorum.

"Majesteleri," diyor babam daha önce hiç duymadığım yavaş ve temkinli bir sesle. *Bu* insanlara asla küfretmeyeceğini ya da tehdit etmeyeceğini hemen anlıyorum.

Yılanların yeni Kralına ilgiyle bakmak için doğruldum.

Babamdan bile uzun, ama babamın iri yarı olduğu yerde, Mace Naga yağsız kaslarla inşa edilmiş. Omuzlarına dökülen gece kadar siyah saçları ve her şeyi gören karanlık, dikkatli gözleri var. İçgüdülerim bana onun öldürürken gözünü kırpmayan bir canavar olduğunu söylüyor.

Yanındaki kadın sadece eşi olabilir, çünkü onu ne kadar yakın tutuyor, ancak bir kraliçeye benzemiyor. Süt gibi solgun, sulu mavi gözlü ve kolayca kırılacak bir kamış gibi ince. Ayrıca içinde bir yavru olan büyük, yuvarlak bir karnı var.

Yüzümde bir gülümseme yaratıyor çünkü bu bana kendi küçük kardeşimi hatırlatıyor.

"Bay Fengari," diyor kral, sesi derin ve kesin. "Demek *kıymetli* oğlunuz bu." Ona bakıyorum ve ince dudakları gülümseyerek kıvrılıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gümüş saçlarımı, mavi gözlerimi, solgun tenimi görüyor ve beni şaşırtarak bunu komik buluyor. "Kesinlikle öyle bir görünüşü var. Bu yaşta yer değiştirebilir mi?"

"Henüz değil Majesteleri, ama o da boğulmuyor."

Babamın garajda su dolu bir kovayla yaptığı deneyleri hatırlayınca irkiliyorum.

"Onun güzelliğini görüyor musun?" Babam bana yaklaşıp saçlarımı okşayarak devam ediyor. "O güzel gümüşü?"

Hamile kadın bana gülümsüyor ve fısıltı gibi yumuşak bir sesle "Gözlerinde nezaket görüyorum" diyor.

Yılan kral ona, babamın aptalca bir şey söylediğinde anneme baktığı gibi bakıyor.

"Sizi görmeyi beklemiyordum Majesteleri." Babam kadına tekrar eğiliyor ve gergin olduğunu biliyorum.

Hamile kadın belli belirsiz gülümsüyor. "Duyduğumda-"

Kral, "Ona Bayan Naga diye hitap edeceksiniz," diye sözünü kesiyor.

Babamın boynu biraz pembeleşiyor. "Elbette, Majesteleri."

O zaman kraliçe o *değil*. Yılan Kral babam gibi olmalı, ininin rex'i. Diğer eşlerinden biri kraliçe olmalı.

"Gel," diyor kral, babamı işaret ederek. "İş konuşalım."

Yerlerine oturmaya başlarlar ama kadın öne çıkar. "Ufaklığı gezintiye çıkarabilir miyim? Ona bahçedeki nilüfer çiçeklerini gösterebilir miyim?"

Bu bayan farklı, bunu artık biliyorum. Gözleri bir çocuğunki gibi yumuşak ve şakacı. Tanıştığım diğer kadınlar gibi harareti ve araştırmacı değil.

"Gitmek istiyorum," diyorum ciddiyetle. Daha önce hiç 'çiçekli nilüfer' görmemiştim. "Evet, evet," diyor babam heyecanla. "Onu bir tur atmaya götür."

Hevesle hanımefendiye ayak uyduruyorum ve o beni süslü karo zemin üzerinde kemerli bir arka kapıya götürüyor. Dışarısı çok güzel, iki parlak yeşil eğrelti otlarını gıdıklayan serin bir esinti var. Düzgün bir taş yol, yeşil bitkiler ve beyaz, mor ve sarı çiçeklerle dolu bir bahçenin içinden geçiyor.

"Gözlerin deniz gibi," diyorum utanarak.

Bana gülümsüyor, onu çok genç gösteriyor. "Ve gözlerin özgür."

Nedenini bilmediğim bir şekilde kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bir süre sessizce yürüyoruz ve o dalgınca yuvarlak karnını okşuyor. Bir sonra küçük bir göletin yanında durdu.

Çiçekler güneşte pişen küçük prensesler gibi açıyor. Bana onları gösteriyor ve ben de eğilip parmaklarımı durgun suya daldırıyorum.

"Size bir hikaye anlatacağım," diyor. "Eğer dinlemek istersen o."

Hevesle başımı sallıyorum, bu nazik kadın beni büyülüyor. Rex'inden farklı. O güzellik ve güneş ışığıyla çevrili sessiz alanlara ait. Yanaklarına renk ve gözlerine neşe getirecek bir şey.

Gölün ötesine bakmadan önce hoşgörüyü gülümsüyor. Sesi çok daha sessiz, boğuk bir melodiye bürünür. "Genç bir prenses varmış, türünün son örneği, deniz kıyısında bir sarayda yaşarmış. Ve türünün son örneği olan, yüz yıldır denizin altındaki krallığında yaşayan kadim bir prens varmış."

Zor nefes alıyorum. "Adı neydi?" Fısıldıyorum.

Yutkunuyor ve o kadar sessiz söylüyor ki duymak için eğilmem gerekiyor. "Eko. Ve o bir Grönland köpekbalığıydı. O kadar uzun yaşayabilirler, bilirsiniz, karanlık okyanusun soğuk derinliklerinde. Ama genellikle kördürler. Küçük balıklar gözlerini yer bitirir. Eko kadim ve bilgeydi ve görmesini sağlayan kendine has bir büyüsü vardı. Bu büyü, eşinin onun için hazır olduğu anı hissetmesini sağlıyordu. Soğuk sulardan güneydeki sıcak sulara kadar tüm yolu kat etti. O yabancı, uzak kıyılara vardığı gece, prenses havada bir şeyler hissetti."

Sesi yeni bir ritim kazanıyor ve gözleri keskin, sanki büyük bir sırdan bahsediyormuşuz gibi.

"Evinin yakınındaki sahilde dolaşırken gecenin karanlığında kum tepelerinin arasında bir şeyin parladığını gördü. O ışığı takip etti; ruhuna seslenen saf, göksel bir şeydi bu. Ayakları okyanusa değen denizin prensi ayakta duruyordu ve boynunda çiftleşme işareti vardı. Prens onun elini tuttu ve birlikte kumsalda oturup şafak güneşi ufukta görünene kadar hayatları hakkında konuştular.

"O gece geri döneceğine söz vererek denize döndü. İkisi de söz verdikleri gibi döndüler, ertesi gece ve bir sonraki gece. Ve bu böyle devam etti, ta ki eski prens rahatsızlanmaya başlayana kadar. Orada olmayan şeyler görmeye, olmayan şeyler duymaya başlamış.

duyulmaması için. Prenses, tekrar iyileşebilmek için suya dönmesi için ona yalvarmış. Prenses, ona sahipken deli olmayı, onsuz akli başında olmaya tercih edeceğini söyleyerek reddetmiş.

"Ama prenses onda gördüğü acıya dayanamadı ve kaderin ona verdiği güçle Eko'yu evine geri dönmeye zorladı, bir yıl içinde kumların üzerindeki aynı yere geri döneceği sözünü verdi. Fakat ertesi yıl prenses belirlenen gelmemiş. Prens Eko kumsalda oturup bekledi ve bekledi. Ama prenses hala gelmemiş. Sadece bir animusun reginasını arayabileceği gibi onu aramış ve evinde bulmuş. Ama onu görmekten umduğu kadar mutlu değildi.

"Sen her zaman denizden olacaksın,' dedi. 'Ve ben her zaman karada olacağım. Bu hayatta asla birlikte olamayız.' Kalbi itiraz etse de, Grönland'ın soğuk kemiklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Eğer kız isteseydi kalırdı. Delilik onu ele geçirene kadar kalırdı. Ama onu sevdiği için gitmesine izin verdi. O da onu sevdiği için isteğini kabul etti. Böylece, ağır bir kalple ayrıldı.

"Ama yine de o kadim prens, her yılın ilk dolunayında, kraliçesini bir an olsun görebilme umuduyla aynı sahile geri döner. Ve her yıl, o prenses aynı dolunaya bakar ve bilir ki, sadece o gece için, o eşi aynı aya bakarlar ve bu paylaşabilecekleri tek şeydir."

Hikâyesini bitirirken ona bakıyorum. Bu kadın başkalarının şeyleri biliyor. Babamın asla anlayamayacağı şeyleri. Kalbimde derinden hissettiğim şeyler.

"Kader sana gülümsüyor," diye fısıldıyor bana, bir elini karnına koyarak. "Ama aynı zamanda ağlıyor."

Bölüm 1

Scythe

Aurelia, Sabrina'nın kuyruğunun kesik ucuna bakarken ben de onu alçıpanın üzerinde tutan hançeri çıkarıyorum.

Odanın dışında Stacey, birkaç dakika önce anima yatakhanesine koşarak gelen Raquel ve Connor'ın arasında öğürüyor. Ben Xander'ı animus yatakhanesindeki kaplanları sorgulaması için gönderirken, Lyle dışarıda yatakhane gargoye'ı Christine'in aklını başına getirmeye çalışıyor.

Sabrina'nın kuyruğunu mendilimin üzerine koyup dikkatlice yatağının üzerine yerleştirdikten sonra siyah saplı hançeri inceliyorum. Pürüzsüz deri kaplı belirgin fiziksel izler olmasa da, onu en son elinde tutan canavarın enerjik imzası gün gibi ortada.

"Onu geri almalıyız Scythe." Aurelia'nın sesi kısıtlanmış duygularla boğuk çıkıyor.

Ona, hayatımıza girdiği günden beri kardeşlerime eziyet eden genç kadına bakmak için dönüyorum.

Bana eziyet eden kişi.

Üzerinde büyük boy düz siyah bir tişört ve eşofman altı var; tıp merkezindeki kayıp eşya kutusundan gelen çok sayıda yabancı kokuyu taşıdığı için vücudundan söküp atmak istiyorum. Zeytin rengi teni hem durumun adrenalini hem de Lyle tarafından sahiplenilmenin etkisiyle kızarmış. Gücü, beni eskisinden farklı bir şekilde çağıran vahşi, baştan çıkarıcı bir karışım halinde etrafında dolaşıyor. Bu onun altın enerjisinden daha parlak ve daha tehlikeli. Elmas parlaklığında altın gibi.

Kendini tutuşundaki dikkat sayesinde o da farkı hissediyor.

Ağzını çalkalayıp çoğunu silmiş olsa da kan kokusu hâlâ üzerine sinmiş durumda.

Fredrick Ulman'ın hayatının kanı.

Bir adamı öldürdüğü gerçeği onu değiştirecek mi merak ediyorum. Acaba intikam almak onu da beni değiştirdiği gibi değiştirecek mi?

Aurelia alev alev yanan mavi gözleriyle bakışlarıma cesaretle karşılık veriyor ve sessizliğim etrafına yerleşirken, o yumuşak, çekici ağız sert bir çizgiye oturuyor.

"Bana bir emir mi veriyorsun?" Kısık bir sesle soruyorum.

Öfkesi yatışıyor ve sessizce konuşuyor. "Senden yardım istiyorum. Bana verip vermemek senin seçimin. Ama sen olsan da olmasan da onu geri alacağım."

Beni şaşırtıyor. Aurelia Boneweaver her gün beni şaşırtıyor.

Başımı sallıyorum. "Bu bir yem, Aurelia."

"Bu benim hatam," diye karşı çıkıyor. "Bunu düzeltmem gerek." "Pek çok şey senin suçun."

Daha önce birçok kez yaptığı gibi şok içinde bana göz kırpmıyor. Ama bu sefer gözleri ışığa takılıyor, parlıyor ve gözyaşlarıyla doluyor.

Kokusu burnuma ulaşıyor, tatlı ve tuzlu, beni büyülüyor. Beni içine çekiyor.

Köpekbalığımla dişlerini şaklatıyor, Aurelia'yı ağlatan yaratığa acı çektirmek istiyor. Ama şu anda o benim.

Midem kendi kendine dönüyor.

Sesli bir şekilde yutkundığında üzerimdeki büyüsü bozuluyor. "Peki, sonra?" Şimdi utanıyor.

Yaklaşmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Tavsiyemi ister misin?" Başını sallıyor.

Sert bakıyorum. Ve onun bana boyun eğişini izlemek beni son derece memnun ediyor.

"Evet, lütfen," diye açıklıyor.

Cevabım kısa. "Bırak onu."

Aurelia'nın yüzü bir saniye içinde itaatkârlıktan öfkeye dönüştü. "Sanki ben bunu yapardım!"

Büyüleyici.

Raquel'in masasındaki sandalyeyi çekip oturuyorum ve vücudumdaki ani gerginliği dağıtmak için bacaklarımı uzatıyorum. Bir zamanlar Aurelia'nın gerçek güçlerinden habersiz olmasını istemiştım. Ama gerçek halini gözlemledikçe, *daha* neler görmeyi daha çok istedim. İkimden bir ses onu tüm gücüyle dünyada görmeyi arzuluyor. İkimizin birlikte düşmanlarımızın kanını dökme ihtimali animusumu heyecanlandırıyor.

Ama bunu yapabilmek için Aurelia'nın bilenmiş olması gerekiyor. Eski zamanlarda, sahip olduğu vahşi, kaba kuvvet gücü onu kraliçe yapmaya yeterdi. Ama bu dünyada? Vahşi gücün gerçekten ölümcül olabilmesi için kusursuz bir hale getirilmesi gerekiyor.

Marduk yön değiştirmemden çok memnun olacak.

Ben de ona "Sana yardım etmeyi reddedersem, bundan sonra ne yaparsın?" diye sordum.

Odanın içinde sinirli bir şekilde ilerliyor ve arkadaşlarının çılgınca seslerinin duyulduğu kapıdan dışarı bakıyor. "Burada zaman kaybediyoruz."

"O öldü Aurelia," diyorum kararlılıkla. "Bir sonraki saat, bir sonraki gün bir fark yaratmayacak."

Etrafında dönüyor, panik alevleniyor. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

"Hayır." Sert bir ses tonuyla onu cezalandırdım. "Şimdi bana ne yapacağını söyle. Bir sonraki hamlen ne olurdu?"

Gözleri odanın içinde geziniyor. "Ben... Ben-"

"Arkadaşlarının yardımı olmadan."

Bana ters ters bakıyor, sonra derin bir nefes alıyor ve tartışarak bir yere varamayacağını anlıyor. Çıplak ayağına vuruyor.

"Şey. Belli ki kız babamın elinde. Ben olsam onu arardım. Eğer arkadaşımı rehin tutuyorsa, belli ki benden temas bekliyor."

"Rehine alırken her zamanki taktiği bu mu?"

Sessizleşiyor ve ben onun çok uzaklarda, oyalanmayı sevmediği bir yerde olduğunu biliyorum. Uzak geçmişte. Sonra sessiz bir "Evet." sesi duyuyorum.

"Peki o telefon görüşmesinin, o müzakerenin nasıl geçeceğini düşünüyorsun?"

O kapanır onu gözler Çünkü o bilir ve Cevap.

Omuzları çöktü. "Pek iyi değil. Bu bir pazarlık bile olmaz."

"Peki senden ne isterdi?" Onu gerçeğe doğru itiyorum.

Gözleri arkamdaki pencereden karanlık manzarayı tarıyor, sanki Mace Naga ve maiyetinin Yılanlı Saray'a geri döndüğünü görebiliyormuş gibi. "Kendimi sunmak için. Kendimi teslim etmek için."

"Peki sen nasıl cevap vereceksin?" "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorsun. *Düşün*. Mace gibi bir canavarla nasıl başa çıkmalısın? Onu baban olarak düşünme. Baban değil o. Bunu bugün gösterdi. On üç yaşından beri bunu her gün gösterdi."

Ona tokat atmışım gibi irkildi.

Köpekbaliğim bedenimin içinde şiddet vaat ederek çırpınıyor. Daha yumuşak bir sesle, "Bir adam sana kim olduğunu gösterdiğinde, ona inanırsın. Her hareketi açıklayıcıdır."

Bunu düşünürken kara kaşları çatılıyor, elleri kalçalarında, yere bakıyor ve derin düşüncelere dalmış bir halde dudağını ısıyor. Aurelia'nın hayatı şimdi dramatik bir şekilde değişecek ve buna hazır olup olmadığını merak ediyorum. Yapmak zorunda olduğu şeye.

Sandalyeye geri oturup en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. "Sen ve ben küçük bir anlaşma yapacağız."

Bana şüpheyle bakıyor. Aferin kızıma.

"Biz tepki vermeyiz Aurelia. Yanıt veririz. Sabrina'yı canlı ve umarım çoğunlukla iyi bir şekilde geri getirmene yardım edeceğim. Karşılığında sen de benim yaratıklarımın biri olacaksın. Her emrime itaat edeceksin. Kurallarına uyacaksın. Bana bağlılık yemini edeceksin."

Güzel yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirir.

Ama bana yeminli animalarım olmadığını bilmiyor. Animalar, evet. Ama animalar asla. O ilk ve tek olurdu.

"Al yoksa benden bir şey alamazsın."

Gözleri vücudumda o kadar hızlı geziniyor ki kaçırmış olabilirim. O kartal gözleri ne görüyor? Boneweaver gözleri ne görüyor? Eğitimle, bir köpekbaliğı gibi görebilir mi?

Midemde hiç beklemediğim taze ve temiz bir şeyler parıldıyor. Belki de Aurelia yumuşak, kontrollü bir nefes aldığı için yüzüme yansıyor.

Bölüm 2

Aurelia

Birini öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ben bir şifacıyım. Bu benim çağrım, yıllardır da öyle.

Ama şimdi şiddet bir savaş şarkısı gibi kanımda dolaşüyor. Baş döndürücü ve güçlü. Çekici. Bu gece Fredrick Ulman'ı öldürdüm ve o kanlı melodinin yankısı hala .

Bir can aldığım için bulanıyor olmalı. Değerli bir şeyi yok ettim.

Ve yine de doğru hissettiriyor. Arkadaşlarımdan birini kurtardım ve onun hayatına yönelik bir tehdidi ortadan kaldırdım. Lyle'a *asla yalnız savaşmayacaksın* demiştim. Ve varlığımın özünde bunu kastetmiştim. Ve ailem haline gelen Sabrina'nın yurt odasında dururken, bunu tekrar yapabileceğimi fark ettim. Onu kurtarmak için kan dökmek, et yırtmak ve kemik kırmak *istediğimi*.

İçimdeki hayvan parçası da bir yırtıcının beni yakından incelediğini biliyor.

Sadece bir avcı değil, aynı zamanda bir eş.

Scythe ilk kez benden bir şey istiyor. Elbette, bana küçük emirler vermeyi seviyor, ama hiç bir şey talep etmedi.

Bana bir ültimatom verdi.

Bu yüzden ondan nefret etmeliyim. Arkadaşımla kaçırılmasını bu şekilde üzerime yıkacak kadar zalim olduğu için ona kendini ve köpekbalığını becermesini söylemeliyim.

Bunun yerine, bir tuzlu su timsahına dönüşen ve Fredrick Ulman'ın kafatasını parçalayan ilkel parçam başını eğiyor ve köpekbalığımızı dikkatle değerlendiriyor.

Güçlü vücudunun hatlarında, sert, kare çenesinde ve buz gibi gözlerindeki soğuk zalimlikte beni kontrol etmek istediğini görüyorum. Bunun, fırsat verildiğinde daha da tehlikeli olabilecek tehlikeli bir eşin son ve umutsuz bir çabası olduğunu görüyorum.

Ama bunun bana karşı kullanılabileceğini de görüyorum. Onun *kuralları* tarafından engelleneceğim.

Bu yüzden ona tundralı gözlerinin içine eşit bir şekilde bakıyorum, çünkü şu anda odada birden fazla yırtıcı var. "Peki hayvanlarınızın ne tür kurallara uymasını istiyorsunuz?"

Scythe bana soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Ben ormanın kurallarını uygulayım."

Buna şaşımamalıyım. Bu barbarca ve tehlikeli. Canavarların yeraltı suç dünyasının yolu bu ve ben buna babamın dizinin dibinde maruz kaldım.

Uzun zaman önceydi ama hatırlanması gereken tek bir kural vardı: En güçlü olana tam teslimiyet. Bu tek kuralın içinde başarılı bir suç örgütünü yönetmek için ihtiyacınız olan her şey vardır: nihai sadakat, yerleşik hiyerarşi, birbirini ödüllendiren ve cezalandıran astlar.

Scythe'ın benden girmemi istediği dünya bu. Gözleri ruhumu delip geçiyor, korkutucu ve bir o kadar da kendinden emin.

Sabrina'yı geri almak için ihtiyacım olan şey bu güven.

Ama Scythe'ın dünyası babamın sarayını yönetme şekline ne kadar benziyor? Artık her sözüne itaat etmek için ona bağlı olacağım.

Sabrina mı, özgürlük mü? Hangisini daha çok istiyorum?

Küçük bir parçam bu tekliften ve bunun zorluğundan heyecan duyuyor.

"Peki," diyorum net bir sesle. "Sabrina için bunu yapacağım."

Gözlerinde zevk gibi bir şey parlıyor, buzu soğuk ateşe dönüştürüyor.

Emir dilinden dökülüyor. "Buraya gel."

İçimde kalan korkuyu yutkunarak ona boyun eğiyorum ve çıplak ayaklarımın üzerinde birkaç adım ilerliyorum.

"Diz çok."

İtaat etmeden önce yutkunuyorum. Bu pozisyon tamamen adaletsiz çünkü kasıkları tam önümde. Bu kadar yakinken keskin, güçlü kokusu burnuma ulaşıyor ve kendimi bakmaya zorlamam gerekiyor

Ona ve çiftleşme işaretimize bakarak, solgun tenini göksel ışıkla çizerek. Bir canavara yemin etmek ona boyun eğmektir. Henry sol omzuma saklanıyor, ben de kollarımı çiftleşme olduğu tarafa doğru kaldırıp saçlarımı boynumdan süpürüyorum ve evrensel bir teslimiyet işareti olarak boynumu açıyorum. Scythe dünyada uğruna bunu yapabileceğim birkaç hayvandan biri. Umarım bunu biliyordur.

Scythe gözlerini benimkilerden ayırmadan elini cebine atıyor ve gümüş sigara tabakasını çıkarıyor. Açıyor.

Bir tarafta, kokusuna bakılırsa hayvansal mavi gence benzeyen, elle sarılmış sigaralardan oluşan düzgün bir sıra var. Ama diğer tarafta tamamen beklenmedik bir şey var. Kemik beyazı bir köpekbalığı dişi, üçgen ve tırtıklı.

Onun olup olmadığını sormak istiyorum ama dilimi ısıtıyorum çünkü şimdi hareketleri bir ritüelin temposunu taşıyor. Sanki kutsal bir şey gerçekleşmek üzereymiş gibi. Tekrar ona bakıyorum ve Scythe'ın dişe bakarken hareketsiz kaldığını görüyorum.

Odanın sıcaklığı düşüyor ve soğuk bir okşayış omurgamı titretiyor. Vücudumun her yerindeki minik tüyler diken diken oluyor.

Bunlardan herhangi birinin beni sarsması gerekirdi, ama asıl kemiklerimi sızlatan bir sonraki yaptığı şey.

Elini bana doğru uzattı.

Bir an için ona bakıyorum. Geniş avuç içi, vücudunda sahiplenici bir şekilde mürekkeple işaretlenmemiş birkaç yerden biri. İçimdeki Regina bunun nadir olduğunu biliyor. Scythe'ın dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyor. *Aktif olarak* başkalarına dokunmaz.

Zaman etrafımda çamur gibi akarken, bir nefes alıyorum, kendi elimi kaldırıyorum ve sonsuz bir yavaşlıkla avuç içim yukarı bakacak şekilde onunkine koyuyorum.

Vücudum hemen tepki veriyor.

Temas noktasından koluma ve vücuduma doğru karıncalanmalar yayılıyor. Scythe aldığı keskin nefesten o da bir şeyler hissediyor.

Alışılmadık bir şekilde boğazını temizliyor. "Benden sonra tekrar et. Ben, Aurelia Boneweaver, Scythe Kharkorous'a sadakat yemini ediyorum."

Tanrıça, bunu gerçekten yapıyorum.

Sabrina için. Kelimeleri dikkatlice tekrarlıyorum.

"İ Yemin et için itaat et onun komutlar kadar Sabrina Panthera bana sağ salim dönecek. Kanım üzerine yemin ederim, yoksa ölüm beni alır."

Bunu söylerken tüylerim diken diken oluyor ve hemen sonuna ekliyorum: "Beni babama ihbar etmediğin sürece."

Köpekbalığı dişinin ucunu işaret parmağıma bastırmadan önce Scythe'ın dudakları seğiriyor.

Bir damlacık kan akarken iğnenin batışıyla bir tıslamayı bastırıyorum.

Scythe kıpırdamadan durur ve kızıl boncuğa göz kırpar. Sonra tekrar göz kırpmıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, aniden parmağımı ağzına götürüyor.

Ve kanımı yalıyor.

Dili parmağıma karşı sıcak. Başım dönüyor, kalbim çarpıyor, duyularım canlanıyor. Sanki gezegendeki en lezzetli şeyi tatmış gibi gözlerini kapatıp sandalyede arkasına yaslanırken ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum. Nedense *bunun* ritüelin bir olduğunu sanmıyorum. Bu bir yılan kanı sözleşmesi gibi değil, aynı sihir orada yok. Hayır, bu ritüelin tamamen Scythe'a ait olduğunu tahmin ediyorum.

Adını fısıldıyorum.

Gözleri şak diye açıldı. Aniden elimi bıraktı ve sandalyeden kalkarak kesin bir ifadeyle "Aferin kızıma" dedi.

Bekle, az önce olanlar hakkında konuşmayacak mıyız-

"Ama o testi geçemedin Aurelia."

Üzerimde yükselirken kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Nasıl!"

"Pazarlık etmeye çalışmadın."

"Ama sen dedin ki-"

"Bir canavarın ne söylediği önemli değildir. Önemli olan ne yaptığıdır."

Hay sikeyim. Testini geçememiştim. Ani bir yorgunluk dalgası beni boğmakla tehdit . Ama hala düşünecek çok şey var.

"Peki şimdi ne olacak? Babamla iletişime geçecek misin?"

Başını sallar. "O adam senin baban değil. O bir koca değil. Bir eş bile değil." Ne demek istediğini anlayamadan hızla devam ediyor. "Sana benim dünyam hakkında bir şey öğreteyim Aurelia. Bunu baban yapmadı. Kendini asla doğrudan bu işe bulaştırmazdı. Bir aracı kullandı. Sence kimi kullanırdı? Bir kediye esir almak için?"

Bunu düşünemediğim için biraz utanıyorum. Babam kurnazlıkta sınır tanımaz, *elbette* bu olayla ilişkilendirilmemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Ama bir kedi tutsak? Telekinezi ile mi?

Kalbim sıkışıyor. "Clawsonlar" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor. Başımı sallıyorum. "Ama akademiden bir öğrenci kaçırmak yasadışıdır. Burada bir ateşkes var, Tanrı aşkına! Konsey-"

"Suç lordları kendi işimizle ilgilenir. Belediyeyi bu işe karıştırmayız. Bunu bilmeniz gerekir."

Kahretsin. Evet, yapmalıyım. "Peki. Peki sonra ne olacak?" "Bana bırak."

Ona boş boş bakıyorum. O da bana bakıyor. Birden son bir dakikadır onun yüksek formu önünde diz çökmüş olduğumu fark ediyorum. Aceleyle ayağa kalkıyorum. "Peki ya Savage? Onun hakkında da bir şeyler yapmalıyız."

Ağzının kenarı seğiriyor - gerçekten de sırtacakmış gibi seğiriyor. "Eminim küçük kardeşim hayatının en güzel anlarını yaşıyordur."

Bölüm 3

Savage

Olumlu bir insan olduğumu düşünmek isterim. Xander bana hayalperest diyor, ama Scythe ruhlu diyor.

Her ne ise, şu anda hayatımdaki en iyi şeyden hızla uzaklaşırken bana yardımcı olan tek şey bu. Regina'mdan. Aurelia Boneweaver.

Zırlı kamyon çıplak ayaklarımın altında gümbürdüyor, metalden yapılmış bir canavar, tıpkı benim gibi etten yapılmış canavarları tutmak için özel olarak inşa edilmiş.

Hannibal Lecter tarzı dik bir sedyeye bağlandım, obsidyen zincirlerle o kadar sıkı bağlandım ki kıpırdayacak yerim kalmadı. Ağzımda bir ağızlık ve onun üzerinde de bir kukuleta var. Başlığın ötesini pek göremiyorum ama onları hissedebildiğim kesin.

Yeni korumalarım.

Yakındaki kasabada bekliyorlardı. Ruben ve konsey, Lyle'in şüphesini uyandırmamak için onları beklemeleri için çağırmıştı. Akademi gardiyanlarının beni hapishane nakil aracına bindirmelerine izin verdikten sonra, kasabada durup gardiyanları değiştirmek üzere yola çıkmışlardı.

Taktik teçhizatlı altı canavar etrafımı , tüfeklerini göğsüme ve başıma doğrultmuşlardı. Bir zamanlar akademi gardiyanlarına, tozlukları ve sıgır sopalarıyla sevimli derdim. *Bunlar* Blackwater Hapishanesi gardiyanları, akli dengesi yerinde olmayan canavarlarla başa çıkmak için tüm güzel zil ve düdüklere sahipler.

Olayın dramatik yönünü kaçırmıştım. *Ciddiyeti*. Lazer işaretli tüfekler, pençe korumalı üniformalar... kafanıza inen bir cop darbesi.

Ayak parmaklarımı heyecanla esnetiyorum, çünkü vücudumda hareket ettirebildiğim tek yer orası, bir yandan da tatlı Regina'm için yaptığım yeni şarkıyı mırıldanıyorum.

"Benim Regina'm, çok keskin dişleriyle, seninkinden daha iyi, Benim Regina'm, kösele gibi derisiyle, pençelerinden daha iyi, O tatlı bir çitir, Onun için seve seve ölürüm..."

"Biri şunu mı?" diyor bir gardiyan.

Bir tüfeğin arka ucu karnıma çarptı ve "Oof" diye bir ses çıkardım. Ama bu ruh halimi bozamaz.

Aurelia'nın minik bir kuştan tuzlu su timsahı formuna geçişini gösteren sinematik görüntü zihnimde dönüp duruyor. *Her* haliyle ne kadar çarpıcı ve mükemmel bir canavar.

Ona istediğinizi elde etmek için bazen tehlikenin içine doğru yürümeniz gerektiğini söylemiştim. İyi bir Animus, Regina'sına örnek olur.

Ona benim ve kardeşlerimin neler yapabileceğimizi göstermek istiyorum.

* * *

Sekiz saat sonra, Yaramaz Canavarlar için Blackwater Federal Hapishanesi'ne girdik. Kurallarına göre gardiyanların işemesi için her iki saatte bir durduk, ancak hareket etmeme izin verilmediği için her seferinde bir şişeye işemek zorunda kaldım.

Barbar insanlar, bu muhafızlar.

Sonunda, üç kamyonadan oluşan konvoy beş kapıdan da geçerek, vahşi erkek, şiddet ve kan yerin derinliklerine doğru ilerliyor. Kendi kalbim için bir parfüm.

Gıcırdayarak durdu, herkes benim girişime hazırlanmak için dışarı çıktı.

"Onunla biraz konuşmam gerek," diye gürliyor Ruben'in sesi dışarıda, ağır adımları kamyonetin arkasına çarpmadan önce. Kaputu kabaca çekip çıkarıyor ve ben de mutlu bir şekilde temiz hava alıyorum. Ruben içeride duruyor

Önümde, heybetli ve etkileyici, kocaman kollarını kavuşturmuş, sakallı yüzü asık. Benimle adil bir dövüşte başa çıkabilecek az sayıdaki erkekten biri, gerçi daha önce hiç karşı karşıya gelmemiştik. "Üzgün olduğumu söyledim ama-" o dağ gibi omuzlarını silkiyor. "Üzgün . Sen babandan bile daha kötü oldun."

Alay ettim. "Ondan bu hoşlandığını bilmiyordum. Bana Regina'm hakkında anlattığın şey ne içindi?"

Hırılıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyordum. Seni yavruluğundan beri tanıyorum ama artık tamamen aşmışsın Sav."

"Uh-huh," diye mırıldandım. "Hadi gidelim o zaman. Beni oraya at, anahtarı da at."

Yeni bir şarkının sözleri.

Ruben gözlerini deviriyor, sonra uzanıp dik duran sedyemin kollarını tutuyor ve beni açık kapıya doğru götürüyor. Beni dışarı çıkarmak için asansör mekanizmasını bile kullanmıyor, sadece beni aşağı indirmek için kendi kaslarını kullanıyor.

Geçmiş yaşamında kesinlikle bir ayıydı; dişlerinde her zaman kan olan büyük, tüylü bir ayı. Bir sonraki hayatında hangi canavar olacak merak ediyorum.

İçerideki mahkumların testosteronu ve saldırganlığıyla baharatlı olsa da temiz havada olmak güzel.

Ruben beni sevimli bir şeref kıtasının arasından geçiriyor, hepsi de silahlarını benim için doğrultmuşlar. Geçen seferki gibi sert bir şey yapacağımdan endişeleniyorlar; bir şekilde bu Hannibal bağlarından kurtulacağım, onları tekmeleyip ısıracam ve Larry kadar mutlu bir şekilde buradan çıkıp gideceğim.

Tabii ki yanılıyorlar. Bu geçen seferki gibi değil.

Ruben beni ve sedyeyi saran kilometrelerce uzunluktaki zincirleri çözüyor. Altımda, gardiyanların büyük zevkiyle cırılçıplaktım.

Hevesle sırtıyorlar.

"Sanırım bu bir veda," diyorum dramatik bir iç çekişle. "Seni özleyeceğim, Rubes."

Orada gerçekten güzel bir şiir var, ama birazdan meramımı anlatacağım.

Arkamda, refakatçiler kamyonların etrafında dolaşıyor, sigara içiyor ve yaşlı kuşlar gibi dedikodu yapıyorlar. Tüm mahkumlar yataklarında kilitli olduğundan, gece vardiyasında tembellik etmeyi seviyorlar.

"Hoşça kal Savage," diyor Ruben soğukkanlılıkla, topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce.

Blackwater muhafızları kıkırdıyor.

Beni hatırlayan yaşlı bir çita, "Hoş geldin Savvy," diye alay ediyor. "Biz de seni bekliyorduk."

"Öyle mi?" Kamyonlardan olabildiğince uzaklaşarak, sikimi sallayarak söylüyorum. "Beni tekrar çıplak görmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi aşkım?"

Diğer gardiyanlar iğrenç bir şekilde gülüyorlar ve sopalarını parmaklıyorlar. Arkamda, Ruben akademiye dönmeye hazırlanırken bir kamyonun kapısı çarparak kapanıyor.

Çita pazuma dokunarak, "Hadi tıbbi yardıma gidelim," diyor.

Binaya girerken omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Ruben'in kamyonetinin kontağını çevirdiğini görüyorum. O duydu.

Etraftaki her gardiyan öyle yapar.

Küçük bir klik sesi.

Ben sırtıyorum ve Ruben'in gri gözleri benimkilere kayıyor.

İşte o zaman kamyonunun altına yerleştirilen bomba patlar.

Güzel bir zincirleme reaksiyonla diğer iki kamyondaki bombaları da patlatır.

A top . Yangın doldurur benim vizyon, sadece
önce Biz hepsigit geriye doğru uçuyor.

Bölüm 4

Lyle

merdivenleri üçer çıkararak anima yurtlarına geri döndüm. Benim lanet okulumda. *Benim* bölgemde bir anima öğrencisi kaçırılmıştı. Şiddet damarlarımda yaşayan bir şey ve ben alt katları geçerken kapılar çarparak kapanıyor. Animusum intikam ve öç almak için o kadar öfkeyle kükrüyor ki görüşüm gidip geliyor. Ama artık animusum ve ben birlikte çalışıyoruz.

insan tarafımı ele geçirir.

Dördüncü katta Yeti, Minnie, Raquel, Stacey ve Connor'dan oluşan bir topluluğu izliyor. Ben yanlarından geçerken animalar irkiliyor ve kendilerini duvara yaslıyorlar. Yeti sahiplenerek Minnie'nin elini tutuyor.

"Odalarınıza dönmeye hazır olun." Emrediyorum. "On dakika içinde kilitlenin."

Konsey beni bu akademinin müdür yardımcılığı görevimden almış olabilir ama içimdeki canavar hâlâ bu bölgeyi benim korumam gerektiğini iddia ediyor.

Tıpkı ruhumun Regina'mın varlığını arzuladığı gibi. Sabrina'nın yurt odasında, Scythe'a kaşlarını çatarak bakıyor. Köpekbalığı hafifçe bakıyor.

Beni hemen hissediyor ve mükemmel bebek mavisini gözleri benimkilerle buluşuyor. İçimdeki şiddet yatışıyor, göğsümdeki baskı hafifliyor ve ona doğru yaklaşıp yumuşak bedenini kendime doğru çekiyorum. Buna izin veriyor ve memnuniyet onun varlığının sıcaklığına katılıyor.

"Bir şey var mı?" Scythe'ın sesi kırılmış buz gibi.

"Christine hiçbir şey hatırlayamadı."

Sessizlik. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.

Aurelia ağzını açtı ama tartışacak vaktimiz yok. Onu korumam gerekiyor. Elim kalçasına doğru kayıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Dışarıdaki muhafızlarla konuştum. Herkesi . Aylık tecridi erken başlatıyorum. Gitmemiz gerek."

Scythe başıyla onaylıyor ve dışarı çıkıyor. Aurelia yanıma sokulmuş, kolunun teni çıplak gövdemde sıcacıkken onu takip ediyorum. Arkadaşlarına sarılmak ve kulaklarına güvence fısıldamak için beni terk ettiğinde göğsüme bir soğukluk çarpıyor.

Yeti, Minnie'nin beyaz kaplanı ve ben grubun etrafında korumacı bir şekilde duruyoruz, daha fazla tehlike işaretine karşı tetikteyiz. Animaların omuzlarındaki nimpinlerin hepsi endişeyle ciyaklıyor.

Sabrina'nın parlak kırmızı nimpini Cherry'yi dışarıdaki bahçe yatağında ölü buldum. Korumalarımın biri onu otopsi için tıbbi kliniğe götürdü ama bu kadar küçük bir şeyi öldürmek için fazla künt travma gerekmez. Olağandışı bir şey bulamayacaklar. Bu aynı zamanda şimdilik sessiz kalmasını umduğum bir şey, animaları çok iyi devirebilir.

"Gidelim," diye ve telekinezi gücümü kullanarak Regina'mı Stacey'nin titreyen kollarından çekip çıkarıyorum. "Raquel, Stacey'nin odasında kal. Sen de Connor."

Yeni kestirdiği saçlarının ve yüzündeki gümüş piercinglerin altında solgun bir ifade olan kurt anim, acımasızca başını sallıyor. Grubun siyah dişi aslanı Connor uzun kollarını onlara doluyor, gözleri parlıyor.

Yeti'nin Minnie'yi kampüsün diğer tarafındaki sürü yatakhanelerine geri götürmek için aceleyle dışarı taşımalarının ardından ayrılırken Aurelia nefesinin altından "Otoriter," diye mırıldanıyor.

Ancak animusum kendi daireme geri dönmek istemiyor. Bunun yerine, bizi animus yurtlarına doğru götürüyor. İçgüdülerim bana şimdi sürü kardeşlerimle birlikte olmamı söylüyor.

Dışarıdaki karanlıkta nöbetçiler ellerinde meşalelerle dolaşıyor ve öğrencilere yemekhaneden yatakhanelerine acele etmeleri için bağırıyorlar. Harrison, Ruben'in ikinci adamı, elinde telefonumla bana doğru geliyor. Gücümle elinden kaptım, sabırsızlıkla

Aurelia yanımda sürekli kıvranmasına rağmen güvenli bir yere geri döndü.

Harrison'a birkaç talimat daha verirken aynı anda Celeste ile mesajlaşıyorum ve akademinin öğretim üyeleriyle grup sohbeti yapıyorum.

Personelde bir değişiklik olacak ve bu hepimiz için büyük değişiklikler anlamına gelecek.

Kıvranan Regina'ma "Benimle mücadele etmeyi bırak" diye mırıldandığımda neredeyse animus yatakhanesine varmıştık.

Aurelia ofluyor. "Şimdi karantinaya girersek Sabrina'yı nasıl geri alacağız? Bir sürü suç belgeseli izledim. Seni başka bir yere götürmelerine izin vermemelisin ve gerçekten konsantre olmamız gerek."

Olduğum yerde durdum ve onu omuzlarından tuttum. "Suç belgeselleri mi? Angel, karşımızdakiler önemsiz insan suçlular değil."

Scythe'ın sesi zihnimizde yankılanıyor. "*Üzerinde çalışıyorum Aurelia. Şimdilik ortalıkta görünmemelisin. Nedenini de biliyorsun.*"

Etrafımızdaki son öğrencilerin de bize baktığını fark edince yüzü düşüyor. Öğrencilerinizin büyük bir kısmı telepatik kurtlar olunca dedikodular hızlı yayılıyor. Aurelia'nın neslinin çoktan tükendiğini sandığımız efsanevi Boneweaver'lardan biri olduğu söyleniyor. Müdür yardımcısının onun eşi olduğu söylentisi.

İçimdeki canı içgüdüleri temizlemek için başımı sallıyorum ve Aurelia'yı önüme katarak yatakhane'nin merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. Ne pozisyonumu kaybettiğim için ne de Mace Naga ve Canavarlar Konseyi'yle yaşadığım tartışmadan dolayı üzüntü duyuyorum.

Çünkü artık özgürüz.

En azından Fredrick Ulman'dan özgürüm. Regina'mla birlikte olmak için özgürüm.

Kendime koyduğum kafesten kurtuldum.

Üçüncü kat koridorunda yürürken şok edici bir sessizlikle karşılaşıyoruz. Erkek öğrenciler kapı aralıklarından bizi izliyor, bazılarının ağzı açık. Zihnimin arka tarafı şimdiden tüm öğrencilere toplu bir e-posta göndermeyi tasarlarken, zihnimin ön tarafı daha çok yeni sahiplendiğim regina ve ilgilenme ihtiyacımla ilgileniyor

ve onu tekrar tekrar işaretliyorum. Onun her hareketine uyum sağlarken, belirli bir yurt odasına baktığını fark ediyorum.

"Burada değıl," diye onu rahatlatıyorum. "Titus. Ve birkaç kaplan da onunla birlikte gitti."

Gardiyanlar bana Fredrick Ulman'ın ölümü ve ardından yılan öğrencilerin kaçışı sırasında yaşanan kargaşada, Clawson kaplanlarının sarkık bir Titus'u giden kamyonlardan birine sürüklediklerini söylemişlerdi. Yüzünden kanlar akıyordu. Görünüşe göre hem üst hem de alt çenesi kırılmıştı ama kimse nasıl kırıldığından emin değildi. Gardiyanları sorgulamalıyım.

"Gerçekten bir duşa ihtiyacım var" diyor, ödünç aldığı kıyafetleri tiksintiyle karıştırırken.

"Hadi yapalım," diyorum, onu yatak odasına kadar takip ediyor ve yatakların yanından geçerken onları değerlendiriyorum.

Ama banyonun eşiğinde duraksıyor, tırnaklarına bakıyor ve sessizce, "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"I..." İddia ettiğim Regina'nın yanında kelimeler bulmakta zorlanıyorum. Özellikle de o dikkatli bakışlarıyla kalbimi delip geçtiğinde. Ve burası çok sessiz. Sonunda, huzurlu bir an. Sadece ikimiz için. Güzel yüzüne, kirpiklerinin parıltısına, şu anda bile içinde kıvranan vahşi güce bakıyorum. Benim için öldürdü. Ve sadece öldürmekle kalmadı, on uzun yıl boyunca beni rahatsız eden bir şeyi yok etti. Regina'm olmasaydı bile, bu yüzden onu yine de sahiplenirdim. Ona gerçeğı söylemem gerektiğini biliyorum. "Ben... yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

Yutkunuyorum. "Seni terk edemem. Şimdi.

Asla."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve beni bir anlığına kör ediyor. "Sadece yan oda, Lyle."

Dudaklarındaki isimim iliklerime kadar işliyor. Bir elimle hafifçe yanağını okşuyorum. Yüzünü çok küçük gösteriyor. Çok savunmasız. "Biliyorum meleğim."

O zaman dokunuşumla yumuşuyor. Belki sesimin tonundan ya da yüz hatlarımı ele geçirdiğine şüphe olmayan hafif vahşi bakışından.

"Tamam o zaman."

Göğsümde sağanak gibi bir rahatlama var.

Bölüm 5

Aurelia

Münyam aynı anda hem büyüyor hem de küçülüyor. İçim yeni ve geniş bir şeyle çalkalanırken, arkadaşlarımla evindeki üç lavabonun ortasında dururken kendimi çok küçük hissediyorum.

Büyük bir banyo.

Lyle, Henry'nin içine girmesi için bir kâseye sabun ve ılık su doldururken ben de tuvalet malzemelerimi karıştırıp bandajlarımı yerinde tutmak için kullandığım tıbbi bandı çıkarıyorum.

Herkes yaralarımı biliyor, bu yüzden artık onları saklamanın bir anlamı yok.

Ve şimdi herkes benim en büyük sırrımı da biliyor.

Bandı su geçirmez bandajın yanına koyarken ellerim titriyor ve zemin altımdan düşmeden önce siyah mermer tezgahın kenarını kavıyorum.

Bu sırrı hayatım boyunca sakladım. O kadar sıkı tuttum ki parmaklarımla arasından kayıp gitti.

Hayır, boru tipi bomba gibi *patlamıştı*. Artçı şok yüzünden kulaklarım hâlâ çınlıyor. Yardım edemem ama savunmasız hissediyorum. Yırtılmış. Sanki dünyadaki herkesin dürtmesi içimi dökmüşüm gibi.

Artık her şey farklı olacak ve içinde yaşadığım tehlikeli dünya birdenbire çok daha ölümcül bir hal aldı. Sadece benim için değil, sevdiklerim için de.

Önce Savage, sonra
Sabrina. Sıradaki kim
olacak?

Banyo duvarları geliyor.

"Hey, sorun yok." Lyle sırtıma bastırırken sesi fısıltı yumuşaklığında, beni koruyan sağlam bir kas duvarı olduğunu hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, onun yüksek gücünü hissediyorum ve bunun çırpınan hislerimi bastırmasına izin veriyorum. Bu, midemde dolaşan devasa zehirli hissi durdurmuyor, gözyaşlarımın gözlerimi yakmasına ve yanaklarımdan aşağı akmasına neden oluyor. Bunu doğru yapmadım. Hem de hiç. İşi batırma tarihinde, bu en üst sıralarda yer alıyor.

Lyle dudaklarını kulağımın altındaki deriye değdiriyor ve anında bir sıcaklık zehri uzaklaştırmaya çalışıyor.

Her şey dank edince boğuk bir hıçkırık çıkardım.

Lyle beni döndürüyor ve kollarını titreyen kemiklerime doluyor. Yüzümü onun çıplak göğsüne gömüyorum, omuzlarımı sarsan hıçkırıklar bedenime, zihnime saldırıyor. Korku ve bunalmışlığın bana çarpması, göğsümü, kalbimi yumruklaması bir saldırı gibi geliyor.

Tüm bunlar olurken Lyle bana sarılıyor ve saçlarıma şu anda duyamadığım nazik sözler mırıldanıyor.

Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor, Fredrick Ulman'ın ona doğru fırlattığım yüzü, silahının namlusu... kafatasının uzun, güçlü çenemin içindeki hissi - Lyle'in yanmış yüzü, ağızımdaki yanık kürk-kan kokusu - Sabrina'nın kuyruğunun kesik ucu.

Lyle'in okşayan eli yavaşça emin adımlarla acıyı uzaklaştırıp bir kenara, zihnimin bir köşesine atana kadar boğazım yanıyor, başım dönüyor ve içim daralıyor. Sonunda nefes almama izin veriyor.

"Birlikteyiz." Sesi siyah banyo fayanslarında yankılanıyor. "*Bana* sahipsin ve birlikte çalışacağız. Sen ve ben."

"Ve Scythe," diye fısıldıyorum kısık sesle. Ve daha da sessizce ekliyorum, "Ve Savage."

"Evet meleğim, onlar da. Daha önce yardım etmemize izin vermiyordun ama şimdi vereceksin. Değil mi?"

Uzun bir nefes çekiyorum. "Tamam." İkimizin de ihtiyacı olan güvence bu. "Sabrina'nın dehşete düştüğünü biliyorum ve hepsi benim suçum-"

Lyle beni pazılarımdan sıkıca kavırıyor. Neredeyse melek gibi olan yüzü öfkeden çılgına dönmüş, kehribar rengi gözleri parlıyor. Ama bunun bana yönelik olmadığını biliyorum.

Ben. "Bunun tek bir sorumlusu var Regina, o da sen değilsin."

Regina.

Ağzından çıkan bu kelime gözlerimi kapatmama ve kalbimdeki onca acıyı unutmama yetti. Bunu ondan duyacağımı hiç düşünmemiştim. Lyle Pardalia'nın beni akademinin önündeki kapıda, ziftin üzerinde kaba ve çiğ bir şekilde sahipleneceğini hiç düşünmemiştim.

Bir parçamı iyileştirdi. Onun ısırtığı benim boynumda, benimki de onunkinde. İşte burada, bedenini sahiplenici bir şekilde benimkine bastırıyor ve beni bırakamayacağını söylüyor.

"Scythe onu bulacağını söyledi," diyorum kalın bir sesle. "Ve Savage için endişeli görünmüyordu. Yani... hiç."

Lyle başımın tepesini öpüyor ve bir kahkaha atıyor. "Savage her şeyi bir macera olarak görecektir. Nihai hedefi *sen* olan bir macera."

Bu gözlerimi açmaya yetiyor, böylece mükemmel aslanıma şaşkınlıkla bakabiliyorum. Söz konusu mükemmel aslan, tişörtümü başımın üzerinden nazikçe çekerek karşılık veriyor. Ben ona plastik bandajı uzatmadan önce babamın psişik saldırısının şiddetli kesiklerini incelerken gözleri .

Kollarımı havaya kaldırdım ve o su geçirmez malzemeyi karnımın üzerinde yuvarlarken ben de kendi etrafımda döndüm. Animus Akademisi'nin Leydi Anka Müdürü Celeste Agnis, nekrotik yaraları iyileştirmek için bana gözyaşlarını vermişti, ancak tam etkisini göstermesinin zaman alacağı konusunda beni uyarmıştı. Babam nasıl kalıcı bir etki bırakacağını iyi biliyordu.

Ayrıca arkadaşlarımdan birini alarak beni duygusal incitmek için tam olarak nereye saldıracağını da biliyordu. Ama Scythe çok haklıydı. Dikkatli . Akıllı olmalıyız.

Temkinli bir şekilde çıkarıyorum, Lyle'in da eşofmanını çıkarırken beni herhangi bir kartaldan daha yakından izlediğinin tamamen farkındayım. İkimiz de tamamen çıplakken elime uzanıyor ama tereddüt ediyorum.

Siyah ve altın rengi fayanslarla kaplı devasa duşun duvarında üç adet duş başlığı var. Ve Scythe için olması gereken devasa gömme yüzme havuzuna bakmıyorum bile

Lyle beni duşa çekerek, "Sana göz kulak olmama izin ver," diyor. "İzin ver onun kanını senden temizleyeyim. Taşıyacağın tek koku benimki olacak."

Kendini düzeltmeden önce güzel kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Bizim."

Lyle merkezi duş başlığını açıp suyu test ederken Scythe'ın parmağımdaki kesiği aniden acıyor. Sırtı bana dönükken, rahatsız edici parmağımı kaldırıyorum ve Scythe'ın yaladığı kesiğe bakıyorum.

O anda o kadar şok olmuşum ki öylece bakakalmıştım, nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı, parmağımın tadına bakarken bacaklarımın arasındaki boşluk zonkluyordu. Kanımda hissettiği her neyse onu ürpertmişti ve yüzünde çözemediğim bir anlık bir ifade vardı.

Tüm düşüncelerimi yok etmişti. O uhrevi güzelliğin en yumuşak kumun üzerindeki su gibi yumuşadığını görmek. Sonra her şey bitmişti ve hem aslan hem de köpekbalığı birbirlerinin gözlerinde benim bir anlayış okumuşlardı. Lyle, elindeki bezle beni ılık spreyin altına çekip göğsümü nazikçe sabunlamaya başladığında damarlarımda kızgınlık dolaşıyor. Vücut yıkama suyu şeftali ve mango gibi kokuyor ve Savage'ın olduğunu biliyorum.

Gözlerimin arkası yandığında kızgınlığımı korkunç derecede üzücü bir şeye dönüşüyor ve teneffüsteki ürün dizisinden rastgele bir şampuan alıp daha fazla gözyaşı seline kapılmadan önce saçlarımı aceleyle yıkamaya başlıyorum. Ben saçlarımı durularken Lyle hızla kendini yıkıyor ve ardından agresif bir şekilde saçlarımı kremliyor. O sırada yine bana yardım ediyor, büyük, yatıştırıcı parmaklarıyla saç kremi duruluyor.

Gözlerim Lyle'in altın ışıklar altında parlayan ıslak tenine takılıyor ve elimi onun pürüzsüz göğsünün sabit yüzeyine koymaktan kendimi alamıyorum. El bezini sırtıma ve daha aşağılara sürerken parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim altın sarısı saçları var. Eliyle bezi değiştirirken karnımın alt kısmında baygın bir şey dolaşiyor. Ilık su sırtımdan aşağı akarken ve buhar etrafımızda girdaplar oluştururken iç çekip yanağımı göğsüne yaslıyorum.

Sıcaklıktan ve arzusun parlayan korlarından sersemlemiş bir halde, aniden onun yanında hissettiğim emniyet ve güven duygusunun tadını çıkarıyorum. Lyle kendini hep güneş gibi hissetmiştir. Ve şimdi onunla birlikte olmak

açık bir yaz gününde taze yeşil çimlerin üzerinde, sıcak ve rahat. Bu geceki olaylardan sonra, bu ana kadar kendimi gerçekten rahat hissetmemiştim. Kaslarım gevşiyor ve çıplak tenim onunkinin içinde erimek istiyor. Aletinin etkileyici uzunluğu aramızda sertleşiyor ve ben gülümsemekten ve göğsüne sokulmaktan kendimi alamıyorum.

"Melek," diye kaba bir fısıltı geliyor boynuma. "Sana tapmama izin ver. Çünkü hayatımın geri kalanını dizlerimin üzerinde, biz bir olmadan önce yaptığım her lanet şey için tövbe ederek geçireceğim. İzin ver her şeyi düzelteyim, sadece bir anlığına."

Önce omzuma, sonra boynuma ağzı açık bir öpücük kondururken zevkten titriyorum. Arkamı dönerek sırtımı onun önüne yaslıyorum ve büyük elini en çok istediğim yere yönlendiriyorum.

Parmakları nemli sıcaklığında kayarken Lyle göğsünde homurdanıyor. Orada ne olduğunu keşfetmeden önce eli merkezimi sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Diğer eli ıslak bedenimden boynuma doğru kayarken, su göğüslerimin ve meme uçlarımın sıcak tenine iç çekiyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var," diyorum başımı ona doğru eğerek.

Yeni bütünleşmiş animusu, aynı anda bir parmağını ıslak çekirdeğime sokmadan ve muhtaç dudaklarımı kendi parmağıyla yakalamadan önce şehvetli bir çaresizlik sesi çıkarıyor. Her iki elini de kavriyorum, ona ve kuduz animusuna tamamen teslim oluyorum.

Daha birkaç saat önce birbirimizi sahiplenmiştik, ısırığının acısı boynumda hâlâ sıcaktı ama bu onu daha çok istememe neden oldu. Ağzımın içine hırlıyor, onun da beni arzuladığını bilmemi istiyor, bu sırada hain parmağı aklıma tatlı, altın bir mutlulukla işkence ediyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve ellerimden biri ıslak saçlarına dolanıyor, ben de ihtiyacım olanı alarak ona sürtünüyorum. Dokunmaya ihtiyacım var; sıcaklığa ihtiyacım var; dostlarıma dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım var ve Lyle'a bunu hareket eden kalçalarım ve arayan dilimle söylüyorum.

Lyle'in öpücüğü benim sessiz, ahlaksız dilimle daha da sertleşiyor ve beni döndürüp belimden yakalamak için bir anlığına ara veriyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve beni duvara doğru itiyor.

Sırtımdaki soğuk fayansa tıslıyorum ama ağzımı tekrar sahiplenmesiyle dikkatim hemen dağılıyor, yumruğu pozisyon almak için sikinin etrafına sarılmış.

İçeri girmesine izin verirken boğazımın derinliklerinde bir inilti duyuyorum, kolanının tatlı yakıcılığının girişimi girmesine izin veriyorum. Cüssesi her zaman ezici olmuştur ve onu içime çekmek için öpüşmemize ara veriyorum. Yumuşak bir giriş yaparken erkeksi bir zevk sesi çıkarıyor, omzumu ısırma şeklinden açıkça büyük bir kısıtlama gösteriyor.

"Meleğim," diye inliyor, daha derine batıyor. "Benim Aurelia'm."

İçime o kadar derinden giriyor ki sonunda tamamen kılıfına girdiğinde adını haykırıyorum. Doluluk hissi bedenimi ve zihnimi tüketiyor ve içimde yuvarlanan baş döndürücü gücü ruhumu dolduruyor. Ve anima bana fısıldıyor, *birlikte olmak için yaratılmış. Bir olmak için yaratılmış.*

"Evet meleğim," diyor, yavaşça iterken ölçülü bir nefes üflüyor. "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle. Senin de buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Oh Tanrıça. Lyle, kendini çok iyi hissediyorsun," nefes nefese kaldım.

Alnını benimkine bastırıyor. "Acırsa söyle, tatlım." Kendi tasmağını neredeyse titreyerek kontrol etmesine rağmen bana gösterdiği nezaket neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Hayır, bayıldım," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Lütfen bana daha fazlasını ver."

Bu onu serbest bırakıyor. Çekilirken hırlıyor ve kalçaları bana tekrar tekrar çarpıyor.

Beni her zaman istediğim şekilde, *ikimizin* de her zaman istediği şekilde sahiplenirken çığlık atmaktan ve onun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Lyle'in animusu homurdanıyor ve boynuma karşı hırlıyor, o sahiplenici güçle içime giriyor. Buhar etrafımızda kıvrılıyor, su onun sırtına çarparak zevk çığlıklarımı bastırıyor. Vücudum rengârenk parçalara ayrılana kadar yukarıya, daha da yukarıya doğru spiral çiziyorum, Lyle'in etrafında kasılırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor

horoz. Aslanım bir kükremeye geliyor, kollarını belime doluyor ve içime şiddetli bir ılık döl akışı pompalıyor.

Onun tarafından doldurulmak, her şeyi tüketen cennetten başka bir şey değildir.

* * *

Banyodan çıktığımızda hoş bir sürprizle karşılaşırız. Daha önce yatak odasında üç yatak varken, Akademi Savage'ın ortadaki yatağını bir halıyla değiştirmeyi ve bitişik bir oda eklemeyi uygun görmüş. Henry heyecanla yeni odayı keşfetmeye koyuluyor, biz de peşinden gidince dev bir paket yatağın yer kapladığını görüyoruz. Solda pelüş kırmızı bir halı, bir büfe ve sağda bir küvet sandalyesi ile tamamlandı.

"Rahat," diye mırıldanıyorum, elimi beyaz yorganın üzerinde gezdiriyorum. Savage döndüğünde üçümüz için mükemmel olacak.

Lyle ve ben kurulanıp giyindiğimizde, Lyle diğer gardıroplardan birinden kıyafet ödünç aldığında, midem duyulabilir bir hırıltı çıkarıyor.

Tüm o karmaşa içinde akşam yemeğini kaçırmıştık ve ben de karantina sırasında hiç animus yatakhaneğine girmemiştım.

Lyle elimi tutuyor ve şefkatle arkasından öpüyor, bunu yaparken tenimin kokusunu içine . "Seni beslememe izin ver, Regina."

Bir karıncalanma ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Ckapt'ca W

Scythe

T Lyle, Xander'ın sabunu ve Aurelia'nın amı kokan ve üzerinde sadece Savage'ın siyah eşofmanlarından biri olan bir pantolonla dinlenme odasına girerken, üç kaplan önümde dizlerinin üzerinde titriyor. Aurelia

Sanki Lyle vücudunu, şu anda onlara aval aval bakan akademinin tüm çiftleşmemiş erkek nüfusunun gözlerine karşı bir kalkan olarak kullanıyormuş gibi sıkıca yanına sokulmuş.

Dramatik bir giriş. Sahiplenici canavar, kamuoyuna bir açıklama yapma havasında olmalı.

Bu gece dinlenme odası ağzına kadar dolu, çünkü animuslar tecrit sırasında burada yemek yiyor. Her çeşit kızarmış et, köri, makarna, pilav ve bir fıçı dondurma 7/24 açık büfede servis edilirken, biz animusların her ayın üç günü kızgınlık dönemine girdiği olağan süre boyunca kilitli kalıyoruz.

Kana susamış erkeklere komuta ettiğim süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da barışı korumak için midelerini doyurmanız gerektiğidir. Lyle da bunu en az kadar iyi biliyor.

Aurelia'nın kızgınlık döneminde *olmadığını* da biliyor. Bildiğimiz kadarıyla hiç olmadı, yoksa onu buraya getirmezdi.

Animus kalabalığı bu çift için neredeyse birbirlerinden ayrılacaktı ama Lyle gözleri diz çökmüş üç kaplana sabitlenmiş ve yırtıcı bir şekilde bakarken bunu fark etmedi bile. Saçları bağlı değil, göğüs hizasındaki teller odanın sıcak ışıkları altında altının farklı tonlarında parlıyor. Etrafımızdaki canavarlar onun çıplak gövdesindeki kaslara bakıyor, her an saldırmaya hazırmış gibi gergin ve bu beni sevindiriyor

kardeşimin gerçek özünü, varlığının ön saflarında görmek için sabırsızlanıyorum.

Lyle, kedigillerin kralı Ablo Obon'un onun hapsedilmesi çağrısını ertelemesine neden olan varsayım olan regina'sı tarafından pasifleştirilmemişti. Hayır, Lyle Aurelia tarafından *serbest bırakılmıştı*. Ama Canavarlar Konseyi basit bir merhamet duygusuyla tutuklama yoluna gitmemişti. Onu serbest bırakmışlardı çünkü obsidyen zincirler onun üzerinde işe yaramamıştı. Marduk'a göre, modern zamanlarda görmediğimiz bir şey.

Vahşi ve serbest. Lyle mükemmel, ölümcül bir aslan.

Boneweaver sürüsüne layık bir aslan.

Oda daha önce de gergindi ama Lyle kaplanların arkasında durduğunda, o kaynayan vızıltı tavan yaptı.

Aurelia, zeytin tenli bacaklarının uzunluğunu gösteren küçük siyah egzersiz şortu ve yine sütyensiz pembe bir atlet giyiyor. Yanakları adrenalinden pembeleşmiş, mavi gözleri parlak ve tetikte, Lyle'in yakın tutuşundan keyif aldığı belli. Henry onun omzuna saklanıyor, koyu renkli, nemli saçlarının arasına dolanıyor, böylece sadece sarı gagasının aradan görüldüğünü görebiliyorum.

"Kendileri için ne söyleyecekler?" Aslanının derin baritonu Lyle'in sesinde ön planda, ama canavarı liderlik etmiyor. Eğer öyle olsaydı, bu genç adamların hepsi ölmüş olurdu. Bu odadaki herkes Lyle'in kuduz düşmanının onunla yaptığı anlaşma sayesinde kurtuldu. Artık Regina'sıyla çiftleştiğine göre, o ve canavarı yan yana yürüyecek.

Odadaki şaşkın, kül rengi yüzlere bakılırsa, herkes bu değişimi gün gibi açık bir şekilde görüyor.

Kaplanlardan biri, üçünün en küçüğü, kızıl kahverengi saçlı ve yalvaran siyah gözlü bir çocuk, kızarmış yüzü sıkıntıyla buruşmuş bir halde arkasını döner.

"Lütfen efendim," diye inliyor. "Lütfen, Titus'a itaat etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Clawsons'ın ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok-"

Lyle'in kafası hafifçe sola doğru eğiliyor ve bu, kaplana doğru hamle yapmadan önce herkesin aldığı milisaniyelik bir uyarı.

Lyle'in dişleri şahdamarının etrafını sararken çocuk çığlık atıyor, boynundan aşağıya küçük bir kızıl damlacığın akmasına izin verecek kadar sert. Benim

ağız sulandı. Lyle yüksek sesle ve derinden hırlıyor. Bir alfa uyarı veriyor. Çocuk akıllıca bir hareketle gevşiyor ve kollarını iki yana açarak tamamen teslim oluyor.

"Bize gelmeliydiniz," diyorum oturup sakince onlara bakarken. "Bir animanın kaçırılmasına yardım ve yataklık etmek ya da bu konuda bilgi saklamak affedilemez." İçlerinden bir grup Aurelia'yı esir aldığında tüm yılan öğrenci topluluğunun başına gelenlerden bunu anlamaları gerekirdi.

Lyle ve avının yanındaki titreyen erkeğin kasıklarında ıslak bir leke belirdiği sırada burnuma idrar kokusu çarpıyor.

Kalabalığın başında Gaga ve kurtlarımızdan birkaçı zalimce gülüyor.

Xander dışarı çıkabildiği için şanslıydı. Suçlu erkeği yakabilirdi.

"*Bu kaçırma olayında aktif değildi,*" diyorum Lyle'in kafasının içine doğru hafifçe. "*Hiçbiri değildi. Yardım eden üç kişi Sabrina'yla birlikte gitti.*"

"*Bugün avımı alamadım,*" diye homurdanıyor Lyle zihnimde.

Ben de öyle. "*Hayır, ama Regina'n aldı.*"

Ancak bu sayede Lyle güçlü çenesini açabilir ve öğrenciyi donmuş ve dehşet içinde yattığı halının üzerine itebilir. Aslan dikkatini onlara çevirdiğinde diğer ikisi geyik gibi hareketsiz kalır.

"Peki ya bu ikisi?" diye yüksek sesle soruyor. Kaplanlar kararsız bir şekilde bana bakıyorlar. "Devam edin," diye başımı salladım.

Yavaş ve saygılı bir hareketle ikisi de dönüp ellerini yavaşça kaldırarak uzun saçlarını boyunlarından uzaklaştırıyor ve boyun eğerek tenlerini ortaya çıkarıyorlar.

"Konuşabilirsin," diye Lyle.

"Biz sadece gözcülük yaptık," diye kekeliyor içlerinden biri. "Titus bize bir şey yapmamız için güvenmedi. Ona karşı yeminli değiliz."

"Ben de öyle," diyor diğeri. "Yeminli kaplanları onunla birlikte gitti." Doğal olarak Titus benimle uğraşmaları için onları bırakmazdı.

Lyle diz çökmüş halde duran ikiliye doğru yaklaşıyor ve tehditkâr bir şekilde eğiliyor. "*Benim lanet okulumda olmaz. Hiçbir zaman*

Tekrar. Eğer bir sorunun varsa, *bana* geleceksin. Anladınız mı?"
Başlarını sallarlar.

Lyle doğruldu ve bakışlarını avuçlarının içine alarak tüm odayı süzdü. Bu manzara karşısında içimden küçük bir heyecan geçiyor. Akademideki tek rakibim.

Aurelia'yı yanına çekip belinden kavıyor. Aurelia buna izin veriyor, dik duruyor ve sinirlerini gizlemeye çalışıyor.

"Yapmam gereken birkaç duyuru var," diyor Lyle, müdür yardımcısının ses tonunu takınarak. "Bu geceki olaylardan sonra ortalıkta dolaşan söylentiler var ve şimdi gerçeği doğrudan benden duyacaksınız." Öğrenciler Aurelia'ya bakmamaya çalışarak gergin bakışlar atıyor. "Ben artık müdür yardımcınız değilim. Bu gecedan itibaren istifa ediyorum. Ve bu"-çiftleşme işareti göksel ışıkla yanıp sönerken tüm odaya bakıyor-"çünkü Aurelia benim regina'm."

Şok edici bir sessizlik odayı bir rüzgâr gibi kasıp kavuruyor. Auralar belirsiz bir sarıdan meraklı, araştıran bir turuncuya ve kıskanç bir koyu yeşile dönüşür.

"Şu an için bilmeniz gereken tek şey bu," diyor Lyle kesin bir ifadeyle.

Gaga onay için bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. O ve canavarlarımızın geri kalanı kollarını kavuşturup öğrencilere dik dik bakarak olası bir muhalefeti ya da mırıldanmayı çalışıyorlar. Hesapçı bakışlardan, gardiyanların dedikodularını duymamış olsalar bile, bazılarının iki ile ikiyi bir araya getirdiğini biliyorum.

Yarın sabaha kadar tüm okul Aurelia'nın bir Boneweaver olduğunu öğrenmiş olacak.

Bir sırtlan saygıyla elini kaldırıyor.

"Evet, Billy?"

Lyle'in bu okuldaki her öğrencinin adını biliyor olması takdire şayan.

Billy gergin bir şekilde boğazını temizler. "Yeni müdür yardımcımız kim olacak?"

Endişeli mırıltılar tüm salona yayıldı. Bu okulun yeni lideri hepsi üzerinde önemli bir güce sahip. Endişelenmekte sonuna kadar haklılar.

"Kartlarda birkaç isim var," diyor Lyle sakın bir şekilde. "Konseyin kimi seçtiğini birkaç gün içinde öğrenemeyeceğiz. Doldurulması kolay bir pozisyon değil."

Bu kesin. Lyle gelmeden önce kimse bu görevde bir yıldan fazla kalamamıştı. Lyle diğer mırıldanmaları elinin küçümseyici bir hareketiyle susturur. "Yemeklerinize dönün beyler."

Gaga öne atılıyor ve üstünü kirleten kaplanın yakasına yapışıyor. Kurtlarım diğer ikisini de ayağa kaldırıp odalarına götürüyor ve tecridin geri kalanında orada kalmalarını sağlıyor.

Öğrenciler dağılıyor ve Lyle Aurelia ve kendisi için iki tabak doldurduktan sonra beni dinlenme odasından çıkarıp süitimize kadar takip ediyorlar.

Günün olayları beni yakalarken yorgunluk zihnimi çekiştiriyor. Köpekbaliğım bilincimi ele geçirmişti ve işler neredeyse felakete sürükleniyordu. Her zamanki gibi atlatmıştık ama yine de...

Fredrick Ulman. Lyle'in ailesini yetiştiren ünlü biyolog. Mace Naga'nın onu bulup buraya getirmiş olması tüylerimi diken diken etti.

İşbirliği yapmışlardı. Bir işbirliği yapıyorlardı.

Bu yeni bilgi, resme görmek istemediğim şeyler ekliyor.

İki iblis dönüyor, hayaletimsi formları kötü niyetli, baştan çıkarıcı bir dansla sinsice ilerliyor. Ama ilk kez, anlamsız, karanlık mırıldanmaları sessiz. Oturma odamızdaki son adımı da atıp içki dolabına yöneliyorum. Xander içkimi hazırlamak için burada değil ve ben onun keskin varlığını ve karanlık yorumlarını şimdiden özledim.

Bir viski sürahisi seçiyorum, kristalin tıpasını açıyorum ve bir bardağa iki parmak uzunluğunda zehir dolduruyorum.

Arkamı döndüğümde Lyle ve Aurelia'nın dolu tabaklarını yemek masasına bırakmalarını izliyorum.

"Marduk neredeyse geldi," diyorum Lyle'a. "Kilitleme tamamlanana kadar onu kasabadaki motele yönlendirdim."

Lyle hareketsiz kalıyor. Gözlerim Aurelia'nın belindeki tek bir harekete odaklanıyor. Kolunu Aurelia'ya dolamış, eli hafifçe karnının alt kısmında duracak şekilde kıvrılıyor, parmakları Aurelia'nın üst kısmına dalıyor.

şortunu sıyrıyor. Parmaklar yavaşça, tembelce dairesel hareketlerle hareket ediyor.

Kanımda yeni bir şey dolaşıyor. Tırtıklı bir diş gibi keskin, içimi oyuyor.

"*Deli* Marduk mu?" Lyle soruyor. "Hazar kaplanı mı? Ne için, Scythe? Sana yemin etti mi?"

"Bana yemin etmedi. O bağımsız bir yaratık. Ama ona bir iki iyilik borcum var ve ona herkesten daha çok güveniyorum."

Lyle ikna olmuş görünmüyor ve Marduk'un ölümcül hesaplamalar yapan bir canavar olarak ününü bildiğimden onu suçlamıyorum. "Böyle bir kaplana nasıl güvenebilirsin?"

Marduk deli değil. İnsanlar onun öyle olduğunu düşünüyor çünkü dünyadan hiçbir şey saklamıyor. Gerçek benliğini gösteriyor ve kimsenin ne düşündüğü umurunda değil. Maskesi yok ve bu benim saygı duyduğum bir şey. Bu güvendiğim bir şey.

Ama Lyle'a cevap vermiyorum, çünkü bir şey bana çarptı. Lyle ve Aurelia'yı incelerken içime işleyen bu yeni duygunun ne olduğunu anlıyorum.

Bu kıskançlık.

Bölüm 7

Aurelia

Manimas ve ben önümüzdeki altı gün boyunca kaçak telefonlarımızla durmadan mesajlaştık ve görüntülü konuştuk. Raquel ve Connor'ın telefonları yok ama Stacey'ninkilerin arka planında hep onlar var. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var!"

Stacey ikinci günümüzde ağlıyor. "Bir Uzun süreli kilitleme yasadışı olmalı. Bununla başa çıkamam. Scythea şey bulup bulmadığını tekrar sorabilir misin?"

"Sadece kırk sekiz saat oldu," diye inliyorum, Lyle'la paylaştığımız yatakta sırt üstü yatıp Eugene'in başını okşuyorum. "Ama ben de başka bir şey düşünmeden duramıyorum."

"Bahse girerim kırk sekiz saat kokuşmuş ateşli *aslan* seksi!" Connor avazı çıktığı kadar bağıyor ve Stacey'nin omzunun üzerinden şiddetle dans ediyor. "Dikkat dağıtmak için *bu* nasıl, Leydi Boneweaver?"

Raquel, Stacey'nin masasında oturduğu yerden elini alnına vurup, sabırla orada oturan nimpinlerin tüylerini okşarken Minnie yüksek sesle homurdanıyor.

"Bunu daha yüksek sesle söyleyebilir miydin?" Scythe ve Xander'ın odasına açılan kapıya bakarak inliyorum. Tabii ki kimse yok; Scythe gün içinde yaptığı etik dışı faaliyetlerle uğraşıyor ve Lyle da telefonda kediler kralıyla konuşup hasar kontrolü yapmaya çalışıyor.

Kimse beni hiçbir şeye dahil etmiyor ve yakacak çok fazla enerjim var.

"Dinleyin çocuklar," diyorum sırt üstü uzanırken telefonu üstümde tutarak. "Şu anda Sabrina'yı geri getirmek için pek çok fikrim var ve her biri

Biri daha kötü. Sadece Scythe'ı beklememiz gerekiyor."

"Doğru," diye cıvıldıyor Minnie ve bizi neşelendirmeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Yeti de aynen böyle söylüyor. Peki bu gece haberlerde duyduğumuz iyi haberlerden bahsedecek miyiz?"

Midem derin bir nefes alıyorum. "Ne haberi?"

Connor haykırıyor.

Raquel diyor ki, "B-Blackwater Cezaevi paramparça oldu."

Bir süre şaşkın bir sessizlik oluyor. "Ve," diyor Minnie, bana umutla gülümseyerek. "Bazı mahkûmların kaçtığı bildirildi. Orası cehennem gibi!" Sanki bu iyi bir şeymiş gibi ellerini havada sallıyor.

"Bekle, bu iyi mi? Stacey endişeyle sorar. "Savage oraya götürülmüyor?"

"Bunu bir düşün!" Minnie diyor ki. "Savage, Aurelia'dan daha çok neyi seviyor?"

"Uh..." Connor düşünmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bombalar," diyorum sessizce.

Stacey'nin ağzı açık kalır. "Oh Tanrıça! Bunu Savage'ın yaptığını söylemiyorsun değil mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü gerçek şu ki emin olamayız. O olma ihtimali yüksek. Ve anima'mdaki hiçbir şey bana onun ölümcül bir şekilde yaralandığını söylemiyor.

"Ama diğer mahkûmlar da kaçtı," diyor Connor. "Bu muhtemelen iyi bir şey değil, değil mi?"

"Bakü paketi onlardan biriydi," diyor Raquel, dudaklarındaki piercing yurt penceresinden gelen gün batımı ışığında parlıyor.

Hepimiz sessizliğe gömüldük. Birkaç yıl önce cinayetten hapse atılan kötü şöhretli sırtlan sürüsünü herkes biliyor. Aslında, yıllar süren düşmanlıktan sonra, onları oraya koyan babamdı. Şu anda kaçıyor olmaları çok ilginç.

Raquel, "Yeni yardımcının işi çok zor olacak," diyerek açıkça konuyu değiştiriyor. "Kim olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

"Karantinanın sona erdiği sabah duyurulacak," diyor Minnie. "Bu sabah bir e-posta geldi. Eşleştirilmiş yatakhanelerdeki herkes

bu konuda gerçekten dramatik davranıyor. Görünüşe göre Lyle okulun gelmiş geçmiş en iyi yardımcısıymış." Bana gülümsüyor ve ben de ona sıırıtırım.

Lyle bana yeni şerif yardımcısı hakkında hiçbir şey söylemedi ve Celeste de benimle temasa geçmedi. Aslında, son kırk sekiz saattir Lyle ve ben çoğunlukla... Yani, yeni çiftleşmiş bir çiftin yaptıklarını yapıyorduk. Şimdi boynumun diğer tarafında ilkiyle eşleşen bir ısırık izi daha var, ayrıca *ağrıyabileceğini* bilmediğim yerlerim de ağrıyor.

Ayrıca konuşuyorduk. Ve zor şeyleri konuşmak için yastık sohbeti gibisi yoktur. Lyle bana Fredrick Ulman'ın kim olduğunu nasıl bildiğimi sormuştu ve ben de ona yılanların hem şimdiki hem de geçmişteki eşlerinin imgelerini nasıl görebildiklerini anlatmıştım. Ona geçmişiyile ilgili gördüklerimi anlattığımda ve yüzünü göremeyeyim diye beni çenesinin altına sıkıştırdığında kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissetmiştim. Vücudumu saran kollarının sıkılığı, bunun onun için ne kadar önemli olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

* * *

Karantinanın geri kalanı da hemen hemen aynı şekilde geçti. Animalar ve ben günde en az iki kez görüntülü konuşuyoruz, Lyle beni beslemekte ve duş aldirmakta ısrar ediyor, telefonda veya dizüstü bilgisayarında olmadığı zamanlarda her fırsatta üzerime titriyor. Scythe benimle neredeyse hiç etkileşime girmiyor, bilgisayarında ya da telefonunda çalışıyor ve bu çalışmanın bir kısmının Sabrina ile ilgili olduğunu umabilirim.

Altı gün, daha önceki karantina sürelerinin iki katı ve bu durum animusları normalden biraz daha vahşileştiriyor. Hepsi hıncını Titus'un yanında yer alan canavarlardan çıkarıyor, çünkü hepsi de tüm tarikatlardan erkekler arasında çok sevilen Sabrina'nın Clawsonlar tarafından kaçırıldığını çok çabuk anlamıştı.

Bu kedigiller dinlenme odasının siyah, mavi ve kanlar içinde bırakılmıştı ve kuşların onları iyileştirmesi yasaklanmıştı.

Altıncı sabah saat sekizde, animus yatakhanesinin girişinde metal ızgaranın yukarı doğru kaymaya başlayacağı anı sabırsızlıkla bekleyen bir kalabalık vardı. Lyle bunu organize etmişti.

Öğrenciler ön ve arka çimenliklerde, hatta kuşların üzerinde canavar formlarını sergileyerek tüm bastırılmış enerjimizi açığa çıkarabilirler. Bekçiler kaçınılmaz olarak çıkacak kavgaları kontrol etmek için hazır ve nazırdır.

Sabah tam sekizde uyarı sireni çalıyor, sinirlerimi bozan yedi kez yüksek sesle çalıyor. Yedinciden sonra hepimizin üzerine hamile bir sessizlik çöküyor.

Kimsenin beklemediği bir şey olur. Girişi engelleyen metal sürgülü kapı yukarı doğru inlemek yerine, dışarıdaki hoparlörlerden bir ses geliyor. Lyle ve benim ikinci merdiven boşluğundan izlediğimiz yerde nefesimi tutuyorum.

Elektro gitarla çalınan tanıdık bir şarkının açılış akorlarını neşeli, pratik bir çığlık takip ediyor.

Axl Rose okul hoparlörlerinden *Welcome to the Jungle*'i söylerken, aşağıdaki erkekler gülmeye başlar ve bu kahkahalar baş döndürücü bir dalga halinde içlerine yayılır. Dün gece geri dönen Xander bile merdivenin gölgesindeki duvara yaslandığı yerde bir sırtışı bastırıyor.

Arkamda koruyucu bir şekilde duran Lyle'a bakmak için dönüyorum. Yüzünü nefes kesici bir sanat eserine dönüştüren bir sırtışla karşılık veriyor. "Eski favorimle devam etmek zorundaydım."

Aşağıdaki erkeklerin yükselen enerjisi elle tutulur bir şey haline geliyor, tenimde sıcıyor ve beni heyecandan sersemletiyor.

Metal kapı yukarı doğru gıcırdayarak kapı aralığına doğru çekiliyor ve ardından yarı çıplak erkek bedenlerinden oluşan çılgın bir koşuşturma başlıyor.

Lyle parmağıyla yanağımı okşuyor "Uçacak mısın meleğim?"

Ona hevesle gülümsüyorum. "İsterim."

Aslanım bana bakarken bir an için sersemlemiş gibi görünüyor ve ben de onu göğsünden dürtüyorum. "En son kartala dönüştüğümde, gelmek için pencereden atlamıştın."

Bu anı tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Lyle'ın telekinezisinin çok güçlü olduğu ve kendini bu kadar yükseğe kaldırabildiği söylentisi yayılmıştı ve eğer daha önce ondan korkmuyorlarsa, şimdi kesinlikle korkuyorlardı.

"Bunun için özür dilemeyeceğim," diyor sertçe. "Benden kaçmaya çalışıyordun."

Sırıtıyorum. "Doğru. Ama bir daha asla."

"Buraya gel, Henry." Lyle elini uzattı. "Lia uçarken ben sana göz kulak olurum."

Mavi tüy yumağım itaatkâr bir şekilde kendini uzatılan avuç içine bırakıyor.

Lyle ve ben dışarıdaki kalabalığı takip ederken ne Scythe ne de Xander ortalıkta görünmüyor. Şimdiden mutlu kurt ulumaları ve kedigillerin korkunç ama bir şekilde eğlenceli hırıltıları duyuluyor. Daha bir şahin tiz bir çığlık atıyor.

Tüylerimin üzerinden geçen rüzgârı hissetmek kalbimi sızlatıyor. Heyecanla, tişörtümü çekiştirerek güneşe doğru koşuyorum.

Lyle homurdanarak vücudumu sahadaki diğer öğrencilerden korumak için adım atıyor. Ancak spor şortumu bacaklarımdan aşağı sıyrırken hiçbiri beni izlemiyor bile. Herkes Av Oyunları sahasına koşmaktan çıplak insan bedenlerini umursamayacak kadar heyecanlı.

Heyecanlı bir kahkaha atarak havaya zıplıyorum ve bir nefes içinde bir tüy yığınınna dönüşüyorum. Minnettar bir iç çekişle kanatlarımı gererek aşağı iniyor ve yükseklik kazanıyorum, yeşil çimi hızla altımda bırakıyorum. Çok yaklaşırsak bizi kızartacak tehlikeli, ısıltılı kubbenin altında çeşitli yırtıcı kuşlar gökyüzünde süzülüyor.

Onlara katılıyorum, hissettiğim hafiflik ve rahatlama karşısında zihinsel olarak neşelenirken saygılı bir mesafeyi koruyorum. Son birkaç gündür çok fazla gerginlik vardı ve bu tam da hepimizin ihtiyacı olan şeydi. Arkadaşımla duyduğum gurur içimde kabarıyor. İşini gerçekten iyi yapıyor.

Gaga beni hemen fark etti. Animus'unu daha önce hiç görmemiştim ama beyaz başlığıyla bir kel kartal olduğunu anlıyorum. Daha iyi görebilmek için biraz daha yükselmeden önce bir onay çığlığı atıyor ve ben de cevap veriyorum.

Geçen hafta okulun üzerinden uçmuştum ama güzelliğini takdir etme fırsatım olmamıştı. Ana yola çıkan uzun araba yolu solumda uzanıyor ve orada olanları anımsıyorum. O uzun, boş yolda Savage'ı götürdüler. O uzun yolda, Savage'ı alıp götürmüşlerdi.

Sabrina, bir daha tutsak edilme düşüncesine katlanamadığı için her zaman cebinde maymuncuk taşıyan kız. Dönüp arkamı yola dönmeden önce yüzümü buruşturuyorum.

Aşağıdaki öğrenci kalabalığının arasında ilerleyen aslanımın hareketlerini takip ediyorum; kürk, post ve tüy yığınının içindeki altın ışığım. Henry, altın sarısı devasa yelesinin tepesinde oturan mavi bir top, geniş siyah gözleriyle bir o yana bir bu yana bakıyor.

Kurtlar okulun önünde birbirlerini kovalıyor, bir futbol topunu tekmeliyor ve aralarında Raquel'i görüyorum. Minnie'yi fark etmek kolay çünkü Yeti'nin beyaz kaplan postu renklerin arasında nadir görülen bir görüntü, aynı şekilde mutlu altın Stacey ve tamamen siyah dişi aslan postuyla Connor da öyle. Sadece kuşların görebildiği çalılardan arasına gizlenmiş bir grup çiftleşmemiş canavar, insan formlarında sevinçli bir üçlü oluşturuyor.

Görünüşe göre bu sabah herkes dışarıda, ancak burada siyah bir ejderhanın ne derisini ne de kuyruğunu görebiliyorum. Şüphesiz okulun kubbesi Xander'ın kanatlarını düzgünce girmesi için çok küçük. O anda onun için biraz üzülüyorum, çünkü bir duygularını tıttırdığına hiç şüphe yok.

Ve sonra *onu* fark ettim.

Diğer göksel çiftleşme işareti yeraltında bekliyor.

Scythe, yemek salonunun siyah tuğlalarına yaslanmış, görünen tek insan. Elleri ceplerinde yalnız bir figür, soğuk bir değerlendirmeyeyle sakince bu ciddiyetsizliği izliyor. O zaman başka bir acı hissediyorum. Vardiya değiştirdiğinde birlikte yüzebileceği bir sürüsünün olmaması onun için yalnızlık olmalı. İçinde özgürce yüzebileceği geniş bir alanın olmaması. Bazen kullandığı yeraltı havuzu büyük ama okyanus değil. Her nasılsa, o keskin gözler, cızırdayan elektrikli kubbenin hemen altında dönerken beni kanat yığınının içinde buluyor. İçimdeki bir çekiş beni aşağıya doğru itiyor.

Havadaki bir değişim yırtıcı içgüdülerimi gıdıklıyor ve bunun süzülen Gaga olduğunu anlıyorum. Eğilip yanımdan geçiyor, sol kanadımın ucundaki tüylerin hışırdayacağı kadar yaklaşıyor. Ona bakıyorum, eğleniyorum ama şaşırıyorum. Benimle oynamayı seviyor olmalı.

Çünkü Lyle'in iri kafası bize doğru dönüyor, kehribar rengi gözleri Beak'in zarifçe yukarıya doğru yükselen formunda kararıyor.

"Seni burada istiyorum Regina," diyor sessiz, ölümcül sesi kafamın içinde, ama gözleri yırtıcı bir şekilde Gaga'nın üzerinde.

Aslanımın yanından alçalarak geçiyorum, muhteşem yelesinin üzerinden aşağı doğru bir rüzgâr gönderiyorum ve Henry'nin hızla göz kırpmasına neden oluyorum. *"Hm, ama ben yüksekte olmayı seviyorum,"* diyorum nazikçe. *"Ve Beaky'yi bırak. O iyi bir adam."*

"Yani o artık 'Beaky' mi?"

Tek yaptığım kıkırdayarak karşılık vermek. Ama sonra kanatlarımı tekleten bir şey söyledi.

"Seni arkadaşlarının önünde çimlere yatırmak zorunda bırakma beni, Regina."

"Seni pis canavar."

"Dün öğleden sonra söylediğin bu değildi. Ya da dün gece. Ya da bu sabah. Aslında, bence söylediğin şey-"

Küçük sohbetimize Antarktika kadar soğuk, bir okyanus dalgası kadar güçlü başka bir varlık giriyor. *"Yer değiştirmelisin Aurelia."* Scythe'in sesi gerçekçi. *"Dişi aslanı tekrar dene."*

Yaşadığım şokla gökyüzünden aşağı yuvarlanabilirdim.

Köpekbalığını tekrar görüş alanıma sokmak için etrafımda dönerken, *"Şaka yapıyor olmalısın," diye boğuluyorum.*

Kendine özgü siyah iş gömleğiyle mükemmel bir şekilde sarılmış geniş omuzlarını silkiyor. *"Bunu bir başlangıç olarak kabul edin."*

Uzun zamandır kök salmış bir korku göğsüme, karnıma vuruyor. İyileşmekte olan yaralarım keskin bir acı gönderiyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Panikliyorsun," diyor Scythe kesin bir ifadeyle. "Bir Boneweaver olmak senin en büyük silahın olabilir Aurelia, ama aynı zamanda en büyük düşmanın da olabilir. Bunun nasıl sonuçlanacağını sen seçeceksin. İradene karşı ya da onunla birlikte."

Lyle kabul edince beni şaşırttı. *"Şimdi daha iyi, kendi şartlarınla."*

Artık Scythe'a itaat etmek zorunda olduğumu unutamam. Kanımdaki bir şey dikkatimi *"yapmalısın"* dediği gerçeğine çekiyor. Bu doğrudan bir emir değildi ve bana bir seçenek sunuyordu. Gözlerimi kısıyorum.

kartal gözleri onun üzerinde, o açık mavilerdeki bir şey meydan okuyarak geri parlıyor.

Ama Lyle haklı. Son beş günde dedikodular yayıldı ve herkesin arkamdan dedikodu yapmasındansa bu işi bitirmek daha iyi. Burada kontrol bende. Derin bir nefes alıyorum ve etrafımda dönerek zihinsel olarak yapacağım şey için kendimi hazırlıyorum. Lyle hareketsiz ve tetikte duruyor, Henry başının üzerinde zıplıyor, olayların bir parçası olmaktan mutlu.

"Pekâlâ," diyorum ama bunu gerçekten kendime söylüyorum.

Akademinin anons sisteminden çalan müzik aniden kesilir.

Ve derhal yüz nimpine eşdeğer şiddetli, psişik bir patlama ile değiştirilir.

Bedenim sesin güçlü yumruğu tarafından ele geçirildi.

Gökyüzündeki her kuş anında yere doğru düşer.

Ben de dahil.

Bölüm 8

Ghoul

T Çıplak dişi leopar, kendisini zindanın kaba taş duvarına yaslayan üç Clawson kaplanından birinin yüzüne tükürür.

"beni, sizi amcık gözlü piçler!" diye bağıyor, az önce çıkardıkları tıkaç kabaca yerine geri çekilmeden önce.

Duvara yaslandığım yerden merakla izliyorum, parmaklarım kemerimin halkalarına takılı ve derin düşüncelere dalmış halde.

Küçük yılançığım bu saldırgan leoparı neden bu kadar çok seviyor? Aurelia'nın Sabrina Panthera için *iki* kolunu da kırmasına neden olan bu bağlılığı hak eden nedir?

Leopar hücreye itiliyor, obsidyen prangalar duvara çarparken tıngırdıyor. Akademiye geri döndüğünde kıyafetleri yırtılmıştı, bu yüzden insan formuna geri döndüğünde küçük bedeninden düşmüşlerdi. Obsidyen zincirler vücudunun büyük bir kısmını kaplayarak onu gözlerden saklıyor.

"Mallara dikkat et," diye .

Aptal hayvanlar irkildi ve benden özür mırıldanarak aceleyle kapıdan çıktılar. Muhtemelen kayıp çeneli büyük kedicik liderlerini kontrol etmeye gidiyorlardı. Clawson şifacısının Titus'un çenesini yerine oturtmaya çalıştığını hatırlayınca homurdanıyorum. Onu birinin beresiyle geri getirmişlerdi; yılan deliğimi çenesinde tutmanın küçük bir dersi. Bir daha yapamayacağı bir hata. Şimdi onu burnundan midesine inen bir hortumla sıvı etle besliyorlar, bu sırada siyah gözlerinde öfke ve nefret parlıyor.

Bütün hafta boyunca gördüğüm en komik şeydi.

Leoparı incelemek için bir adım öne çıkıyorum. Kahverengi gözlerinde Titus'unkine benzer bir öfke parlıyor, ancak onunkiler sağlıklı bir dehşet dozu taşıyor.

Ağzından bir şeyler homurdanıyor. Muhtemelen beni zalim bir ölüme lanetliyor.

"Uyarsan leopar, canın yanmaz," diyorum hafifçe.

İğrenmiş bir ses çıkarıyor, kızgın gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Paniğinin kokusu hala havayı kokluyor ve beni daha da yaklaştırıyor. Onu iki kez yerinden oynattık ve memnuniyetle görüyorum ki korkusu daha da arttı.

Elimi cebime atıyorum ve yıpranmış, düğmeli kumaştan bir kese çıkarıp avucumun içinde ona gösteriyorum. "Küçük manevralarda iyisin," diyorum, düğmeyi çözüyorum ve profesyonel çelik maymuncuk setini ortaya çıkarmak için açıyorum. "Sana söyleneni yap," diyorum vurgulamak için tekrar, "ve belki bundan kurtulursun." Kazmaları cebime koyuyorum.

Gözlerini kapatmadan önce küçük muhafazanın içinde çılgınca hareket ediyor ve taş duvardan aşağı dramatik bir şekilde kaymaya başlıyor. Metal zincirlerin taşa vururken çıkardığı feryat neredeyse kulak tırmalıyor ama sonra kıcının üzerine düşüyor ve ağlamaya başlıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve küçük bir melodi mırıldanarak dışarı çıkıyorum.

Aurelia

"Sanırım bu kadarı yeterli." Akademi hoparlörlerinden sert bir erkek sesi .

Aşağı indirildiğimde kartal pençelerim merkez akademinin dışındaki süngerimsi çime hafifçe dokunuyor. Etrafımdaki diğer yırtıcı kuşlar, bazıları psişik patlamayı duyduktan sonra insan formlarına dönüşmüş, çimlere konuyor ve kendilerini toparlamaya çalışıyorlar.

Eğer Lyle telekinetik eliyle hepimizi yakalamasaydı, toprakta kuş kekleri olurduk.

İnsan formuna geçen Lyle benimle göz göze gelmek için çömeliyor. Ben kartal formumda kalıyorum ve psişik patlamanın yankıları beynimi binlerce küçük iğne gibi delerken titriyorum.

Başımın yan tarafına uzanıp hafifçe kavırıyor. "İyi misin Regina?" Öfkeli ifadesine rağmen sesi yumuşak.

Küçük bir kartal ısılığıyla onaylıyorum, o an için yapabildiğim tek şey bu. Etrafımdaki bazı öğrencilerin çimlerin üzerine yığıldıklarını, yan taraflarında nefes nefese yattıklarını belli belirsiz fark ediyorum. İnsan derileri ve hayvan postlarının bir karışımı, kendilerini sallıyorlar ya da kulaklarını ovuşturuyorlar. Birileri sızlanıyor olabilir ama emin olamıyorum.

Henry, Lyle'in omzundan kalkıyor ve kanadımın altına girmek için kendini sıkıştırıyor. Minik bedeni korkudan titriyor ama minik sıcaklığı rahatlatıcı.

Bu patlama da nereden ?

Ölümcül bir yara almadığım için mutlu olan Lyle ayağa kalkıyor ve muhtemelen suçluyu bulmak için uzaklaşıyor. O, Scythe ve Xander'ın zihinsel bir tartışma yaptıklarını hissediyorum ama zihnim yüksek frekanslı bir vızıltı tarafından ele geçirilmiş durumda ve tek yapabildiğim durduğum yerde yuvarlanmamaya odaklanmak.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Lyle'in hırıltısı alçak ve derinden geliyor ama çimenlik alana kolayca ulaşıyor. Aslanımın sesindeki ölümcül uyarı karşısında etrafımdaki her organizma hareketsiz kalıyor.

Saniyeler içinde hepimiz konuştuğunu gördük.

kızıl altın rengi saç bukleleri sabah güneşinde ateş gibi parıldarken, figür çimlerin üzerinde adım atıyor. Uzun boylu, saz benizli, süt gibi soluk tenli, efsanevi altın rengi gözleri ve kalın, beyaz çerçeveli yuvarlak gözlükleri var. İnce bedenini profesyonel bir bordo takım elbise ve beyaz gömlek örtüyor. Bir elinde mikrofon tutuyor.

"Benim adım Damien Agnis," dedi, sözleri hoparlörlerden yankılanarak. "Ve ben sizin yeni müdür yardımcınızım." O konuşurken, kıpkırmızı yapılmış kelimeler havada beliriyor ve adını kalın büyük harflerle yazıyor.

Tiz sesi okulda yankılanırken öğrencilerin üzerine şok edici bir sessizlik çöküyor.

Celeste'nin anka kuşu ateşini daha önce görmüştüm ve görülmesi gereken muhteşem bir şeydi. Ancak öğrencilerin çoğu için bu efsanevi alevleri gerçek hayatta ilk kez görüyorlar.

Agnis.

O bir Anka kuşu ve Celeste ile akraba. Gözlerinde ve saçlarında gördüğüm benzerlikten kardeş bile olabilirler. Ama benzerlikler burada bitiyor. Çünkü Lyle'a alaycı bir bakış atmadan önce gözlerini tiksinmiş gibi Lyle'ın vücudunda gezdirerek dudak büküyor.

Deli mi? Yani, gerçekten deli mi?

Bu adamdan şimdiden nefret ediyorum.

"Animus Akademisi'ne bir düzen getirmenin zamanı gelmişti," diyor mikrofonuna. "Derhal insan formuna geçin. Kıyafetlerinizi bulun. Yemek salonuna gidin."

Kimse hareket etmeyince, "Şimdi!" diye bağırır.

Hepimiz irkiliyoruz, ama sonra herkes itaat ederken eklemler patlıyor ve kanatlar hışırdıyor.

"Kim bu pislik?" Lyle'in geçenleri soruyorum.

Ama Lyle, mikrofonunu kapatmış olan ve Lyle'a burun kıvrarak bakan Damien'la konuşmakla meşgul - Lyle yarım baş daha uzun olduğu için yukarıdan bakıyor. Onun yerine aklıma Scythe'in sesi geliyor.

"İyi bir kız ol ve yeni yardımcına itaat et," diyor soğukkanlılıkla.

Öfkelendim çünkü artık onun emirlerine uymak zorundayım. "Yapacak mısın?" Tekrar insan formuna geçerek ve Henry kolumun altına girmişken tam boyumda durarak karşılık veriyorum.

Bana cevap vermeye tenezzül etmedi.

Neyse ki biz kızlar için, kadın gardiyanlar ıplaklığımızı örtmemiz için akademinin turuncu hapishane tulumlarını dağıtıyorlar. Vücudumdaki birçok azgın erkek gözünün tamamen farkında olarak hızla kendiminkine adım atıyorum. Henry ise arkamdakilere öfkeyle ciyaklıyor.

Minnie, Yeti ve Raquel beni çabucak buluyor ve birbirlerinin saçlarını düzeltmeye alışan Stacey ve Connor'ı bulana kadar etrafta dolanıyoruz. Henry ve diğer nimpinler gergin bir şekilde etrafımızda dolanırken, kendi uzun karışık saçlarımı aceleyle düzeltiyorum, telleri çekiyorum ve kolaylık olsun diye hızlıca örüyorum.

"Bu adam hakkında bir şey biliyor muyuz?" Connor, yemekhaneye giren öğrencileri denetleyen yeni yardımcımıza, sanki hepimizden iğreniyormuş gibi çarpık bir ağızla bakarak soruyor.

Minnie'nin değişmez, dev gölgesi Yeti'ye soru dolu gözlerle bakıyoruz. Ellerini omuz hizasındaki beyaz saçlarında gezdiriyor ve hepimiz onun güzel yüzündeki acımasız ifadeyi fark ediyoruz. "Dürüst olmak gerekirse onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Buraya gelmesine izin verildiğine göre doğru niteliklere sahip olmalı," diyor Minnie makul bir şekilde.

"Bundan o kadar emin olma," diye cevap veriyor Yeti karanlık bir sesle.

kapiya geldik, bu yüzden geçerken enemizi kapatmak zorundayız. Havada gergin bir vızıltı var ve normalden iki kat fazla muhafız olduğunu fark ediyorum.

Birinci yıl anima danışmanımız Theresa da dahil olmak üzere tüm okul personeli salonun önünde sıra halinde duruyor. Her iki kolunda da rengârenk dövmelemler olan dost canlısı cassowary'miz

ve ona coşkulu bir el sallıyorum. O da bana endişeli bir bakışla karşılık veriyor.

Açık büfeden kahvaltı almamıza izin verilmiyor ve bunun yerine yerimize oturmamız isteniyor. Ancak oturma yerimiz de değişmişti. Artık bir araya getirilmiş masalara sabitlenmiş metal direkler üzerinde lamine plastik kartlar var. Her kartın üzerinde bir sıra yazıyor ve kendi 'türümüzle' oturmamız gerektiği açıkça belirtiliyor.

"Birlikte oturamayacak mıyız?" Stacey çılgınca etrafına bakınarak söylüyor.

Muhafızlardan biri öne doğru adım atıyor ve Stacey'yi dürbünlü tüfeğinin ucuyla dürtüyor. "Yürümeye devam et!" diye bağıyor.

"Affedersiniz!" Connor ağlayarak Stacey'i tutuyor ve kendisinden uzaklaştırıyor.

"Diğer öğrencilerden uzak durun!" diye bağırır bekçi.

En az on muhafız üzerimize çullanıyor, herkesi kabaca kenara itiyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan Connor, elleri arkasından çekilerek bir masaya yüzükoyun yatırılmadan önce bir dürtmeyle dürtülüyor.

Yeti hepimizi itmeye çalışırken Minnie, Stacey ve ben protesto için bağıyoruz. Connor'a elektrik çarparken Raquel dengemi kaybetmemi engellemek için kolumu tutuyor.

"Yeter!" Lyle şimdi pantolon ve yarım düğmeli beyaz iş gömleğiyle önümde duruyor ve üzerimize gelen korumaları itiyor. "Gerginliği azaltma protokolü bu değil! Bırakın onu."

Damien Agnis'in yumuşak sesi "Sanmıyorum," dedi. "Geliştirilmiş protokollerim artık yürürlükte." Muhafızlar Anka Kuşu'nun geçmesine izin vermek için ayrılırken hepimiz bakakalıyoruz. Kollarını kavuşturup Connor'a bakıyor. "Bu genç adama gözaltı merkezine kadar eşlik edin."

Connor götürülürken Lyle'in başı yavaşça Damien Agnis'e dönüyor, başını meydan okurcasına savuruyor ve iyi olduğuna bizi ikna etmek için bize bir öpücük konduruyor. Ama gözlerinin kenarlarındaki endişeyi görüyorum. Bu hepimiz için bir şok.

"Bu tamamen gereksiz," diye Lyle.

"En son kontrol ettiğimde, Bay Pardalia, burada müdür yardımcısı benim, siz değilsiniz."

Gücüm içimde alevleniyor, serbest kalmak için yalvarıyor. Kan için yalvarıyor. Raquel ve Minnie beni kollarımdan tutup geri çekene kadar ileri adım attığımı fark etmiyorum bile.

"Herkes ," diye tersledi Damien, bana sert sert bakarak. "Ve kuşlarla birlikte oturabilirsin."

Yani dev kakadu kim olduğumu zaten biliyor. Harika.

"Onu öldüreceğim," diye Lyle'in zihnine ateş ediyorum, çünkü hepimiz belirlenen sipariş masalarımıza dağılmak zorunda kalıyoruz. Tek başıma kuş masasına doğru ilerliyorum ve bana onaylamayan bir bakış atan Gaga'nın yanına oturuyorum.

"Lütfen kaçın meleğim," diye homurdanıyor Lyle zihnime. "Şu an için başını aşağıda tut."

"Kendi biralı kızarmış kanatlarımı yemeyi tercih ederim," diye veriyorum.

"Benim için yap."

Bu beni susturdu. Lyle bu kelimeleri daha önce hiç kullanmamıştı ve bu durumun onun için ne kadar zor olacağını görebiliyorum. Sanırım onun için deneyebilirim.

Hepimiz asık suratlı ve aç bir şekilde de olsa yerimize oturduğumuzda, Damien koridorun başındaki yerini alıyor, bu sırada daha önce hiç görmediğim kadar çok muhafız etrafımızda pozisyon alıyor. Lyle onun yerine geçen kişinin yanında duruyor ve sanki uyarıyormuş gibi hepimize dik dik bakıyor.

Damien, "Animus Akademi'de işler değişecek," diyor. "Önceki yönetim birçok önemli alanda inanılmaz derecede gevşekti."

Masaların etrafına kuşkulu bir bakış attım. Lyle'dan hoşlanmadığım zamanlarda bile okulda iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydım. Aynı zamanda, onun yönetimi altında cömert miktarda özgürlüğe sahiptik.

"Disiplin! Kontrol! Dürüstlük!" Damien bize bağırıyor. "Hepinizi federal hapisneden uzak tutacak ve animalia topluluğunun sorumlu üyeleri olarak hizmet vermenizi sağlayacaksak, eğitiminizi elden geçirmemiz gerekecek."

"Ne saçmalık," diye mırıldanıyorum Lyle'a. "Tam bir pislik."

Damien, "Kuralların ihlali derhal, unutulmaz disiplin cezalarına yol açacaktır," diye devam ediyor. "Beni test edin ve öğrenin." Etkileyici bir şekilde muhafızlara bakıyor ve ben şimdiden birkaçının daha

Asi erkekler onu süzüyor. Etrafıma bakıyorum ve Xander'ın Yeti ve Minnie ile oturmayı seçtiğini ama Scythe'ın ortalıkta görünmediğini fark ediyorum. Bunun köpekbalığı kralından bir mesaj olup olmadığını merak ediyorum.

"Kahvaltınızı yapın," diye emrediyor Damien. "Dersler sabah tam onda yeniden başlayacak."

Bununla birlikte, yemek salonundan dışarı çıktı ve muhafızları bizi açık büfede masa masa sıraya dizmeleri için bıraktı.

Bölüm 10

Xander

kendi kendini ilan eden Lord Phoenix'in peşinde olan Scythe ve Lyle'in peşinden müdür yardımcısının ofisine girer.

Bu mağrur tavuskuşunun okulunu ele geçirmiş olması, bölgeci aslanın hoşuna gitmiyor ve bunu aurasının kırmızı ve siyahın birbiriyle çatışan renkleriyle etrafında titreşmesinden anlayabiliyorum. Memnuniyetle, Lyle kesinlikle cani. Hiyerarşideki bu değişiklik Scythe ve benim için biraz can sıkıcı çünkü Damien Agnis'in tam bir baş belası olma potansiyeli var.

Karantinanın ortasında, Savage'ın çocukken yaptığı oyma mavi melek de dahil olmak üzere eşyalarını toplayabilmesi için animus yatakhanelerinden Lyle'in ofisine bir ejderha kapısı açmışım.

Onun için ejderha ısıısıyla tedavi *ettiğim*. O zamanlar o şeyi neredeyse kızartmışım. Beş yaşındayken avuçlarımdan yaydığım gücü kontrol etmeyi daha yeni başarmışım.

Şimdi ofise girdiğimizde, Damien'ın taşınma işini hızlıca hallettiğini görüyoruz. Duvarlar daha yeni kurumuş taze boya kokuyor. Süpürgeliklerde kırmızı vurgularla siyahı seçmiş. Bu cafcaflı bir iç tasarım ve ben ona ve yeni kehribar masanın arkasındaki kırmızı deri kanada dudak büküyorum. Lyle'in duvardan duvara kitap rafları sağ taraftan kaldırılmış ve yerlerine altın çerçeveli üç süslü illüstrasyon yerleştirilmiş: küllerinden doğan yeni doğmuş bir anka kuşu, bir grup insanı

ve üçüncüsü, bir kazığa bağlanmış bir Anka kuşudur, ancak kazık yanmak yerine, izleyen kalabalık tutuşturulmuştur.

Efsanevi tarikatların kendi propagandalarını yaymak gibi bir alışkanlıkları vardır ve Anka kuşu mahkemesi de bir istisna değildir.

Damien masanın etrafından dolanarak kırmızı deri koltuğa oturdu ve eskiden ziyaretçi tarafında bulunan iki sandalyeyi kaldırdığını fark etmemize neden oldu. Scythe, Lyle ve ben müdürün odasına gönderilen yaramaz öğrenciler gibi diğer tarafta duruyoruz.

"Damien," diyor Lyle, saldırganlığını zar zor bastırarak ve beni oldukça etkilemiş bir şekilde.

"*Lord Damien,*" diye tersliyor Anka kuşu altın gözlerinde bir uyarı parıltısıyla. Bir ejderhanın koleksiyonuna katmak isteyebileceği türden bir altın.

Lyle ona sertçe bakıyor, gücü ölümcül bir enerji yeleşi gibi başının etrafında yayılıyor.

Scythe telepatik grup sohbetimizde "*Yavaş ol,*" diye uyarıyor.

"*Biliyorum,*" diye tersliyor Lyle. O güç yeleşi hayali bir esintiyle sallanıyor, kontrollü ama bekliyor.

Damien ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturarak, "Öncelikle, öğretmenlik yapmaya nasıl uygun görüldüğünüz beni aşıyor," diye devam ediyor. "Konseyin sizi neden hemen gözaltına almadığı açıkçası kötü bir karar."

Bu kuşun, Konsey'in Lyle'ı götürmemesinin nedeninin, kedi kralın ona fırlattığı obsidyen zincirlerin gücünü alıkoymak için işe yaramaması olduğu konusunda hiçbir fikri yok.

"İkincisi," diyor Damien, burnunu yukarı kaldırarak, "Bu toprakların sahibi benim ailem. Liderlik ekibinin bunu yansıtmaması ve buna saygı duyması gerekiyor."

"Bu arazi *Celeste*'e ait," diyor Lyle hırıltılı bir ses tonuyla. "Babası aracılığıyla ona verildi."

"Bizler Eski Kanunların tebaasıyız," diyor Damien. "Bu nedenle, unvan ailenin yaşayan en büyük erkeğine geçer, ki bu da"-iki elini birden açıyor- "*benim.*"

Ofisin duvarlarına temkinli bir bakış attım, duyularım binanın ve çevresinin büyüklü hissiyatını araştırdı. Unvanın nereye gideceğine okul kendisi karar verecekti.

Celeste ise Damien'dan kaçıyor. Güçlü bir anka kuşu olmasına rağmen, şüphesiz bu sahtekârla boy ölçüşebilir, kendi tarikatının poster çocuğu gibidir. Onların yolu gizli ve sessiz. Gizemli ve eksantrik. İçgüdüğü, zamanını toplumun sıkıcılığından uzakta, sessizlik içinde tek başına geçirmesini sağlıyor.

Üstelik Lyle'a göre Agnis ailesi Celeste'in Damien ile üremesini sağlamaya çalışmaktadır. Anka kuşu popülasyonu nesli tükenmekte olan kritik bir tür, neredeyse yok olmanın eşiğinde. Bırakın bir sürüyü, hiçbiri kendi doğal eşini bile bulamıyor.

Damien ve Celeste kuzenler.

İşte bu yaratıklar bu kadar çaresiz.

Ve belki de biraz üreme, Damien'in birkaç temel vidası eksik olarak doğduğunu tahmin etmeme neden oluyor.

"Ve *sen*," Damien büyümün sorgulayıcı değişimini bana kaba bir el hareketi yaptı. "Baban ve ben sohbet ediyorduk. Bana senin hakkında *çok* rahatsız edici şeyler söyledi Xander."

Ona tembelce göz kırpıyorum. Rahatsız edici olduklarına eminim. Hepsi de yalan değil. İçimdeki ejderha bu anka kuşunu test etmek ve onun gücüyle ne gibi parlak şeyler yapabileceğimizi görmek istiyor.

"Bağımlılık sorunu olan asi, disiplinsiz bir ejderhanın okulumda kasıla kasıla dolaşmasına izin vermeyeceğim. Burada kaldığın süre boyunca obsidyen giyeceksin."

Kim, ben mi? Ejderham uzun ve geniş bir şekilde esnemedi önce soru sorarcasına bana göz kırpıyor.

"Eee? Ne söylemek zorundasın?" Damien talep ediyor.

Sırıyorum, "Sadece kavrulmuş anka kuşunun tadının nasıl olduğunu merak ediyorum." Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Bu ne cüret-"

"Damien," diye araya girer Lyle. "Dikkatli olmalısın."

Nefes verirken burnumdan buhar çıkıyor. Asil Lyle aslında deliye yardım etmeye çalışıyor.

Damien ayağa fırlar. "*Kendi* öğrencilerime karşı dikkatli miyim? Sanmıyorum."

Lyle sadece iç çeker.

Ancak o zaman Scythe devreye giriyor. Ofiste başka bir koltuk olsaydı, oraya otururdu. Bunun yerine, sol taraftaki cumbalı pencerelere doğru ilerliyor ve sandalye olmadığı için duvara yaslanıp okul arazisine bakıyor. Anka kuşunun aurasında ne gördüğünü merak ediyorum. Hangi yalanlar ve zayıflıklar belirgin.

"Ve Scythe Kharkorous, suç lordu," diye alay ediyor Damien, açıkça konuşmaya yeniden hâkim olmaya çalışıyor. "Yani senin de Boneweaver sürüsüne bağlı olduğun doğru. Bugünkü bağı görene kadar buna inanmazdım." Parmaklarını masaya vuruyor. "Neyin peşinde olduğunu tam olarak sanma."

Scythe ona sahte bir şaşkınlıkla bakar ve genellikle daha küçük canavarları yere seren o yavaş, ölçülü buzla hitap eder. "Peki bu nedir Lord Agnis?"

Scythe'ın sert ve hasarlı sesini ilk kez duyan herkesin yaptığı gibi Damien da biraz ürperiyor. "Seni birkaç dakika içinde Zambak Mabedi'ne attırabilirim. Beni tehdit edebileceğini sanma."

Bir kahkaha attım.

Scythe bugün kendini saygıdeğer hissediyor olmalı ve Damien'ın cüretini görmezden geliyor. "Burada huzur içinde kalmam, şartlarımıza uyulmasına bağlıdır."

"Suçlularla pazarlık yapmayı reddediyorum," diye tükürüyor Damien, avucunu havada keserek. "İşte bu yüzden görevi devralıyorum. İşleri yoluna koymak için. Dürüstlüğü geri getirmek için. Ve kanunları. Yüksek mevkilerde dostlarınız olabilir ama benim de var."

Yakasının altından altın bir zinciri çekiştiriyor. Zincire bağlı altın ve zümrüitten yapılmış bir kolye var ve çok iyi bildiğim bir güçle titreşiyor. "Buraya korumasız geldiğimi mi sanıyorsun?"

Ejderha yapımı bibloyu gömleğinin içine geri sokup gözlerden uzak tutana kadar şaşkınlıkla bakıyorum. Efendimin gücünün tehdidi havayı terk ederken neredeyse rahat bir nefes alıyorum.

"Bana zarar veremezsin Tırpan Kharkorous," diye tekrar ilan ediyor Damien.

"Sana zarar vermeme ne gerek var?" Scythe sakince soruyor. "Ancak öğrenciler bana hesap veriyor ve eğer istersem burada kalışınızı çok zorlaştırabilirim."

Ve gardiyanların çoğu.

Damien'in dudakları incilir. "Bunu göreceğiz." Lyle' geri döner. "Boneweaver hakkında konuşmam gerek."

"Adı Aurelia," diyor Lyle sıkılmış dişlerinin arasından.

Damien gülümsüyor ve bu oldukça tatsız bir şey. "Evet, senin baş belası *Regina*'n." Sanki kendini dengeliyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Bunun hassas bir durum olduğunun farkındayım ama aynı zamanda Regina'nın birçok yasal sorununun devam ettiğini de biliyorum. Tüm zor öğrencilere danışmanlık yaptığım gibi onun danışmanlığını da sizden devralacağım."

." Lyle öne çıkıyor. "O benim. Her zaman benim olacak. Avukatımla birlikte yasal işlemleri yürütüyorum. Hiçbir erkek Regina'mıza müdahale edemeyecek."

Damien Lyle'a alaycı bir bakış atar. "Kendine dikkat et, Lyle. Bu hiç de medeni bir davranış değil. Eğer burada öğretmen olarak kalacaksan, kontrol ve nezaket konusunda iyi bir örnek olmalısın."

"Kontrol tamamen bende," diye homurdanıyor Lyle. "Eğer öyle olmasaydım, şu anda kan kaybından ölüyor olurdun."

Damien ona soğuk bir gülümseme verir. "Denerken ölürsün."

Lyle bir kalp atışı kadar kısa bir sürede masanın başına geçiyor, kenarlarını öyle sert kavırıyor ki tahta çatlıyor. Anka kuşunu küçümsemek için eğiliyor. "Ve *sen* Celeste'le yatmaya çalışırken öleceksin. Seni asla eşi olarak kabul etmeyecek. Seni *asla* kabul etmeyecek. Bu okul da kabul etmeyecek."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve fırtına gibi çıktı. İçimden yavaşça alkışlamak geliyor ama Scythe onaylamayacağı için bundan kaçınıyorum.

Damien'in çirkin gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüşür. Vay, vay... Bir sinire çarptık.

"şimdi yaptın," diyorum.

Damien başını kasıtlı bir şekilde çevirerek beni başından savıyor, kız kardeşimin çocukken bana kızdığında yaptığı gibi, ama o da suratını asar ve kollarını kavuştururdu.

Scythe, "Aurelia'yı birkaç hafta içinde okuldan alacağım. Elbette güvenli bir şekilde geri gönderilecek."

"Hangi olası sebepten dolayı? O *hüküm giymiş* bir suçlu."

"İş için."

"Kesinlikle hayır!" Damien sanki olay kapanmış gibi konuşuyor.

"İsteseniz de de onu alacağım."

Genellikle Scythe için pazarlık demek, kellenin tepsiye konması ya da vücudun parçalanması demektir. Çünkü ayaklarının yaklaştığını duyduğunuzda kaçmak için çok geçtir. Ama Damien özel bir durum.

"Buna izin vereceğimi düşünmen çok küstahça."

Odanın sıcaklığı en az yirmi derece düşerken Scythe'ın gözleri parlıyor. "Müdahale etmeye çalıştığın an pişman olursun."

Ama Damien sadece başını sallıyor ve altın rengi anka kuşu gözlerinin parlayarak etrafına ısı saçmasına izin veriyor. "Yine de pazarlık yapmaya hazırım."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Anladığım kadarıyla Lyle yeni çiftleşmiş ve... regina konusunda *hassas*." Sanki bütün bunlar ona hiç yakışmıyormuş gibi bir el sallıyor. "Benimle gözlemlerim arasına girebilir ve Aurelia'nın bir anka kuşuna dönüştüğünü görmek isterim."

Oda şimdi sessiz, ekşi bir rüzgâr oksijenden geriye kalanları süpürüyor. Scythe Damien'a bakıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Sadece görmek istiyorum," diye omuz silkiyor. "Celeste ve ben türümüzün son örnekleri arasındayız. Bir başkasını görmek nadir ve açıkçası harika bir şey. Kendi düzenime bakmak herkese nasip olur."

Scythe'ın aurasında karanlık bir anlayış gökkuşağı dalgalanıyor ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Aurelia'nın büyük beyaz bir köpekbalığı olarak nasıl görüneceğini merak ettim.

Scythe yavaşça, "Bunların hiçbirine biz karar veremeyiz," dedi. "Bunu kabul edip etmemek Aurelia'ya bağlı olacak."

"Onun oldukça inatçı olduğunu öğreneceksin," diyorum kuru bir sesle.

Damien'in tepkisi hiç de beklediğim gibi değil ve ejderhamın tüylerini diken diken ediyor. Gözleri heyecana benzer bir şeyle parlıyor. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "İyi bir kalite."

Yeni yardımcının ofisinden sessizce ayrıldık, Scythe her zamanki gibi soğuk ve mesafeli, ben ise her zamanki gibi sinirli ve hararetiydim.

Lyle'in eski asistanı Georgia, şu anda ofisin hemen dışındaki masasında, alışılmadık derecede dağınık orantısız topuzuyla biraz daha kötü görünüyor

ve lekeli göz kalemi. Asansörü bekleyen Lyle'in arkasından bakarken agresif bir şekilde dudağını çiğniyor.

Kapılar açılıp içeri girdiğimizde ejderha gücünde bir esrar çıkarıp parmak aleviyle yakıyorum.

"Ver şunu bana." Lyle esrarı parmaklarımın arasından kaptı. "Ona senden daha çok ihtiyacım var."

Scythe kapılar kapanmadan hemen önce asansöre giriyor. Bir cigara daha çıkarıp kendim için yakıyorum.

"Plan nedir?" Lyle homurdanıyor, konuşurken ağzından dumanlar çıkıyor.

"Seni sakın tutmak için," diye hırlıyor Scythe. "Seni bir cinayet davasından uzak tutmak için."

Lyle ikimize de ters ters bakarken başımla onaylıyorum.

Bölüm 11

Aurelia

"T Ertesi gün kahvaltıda Beak'in yanına oturduğumda ona "Bok gibi" dedimDünün geri kalanı

Akademideki normal bir günle hemen hemen aynıydı. Grup danışmanlığında Theresa'ya birçok soru sorduk ama o hiçbirine cevap vermedi. Mutsuz olduğunu görebiliyordum çünkü her zamanki cıvıl cıvıl hali yoktu ve hatta erkek danışman Roland'ı tersledi. Bunun üzerine Scythe bana bir zihinsel mesaj göndererek Lyle'ı sakın tutmanın ve cinayet işlememesini sağlamanın artık *benim* tek ve kritik sorumluluğum olduğunu bildirdi. Ona *beni* kimin sakinleştireceğini sorduğumda buzbir sessizlikle karşılaştım.

Tipik.

"Vay canına, teşekkürler Lia," diyor Gaga, protein smoothie'sinden kocaman bir lokma ve pazularının esnemesine izin verdikten sonra. Masanın aşağısındaki bir akbaba kıkırdıyor ve arkadaşına fısıldıyor. Beak yakışıklı bir adam, bir AFL oyuncusu kadar fit ve bir podyum modeli kadar yakışıklı. Yatak arkadaşı sıkıntısı çekmez ama şansını hep benimle denerdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Çatalımla koridorun etrafını işaret ediyorum.

Karşımdaki şahin ağzından kaçırıyor: "Peki, kaç hayvana dönüşebiliyorsun? Bir dişi aslana dönüşebiliyor olmalısın, değil mi? Eğer Bay Pardalia senin eşinse."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken bile kruvasanımı dikkatle çiğniyorum. Lyle, insanlar olayın şokunu atlatırken buna hazır olmam konusunda beni uyarmıştı. Animalarım aylar önce ilk öğrendiklerinde beni soru yağmuruna tutmuşlardı bile.

"Yani timsah iki etti," diye parmaklarıyla sayıyor Gaga.

Bunu söylerken çalışıyorum. "Birkaç tane yapabilirim ve bunun hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Ne?" diye haykırır şahin. "Neden olmasın, Lia? Ben olsaydım, ben-"

"Sorun sen değilsin, değil mi Jacob?" Gaga tersliyor. "Ve bu konuda konuşmak istemediğini söyledi, o yüzden bir daha sorma."

Jacob homurdanıyor ve tabağına dönüyor. Gaga'ya minnettar bir bakış atıyorum ve o da bana gamzelerini gösteriyor.

Hepimiz Connor'ı aslanların masasında, gözaltından dönmüş ve gece boyunca 'zindanlardaki' deneyimi hakkında yüksek sesle ve coşkuyla sohbet ederken görmekten memnunuz. İyi olduğuna sevindim ama bütün bu fiyasko herkesin ağzında ekşi bir tat bıraktı. Diğer aslanlar çok öfkeli ve gözlerini bu sabah büfenin üzerinde buyurgan bir şekilde duran Damien Agnis'e dikmiş durumdalar.

Minnie, Yeti ve diğerleri kahvaltıdan sonraki ilk dersimiz için yemekhaneden çıkarken bana katılıyorlar, ancak ayrılmak için alışılmadık bir şekilde yavaş bir kuyruk var.

Raquel, "Kurtlar Dolores'in yemek salonundan çıkarken herkesin kıyafetini kontrol ettiğini söylüyor," diye açıklıyor. "Eteğinizin dizinizin üstünde olmadığından emin olun."

"Dolores?" Eteğimi biraz aşağı sıyrarak soruyorum.

Minnie gözlerini kocaman açıyor. "Evet, kendine şerif yardımcısı diyen yeni puştun şifresi."

Önümüzdeki sırayı denetleyen Lyle, kararlı bir şekilde konuşmamızı duymamış gibi davranıyor.

"Minnie, pis ağzın beni şok etti!" Sahte bir korkuyla söylüyorum.

Sırıttıyor. "Ne yazık ki onu besleyebileceğimiz bir sentor sürümüz ya da bir devimiz yok."

Gözlerim toplanan öğrenciler arasında geziniyor. Buradaki erkeklerden bazıları iki buçuk metrenin üzerindeki boylarıyla dev sayılabilirdi ama içlerinde en uzun olanı... Xander'ı kolayca önde buluyorum, uzun saçlarının arkası halojen ışıkların altında siyah-mavi parlıyor. Neredeyse iki metre olmalıydı. "Devler belki de değildir," diye mırıldandım Minnie'ye. "Belki de onu için bir ejderhayı ikna edebiliriz?"

Connor, Minnie'nin diğerk tarafından homurdanıyor. "Onu ikna etmek için ejderhayı biraz *yalayıp yutman* gerekecek. Ejderha dölünün tadı *neye* benziyor, Lia?"

Minnie boğuluyor ve Yeti'yi, dayanışma için kolunu benimkine dolamadan önce sırtına vurmaya zorluyor.

Zihnimde tamamen istenmeyen bir görüntü beliriyor. Ben. Xander'ın önünde diz çökmüştüm, üzerimde tanrı gibi yükseliyordu. Onun sert ifadesini büyüğü bir şeye dönüştüren saf, katıksız bir zevk bakışı...

"Muhtemelen bir jalapeno'dan daha baharatlıdır," diye mırıldanıyorum. "Ama kesinlikle denediğim için kıcıımı kömürle kaplardı."

"*Seni duyamadığımı mı sanıyorsun?*" diye volkanik bir nefes geliyor zihnime.

Şok içinde elimi ağızıma kapatıyorum. Xander'ın işitme duyusunun herkesten iyi olduğunu biliyoruz, ama aramızda gürültülü bir kalabalık varken bu kadar ileriye duyabilmesi şaşırtıcı.

Tek yapabildiğim Xander'ın koca kafasının arkasına bakmakken animalarım bana bakıyor. Tüm kanım yüzüme hücum ediyor ve pembeleştiğimi biliyorum.

Minnie önce anlamış gibi görünüyor. Boğazını temizliyor. "*Her neyse, telefonlarınızın sütyenlerinizde saklı olduğundan emin olun,*" diye mırıldandı. "Dolores'in üst araması yapacağını hiç sanmıyorum."

Sıranın başına geldiğimizde Damien Agnis'i ilk kez yakından görüyorum. Neredeyse tüm tüyleri yolunmuş büyük boy bir kuşa benziyor. Parlak kıvı saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve geniş alnına düşen dalgalar halinde taranmış, beyaz gözlükleri far gibi fırlayan altın gözlerini çerçevesiyor. Kışında koca bir sopayla, bordo gömleği ve iş pantolonuyla, taktik teçhizatlarını giymiş akademi muhafızlarımızın ortasında sert bir şekilde duruyor. Tüm bunların gözümüzü korkutmak için özellikle yapıldığı çok açık.

Bir hafta önce çenemin arasında ezilmiş bir adam kafası yememiş olsaydım, korkabilirdim. Birden Savage'ın tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğini merak ettim. Muhtemelen şimdiye kadar kendini zindana kapattırılmış olurdu ve bu düşünceye hüznle gülümsüyorum.

Damien'in gözleri bilimsel bir tavırla vücudumda geziniyor ve bir anda kendimi bir petri kabında bir grup bilim insanı tarafından gözlemlenen tuhaf bir numune gibi hissediyorum.

Bugün, kabarık kollu hoş bir siyah bluz ve pembe bir mini etek giyiyorum, tangamın görünme riski olmadan daha fazla aşağı çekemiyorum ve bu da moruğun kalbinin durmasına neden olabilir.

Bir daha düşündüm de.

"Borderline," diye anons ediyor Damien Agnis. Sesi biraz genizden geliyor ve sinüs sorunları olup olmadığını merak ediyorum. Belki de aşırı balgam ürettiyordur.

"Hangi kısmı?" Masumca sordum.

"Odadaki her erkeğin bacaklarınıza bakması için yalvardığınız kısım."

Tepkisi o kadar beklenmedik ki, gardiyanlardan biri boynuma yeni bir kordon geçirip beni koridora doğru itmeden önce ona bakacak vaktim bile olmuyor.

Herkes görgü kuralları dersine kadar bundan şikayet eder. Minnie dekoltesi yüzünden azar işitti, Stacey kendine özgü at kuyruğu yüzünden alay konusu oldu, Connor uzun akrilik tırnakları yüzünden tavır aldı ve Raquel ne hakkında uyarıldıklarını söylemedi. Bu bana Sabrina'yı özletti. Kesinlikle ceza alırdı ve yine de her saniyesini severdi.

Yeni öğrenci kordonuma baktığımda, benzersiz siyah bir kordon olduğunu görüyorum. öncekinin beni 'Uçuş Riski' olarak ilan ettiği yerde, bu beni şöyle ilan ediyor: "Hüküm Giymiş Suçlu: Büyük Kundaklama ve Cinayet.

Boğuk bir ses çıkarıp etiketimi Minnie'ye gösteriyorum, o da gözlerini kapatıyor. Büyük talihsizliğimiz, normalde Theresa ile insan çalışmaları olan günün ikinci Anka kuşu lordu tarafından kaçırılması.

"Alternatif terapi projelerinizi büyük bir ilgiyle inceliyordum," diyerek Theresa'nın masasına el koydu ve proje kitapçıklarımızı karıştırdı. "Ve oldukça rahatsız edici bazı önerilerle karşılaşınca büyük hayal kırıklığına uğradım."

Birbirimize bakıyoruz, yaşlı kuşun ne haltlar karıştırdığını merak ediyoruz.

"Kundak terapisi, boyama terapisi ve ses terapisi gülünç olmasa da kabul edilebilir projelerdi. Ancak, *Terapi Olarak Twerking* bana özellikle saçma bir materyal olarak geldi."

"Bu Sabrina'nın projesi!" Animalara tıslıyorum. "Bu onun somatik serbest bırakma terapisi versiyonuydu!"

Raquel ve Minnie koltuklarında kayıyorlar.

"O da neydi?" Damien masamıza bakarak kaşlarını çatı.

Minnie beni kurtardı. "Efendim, biz de tam şu anda kaçırılmış olan Sabrina'dan bahsediyorduk, eğer bilmiyorsanız..."

"Bilmediğimi *çıkardın?*" diye tersler. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," diye mırıldanıyor Minnie.

Beyaz gözlüklerinin üstünden ona bakıyor. "Ama sen değilsin. Bir öğretmene uygunsuz yorumlar yaparsan üç gece hücrede kalırsın, kızım."

Stacey korku ve dehşet içinde bön bön bakar. Raquel yavaş ve ölçülü bir nefes verir.

Ben de Theresa'ya bakıyorum, öğretmen masasından biraz uzağa bakıyorum ve her saniye biraz daha kızarıyorum. Ama o onun amiri. Damien kâğıtlarını karıştırmaya devam ederken o hiçbir şey yapamıyor.

"Lyle?" Projelendiriyorum.

"*Ne oldu tatlım?*" diye hızlı bir cevap gelir.

Güçlü bir yayıncı kurt olan ve telepatik dalgaları hissedebilen Raquel, içgüdüsel olarak bana bakıyor.

"*Dolores gerçek bir pislik gibi davranıyor.*"

Bir cevap yerine, kafatasımın içinde gürleyen bir hırıltı titreşiyor.

Onun yerine soğuk bir varlık bana cevap veriyor. Scythe sert bir sesle, "*Aurelia, onu kızdırma,*" diyor. "*Canavarı öldürmesine iki dalga kaldı. Dün sana ne demiştin?*"

"*Doğru,*" diyorum, iyice azarlanmış bir halde. "*Özür dilerim. Sorun değil, Lyle. Sadece Sabrina'ya hakaret ediyordu ve bir yumruk atmak istiyorum.*"

"*Eğer yapsaydın şikayet etmezdim, meleğim.*" "*Tam bir centilmen.*"

"Sınıfı paylaşmak istediğin bir şey var mı, Aurelia Boneweaver?" diye gürültülü ve alaycı bir ses duyulur.

Farlara yakalanmış bir yaban tavşanı gibi donup kaldım. "Uh, hayır, efendim."

"O zaman sınıfımda telepatik iletişim kurmaktan kaçınacaksın. Olduğun şey için özel ayrıcalıklara sahip değilsin."

Kaşlarım havaya kalktı. Olduğum kişi olmak bana *tam tersini* getirdi. ayrıcalıklar.

" mı, Aurelia Boneweaver?"

Adıma kafayı takmış gibi görünüyor. "Evet, efendim."

Çıkardığı ses bana inanmadığını söylüyor. "Hemen ayağa kalk."

Sandalyemi geriye itip kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum. Henry güven verici bir şekilde omzuma vurdu.

"Neden herkese biraz Boneweaver olmaktan bahsetmiyorsun? Eminim buradaki herkes bunca zamandır bizden ne sakladığını öğrenmek için sabırsızlanıyordur."

Tamam, bu tamamen . Kollarımı kavuşturmamaya çalışıyorum ve bunun yerine yumruklarımı sıkıyorum. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim. Efendim."

Gözlerini bana diyor. Nasıl oluyor da Celeste'inkilere bu kadar benzeyip her yönden zıt olabiliyorlar? "Sana başka seçenek bırakmıyorum."

Herkes şaşkınlıkla ona bakar.

Theresa durumu kurtarmak için elinden geleni yapar. "Lord Agnis, ben-" "Theresa, gerçekten, bırak da genç bayan tüm açıklığıyla arkadaşlar."

Sanki bunu kişisel olarak algılıyor. Boneweaver siparişimi saklamam onun için kişisel bir hakaretmiş. Nedenini anlamıyorum. Düne kadar adamın adını bile duymamıştım.

Birden odanın yoğun sessizliğinin ve bana doğru sertçe bakan birçok gözün farkına varıyorum. Xander birkaç kurtla birlikte bir masada oturuyor ama gözlerinde her zamanki ışıltı yok. Sınıfa obsidyen prangalarla geldi ama kimse nedenini bilmiyor. Damien'in yaptığı açıktı ama bu, eski, kesik yaralarıyla boş göz çukurlarının artık yeniden görünür olduğu anlamına geliyordu. Herkes ona bakmaktan kaçınıyor.

"Yani evet, başka canavarlara dönüşebiliyorum," diye yavaşça başlıyorum. "Ama bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Dediğim gibi."

Damien'in bakışlarına karşılık veriyorum, onun özgüvenine ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Otur," diye emrediyor. "İlgi tutkuna boyun eğmeyeceğim."

"Şerefsiz," diye mırıldanıyor Raquel zihnimde. "*Seni etkilemesine izin verme, Lia.*"

Damien "Kimdi o?" diye bağırana kadar kığım koltuğumun yarısına bile gelmemişti. Bizim masayı işaret ediyor. "Yine sizin masanızdan geliyor!"

Bir nefes üfledim. Çevrenizdeki telepatik dalgaları tespit edebilmeniz için oldukça güçlü olmanız gerekiyordu, ancak birçok öğretmenden hiçbiri kurtları zihin konuşmaları için dışarı çağırmadı.

Xander'ın yanında oturan kurtlar yerlerinde kıpırdanıyor, gözlerini odanın içinde gezdirip Damien'a geri dönüyorlar.

Raquel kesin bir ifadeyle, "B-ben yaptım," diyor.

Damien, Raquel'in yüzünü süsleyen güzel gümüş kaş, dudak ve burun piercinglerine bakarak arkadaşşıma küçümseyerek bakıyor.

"Ne diyordun sen?" Damien alay eder. "Bunu grupta paylaşacaksın."

Raquel başını sallar. "Ben de tam L-Lia'ya zorbalardan ne kadar *nefret* ettiğimi söylüyordum."

Damien başını sallayarak alevli tellerin canlı alevler gibi görünmesini sağlıyor. "Belli ki konuşma patolojisi derslerini ciddiye almamışsın. Bu siciline işlenecek."

Yeti başını sallarken hepimiz inanamama sesleri çıkarıyoruz. Raquel, vücudu kaskatı kesilmiş olsa da orada öylece duruyor.

"Hapiste geçireceğin bir gece biraz terbiye öğrenmene yardımcı olacaktır."

Üç Masalarımız, ve ve iki kurt tablolar-erupt içine yüksek sesli bir protesto patlaması.

"Haksızlık!" Connor masaya yumruğunu vurarak bağırıyor. "Bizi orada beslemiyorsunuz bile!"

Yemek yok deyince geri kalanımız da masalarımıza vurmaya başlıyoruz.

Damien ayağa fırlar ve bir telsiz çıkararak ona bir şeyler mırıldanır.

Sadece Eugene masamızın altında saklandığı yerden yüksek sesle ciyakladığında biz animalar telaşla susuyoruz.

Eugene, kümes hayvanı olduğu için geleceği beş saniye önceden görür. Bu yönden iyi bir alarm.

Ancak eğilip gözlüklü gözlerinin arasından ona bakmam için geçen beş saniye içinde, en az on akademi muhafızı tüfeklerini kaldırmış olarak odaya daldı.

Sınıf, Damien'ın bizi gösterip "Hepsini aşağıya götürün!" diye bağırmasına yetecek kadar sessizleşiyor.

Bölüm 12

Scythe

On bir yıl önce

Yaşıma göre her zaman iriydim, ancak bu durum ergenliğimin başındaki büyüme hamlesine kadar tam olarak etkisini göstermedi. Görünüşe göre bir gecede bir karış uzadım ve babamın götürdüğü partilerdeki erkekler ve kadınlar

benimle farklı bir şekilde konuşmaya başlamak için.

Artık "Ne güzel bir çocuk" değil, ipeksi bir "Gel buraya aşkım".

Artık kimsenin kucağına oturamayacak kadar büyüğüm ve bunun yerine onlar *benim kucağıma* oturmak istiyorlar.

Perşembe geceleri babam beni dövüş ringinin kenarlarında dolaştırıyor ve parmaklarımı dirsek uzunluğundaki gümüş saçlarımda doğru şekilde gezdirmem gerekiyor. Arkamda yürüyor, fazla cesur olabileceklere dikkat ediyor. Onlara hızlı bir yumrukla derslerini veriyor. En önemlisi hariç her yönden koruyucum.

Bir canavarı benden uzaklaştırdığı her seferinde göğsümde güzel ve altın bir şey yayılıyor. Ama her zaman çabuk kaybolur. Ona pek çok yönden hayranım. Bir odaya hükmetme şekli, diğer canavarların onun önünde küçülme şekli. İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakmak istiyorum. Ben de insanların benden korkmasını istiyorum.

Ama hayvanlar benden yerine bana doğru eğiliyorlar.

Ben bir yem gibiyim. Bir dişinin bana söylediği gibi, dokunulmak için çağıran bir iek gibi. Ya da bir erkeğin bana söylediği gibi, büyük, kötü balıkları yakalamaya hazır keskin bir metal kancadan sarkan bir solucan gibi.

Birkaç potansiyel müşteri babamı ringin diğer tarafındaki siyah deri koltuklarda oturdukları yere çağırıyor. VIP alanı.

Erkek ve kadınlardan oluşan bir grup var ve en zenginleri uzun kanepede tek başlarına oturan kedigil bir ift.

"Gel otur," diyor dişi, parmaklarındaki altın yüzükler parıldarken yana kayıyor ve deriyi okşuyor.

"Eğer onunla vakit geçirmek , bunun için para demen gerekecek," diye homurdanıyor babam. Fiyatını söylüyor ve erkek kedi başını sallıyor. Para değiş tokuş ediliyor ve ben de usulca sıkışıyorum.

"Bu gerçek gümüş gibi bir şey mi?" diye sorarak elini kaldırıyor kadın. "Bunu beklemiyordum. Dokunabilir miyim?"

"Evet," diyorum, çantamdan tarağımı almak için eğilerek.

"Ah, onun sesi," diye mırıldanıyor ve babamın sadece bu durum için aldığı gümüş tarağı alıyor. "Sıcak bal gibi."

"Resmi olarak ilk kez Cumartesi gecesı görücüye çıkacak," diyor babam ve sesindeki gururun gerçek olduğunu düşünebilirdim ama bence kazanacağı para için duyduğu gurur bu. "Ana müzayede o olacak. Bunun için büyük bir kalabalık gelecek."

"Onunla ne yapacağını biliyor musun?" diye soruyor erkek, kıllı çenesini kasıklarına doğru sallayarak.

"Videoları izledim," diyorum yumuşak bir sesle. Babam beni hazırlıyordu. Ayrıca, o beni gitmeye zorlamadan hemen önce okulda seks eğitimi almıştım. "Ben aptal değilim."

"Tabii ki hayır," diyor. "Bu kadar yakışıklı bir ocuk nasıl aptal olabilir? Ona paramız yeter mi?" diye sızlanıyor ortağına. "Lütfen Donald, alabilir miyiz?"

"Cumartesi gecesı," diye homurdandı babam. "Cumartesi gecesı gelin ve teklif verin, ama şimdilik... ona *bakabilirsiniz*."

Daha fazla para alışverişi yapıldı ve kırmızı bir kanepede, bir yatak, kpekbalığım için yeterince büyük bir soğuk kaplıca ve başka pek bir şey olmayan bir odaya götürüldüm. Kapı arkamdan kapanıyor ve çift, odanın kenarına oturuyor.

el ele tutuşmuş ve heyecanla beni bekliyorlardı. Çantamı yere bıraktım ve babamın uzun zaman önce benim için hazırladığı rutine başladım.

şimdiye kadar nasıl kapatacağımı öğrendim. Savage buna 'soğuduğum' zaman diyor. En derin okyanus gibi, her şeyin siyah olduğu ve ışığın olmadığı bir yer. Hiçbir şeyin olmadığı. Boşlukta yzebildiğim ve hiçbir şeyin bana zarar veremediği bir yer. Böylece diğer hayvanlar bana uzandıklarında, tenimi okşadıklarında ya da saçımı okşadıklarında ve genç bir çocuğa fısıldamamaları gereken şeyleri fısıldadıklarında, incinmiyorum.

Ben kirli değilim.

Ta ki daha sonra kendimi tekrar açıp bana ne olduğunu hatırlayana kadar. Ne yaptığımı.

Cumartesi gecesı geliyor ve ben büyük bir özenle hazırlanıyorum. Babam bir kuaför tutuyor ve ilk kez salarım kesiliyor ve gümüş rengimi daha da bir yağ sürülüyor. Parlak bir sahneye sadece yepyeni siyah bir kot pantolonla çıkıyorum, çıplak, yağlanmış gövdem sıcak tepe ışıklarının altında parlıyor. Kalbim sahadaki bir at sürüsü gibi gümbür gümbür atıyor çünkü karşımda duran büyük seyirciyi göremiyorum. Mırıldanan seslerden oluşan siyah bir deniz ve sahnede benimle birlikte olan tek kişi profesyonel siyah takım elbiseli bir kaplan, kürsüde duruyor ve büyük bir eliyle kalabalığı işaret ediyor.

Seyirciler arasındaki hayvanlar ve insanlar, zengin ve nüfuzlu politikacılar ve işadamları tekliflerini veriyorlar ve ben sesleri ve rakamlar olan beyaz kürekleri takip etmeye çalışıyorum ama her şey bulanıklaşıyor. Avularım terliyor, boğazım kuruyor ve kıpırdamadan durmak için her şeyimi harcıyorum. Bu benim geleceğim. Babamın planladığı gelecek. Vahşi Anne benim için gerçekten başka bir şey düşünmüyor muydu?

Müzayedede aniden gürleyen bir alkışla sona eriyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum ve çok fazla dişle gülümseyen erkekler tarafından sahneden ıkarılıyorum.

Babam beni kollarını açarak ve sakallı yüzünde gördüğümü hiç hatırlamadığım bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Oğlum," diyor neşeyle, sırtıma vurarak. "mrmzn sonuna kadar zengin olacağız!"

"Fengari," diyor gelen derin, drakonik bir ses.

Babam telaşla geri çekiliyor ve beni omzumdan tutup öne doğru çekiyor. Bir ejderha bize doğru adım atıyor ve bunu biliyorum çünkü çok açık. Bir metre boyunda, zayıf kaslı, uzun siyah saçlı ve pahalı bir smokinin üzerine altın ve gümüş damlıyor.

"Diz çök, evlat," diye emretti. Gecenin kazanan teklifi ve benim ilk patronum.

Onu hemen sert ahşap zemine yatırıyorum. "Benim adım-"

"Umurumda değil," diyor obsidyen taşından bir sesle. "Sana ne demeyi uygun görürsem ona cevap vereceksin. Anlaşıldı mı? Nasıl itaat edeceğini biliyor musun köpekbalığı?"

Devasa boyuna bakıyorum ve gücünün kokusu burnuma doluyor. Dehşet tüm damarlarımı kaplıyor. Midem sıkışıyor.

"Evet, lordum."

"İyi köpekbalığı." Babama döndü. "İyi bir örnek kesin. Ama verdiğin paraya değse iyi olur, Fengari. On dakika içinde kardeşimin evine gidiyoruz. Drakos Malikanesi."

"Oh, buna değecek." Babamın ses tonu bir uyarı, gözlerindeki parıltı ise bir gece yarısı laneti gibi üzerime savrulan açık bir tehdit.

Babam müzayedeciye sorular sormaya giderken ben de çantamı almaya gidiyorum. Gölgelelerin içinden bir kaplan bana doğru yaklaşıyor; adımları, başka bir yırtıcıya saygıyla yaklaşan apeks yırtıcılar gibi yavaş ve ölçülü. Tuhaf, yabancı dövmeler yanaklarını ve solgun yüzünün kenarlarını kaplıyor ve ona tedirgin edici bir görünüm veriyor. Simsiyah saçları özenle yağlanmış ve arkadan bağlanmış. Bir bölge lideri değil, ama bir bileğindeki altın Rolex'e ve süslü, kömür rengi iki parçalı takım elbisesine bakılırsa belki de aynı derecede önemli biri. Benden biraz daha yaşlı ama ne kadar olduğunu söyleyemem. Bu kadar genç biri nasıl bu kadar zengin olabilir? Onun da kendisini satan birileri var mı?

"Ay'a soneler söyleyen bir adam gibi görünüyorsun." Hafif bir Orta Doğu aksanı var.

İfadesi beni o kadar şaşırttı ki bir an boş boş ona baktım.

"İnsanlar sizi hafife alıyor," diye devam ediyor. "Kendinizi küçümseme hatasına düşmeyin."

Yaşadığım şoku atlatmam bir anımı alıyor. "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Eğildi. "Adımın Marduk olduğunu ve arkadaşınız olmak istediğimi söylüyorum."

Yılların getirdiği bir refleksle elimi uzatıyorum. "Seninle tanışmak bir zevk, Marduk. Ben Scythe Kharkorous."

Elimi tutmuyor. Rahatladım, indirdim.

"Ben et satın alma değilim," diyor Marduk, ellerini önünde kavuşturarak. "Dünyanın uzun otları arasında farklı türde canavarlar var, köpekbalığı dostum ve ben onları *yiye*n biriyim."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. Sanırım hoşuma gitti.

"Zamanı geldiğinde, ruhun artık daha küçük canavarlara boyun eğmediğinde, gel ve beni bul. Ne yazık ki..." Marduk o zaman gülümsüyor, ama bu benim alışık olduğum bir gülümseme değil. Farkında. Sanki beni görüyor. Gümüş saçların ve mükemmel tenin ardındaki *gerçek* beni. Büyük kasların ve ballı sesin ardındaki. Ve Savage doğduğundan beri hayatımda ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum. "Uzun süre beklemem gerekeceğini sanmıyorum."

Bölüm 13

Scythe

■ Marduk'u şehirde kaldığı motelde ziyaret ettim. Forklift İkizlerinden biri olan Ernie, benimle çalışmasının ikinci yıldönümünde ona aldığım siyah Jeep'le beni götürüyor. Yolcu koltuğuna oturduğumda Otururken nefeslerimi yavaş ve ölçülü tutuyorum.

Aurelia'nın kanını tatmamla şu an arasında geçen sürede, beni takip eden iki hayalet, bir grup kötü niyetli varlığa dönüşene kadar ortaya çıktı. Kolektif ilahi sesleri kulaklarımı neredeyse sürekli olarak dolduruyor ve normal bir konuşma yapmak için mantıksız miktarda konsantrasyon gerekiyor.

Bana yemin eden her canavar bunu bana kanını sunarak yapardı. Bu, teslimiyetin en eksiksiz biçimiydi; yaşam güçlerinin tadına bakmak ve böylece benim ve köpekbaliğımın onlar üzerinde tam bir kontrol sahibi olmasını sağlamak. Benden ne kendilerini ne de herhangi bir yalanı asla gizleyemezlerdi.

Ama Aurelia'nın kanını almak zevkli bir hataydı. Bu benim kara psikozum için bir katalizör olmuştu ve bunun öylece geçip gitmeyeceğine dair kötü bir his vardı içimde. Odaklanmak için soğuk davranmak, duygularımı kapatmak ve animus'umun beni yönetmesine izin vermek zorunda kaldım.

Motele vardığımızda Marduk'u odasında volta atarken buluyorum, kokusu vahşi ve sabırsız.

"Ayrıntıları hiç anlatmadın, köpekbaliğı dostum," diyor kesin bir dille.

Küçük yemek masasının yanındaki pelüş koltuklardan birine oturuyorum. "Onun korunması için, anlıyorsunuzdur, elbette."

Marduk içkilerimizi doldurmak için topuklarının üzerinde benden uzaklaşıyor, kırmızı ve siyah bir aura vücudunun etrafında titreşiyor. Marduk ilk kez bana sinirleniyor ve ben de dikkatli davranmak zorundayım.

"Küçük bir komplikasyon var."

"Evet, onu tanıyorum," diyor Marduk viskiyi bırakarak. "Henüz onu tehdit etmedim. Hiç benlik değil."

Gerçekten öyle.

Marduk gözleri parlayarak arkasını döner. "Gördün mü? Ona bu kadar yakın olduğum için çoktan değiştim. Onun yanında bile değilim ve sanki yeniden doğmuş gibi hissediyorum."

Eğer farklı bir yaratık olsaydım, farklı koşullar altında doğsaydım, sözleri beni gülümsetebilirdi.

"Bunun Yeti tarafından onaylanması gerekiyor." "O zaman beni ona götür."

"Bu da diğer bir komplikasyon," diyorum. "Şu anda kilit . Yeni yönetim Eski Yöntemi destekliyor."

Marduk küçümseyen bir ses çıkarır. "Ben de öyle, ancak Eski Yol'un geride bırakılması gereken yönleri var. Birinin bunu ona açıklaması gerekiyor."

Ölçülü bir nefes alıyorum ve yeni müdür yardımcısıyla yaptığım son konuşmayı hatırlarken yavaşça nefes veriyorum. Başka bir emir olsaydı, günleri sayılı olurdu. Kanında bulunan hatırı sayılır güç işleri karmaşıktırıyor.

"*Scythe*," Marduk ismime büyük bir vurgu yapıyor. "Anka kuşu okulunuzda ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar uzun süre tehlikede demektir."

"Hangi 'o'?"

"*Senin* kızın. Leydi Boneweaver." Bardağını evirip çeviriyor. "O biliyor mu-"

"Henüz değil. Onun ortaya çıkması gibi acil bir mesele var."

Bunu düşünerek yavaşça başını sallar. "O karanlık, çok karanlık bir dünyada sadece bir sosyete kızı. Asla beyaz bir elbise giyemez. Siyah olmak zorunda."

Onu her koyu mavi renkte hayal etmişimdir. Fırtına öncesi derin deniz gibi, ama bu renk bile arzu ettiğim etkiyi yaratmaya pek uygun değil. "Bir de Sabrina Panthera meselesi var."

Marduk'un yüzü ciddileşiyor ve Titus Clawson'ı ve Sabrina'nın kaçırılmasındaki rolünü düşündüğünü biliyorum. "Ortalık ."

"Her zaman dağınıktır," diye . "Öyle ya da böyle."

"Havada kötü bir esans var, köpekbalığı dostum," diyor Marduk, pencereden aşağıdaki caddeye bakarak. "Ve getireceği hoşuma gitmiyor."

Atardamarlarımda korku kıpırdanıyor ve bunun bana ait olmadığını anlamam bir saniyemi alıyor. Aurelia'yla olan kan bağımın bazı şeyleri hissetmemi sağlayacağını biliyorum ama bu seviyede bir panik beklenmedikti.

Ve sonra kendi öfkem, buz gibi bir rüzgârın kırbacı beni ayağa fırlatacak kadar güçlü bir şekilde vuruyor.

Xander'ın sesi beynime saplanırken Marduk da ayağa kalkmadan önce hareketsiz kalıyor, ardından yeni yayıncım Raquel'den gergin bir iletişim talebi geliyor. Her ikisinin de söyleyeceklerini dinliyorum ve her geçen saniye kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum ve Vahşi Tanrıça'ya Savage şu anda burada olmadığı için şükrediyorum.

Marduk beni bekliyor, dikkatle yüzümü inceliyor. "Böyle bir bağlantıyı özlüyorum," diye mırıldanıyor. "Sürünün nesi var?"

Viski bardağımı döndürerek seçeneklerimi değerlendiriyorum. İkimiz arasında, Savage bok karıştırıcı. Son birkaç yıldır ben sorun çözücüydim. Ama ondan önce ben de kendi payıma düşen bok karıştırıcılığı yapmışım.

Bölüm 14

Aurelia

So Connor hapsedildiği yeri 'zindan' olarak adlandırırken abartmıyordu.

Yerin altında, loş, dairesel bir mağara.

Tüm sınıfımız sardalye gibi dolmuş, toprak duvara oyulmuş bir hücrenin çıplak, toprak zemininde ayakta duruyor, öndekiler kalın obsidyen parmaklıklardan mağaranın karşısındaki başka bir yaramaz öğrenci sınıfına bakıyor.

Hücremizde kullanılmış olduğu belli olan bir çukur tuvalet var ve burası güçlü bir şekilde bu ve yılan kokuyor. Kısacası, burası kesinlikle huysuz yaşlı ejderha lordlarının hoşlanmadıkları kişileri tutmalarını bekleyeceğim bir yer.

Yeti herkesi bir kenara iterek Minnie'yi parmaklıklara dayayıp temiz hava alabileceği en iyi konuma getirmişti ve ben de onun yanında oturuyordum; Raquel, Stacey ve Connor ve arkamda sıkışmış, oturamadıkları için surat asıyorlardı. Nimpinlerimiz, herkesin ortak rahatsızlığını hissederek kulaklarımızda üzüntülerini cıvılatıyor.

Yani, ben de somurtuyorum. Hepimiz surat asıyoruz, kollarımızı kavuşturuyoruz ve her şeyi yapıyoruz. Gerçi bunun bir faydası yok çünkü gardiyanlar bizi buraya tıktı ve sonra yer üstüne çıkan alçak tavanlı tünelden .

"Çok otantik hissettiriyor, değil mi?" Connor, Gaga'ya yaslandığı yerden şöyle diyor. "Dün gece burada tek başıma olmak ürkütücüydü ama hepimiz buradayken tam bir parti!"

"Gerçek parti hariç," diye homurdanıyor Stacey, iki eliyle obsidyen çubukları sallayarak. "Müzik açardım ama sonra fark edilirdik."

"Şarkı söyleyebiliriz," diyor Minnie yardımsever bir şekilde. "İyi bir hapishane şarkısı nedir?"

"Hapishanede şarkı söylüyor *olmalılar*," diyor Connor. "Ne yazık ki Savage burada değil, ona sorabilirdik."

Kurt dostumdan her bahsedildiğinde kalbime saplanan hüznün acısı, beni yeniden kasvetimin içine gömüyor.

Telefonum sütyenimin içine sakladığım yerde titriyor ve karşımızdaki duvara yerleştirdiğimiz güvenlik kameralarından beni korumaları için arkadaşlarıma tıslıyorum.

Kim olduğunu gördüğümde karnım zıplıyor.

"Lyle?" Fısıldıyorum.

Hücremizdeki tüm homurdanmalar için sessizleşiyor.

"Angel?" diye öfkeli bir ses geliyor. "Neden beni aklından çıkardın?"

Benimle iletişim kurmaya çalışıyor olmalıydı, ama obsidyene kilitlenmişti, herhangi bir telepatik iletişim engellenecekti.

"Bize yardım edin Bay Pardalia!" diye bağılıyor hücrenin arkasındaki kedigillerden biri. "Bize yardım edin-" Belli ki biri elini onun ağzına kapatıyor ve kısa bir itiş kakış yaşanıyor. Kıçım parmaklıklara acı verici bir şekilde bastırılıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

"Bilerek değil," diye fısıldıyorum çabucak. "Bu sadece Dolores'in... yani Dolores'in davranışı. O-" Birden Scythe'ın Lyle'ı sakın tutmamı özellikle emrettiği gerçeğinin farkına varıyorum. Ve ona kilit altında olduğumu söylemek sakın bir aslan olmak anlamına gelmiyor.

"O *ne*?" Sesinden tehlike damlıyor ve onun şekilde korumacı olduğunu duymak anima'mın tüylerini diken diken etmiyor gibi davranamıyorum.

"Bu sadece tüm sınıfa verdiği küçük, sevimli bir ceza." Connor ve Minnie'ye beni desteklemeleri için çılgınca işaretler yaparak neşeli görünmeye çalışıyorum. "Özellikle bana değil. Ama Obsidyen'deyiz, o yüzden şu anda sohbet edemem."

"Evet, aslında iyi vakit geçiriyoruz!" Connor harika bir sahte kahkaha atıyor. "Endişelenmeyin, Bay Pardalia."

"Resim çiziyorum," diyor Stacey yardımsever bir şekilde, toprak zeminde desenler yapmak için ayağını parmaklıkların arasından geçiriyor. "Burası çok serin."

"Nereye?" Lyle'in animus'u tüylerimi diken diken eden o çakıllı sese sahip.

"Hiçbir yerde!" Çabucak söyledim. "Gitmeliyim, kameralar var." Telefonu yüzüne kapattım.

Raquel sırtımı sıvazladı.

"Çok sevimli," diye iç geçiriyor Stacey, hüzünle. "Bizi buradan fırlatıp atacak kadar kızgın olabilir."

Bir erkek sesi öfkeyle "Neden ondan bizi kurtarmasını istemedin?" diye sorar.

Yeti alçak bir hırıltı çıkarır. "Yapamaz, seni aptal. Ben oraya gelmeden önce kapa çenenin."

Homurdanıyorum. "Benim yüzümden başının *daha fazla* belaya girmesini gerçekten istemedim. Benim yüzümden artık müdür yardımcısı değil."

Minnie başının arkasını Yeti'nin göğsüne yaslayarak, "Birinin Dolores'e haddini bildirmesi gerek," diyor. "Bu iş kontrolden çıkacak, bunu söyleyebilirim."

Bir fareye dönüşmeyi ve birkaç anahtar çalmayı teklif ederdim ama beni hemen geri kilitlerlerdi."

"Gerçekten bir fare yapabilir misin, Lia?" Yeti sorar.

Gözümün yanından gelen bir ışık Xander'ın hücre duvarına yaslandığı yerde kıpırdandığını söylüyor. Gözleri karanlık ve boş olsa da, çiftleşme işareti beni içine çekmekten başka bir işe yaramayan o geçici göksel ışıkla parlıyor.

"Evet," diyorum kayıtsızca. "Ben de keseli sıçan yapmıştım." Çocukken sadece eğlence olsun diye. Oradaki ilk günlerimde, bir gece mutfak penceresini kapatmayı unuttuğumda kulübeme gizlice girmişti. Gürültüyü araştırmaya gittiğimde onu iki dakikalık eriştelere üzerine eğilmiş, tereyağı bıçağını kaldırmış halde bulmuştum. Benden korkmamıştı bile, işte o zaman onu iterek pencereden dışarı yuvarlanmasını sağladım. Yaratıklara dönüşebilmek için onlara dokunmam gerekiyor.

"Neden işe yaramaz hayvanlara dönüştünüz ki?" Yeti'nin arkasında duran sırtlan Rowan soruyor. "Ben olsaydım, fil gibi havalı bir şey seçerdim. Ya da bir ekidna."

Daha önce bir file hiç dokunmadım, o yüzden bunu yapamam. Ama çılgın koku alma duyum işe yarayabilir. Avlanmada bir kurttan bile daha iyi olurum.

Kafeslerimizde neredeyse tam üç saat bekledikten sonra girişteki metal ızgara kayarak açılıyor ve Damien bir sıra muhafızla birlikte içeri giriyor. Herkes hareketsiz, tetikte bekliyor ve Yeti'nin kolları Minnie'nin etrafında sıkıca kenetleniyor.

Damien'ın beyaz gözlükleri loş ışıktaki parlıyor. "Öğrenciler," diye kibirli bir şekilde anons ediyor, "dersinizi aldığınızı hissediyor musunuz?"

Kimse cevap vermiyor ve ben de Stacey'e karanlık bir bakış atıyorum.

"Efendim, bu hiç hijyenik değil!" Rowan sızlanıyor. "Eğer aileler bunu duyarsa-"

Damien gülüyor. "Eminim ailen gecikmiş disiplini için bana teşekkür ediyordur." Muhafızları ileri doğru sallıyor. "Ya tam itaat edersiniz ya da hiç itaat etmezsiniz. Dolayısıyla, bu disiplini unutulmaz kılacağım."

"Açım!" diye bağıyor kartallardan biri. "Bir noktada bizi beslemek zorundasın."

Damien omuz silkiyor ve muhafızlara eliyle işaret ediyor. "Sadece iyi öğrenciler beslenir. Aslında siz iyi öğrenciler değilsiniz."

Hepimiz gardiyanların hücremizin yanındaki bir şeye saldırmasını izliyoruz. Bunu yapmak için iki büyük kedigil gerekiyor ama her neyse onu çekmeyi başarıyorlar.

Tüm hücremiz titremeye başladı.

Biz aşağı inmeye başladığımızda Minnie küçük bir "uh oh" çekti. Toprak zemin aslında toprak zemin değil, kalın bir toprak tabakasıyla kaplı metal bir kafesin tabanı; bu tabaka, altındaki beton devasa bir tuzak kapısı gibi açıldıkça düşüyor.

Her şey titrer ve herkes panikler. "Oh Tanrıça!" Stacey bağıır.

"Bu hiç eğlenceli değil! Bu hiç eğlenceli değil!" Connor çığlık atıyor.

"Biz kesilecek kuzularız!" Minnie bağıırıyor. "Yeti! Ne yapacağız?"

Bu arada, nimpinler hücrenin etrafında çılgınca cıvıldaşarak dolaşıyor.

"Oh, ol." Karanlığa doğru inerken Damien'in sesi bizi takip ediyor. Yükselmiş, paniklemiş duyularımla tuzlu su kokusu alıyorum. Hem de çok fazla. "Herkes kaçak cep telefonlarından vazgeçene kadar suyun içinde oturacaksınız, bazılarınızın üzerinizde taşıdığını biliyorum. Ders sırasında telepati kurmak kadar kötüler."

"Ne!" Stacey fısıltıyla bağıyor.

Scythe'in verdiği bir telefona sahip olduğundan emin olduğum Yeti'ye bakıyorum, muhtemelen Dolores'e veremeyeceği her türlü yasadışı maddeyi içeriyor.

"En az dört tane var!" Damien karanlık bizi yutmadan önce bağıyor ve ben onu tamamen gözden kaybediyorum. "Onları teslim et ve tüm bu çile unutulsun."

Biz animalar metal platformun üzerinde birbirimize tutunmuş, aşağıdaki boşluğa bakıyoruz. Aşağı, aşağı iniyoruz, kafes titriyor ve sallanıyor ta ki-

Spor ayakkabılarım suya sıçradı.

Alçalmaya devam ediyoruz. Su kafesimize giriyor.

"Bu bir t-tank olmalı!" Raquel diğer öğrencilerin gürültüsü arasında bağıyor. "Sakin ol, bizi boğmayacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dondurucu su ayaklarımı kaplayıp ayakkabılarıma içine girerken Stacey koluma tutunarak ağlıyor.

Buz gibi su tenimizi sarsarken daha fazla küfür ve çığlık duyuyoruz. Etrafa sığıyoruz, sonuçsuz bir şekilde uzaklaşmaya çalışıyoruz. Ama hala tankın içine doğru iniyoruz ve su kalçama ulaşmış belimi kaplarken inliyoruz.

"Taşaklarım!" Connor çığlık atıyor. "Yumurtalıklarım!"

Ben de bağıyorum.

Nimpinler iyi bir önlem için hep birlikte çığlık atarlar.

O zaman Minnie'ye bakıyorum ve Yeti'nin onu omuzlarına aldığını, bacaklarının göğsünün iki yanında sallandığını görüyorum.

Kafes nihayet bluzum belime kadar şişip beni titrettiğinde inleyerek durdu.

"Xander," diye homurdanıyor Yeti. "Biraz yardım eder misin?"

Obsidyen prangalar bir yerden kasıtlı olarak tıngırdıyor. "Yapamam," diye düz bir cevap geliyor.

Animuslardan bir koro halinde küfür sesleri yükselir.

Damien'in sesi tepemizden geliyor ve hepimiz yukarı baktığımızda küçük bir ışık çemberi ve ona ait olması gereken bir başın gölgesini görüyoruz. "Yasadışı elektrikli aletlerinizden vazgeçmezseniz, onları suyla etkisiz hale getireceğim. Adil olan adildir."

"Şaka yapıyor," diye mırıldandı Stacey, "Benimki sütyenimin içinde."

Benimki de öyle ve Yeti onunkini Minnie'ye verdi, böylece her fincanda bir tane var. Damien'in sesi tepemizden alaycı bir şekilde yükselmeden önce tahminen on beş dakika boyunca dişlerimiz gıcırdayarak ve ısınmak için birbirimize tutunarak tamamen karanlıkta kaldık. "Son şansın!"

Stacey'nin bana olan tutumu sıkılaşıyor. Minnie'den sonra aramızdaki en kısa boylu o. "O gitmiyor-"

Ama yapıyor. Kafesimiz yeniden alçalmaya başlıyor ve su seviyesi vücudumuza doğru yükseliyor ve benim telefonumu sütyenimden çıkarıp başımın üzerinde tutmaktan başka çarem kalmıyor. Stacey'nin telefonunu bana uzatıp suya basmaktan başka çaresi yok ve Minnie'nin Yeti'nin omuzlarında güvende olmasına seviniyorum, yoksa başımız belaya girerdi.

Stacey'nin iyiliği için durmaları için bağırmadan önce su çeneme geliyor, ayak parmaklarım kafes tabanının üzerinde sallanıyor. Connor sonunda dişi aslanımızı yakaladı ve gözyaşları içinde onu sırtına aldı. Şimdi hepimiz titriyoruz, burunlarımız akıyor ve benim tüm vücudum uyuşmuş durumda.

"Bizi boğacak," diyor Minnie üstümden inanamayarak. "Aslında bizi öldürmeye çalışıyor."

Bölüm 15

Ghoul

T Koleksiyoncu beni giriş holünde, iki adet üç metrelik ejderha heykeli arasında bekliyor. Baldır uzunluğunda sürüngen desenli bir elbise, siyah tüylü bir boa giyiyor ve siyah saçlarını kırpılmış, kabarık bir stil. Eski usullere tapan bir canavar için eski moda bir saç modeli. Beyaz eldivenli sağ elinden bir sigara sarkıyor ve kırmızı yüksek topuklu ayak parmakları siyah ve altın mermer döşemeye vuruyor. Adamlarından ikisi onun arkasında gergin bir şekilde duruyor, yuvarlak karınlı bilim adamı kuşlar, ellerini sıkmaktan ve yakalarını çekiştirmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Onu gerekenden çok daha fazla beklettim. İyi bir oyunu her zaman sevmişimdir. Yine de, gözlerini kasılarak yürüyen formumun her santimetresinde gezdirmekten kendini alamıyor. Tamamen örtülü olsalar bile, animalar bana doğru çekilmekten kendilerini alamazlar. Tabii ki onları suçlayamam.

"Leydim," diyorum, yumuşak ve yavaş bir selam vererek.

Öpmem için elini uzatıyor. Eldivenli elime alıyorum, mide bulantısıyla savaşıyorum, iskelet maskemin altından elinin arkasına bir hava öpücüğü vermek için üzerine eğiliyorum.

"İyi görünüyorsunuz lordum," diye mırıldanıyor, gözleri sarı, yarık biçimine dönüşüyor ve tekrar bedenimden aşağı kayıyor. Neredeyse onun uzun, tırtıklı pirzolalarını yaladığını görebiliyorum.

"Oldukça iyi," diye mırıldanıyorum, dişlerimin ucunu göstererek sırtıyorum. "Havadaki korku kokusu bana katılıyor."

Hizmetkârları arkasında rahatsız bir şekilde kayarken, Koleksiyoncu'nun kırmızı dudaklı gülümsemesi baştan çıkarıcı bir şekilde cevap verirken tamamen sürüngenvari,

"Eminim."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve giriş holünün genişliği boyunca partiyi yönlendiriyorum ve bir dizi gölgeli aşağıya, arazinin alt kısmına iniyorum. Ona kolumu uzatmadığım için gücenerek kaskatı kesildi. Ne komik bir kadın.

"Umarım kız çalışabilir durumdadır, lordum?" diye soruyor topukları taşa vururken.

Bir saniye düşünmek zorundayım. "Yeterince işe yarar."

Tek bir leopar anima'yı barındıran hücrelere ulaşana kadar arazinin altındaki eski, labirentimsi koridorlarda dolanıyoruz.

Parmak izi tarayıcısını kullanarak ağır metal kapıyı açıyorum ve kapı tatmin edici, modern bir elektronik tıslamayla kayarak açılıyor. Koleksiyoncu ve kuşlarının içeri girmeden önce adım atmalarına izin veriyorum.

İki Clawson kaplanı taburelerin üzerinde oturmuş kızı koruyor, içeri girmemizle birlikte ayağa fırlıyorlar.

"Sen de kimsin?" diye soruyor hücrenin içindeki anima'nın hırıltılı sesi.

Clawson kaplanlarından biri öne atılır ve sığır sopasını obsidyen parmaklıkların arasına sokar.

"Saygılı konuşun!" diye bağıyor.

Sabrina çığlık atıyor ve hücresinin taş duvarına çarparak gümbürdüyor.

Koleksiyoncu parmaklıklara doğru süzülür, tıslar. "Sevgili kızım, senin özgürlüğünü ellerimde tutan benim."

Tutsağımı incelemek için Koleksiyoncu'nun kuşlarının etrafından dolanıyorum. Sabrina Panthera'nın saçları kirli koyu kahverengi bir yuva gibi başının etrafında. Maskara ve makyaj kalıntıları yanaklarına bulaşmış. Şu anda sadece el ve ayak bileklerinde obsidyen prangalar var ve dün gece derisini örtmek için üzerine keten bir önlük attım. Köşedeki çöp kovasını boşaltmak Clawson'ların sorumluluğunda ama yapmadılar.

Bu gece biri vücudunun bir parçasını kaybedecek. "Su," diye bağıyor Sabrina.

"Lütfen. Su."

Koleksiyoncu bana keskin bir bakış fırlattı. Çenemi su şişesine en yakın kaplana doğru salladım.

"Günde yarım litre içmesine izin var," diye omuz silkiyorum. "O iyi."

Sabrina kaplanın elinden su şişesini kapmadan önce bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve günlük kotasının çoğunu yuttuktan sonra şişeyi bir çocuk oyuncağı gibi göğsüne bastırıyor.

"Şimdi, Bayan Panthera." Koleksiyoncu gözlerini Sabrina'ya diker. "Beni dinlemenizi istiyorum."

Koleksiyoncu ne istediğini ana hatlarıyla belirtirken, kartal hizmetkârı ona telefonundan birkaç resim gösteriyor.

Küçük leoparın yüzündeki tüm kan çekilir. "Bu imkânsız!" Sabrina inanamayarak sığıyor. "Küçük şeyleri manipüle etmekte iyiyimdir, hatta bir dâhiyimdir ama *bu kadar* küçük mü? Hepiniz çıldırmışsınız." Başını sallıyor. "Havlayan deli."

Clawson kaplanı sığır sopasını tekrar parmaklıkların arasından geçirir.

Sabrina şiddetle irkilir ve yüzünü buruşturur, acıdan sırtı kamburlaşır ve acıklı bir hıçkırıkla yere yığılır. Clawson çubukları akademi ekipmanlarından daha keskin bir ısırığa sahip.

"Bunu yapmayacağım!" Sabrina taş zemine doğru hıçkırıyor.

"*Yapmayacağım!*"

Koleksiyoncu arkasını döner ve mükemmel bir şekilde yontulmuş siyah kaşlarını kaldırır.

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum, cebimden bir dizi anahtar çıkarıp hücrenin kilidini açıyorum. "Bana başka seçenek bırakmayın, sivilceli kedi."

İnatla çenesini uzatıyor. kolundan tutuyorum, ama yere yığılıyor ve bacaklarını altına katlayarak yürümeyi reddediyor.

Clawson kaplanı onun diğer kolunu tutuyor ve birlikte onu bir dizi koridor boyunca yaramaz bir çocuk gibi taşıyoruz, incikleri arkamızda yerde sürükleniyor.

Burası daha soğuk ve daha sessiz oluyor. Daha sessiz bir yerde çelik bir kapıyı açıyorum ve geniş, ağartılmış beyaz bir odaya giriyorum. Bir duvarda üç sıra büyük kare metal çekmece içeren metal bir ünite var.

"Araştırmamı yaptım," diyorum hafifçe. "Küçük alanları sevmiyorsun."

Sabrina odayı hemen tanıdı. Muhtemelen boş zamanlarında izlediği bir polisiye diziden. Son anlarının yaklaştığını düşünen bir av gibi elimde çılgınca çırpınıyor.

"Ne istiyorsak onu yap," diyorum ve boştaki elimle insan boyundaki çekmecelerden birini açıyorum. Normalde bunlar soğutulur, ama ben

Bunu 12 santigrat derecede tutmaya çalışıyorum. Bu ejderhalar gerçekten her şeyi düşünüyor.

Sabrina çığlık atıyor.

Onu çekmecenin dibinde yatar pozisyona getirdik ve onu yatay tutmak için dört uzvuna metal zincirler bağladım.

"İstediğimizi yap," diye tekrarlıyorum bileğini tutarken, "ve tüm bunlar sona erecek."

Arkamı dönerek telefonumu çıkardım ve zamanlayıcıyı üç saate ayarladım. Koleksiyoncu tüm bunları kapı aralığından izliyor, ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşmüş.

"Delirmişsin sen!" Sabrina hıçkırarak bağlarını çekiştiriyor. "Hepiniz **çıldırılmışsınız!**"

Hiçbir fikri yok. Kadavra çekmecesini büyük bir gürültüyle kapattım. Bir kahkaha , iyi bir iş çıkardığım için avuçlarımı birbirine sürtüyorum.

Ckapt'ca 1W

Aurelia

"M -Belki de telefonlarınızı bırakmalısınız," diyor Connor dişlerini gıcırdatarak. "Bilmiyorum, eğer bu buna değer."

Gaga, Raquel'in arkasından kararlı bir şekilde, "Hiç şansın yok," diyor. "Şey, beni cezbediyor," diyorum. Hem Raquel hem de ben konuşabilmek için başımızı arkaya eğmek zorunda kalıyoruz. Animuslar üzerimizde yükseliyor, üstün boylarıyla fazla mücadele etmek zorunda kalmıyorlar ama hepsi titriyor. Biri hariç hepsi.

Karanlıktaki tek ışığım Xander'ın çiftleşme işareti, onun parıltısı çatık kaşlı ağzını ve geniş omzunu aydınlatıyor ama daha fazlasını değil.

Tüm nimpinler Connor'ın ya da Minnie'nin kafasında ya da omuzlarında bir tünek bulmuşlar. Karanlık gözleri kasvetin içinden bize bakıyor, sabırla işimizi halletmemizi bekliyorlar.

Şu anda bana yardımcı olabilecek tek şey penguen ya da fok balığı gibi yalıtımlı bir şeye dönüşebilmem. Ama ne yazık ki ikisini de yapabilecek yeteneğim yok.

"Xander," diyor Minnie yavaşça Yeti'nin omuzlarından.

"Ne?" Xander düz bir sesle.

"Biri prangalarını çıkarırsa, cam tankı parçalayabileceğini düşünüyor musun?"

İç çekmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Evet."

Bir ejderha olan Xander'ın fiziksel gücü, insan formundayken bile bir ayınınkinden daha fazladır.

"Tahmin edin ne oldu?" Minnie bana sırtıp Sabrina'nın her birimize hediye ettiği maymuncukları havaya kaldırırken beyaz dişleri karanlıkta parlıyor. "Bakın bende ne var."

Connor muzaffer bir kıkırdama çıkarıyor. "Ve bil bakalım," diyor, "Sabrina'dan sonra aramızdaki en iyi kilit açıcı kim?"

Connor'ın *beni* kastettiğini anladığımda yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabrina, babamın beni idama götürmek için okula geldiği gün kaçabilmem için bana kelepçe kilitlerini nasıl açacağımı öğretmek için yıllarını harcamıştı. Scythe ve Xander'ın beni götürdüğü idam.

Ama Xander sadece ben değil, sevgili Yeti ve Minnie de soğukla savaşırken buna hayır diyemez.

"Ver onları," diyorum, elimi sudan çekip yukarı uzanarak.

Minnie dikdörtgen şeklindeki küçük bez bohçayı bana uzatıyor ve herkes yanından geçebilmem için yer değiştirirken ben onu başımın üzerinde tutuyorum.

İşaretimin göksel ışığını kafesin diğer tarafına kadar takip ediyorum, köşedeki devasa bedene ulaşana kadar uzun erkeksi bedenlere karşı sıkışıyorum. Ne yazık ki bu, son adam kenara çekildiği anda Xander'a doğru bastırıldığım, zincirlenmiş ellerinin karnıma sürtündüğü anlamına geliyor. Yüzümü yukarı doğru eğik tutmam gerektiği için durum daha da kötüleşiyor. Ona doğru bakmaya zorlanıyorum.

"Bırak beni," diye homurdanıyor, nefesi alnımı gıdıklıyor.

"Gerçekten yapamam," diye inliyorum, her ne kadar ona daha fazla sarılmak için can olsam da. Suyun altında bile onun doğal ejderha sıcaklığını hissedebiliyorum ve soğuk bir gecede sıcak su şişesine sarılmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum.

"Seni kaldırmama izin ver, tatlım." Bu Ashton, sesi arkamdan gelen cilveli aslanlardan biri.

"Sakın ona dokunma."

Ben dahil herkes sessizleşti. Ve duyabildiğim tek şey kafamda çarpan kan. Herkes Xander'ın benden nefret ettiğini biliyor. O zaman neden sesi sahiplenme çığlıkları atıyordu?

"Tamam," diye homurdanıyor Ashton. "Ama kafası o açıdayken nasıl bir şey yapacak ki?"

Etrafımızdaki obsidyen parmaklıklar yüzünden kimse telekinezi kullanarak bana yardım bile edemedi.

Xander nefesinin altında muhtemelen korkunç bir şeyler mırıldanıyor. Sonra diziyle bacaklarımı birbirinden ayırmaya başladı. Telaşla iri gözlerle ona bakıyorum. Gerçi karanlık göz çukurları görüldüğü için yüz ifademi göremiyor. O kadar sessiz ki, sadece benim duymamı istediğini biliyorum, derin bir kızgınlıkla mırıldanıyor, "Bin hadi."

"Neye bineyim?" Telaşlanmış, kafası karışmış ve biraz da ıslanmış bir şekilde söylüyorum. "Dizime." Söz konusu dizini arasına doğru itiyor.

Yüce Ana Tanrıça ve bir torba meme, kalçasına *sarılmamı* istiyor. Nefes nefese, sözsüz ve yanacaktım gibi hissederek bacaklarımı açıyorum ve dizini benimkinin arasına almasına izin veriyorum. Ama açtım tamamen yanlış. Daha da yaklaşmalıyım.

Bunun evrenin bana yaptığı büyük bir şaka olma ihtimaline karşı nefesimi tutarak avuçlarımı Xander'ın göğsüne koyuyorum. Zincirlenmiş ellerini başının üzerine kaldırıyor ve ben de kalçasının üzerinde küçük bir sıçrama yapıyorum.

Tam zamanında bacağını kaldırıyor, ayağını arkasındaki kafese dayıyor ve ben de bacağının üzerine iniyorum, klitorisim küçük bir zevk fermuarı gönderiyor. Su omuzlarımın etrafından akarken karnımın alt kısmının kasıklarına değdiğini fark ediyorum ve ejderhanın kara kaşlarının sinirle birbirine yapışmasını izliyorum.

Vahşi Anne bana yardım et. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve öfkeli, volkanik kokusu en *güzel*, en tehlikeli okşamayla etrafımı sarıyor.

Xander kollarını indirirken boğazının arkasından mutsuz olduğunu düşündüğüm bir ses çıkarıyor.

"et," diye hırlıyor.

Öpüşecek kadar yakınız ve dudaklarının şeklinden büyülenmiş bir halde öne doğru sallanıyorum. "Uh!" diye yaramaz bir köpekmişim gibi azarlıyor. "Bunu bir daha denersen seni boğarım." Kukum kızgınlık ve çaresizlik içinde kasılıyor ve Xander'ın burun delikleri alevleniyor. "Şimdiden pişman oldum."

"Ben de ejderha-adam," diye mırıldanıyorum, kazma rulomu kaldırıp iki tanesini seçiyorum. "Komiklik yapma yoksa seni Damien'a şikayet ederim."

Alay ediyor ve bu bende ağzını kendi ağzımla kapatma isteği uyandırıyor. "Ne yani, bir anka kuşu bir ejderhayı alt edebilir, değil mi?" Kazmalarımı prangaların kilidine sokuyorum ve işe koyuluyorum.

"Keşke," diye mırıldanıyor Xander. Gözlerimi tekrar işime çevirmeden önce ağzının hareket etmesiyle kısa bir süreliğine dikkatim dağılıyor. "menekşeler, hepsi. Sence neden ölüyorlar?"

O kadar konsantre oluyorum ki, kasıklarımın yakınında bir şeyler olduğunu ve bu sefer hatanın bende olmadığını fark etmem biraz zaman alıyor. Animam memnuniyetle kanatlarını kabartıyor ve ben de koltuğumu ayarlama bahanesiyle kalçalarımı biraz oynatıyorum. Evet, ejderha boyutu konusunda yanılmamışım-

"Kes şunu," diye
hırılıyor. "Kamışım
var."

"Bir saniye içinde daha kötü bir şey yaşayacaksın."

"Dört gözle bekliyorum."

Başını yana çevirip benden olabildiğince uzağa yaslanıyor ve burnundan bir ejderha dumanı çıkarıyor.

"Şu öfke probleminle ilgili gerçekten bir şeyler yapmalısın," diyorum konuşurcasına, Sabrina'nın bana öğrettiği gibi hissederek ikinci seçime odaklanırken gözlerimi kısarak. "Kan basıncın için iyi değil." Küçük bir klik sesi duyuyorum ve mutluluktan zıplıyorum. "Buldum!" Ağlıyorum.

Ama tam bir kalp atışı sonra, etrafımızdaki tüm mağara sallanıyor.

"Deprem!" Connor çığlık atıyor.

Xander dizini düzeltiyor ve ben suya düşüyorum. Ayak parmaklarımı tam zamanında altıma alıyorum, başımı suyun üstüne çıkarmak için Xander'ın gömleğini çekiyorum.

"Şerefsiz!" Göğsüne bir tokat atarak sıçradım.

Benden uzaklaşıyor, prangalarını bir sıçramayla suya bırakıyor. "Bu bir deprem değil," diyor beni kendisinden uzaklaştırarak. "Bu-"

Mağara tekrar gümbürdüyor, suyu sallıyor ve etrafımıza savuruyor. Bir dalgası yüzüme çarpıyor ve boğuluyorum, etrafımdaki insanları pençeliyorum. Kurt animuslardan biri boğulmakta olan Raquel'i yakalıyor ve içine çekiyor.

"Xander, yakala onu!" Minnie'nin sesi serttir.

Henry yükseklerden bir yerden öfkeyle cıvıldıyor.

Xander, "O iyi," diye mırıldanıyor. Büyük bir kol beni belimden kavırıyor ve suyun üzerine çekiyor. Yüzümü silip ciğerlerime hava çekerken, bacaklarım bir çocuk gibi kalçalarına dolanmış, Xander'ın yanına yapışmış durumdayım. Henry önümde durup iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

"Neler oluyor?" Minnie soruyor. "Her yer-" diye sözünü kesiyor, omzumun üzerinden bir şeye bakıyor ve dudakları bir tür inançsızlıkla aralanıyor.

"Bu da ne?" Ashton bağırır.

"Gösteriş," diye mırıldanır

Xander.

Büyük bir çatırtı ve ardından bir kıymık sesi geliyor, sonra bir anda mağaranın ışıkları yanıyor ve etrafımızdaki cam tank *paramparça* oluyor.

Su büyük bir gürültüyle fışkırıyor ve Xander beni bırakıyor. Herkesin neye baktığını görmek için arkamı dönmeden önce bir direk gibi vücudundan aşağı kayıyorum.

Ne değil.

Ama *kim*.

Ayak bileklerinden fışkıran su dalgalarının arasından kararlılıkla yürüyen bu heybetli canavarı daha önce yeraltı dövüş ringlerinde birkaç kez görmüştüm. Siyah kot pantolon ve göğsüne kadar açık, mürekkep gibi siyah dövmele ve boynundaki altın zinciri ortaya çıkaran siyah bir gömlek giymiş, kaslı her uzvu kedi zarafetinde. Bir elinde, uyumlu pembe kâğıtlara sarılmış parlak pembe güllerden oluşan bir buket tutuyor. Yüzünde birçok küçük, gizemli siyah dövme var ve Scythe'ın anılarında onun hakkında daha fazla şey öğrenmemiş olsam bile, anima'm her zaman bunun tehlikeli bir kaplan olduğunu hissetti.

Hazar kaplanı Deli Marduk, bizim türümüz için korkutucu bir uyku vakti hikâyesidir.

Altın halkalarla dolu serbest elini sallıyor ve obsidyen kafesin beş duvarı inleyerek dışarıya düşüyor ve bizi mağaranın özgürlüğüne açıyor. Üzerimizdeki parmaklıklı çerçeve, arkamızdan yere çarpmadan önce bir kapak gibi geriye doğru dönüyor.

Marduk önümüzde duruyor ve gözlerinin kime dikildiğini anlamam bir saniyemi alıyor. Göz kapakları bir an için titredi.

tek dizinin üzerine çöker, gülleri göğsünün önünde tutar ve tam bir hürmet ifadesiyle şöyle der. "Regina'm. Senin için geldim."

Yüksek sesle nefes alıyorum, başımı çevirdiğimde Minnie'nin kül rengi, gözlerini kırpmadan hâlâ Yeti'nin omuzlarında olduğunu görüyorum. Yeti de bakıyor, solgun elleri Regina'nın inciklerini kavlıyor.

Raquel ona, "Bırak onu," diye fısıldar.

Yeti sanki gerçekliğe geri dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve Minnie'yi dikkatlice omuzlarından alıyor.

Minnie utangaç bir şekilde öne doğru yürümeden önce

kıyafetlerini düzeltiyor. "Merhaba," diye fısıldıyor.

Kaplan onun elini dikkatle avucunun içine alır ve arkasından öper.

"Buna gerek var mıydı, Marduk?" Xander homurdanır.

Marduk vakit kaybetmeden ya da gözlerini yeni bulduğu Regina'dan ayırmadan, "Evet," der.

Bölüm 17

Xander

"W "Onu bırakmaz mısın?" Snake Spawn şımarık bir bebek talepte bulunur. "Bunu yapmakta hiç zorlanmıyorsun diğer hayvanlarla birlikte."

Büyük sulu gözaltı olayından sonra herkesi için yatakhanelerine geri gönderdim. Yeti ve Minnie hüznünlü gözlerle bakan Marduk'u tanıştırmak için götürdüler. Minnie'yi ilk kez gören çılgın kaplanın gözlerindeki kalpleri görebiliyordum. Minnie daha bir cümle bile kurmadan onu aşık bir aptala dönüştürmeyi başarmıştı bile.

Bu erkeklerin hepsi aynı. Kadınları söz konusu olduğunda beyinleri yok. Bu kadar iğrenmeseydim onlar için üzülürdüm.

Scythe yılan yumurtasına hesaplı bir şekilde bakar. "Damien Agnis 'diğer insanlar' değil. Burada senin fark ettiğinden çok daha fazlası var."

Yıkanmış saçlarını agresif bir şekilde havluya sarmasından ve parlak pembe dudaklarını birbirine bastırmasından bir cevap vermek istediğini anlayabiliyorum. Beynine alışılmadık bir mantık girmiş olmalı ki gitmek için dönüyor.

"Aurelia," diyor Scythe ve onu olduğu yerde durduruyor. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Marduk ve Yeti'nin de peşine takıldığı Minnie de dahil olmak üzere yılan yumurtasının anima çetesini toplamak sinir bozucu bir yarım saat sürüyor.

Oturma odasında oturuyorlar, kalpleri deli gibi çarpıyor, kulaklarında nimpinler gıcırıyor. Stacey'nin midesi endişeden gurulduyor, neredeyse onu antiasit alması için gönderecektim ama Lyle

bana çenemi kapatmamı söyleyen karanlık bir bakış attı. Raquel onun yerine Stacey'nin elini tutuyor ve sonunda hepsi kumbaya tarzında el ele tutuşuyor. Bu beni hasta ediyor.

"Sabrina'yla mı ilgili?" Snake Spawn gözleri parlayarak ve Henry'yi kucağında tutarak soruyor.

Scythe başını sallıyor. "Bizim için daha erişilebilir bir yere taşınıyor. Hızlı hareket edersek onu geri alabiliriz."

Homurdanıyorum çünkü akıllı olsaydık Sabrina'yı Clawson'ların evinde bırakır ve kendi boynumuzu ya da işimizi riske atmazdık. Scythe onaylamayan bakışlarla bana doğru bakıyor. Bugünlerde bu çok sık oluyor gibi.

"Ona nasıl ulaşacağız?" Aurelia kabaca bastırıyor. "O iyi mi?"

Muhtemelen iyi olmaktan çok uzak ama Scythe bunu ona söyleyecek değil. Bunun yerine, "Hassas bir geri alma olacak, bu yüzden..." diyor. Onun gözlerini arıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar keskin bir şekilde. Onunla çok fazla ilgileniyor ve sürekli onu ve Lyle'ı izliyor.

"Neden ne?" Yılan Spawn fısıldıyor.

Scythe yutkunur. "Bu yüzden bir şaşırtmaca yaratmamız gerekiyor. Clawson'ları dışarı çıkaracak bir gösteri. Ve eyaletteki tüm suç lordları için Leydi Boneweaver'ın ilk kez halkın karşısına çıkmasından daha büyük bir dikkat dağıtıcı olamaz."

Küçük zihinleri az önce ne söylediğini çözerken sessizlikle karşılaşır.

"Clawsonlar mı?" Minnie endişeyle soruyor, kalbi düzensiz bir şekilde pıt pıt atıyor.

"Clawson House'da tutuluyor," diye onaylıyor Marduk yumuşak bir sesle. "Daha sonra açıklığa kavuşacak nedenlerden ötürü."

Minnie temkinli bir şaşkınlıkla ona bakar.

Scythe başını sallıyor ve Snake Spawn'a bakıyor. "İşte bu yüzden Aurelia'nın halkın önüne çıkmasıyla mümkün olduğunca çoğunu evden dışarı çekmek en iyisi olacaktır."

Snake Spawn endişeyle göz kırpmıyor. "*Halka açık* derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Aptalca ağız şapırdatma tepkilerini bıraktı ve artık beynini kullanıyor.

"Ormanın Mücevheri'ni duydunuz mu?"

Boğazından küçük bir eğlence sesi çıkarıyor. "Kulüp gibi bir şey, değil mi? Babam beni orada hiç dövüğe göndermedi, o yüzden dövüşlere ev sahipliği yapmadıklarını biliyorum ama yeraltı dünyasının önemli isimleri orada buluşuyor."

Mace Naga kızını gençliğinden beri görünmez kalkanının altında kafes dövüşlerine gönderiyordu. O da diğer suç lordları gibiydi. Bir insandan nefret edebilirdi ama onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Scythe onaylarcasına başını sallar. "Evet, orada buluşuruz, iş konuşuruz-"

"Tavus kuşu, uyuşturucu, genel sefahat ve gösteriş ile meşgul olmak," diye bitiriyorum.

Scythe neredeyse sırtıyor. "Bu bizim sarayda buluşma versiyonumuz."

"Doğru," diye yanıtıyor yavaşça, aramıza bakarak. "Yani sizce kendimi... orada sunmalıyım çünkü..."

"Çünkü hepsi seni görmek için her şeyi bırakacak!" Connor heyecanla ayaklarını tekmeliyor. "Bu harika bir fikir!"

Bir kez şok edici bir sessizlik oldu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Lyle, animusu Spawn'ın etrafına sert bir sahiplenme enerjisi dalgası gönderiyor.

"Onu kendine saklayamazsın," diye cevap veriyor Scythe ve bu konuşmadan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Lyle, "Onu tam da onu almak isteyen insanlara gönderiyoruz," diye tersliyor.

"Hepimiz orada olacağız," diye cevap veriyor Scythe eşit bir şekilde.

"Savage da dahil."

Piç kurusu bunun spawn üzerinde nasıl bir etki yaratacağını biliyordu. Koltuğunda doğruldu, nefesi boğazında düğümlendi ve "Savage orada olacak mı?" diye sorduğunda sesi gıcırtılı çıktı.

"Bizimle orada buluşacak, evet." "O

zaman ben de oradayım."

Lyle iç geçirir. "Bunu bir düşün meleğim. Baskı altında kalma." "Ben ,"

diyor Spawn. "Eğer bu Sabrina'yı kurtarma planının bir parçasıysa, o zaman elbette ne gerekiyorsa yaparım." Etrafındaki arkadaşlarına bakıyor, hepsi de boyunlarını riske atmaya hazırmış gibi başlarını sallıyor. Tam bir kaçık.

"Xander bizi uçurursa, oraya çabucak varırız." Scythe bana başını salladı. "Marduk, Minnie ve Yeti de geliyor. Onlar bizim en güçlü

kedigiller."

"Bekle, ne?" Aurelia koltuğunu tutarak ağlıyor. "Minnie'nin bu işe karışmasını istemiyorum!"

Küçük dişi kaplan Aurelia'ya cesurca gülümsüyor. "Bir arkadaş için boynunu riske atmaya hazır olan tek kişi sen değilsin, Lia." Yeti bir elini kalçasına koyunca omuzlarını dikleştiriyor. "Ben onların bildiği en güçlü kedi anima'yım," derken kalbi daha da hızlı atıyor. Lyle ve Marduk'a başıyla selam veriyor.

Diğerleri bön bön bakıyor. Sırıtan tek kişi Raquel ve tahminimce Minnie'nin Yılan Mahkemesi kurşunlarının Spawn, Savage, Scythe ve Lyle'ı öldürmesini engellemesinden sonra telepatik kurt ağında haber oldukça hızlı yayıldı.

Spawn onay için Lyle'a bakıyor.

"Bu doğru," diyor aslan. "Şimdiye kadar kimsenin bana yaklaştığını görmemiştim."

Yeti ve Marduk gururlarını zorlukla bastırabiliyorlar. Spawn ona bakarken Minnie'nin yanakları pembeleşiyor. Midem çalkalanıyor.

Normalde Spawn'ın çetesinin sessiz dişi aslanı olan Stacey boğazını temizliyor. "Yani plan Sabrina'yı bulana kadar Clawson'ları havaya uçurmak mı?"

"Neredeyse," diyor Marduk, hülyalı bir gülümsemeyle ve biz konuşurken bunu hayal ettiğini biliyorum. "Üçümüzün arasında, onu dışarı çıkarmaya yetecek kadar gücümüz var... tabii ki mülkün sahipleri dışarı çekilirse."

"Cain Clawson güçlü bir kedi," diyor Scythe, "Ve oğullarıyla birlikte güçlerinin büyük bir kısmını oluşturuyor. Eğer orada değillerse, bu temiz bir koşu olacak. Ama eğer oradalarsa, işler gereksiz yere kana bulanacaktır."

Spawn dudağını ısıyor, nefes alış veriş şimdiki biraz daha hızlı. Hiç şüphesiz kötü şöhretli Cassius Clawson'ın annesine olan ruh bağına düşünüyor. Başka bir hayatta, Cain Clawson onun amcası olabilirdi. Eğer Mace Naga ve Cain, Cassius'u kaldırmak için bir anlaşma yapmamış olsalardı.

"Ben yaparım," diyor Spawn. "Eğer benim orada olmamın Cain'i ortaya çıkaracağını düşünüyorsan."

. "Kendilerine yardım edemeyecekler. Bir kere duyulursa, tüm yeraltı dünyası çıkar. Herkes

Boneweavers'ın ölümden döndüğünü görmek için orada olacak kimse yok."

Spawn bana karanlık bir bakış atıyor ve Scythe bana tehditkâr bir uyarıda bulunuyor. Ben de karşılığında ikisine de alaycı bir bakış atıyorum.

"Lia güvende olacak, değil mi?" Connor soruyor. "Hepiniz de orada mısınız?"

"Orada olacağım," diye homurdanıyor Lyle. "Ve o zamana kadar Savage da bize katılacak."

Aurelia kaşlarını çatarak, "Bekle," dedi. "da alabilir misin?" "Bana hakaret etme, Yılan Yumurtası," diye çıkıştım. "Ben olsam farkına bile varmazdım.

ağırlık."

Spawn alay ediyor. "Yani Dolores buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkmamıza izin mi verecek?"

"Tek da bu," diyor Scythe. "Yeni müdür yardımcımızın bir şartı var."

Bölüm 18

Scythe

D Amien bu öğleden sonra ofisine döndüğünde ofisini tamamen kanalizasyon suyuyla dolmuş buldu. Görünüşe göre okul, yabancı bir anka kuşunun öğrencilere işkence etmesini hoş karşılamadığına karar vermişti,

tek yerleşik ejderha da dahil.

Sonuç olarak Georgia yeni yardımcımıza küçük sınıflardan birinde ofis ayarladı, lağım kokusu hala iş ayakkabılarının üzerinde duruyor. Lyle ve Marduk'la birlikte öğretmen masasının önünde otururken tepemizdeki vantilatör vızıldıyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Marduk ona telefonundaki bir fotoğrafı gösterirken Damien'ın yüzündeki soluk benizli şok ifadesi olmasaydı, burada oturan biz üç iri yarı erkeğin komedilerden fırlamış gibi görünmesi gerekirdi.

Ne olduğunu bilmiyorum, sadece Damien'ın pantolonunu kirletmesine neden olan ağır bir şantaj malzemesi olduğunu biliyorum. Muhtemelen bir çeşit kötü fetiş. Her zaman .

Marduk telefonunu cebine koyarak, "Eğer Bay Pardalia'nın öğrenci olmasına rağmen fakültede bulunmasına izin veriliyorsa, o zaman ben de bulunacağım," dedi. "değil mi, sevgili Lord Agnis?"

Damien sesli bir şekilde yutkunur ve kaplana tedirginlikle bakar. "Pekâlâ, Marduk. Her şey yolunda görünüyor. Sen... Hafta sonuna kadar öğretim planlarını bana sunacaksın."

Marduk sırıtıyor, saf erkek neşesinin resmi. "Çok iyi, Lord Phoenix! Artık bu küçük talihsizliği geride bırakabilir ve sömestrde ilerleyebiliriz."

Lyle bana karanlık bir bakış atıyor ve Damien'in buna vereceği tepkiden mi yoksa Marduk'un ders vermenin nasıl bir şey olduğuna dair fikrinden mi daha çok endişe duyduğunu bilmiyorum.

"Bir mesele daha var," diyorum, sandalyeme yaslanıp ağırlığımın altında gıcırdamasına neden olarak, "Aurelia'yı bu hafta sonu götürmem gerekiyor."

"Ben de çantamı alacağım," diye ekliyor Marduk, ellerini önünde kavuşturarak. "Devi paketi." Bize gülümsüyor.

Minnie, Marduk'un korkutucu varlığı karşısında oldukça çekingen davransa da kendini kanıtlamaya kararlı ve heyecanını büyük bir disiplinle dizginliyor.

"Buna izin vermeyeceğim," diyor Damien sıkıca, Lyle ve Lyle'in arasına bakarak

I. "Bu son derece yersiz. O hala Konsey'in yetkisi altında."

"Aurelia'nın görülmesi gerekiyor," diyorum. "Yaşayan tek Boneweaver olarak bu onun hakkı. Diğer bölge liderleri de yakında bunu talep edecektir."

"O hâlâ bir suçlu," diye bastırıyor Damien. "Mahkemede cinayet ve kundakçılıktan yargılandı ve infazı sadece ertelendi-"

Lyle kızgınlıkla elini sallar. "Bunun artık tartışmalı bir konu olduğunu hepimiz biliyoruz. Kimse bir Boneweaver'ı infaz etmiyor."

Damien kaşlarını kaldırır. "Bundan çok eminsiniz. Şu anda idamı söz konusu olsa da, suçlu olarak yargılandığı suçlar için *hala* sorumlu tutulması gerekiyor. Onu mahkemeye sen çıkardın Lyle, ama artık adaletin yerini bulmasını sağlamak *benim* sorumluluğum."

"Celeste tavsiye etti-"

"*Celeste*," diye sertçe çıkıştı Damien, "hâlâ meditasyonda ve dolayısıyla bu konuda söz hakkı yok."

Gülen bir yaratık olsaydım, Damien'in şu anda yüzünde açıkça görülen sıkıntılı ifadeye gülerdim. Celeste bir anka kuşu için normal sayılabilecek süreden daha uzun bir süredir meditasyon yapıyordu, ancak bu önemli bir işti ve okul dairesinin kapısını emniyete alarak rahatsız edilmemesini sağlıyordu.

Masaya kazanan bir el atıyorum. "Aurelia şartlarınızı kabul etti."

Bu Anka kuşu lordunu susturdu. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordu, açıkçası ben de beklemiyordum. Görünüşe göre hiçbirimiz Aurelia'nın arkadaşlarına olan sadakatini beklemiyorduk.

"Pekala." Damien'in aurası aniden sevinçli bir sarı renkte parlıyor. "Gördüğüm kadarıyla biraz mantıklı."

Lyle sanki burada daha fazla oturmaya tahammülü yokmuş gibi aniden ayağa kalkar. "Onu akşam yemeği servisi sırasında jungle gym'de bekleyebilirsiniz. Bunun için en iyi yer orası."

Damien dudaklarını büzer ama Lyle kapıya doğru yürürken kabul etmekten başka çaresi yoktur. Marduk da ayrılmadan önce kibar bir selam verir.

Bir süre anka kuşuna bakıyorum, tıpkı hayaletlerim ve hortlaklarımın dolanması gibi, aurasının renklerinin titreyip etrafını sarmasını izliyorum. Damien yere bakmadan önce bakışlarımı olabildiğince uzun süre karşılıyor. Drakonik koruyucu cazibesine rağmen benden hâlâ korkuyor.

Ama ben onun korkusuyla ilgilenmiyorum. Yanı başında havada asılı duran, yeni, kayda değer bir şey var. İnce ve yaşlı, şeffaf bir kadın figürü. Muhtemelen bir anne ya da teyze, uzun zaman önce ölmüş ama bu uçaktan gideli çok olmamış. Orada asılı duruyor, hüznü gözlerle onu izliyor. Başını sallıyor, kızıl saçları kendi hayalet esintisinde süzülüyor.

Bazen bir imgelemin halüsinasyon mu yoksa gerçek bir hayalet mi olduğunu ayırt etmek zordur. Ama benim halüsinasyonlarım neredeyse her zaman olumsuz ya da kötü niyetli oluyor ve bu kadın da kötü değil üzgün görünüyor.

Başını tekrar bana doğru sallıyor ve elleriyle işaret ediyor. Bana küçük bir çocuğun, şüphesiz genç bir Damien'in fotoğrafını gösteriyor, sonra elini bir yol şeklinde hareket ettiriyor, yumruklarını X yapmak için birleştiriyor.

İç çekiyorum. Buraya ilk geldiğimde, herhangi bir olumsuz varlık, hayalet veya ruh varlığını hissettiğinde hemen kaçardı. Onlarla konuşmaktan hoşlanmıyordum ve elçi olmadığımı açıkça belirtmiştim. Ancak sık sık, genellikle anneler ya da çocuklar, benim rahatsızlığımdan dolayı ısrar ediyorlardı.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?" Tükenmez kaleminin sinirli darbeleriyle kâğıtlarını işaretleyen Damien'in sesi sert.

"Hayır," diyorum açıkça. "Ancak annen farklı bir hikâye."

Kafasını kaldırdı, altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bakışlarını sabit tutuyorum ve bir an için ona söylememeyi düşünüyorum. Ama bu aslında bana fayda sağlayabilir. "Senin gittiğin yolun yanlış bir yol olduğunu söylüyor. Çöküşün onun sonunda yatıyor."

Damien'ın yumruğu kalemine dolanıyor ve ayağa fırlayıp beni işaret ediyor. "Bu bir tehdit mi? *Bu ne cüret!* Sen-"

"Ruhlar seni uyardığında onlara kulak verirsin," diyorum kuru bir sesle.

Damien'ın burun delikleri genişliyor, omuzları ağır nefesler altında sarsılıyor.

Ayağa kalktım ve yaşlı Leydi Agnis'e döndüm. "Artık her şey ona bağlı leydim."

Gözleri parlıyor, ama sadece oğluna özlemle bakabiliyor. Ben ayrılırken, topladığım sürü de benimle birlikte ayrılıyor.

Ghoul

I kırmızı rujlu ve daha da kırmızı sütyen ve külotlu güzel jaguardan az pişmiş biftek ve patates tabağımı kabul ettim. Cain Clawson, kadın astlarının etrafta açık saçık giyinmesini sever. ve erkeklerin hiçbiri şikayet etmese de, havada sürekli olarak şehvet uyandıran bir koku bırakıyor.

Bu yeni yer öncekinden daha küçük ve çok daha az parayla yapılmış. Zindanlar çok daha küçük ama yine de gözaltında tutma konusunda etkili. Titus aklının bir kısmını geri kazandığında, kızla birlikte babasının mülküne taşınmasını istemişti. Büyük planları var, hakkını vermeliyim. Ama yeni, kendi kurduğu bir sürünün rex'i davranacaksa, önce hastane yatağından çıkması gerekiyor. Tabağıma doğru kıkırdıyorum ve beni bekleyen dişilerin panik içinde birbirlerine bakmalarına neden oluyorum.

Yemeğimi daha yeni yemiştim ki, ağlamaklı bir vaşak ter kokarak odaya daldı. "Lordum!"

Başımı kaldırıyorum, ağızımdaki lokmayı yuttuktan sonra yanımdaki zemini işaret ediyorum. Adımlarını itaatkâr bir şekilde yavaşlatıyor ve başını eğerek yanımda diz çöküyor.

"Ne oldu? Konuş evlat. Dostların arasındasın." Bir lokma daha et aldım.

"Dikkatinizi gerektiren bir durum var, efendim." Her zaman . İşe yaramaz bok parçaları. "Ve?"

"Zindandaki yeni kız mı? Rob ve Tony'nin- yani-"

Bıçağımı ve çatalımı o kadar hızlı bıraktım ki vaşak ırkıldı. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem geriye doğru kayıyor, ağzımı peçeteme siliyorum ve öfkemi, yer değiştirme ve bu lanet odayı parçalama ihtiyacımı zar zor kontrol ederek odadan çıkıyorum.

Saniyeler içinde hücrelere indim ve gardiyanları oldukları pislik gibi sıçratarak gönderdim. Hücre dizisinin eski, dökme demir kapısı çoktan açılmıştı ve içeri girdiğimde Rob ve Tony'nin hücrenin önünde diz çöktüklerini, ellerinin parmaklıklara uzandığını ve sessizce hıçkıran leopar kızın parmaklarına dolandığını görüyorum.

"Regina," diye fısıldıyor Tony.

Rob beni görünce ayağa fırladı ve diğer ikisini korumaya çalıştı. Bir şey yapacak zamanı olmadı çünkü onu saçlarından yakaladım ve çarptım. Gözleri başının arkasına ve yere yığıldı.

Sabrina haykırır ve Tony gözleri dönmüş bir halde geriye doğru kaçar. Acınası.

"kalk," diye emrediyorum.

İtaat etmeden önce regina'sına bakıyor. Ayağa kalkar kalkmaz onu da bayıltacak kadar sert bir şekilde beyaz taş duvara itiyorum. Kan kokusu burnuma ulaşıyor ve ikisinin de küçük bir sarsıntı geçirecek olmalarına seviniyorum.

Tüm bunlar beni çok daha iyi hissettiriyor.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diyorum hafifçe, ellerimi pantolonuma silerek. "Herkes için ne kadar heyecan verici."

Kız hızla göz kırpmıyor, nefesi hafif ve hızlı, beyaz parmak eklemleriyle battaniyesini tutuyor.

"Onlar için endişelenme," diye güven verici bir şekilde elimi sallıyorum. "İyi olacaklar."

"Onlara zarar verme," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Onunla göz hizasına gelmek için çömeliyorum ve gözlerindeki kararlılığı değerlendiriyorum. "Eşini bulmak bir canavara yeni bir hayat verebilir," diyorum bilgece. "Ama birini kaybetmek..." Ben de. "Bunu , değil mi kedi?"

Başını sallıyor, kahverengi gözleri kocaman ve kırmızı çerçevesiyle. "Hayır."

"Tamam o zaman." Doğrudum, önce Tony'yi sonra Rob'u yakasından tutup dışarı sürükledim, kaldırım taşlarında iki kanlı patinaj izi bıraktım.

* * *

Ertesi gün, kardeşleri zindana geri götürdüm. Kızın taşınması tam bir felaketti. Kimse burada eşlerini bulmasını beklemiyordu.

İyi bir sürprizi severim ama *bazı* sürprizler hüznü ve yalnız bir ölümü hak eder.

Hücresinin bulunduğu odanın dışında durup iki leopar kardeşe bilgi veriyorum. "Eğer ikinizden biri senaryodan saparsa, onu derhal infaz edeceğim. Anladınız mı?"

Rob senaryoyu cebine sokarken elleri titriyor, "Evet, lordum."

"Aferin oğlum." Kardeşi Tony'ye baktım.

O da itaatkâr bir şekilde başını eğerek, "Emredersiniz efendim," der.

Homurdanıyorum ve zindana giriyoruz. Pislik, endişe ve Regina'nın cazibesi olması gereken bir şey kokuyor. Kardeşleri onun hücresine götürürken, yırtık pırtık battaniyenin örttüğü küçük, titreyen figüre bakıyorum. Erkekler hücreye doğru adım atana kadar o kirli, gözyaşı dolu yüzünü kaldırmıyor.

"Regina," diye fısıldıyor Tony, yüzünü metal parmaklıkların arasına sokmaya çalışarak.

Sabrina'nın gözleri önce Rob'a, sonra bana kaymadan önce bir nefesliğine ona kilitleniyor. Korkusu tavan yaptı.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Sana yardım etmek için buradayız," diyor Rob dikkatle. "Bizi dinlemelisin."

Kız elini uzatır. "Ben... Ben çok uzun süre bekledim."

Tony irkildi. Kararlılığını kaybediyor. geçiyorum, kadını öldürmek için hazırlandığımı anlamasını sağlıyorum.

"Biz de seni bekledik," diyor Tony. "Ama dinle, sana söyleneni gerçekten yapmalısın."

"Emirlere itaat etmek zorundasın. Seni buradan çıkarmalarının tek yolu bu. Sana daha iyi bir oda ve... ve düzgün bir tuvalet vermelerinin tek yolu bu."

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor Sabrina.

Tony "Regina" demeden önce sessiz kaldılar.

Sabrina gözlerini kapatır. Bir gözünden tek bir damla yaş süzülüyor. Sinirle iç çekiyorum. "Bu işe yaramaz. Çık dışarı."

İkisi de leopara özlem dolu bir bakış attıktan sonra arkalarını dönmek için en uzun zamanı ayırdılar.

"Bekle. Söyle ona," diye emrediyorum. İkisi de arkasını döndü.

"Bizim bağlılığımız önce Clawson'lara," derken Tony'nin sesi kırılıyor. "Her zaman da öyle olacak."

Sabrina'nın ağzı açık kalıyor ama başını sallamadan önce kapatıyor. "Doğru."

Sabırsızca iki erkeğe gitmelerini işaret ediyorum, gölgelerimden bir iplik onlara doğru uzanıyor. Neredeyse kapıdan fırlayacaklar.

Koridora geri döndüğümüzde, ikisinden daha cesur ama daha az zeki olduğu belli olan Tony, "Onu sifonlu tuvaleti bir hücreye koyamaz mıyız lordum?" dedi.

Koridorda yürürken onlara sırtımı dönerek basitçe, "Bir daha sorarsan dudaklarını ağzından koparırım ve sifonlu tuvalet olsun ya da olmasın regina'nı asla öpemezsin" diyorum.

İkisi de titrek nefesler verdi.

Gözlerimi deviriyorum çünkü hiçbirisi gerçeğin farkında değil: Bu iş bitmeden onları kesinlikle öldürmek zorunda kalacağım.

Bölüm 20

Aurelia

L jungle gym'de beklerken bir eliyle belimi sararak korumacı bir şekilde arkamda duruyor. Akademinin uzak tarafındaki devasa bir deponun içinde simüle edilmiş bir orman. Her sipariş ziyaret etmelerine ve değişmiş formlarında dolaşmalarına izin verilen planlanmış zamanlar vardır. Hatta çiftleşme grupları, genellikle aylık tecritten hemen önce veya sonra burada av partileri düzenlemek için başvuruda bulunabilirler. Ama ben ilk kez geliyorum, çünkü bizim özel animalar grubumuz normalde terleyip kirlenmek ve böcekler tarafından ısırılmak yerine öğrenci köyüne gidip kahve içmeyi tercih ediyor.

En yüksek ağaçlarda şarkı söyleyen birkaç rosella var ve nemli gübre kokusunun üzerinde okaliptüs ve sakız ağaçlarının taze ve temiz kokusu var. Bugün çatıyı açık tuttukları için güneş içeri süzülüyor ve en büyük ağaçların tepelerini gıdıklıyor.

Lyle'in karnımı okşayan başparmağı da zihnimdeki sesi kadar yumuşak. *"İyi misin, meleğim?"*

Zihnine cevap verirken ölçülü bir nefes alıyorum. *"Bir yanım işe yaramayacağından endişeleniyor... diğer yanım ise işe ."*

Eğiliyor, dudakları boynumu okşuyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir öpücük konduruyor. *"Ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim."*

Nefesim kesiliyor ve kollarının arasında dönüp, görüşüm bulanıklaşana kadar onun mükemmel, gülümseyen yüzüne bakıyorum. Tam ben de bir şeyler söylemek üzereyken, Xander ve Scythe varlıklarıyla bizi onurlandırmaya karar veriyorlar ve jimnastik salonunun ağır metal kapısı gıcırtyla açılıyor.

Scythe bize doğru sinsice yaklaşıyor ve yemin ederim sert bakışları Lyle ve benim etrafımda soğuk bir rüzgâr estiriyor.

"Hazır mısın Aurelia?" boğuk sesi beni Lyle sersemliğimden çıkardı.

"Hiç olamayacağım kadar," diyorum, kalbim aniden ritmini hızlandırıyor.

Birlikte boğulma tehlikesi atlattığımızdan beri prangalarını çıkarmış olan Xander'a bakıyorum, benimki hariç her yöne bakıyor. Eminim bu konuda uzak duramayacak kadar meraklıdır.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Damien geliyor, bana bir akbabayı hatırlatıyor, uzun boyunlu ve heyecandan zıplıyor. Gözleri hemen beni bulup yakalıyor ve ben de Scythe ile Lyle'in yanıma doğru kaydıklarını fark ediyorum.

Damien kuleye çıkıyor, beyaz takım elbise ceketini zoraki bir şekilde düzeltiyor, altın gözleri parlıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun Aurelia? Benden ne istiyorsun?"

Lyle göğsünden homurdanıyor, muhtemelen aşırı hevesinden ya da ilk isim kullanımına aşırı aşinalığından.

Boğazımı temizlerken dört erkeğin de beni dikkatle dinlediğini hissediyorum. "Sadece DNA'nın bir kısmına ihtiyacım var. Ben... yani, sadece sana şekil değiştirmiş halinle dokunmam gerekiyor."

"Bu mı?" diye cıvıldıyor.

Yetişkin bir hayvanın bu kadar heyecanlanmasının mümkün olduğunu bilmiyordum.

"bu," diye onaylıyorum.

Damien başını sallayıp arkasını dönüyor ve ceketini çıkarıp öğrencilerin jimnastik salonuna girmeden önce giysilerini asmak için kullandıkları askılardan birine asıyor. Gömleği de onu takip ediyor ve sırtının lekesez, etli süt beyazı derisini ortaya çıkarıyor. Kemerini çözüyor ve pantolonunu indirmek için eğiliyor.

Lyle dirseğimi çekiştirmeden önce gözlerimi onun beyaz kışına dikiyorum. "Angel," diye uyarıyor aslanım, yüzümü ona dönmem için beni çekiştirerek.

Gergin bir kahkaha attım ve şu anda onaylamamakla kaynayan o güçlü kehribar gözlere baktım. "Özür dilerim."

Başparmağının ucunu yanağıma değdirmek için uzanıyor ve Vahşi Tanrıça'ya şükürler olsun ki onun yüzünden dikkatim o kadar dağılıyor ki

Neden orada olduğumu bile. Ta ki arkamdan bir ışık ve ısı patlaması ve ardından etrafımızda yankılanan tiz, uhrevi bir çığlık yükselene kadar.

Yavaşça arkamı dönüyorum.

Bir anka kuşunu ilk kez gördüğümde nefesim kesiliyor. Damien'dan bu kadar nefret etmeseydim, değişmiş halinin nefes kesici derecede çarpıcı olduğunu kabul ederdim.

Parlak, bu dünyanın dışında, ışıltılı kırmızı-altın tüyleri ve kartal formunda benimkinin iki katı büyüklüğünde kanat açıklığıyla Damien, altın pençelerinin üzerine yerleşmek için kanatlarını çırpıyor. Boynu uzun ve görkemli, kibirli bir şekilde bize bakan altın gözlerinin üzerinde tacını işaretleyen kırmızı tüylerden oluşan gururlu bir tutam var. Kuyruk tüyleri kabarık ve ışıltılı, o kadar uzun ki bir kralın taç giyme törenindeki pelerininin kuyruğu gibi yere dökülüyor. Beklediğimden daha büyük, taç tüyleri omzuma kadar uzanıyor.

Xander çekiyor ve etkilenmediğini belli ediyor.

Damien onu görmezden geliyor, öne doğru bir adım atıyor ve bana izin vermek için başını sallıyor. Ya da bir *emir*, sanırım.

Lyle'in eli beni takip ederken belimden hiç ayrılmıyor, ben ise bir kuşun en kibar yerine, kanadının dış kısmına dokunmak için elimi uzatıyorum. Kırmızı tüylerin parlaklığından ve altın rengiyle ışıldamasından etkilenerek Damien'ın kanadındaki tüyleri kibarlıktan çok daha fazla okşuyorum. Lyle boğazını temizleyene kadar şaşkınlığımdan sıyrılıp aniden doğruluyorum ve parmaklarıma bakıyorum çünkü altın beneklerin onları kaplamasını bekliyorum.

Tabii ki hissetmiyorum ve bunun yerine parmaklarımda ve avucumda hafif bir karıncalanma hissediyorum. Bu his omzumdan geçip başıma ulaşana kadar devam ediyor ve sonra biraz başım dönüyor.

Bir anka kuşuna dönüşebileceğime dair tüm şüphelerim aniden yok oluyor. Damarlarıma dolan yeni güç ve heyecanla Lyle'in elinden kurtulup çıkardım ve şortumun düğmelerini açtım. Adamlardan uzaklaşarak ayakkabılarımı tekmeliyorum... ta ki bu sabah parlak kırmızı bir G-string giydiğimi fark edene kadar.

Ama ben zaten buradayım.

Ve eğer Damien Agnis gerçekten kıcıımı bu kadar çok görmek istiyorsa, o da görebilir.

Ben de omuz silktim ve şortumu indirdim. Lyle'ın paniğini

hissediyorum. "Angel, bekle-"

Sonra G-string'i de çıkarıp atıyorum.

Arkamı döndüğümde, umarım hiçbiri delice sırtıttığımı göremez. Belki de kızgınlım, çünkü tüm bu olanlar beni kızarmış ve sersemlemiş bir halde bırakıyor, ama şu anda damarlarıma bir şey doluyor ve bu kesinlikle hissettiriyor.

Bir kartal benim en sevdiğim form olabilirdi çünkü anka kuşunun hayatım boyunca bir seçenek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Gerçek bir anka kuşu olacağım. Rüyaların malzemesi.

Bunun gerçekleşmesi için güçlü, efsanevi kuşa dönüştüğümü düşünmem bir saniye sürüyor. Belki de kartal formuma çok benzediği için bunu kolay buluyorum, ama yüzüm tanıdık gagaya dönüşüyor, kollarımda tüyler filizleniyor, boyum biraz kısalıyor, ayaklarım altın pençelere dönüşüyor. Hafif ve havadar, çukur kemikli ve... güçlüyüm.

Ağlamak istiyorum. Onun yerine aşağı bakıyorum ve yeni oluşan kanadımı görebileceğim şekilde açıyorum.

Daha önce kitaplarda ya da başka bir yerde hiç görmediğim bir şey: tüylerim parlak kızıl-altın renginde, uçları elektrik mavisiyle kaplı.

Bölüm 21

Xander

T Aurelia'nın az önce depodaki her erkeğe çıplak ve tangalı kışını gösterdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak, *ateş motoru kırmızısı* tangasını tamamen refleksle yakalayan Scythe'a tekmeledi, sonra da indirdi, ben de eleştirel bir gözle vardiyasına baktım.

Onu birçok kez farklı yaratıklara dönüşürken gördüm ama hiç efsanevi bir canavara dönüşmemişti. Boneweavers efsanesini iyi bilirim. Annemin ve amcalarımın yavruyken kız kardeşime ve bana anlattıkları masallardan biriydi. Bir Boneweaver'ın tek yapması gereken bir yaratığa dokunmaktır ve ona dönüşme gücüne sahip olurdu.

Ve işte buradaydı, efsane gözlerimin önünde gerçeğe dönüştü. Hoşuna gidiyormuş gibi yer değiştiriyor. Sanki kemiklerin kırılması ve tüylerin filizlenmesi ona iyi geliyor. Boneweaver'ın kalbi daha hızlı atıyor ve kokusunda korku yok. Sadece neşe var. Zeytin derisi mavi uçlu kızıl tüylere dönüşüyor, kuzguni siyah uzun saçları maviden bir tacın içinde kayboluyor.

Ejderham onu görünce salyalarını akıtırken, muhteşem kanatlarını açarken, narin başını geriye doğru eğerken ve saf bir zevk sesi çıkarırken bir ürpertiye dizginliyorum. Damien'in formunu taklit etmesini ve onun rengini ve fiziğini taklit etmesini bekliyordum.

Ama bunun çok daha kötü bir şey olduğunu fark ettim. Bu *onun* anka kuşu versiyonu.

Gözlerinin bir yılanınki gibi sarı ve çekik olmasını bekliyordum. Bunun yerine, onu bir yılan gibi gösteren aynı parlak maviydi.

onun ne olduğunu. Şimdi onlara bakınca bunu en başta göremediğimiz için ne kadar aptal olduğumuzu anlıyorum. Farklılığı. *Ötekilik*.

Damien hızlı bir kıkırdak çatırtısıyla insan formuna geri döner. Kadına bakakalır, öne doğru bir adım atar, görünüşe göre ne diyeceğini bilemez. Bir kez olsun.

Boneweaver kızı pençeleri üzerinde ileri geri hareket ediyor, kanadının uçlarını kendini hissetmekten şaşırmış gibi bir o yana bir bu yana çeviriyor.

Yanımda Scythe nefes almıyor ve Lyle'in kalbi bir tür savaş davulu gibi çarpıyor, şüphesiz onu yakalayıp üzerine binmek için hayvani dürtüsüyle savaşıyor.

Aşağı doğru güçlü bir hamleyle gökyüzüne fırlamadan önce aldığım tek uyarı bükülen uzuvların fısıltısı. Hızlı ama alışılmadık derecede zarif.

Lyle muhtemelen onun rengârenk kanatlarını açmış, kendini en yüksek ağaç tepelerine doğru fırlatırken melek gibi görüldüğünü söyleyecektir. Ancak güneş ışığı vücudunu yakalayana kadar tüyleri canlı bir ateşe dönüşüyor. Spor salonunun çevresinde dönüyor ve dalların arasında onu gözden kaybettiğimizde bile, kırmızı-altın bir ışık karşıt dallardan yansıyarak onları ateşe veriyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Damien gülüyor. Kulak zarlarımı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdatan tiz, kesik bir ses.

Aslında, tüm bu olanlar kara tahtaya çakılmış çiviler gibi varlığımı tırmalıyor. Bu, izin verilmemesi gereken bir şeymiş gibi geliyor. Bu kimsenin sahip olmaması gereken bir güç gibi geliyor. Bir yılanın yumurtası hangi hakla bu yeteneğe sahip olmayı hak ediyor? Bir yılanın yavrusu hangi hakla böyle gücün kendisine tepside sunulmasını hak eder?

Scythe'a bakıyorum ve ters dönmüş yüzü gözlerini kırpmadan ona bakarken tiksintiyle hırılıyorum. Bağ kardeşimin aurası genellikle sımsıkı kilitlidir, siyah ve beyazdan oluşan bir deriden başka bir şey değildir. Ama şimdi etkileyici bedeninin kenarlarında yeni bir şey titreşiyor.

Bana bakıyor, görünüşe göre kendini hatırlıyor.

"Bu kadar yeter Aurelia," diye aklından geçiriyor.

Sadece yeni anlayışmaları nedeniyle itaat ediyor, hemen yan yatıyor ve kaçınılmaz inişini geciktiriyormuş gibi geniş daireler çizerek alçalıyor. Kendi omuzlarımdaki kaslar rahatsız edici bir dayanışma içinde kasılıyor ve onlara durmalarını emrediyorum.

Aşağı inerken kanatlarını geriyor, yumuşak bir iniş yapmak için ters kanat çırpıyor. Tüm bu olanlardan o kadar iğreniyorum ki, onun yerine Damien'a bakmayı tercih ediyorum; kıyafetlerini giymeyi unuttuğu için o kadar şaşıyorum ki.

Altın rengi gözleri parlıyor ve gözleri kızın vücudunda gezinirken zihninin çarklarının döndüğünü görebiliyorum. Adam resmen pişmiş.

Lyle, Regina'nın etrafa saçılmış kıyafetlerini toplayarak ve onu gözden uzak tutarak yürüyor. Kollarını kavuşturmuş, onun kişisel koruması gibi duruyor. Regina insan formuna geri dönerken sertçe nefes alıyor ve homurdanıyor; vücudu büyüyüp uzadıkça kalbinin ve ciğerlerinin ritmi derinleşiyor. Scythe ona sırtını dönüyor, muhtemelen onu yalnız bırakmak için.

"Bu akşam ayrılacağız," diyor Scythe, eli belirgin bir şekilde cebinde.

Damien'ın başı Scythe'a doğru döner ama gözlerinin onu takip etmesi uzun sürer. "Çok iyi, çok iyi," diyor dalgınca.

"Giysilerini geri giy," diyorum ağır bir onaylamazlıkla. Damien'ın yüzü buruşuyor ve beni azarlamak için ağzını açıyor, ama şimdiden jimnastik salonundan çıkıp, cebimden bir esrar çıkarıyorum. Bu geceki çileyle başa çıkabilmem için birkaç taneye ihtiyacım olacak.

* * *

Herkesin beklediği animus yurdunun çatısında kendimi gösterdiğimde akşam havası neredeyse serin.

" etme," diye homurdanıyor Lyle, siyah kapüşonunun fermuarını çekerken.

Backstreet Boys'un kulaklarımda çınlayan sesi eşliğinde hepsini inceliyorum. Scythe her zamanki iş gömleğini ve pantolonunu giyiyor, çünkü soğuğun asla farkında değil. Yılan yumurtası, geniş saçlarını

mor bir bere içine koyu saç. Bu onun parlayan çiftleşme izini açıkça görmemi sağlıyor ve ondan bir kez daha nefret ediyorum.

Marduk, yünlü siyah bir trençkot giymiş, parmaklarındaki altın yüzükler ayın altında parıldayan bavulları inceliyor.

Yanında kayak gözlüğü takmış pembe bir pamuk yumağına benzeyen bir şey var.

"Ne giyiyorsun böyle?" Minnie'ye sordum.

"Ne, bu mu?" Minnie giydiği pembe tek boynuzlu at desenli polar-kapüşonlu-battaniyeyi işaret ediyor. Kapüşon kısmını boynuna öyle sıkı bağlamış ki, tek görebildiğim küçük kahverengi bir burun ve ağız. "Ya da bunu?" Yüzünün üst yarısını kaplayan pembe kayak gözlüklerini ayarlıyor.

"Soğuğu sevmiyor," diyor Yeti savunmacı bir tavırla ve onu kendi tarafına çekiyor.

"Gözlükleri de ben önerdim," diyor Marduk kendi gözlüklerini takarken. "Uçuş sırasında gözlerinin kurummasını istemiyorum."

"Lia koruyucu bir göz kapağı geliştirebilir ama ben geliştiremiyorum ve manzarayı görmek istiyorum!" Tıpkı bir nimpin gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyor. O kadar heyecanlıydı ki neredeyse gecenin diğer rezaletlerini telafi edecekti. Eugene, Gertie ve Henry güvende olmaları için diğerlerinin yanına bırakılmak zorunda kaldı. Dragon-back küçük tüy yumakları ve kümes hayvanları için uygun bir yer değil.

İç çekiyorum ve gökyüzüne bakmak için arkamı dönüyorum. Sonsuzluğun genişliği beni bekliyor, benden önce gelen ejderhaların parmak izleriyle dolu bir boşluk. Ejderham sabırsızca ofluyor. Heyecanla.

Yılan yumurtasının bacaklarını ona dolmasını istiyor. Canavar bedenimize karşı onun sıcaklığını hissetmek için.

Daha kötüsünü hayal bile edemiyorum.

Bir hırıltıyla ejderha formuma dönüşüyorum. Devleşmek, gecenin en büyük şeyi, en korkunç şeyi olmak inanılmaz derecede tatmin edici. Dünyaya gerçekte ne olduğumun ihtişamını gösteriyorum. Yine de kafatasımda, göz kemiklerimin arkasında ve eski, yaralı etimin gerilmesinde her zaman yakıcı bir acı var. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı ve hep benimle kalıyor. Ruhumda kömürleşmiş bir leke.

Ayaklarım ejderha taşının üzerine ağır bir şekilde inerken Minnie ve yılan yumurtası çığlık atıyor. Marduk gülüyor ve alkışlıyor ve dürüst olmak gerekirse, diğerlerinin neden gülmediğini bilmiyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, güzelliğime duyduğu hayranlığı hissedebiliyorum. Gücüme.

Pullarımın tonu, maviye çalan siyah kanatlarımın büyüklüğü.

Bundan hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum. "Ne güzel bir çocuk," diye Yeti.

Dönüp ona ofluyorum, burun deliklerimden çıkan sıcak duman buhara dönüşüyor. Sırıtarak dumanı uzaklaştırıyor.

Scythe, animalar için getirdiği çelik merdivene tırmanarak onlara nasıl bineceklerini anlatıyor. Önce Marduk çıkıyor, ayakları ve elleri herhangi bir büyük kedininki kadar emin ve son pozisyonu alıyor. Minnie, Yeti tarafından yukarı taşınarak iki erkeğin arasına yerleştiriliyor. Yol boyunca kıkırdıyor, pullarımla oynaşıyor.

"Ooh, sıcaklar!" diye gülüyor. "Neden havalı olacaklarını düşündüm bilmiyorum."

Lyle yılan yavrusuna tırmanırken üçünü de ısıltılı bir ısınma enerjisiyle sarmalıyorum ve Yeti'nin Lyle'in arkasına sokulmak zorunda kaldığını hayal ederek neredeyse homurdanıyorum ve bu da yavrunun Scythe'a sokulması gerektiği anlamına geliyor ve muhtemelen bundan çok hoşlanacak.

Daha fazla duman gecenin içine doğru akıyor.

Grup sohbetinde *"Eğer biri , bu benim suçum değil,"* diyorum.

"Eğer biri düşerse, peşinden giderim," diye karşılık veriyor Snake Spawn. "Buralarda kanatları olan tek kişi sen değilsin."

Repertuarına Anka Kuşu'nu da eklediğine göre artık kendini çok daha iyi gördüğüne şüphe yok. Altı tırtıl sırtımı gıcıklayarak kıpırdandığında sinirli bir şekilde ofluyorum.

"Hazır mısınız?" Scythe ön tarafa yerleştirilmiş bagajları kontrol ederek sesleniyor. "Hazır!" diye tezahürat yapıyor Minnie, ellerini havadaymış gibi sallayarak bir okul gezisi.

Gökyüzüne doğru fırlıyorum, arkamdan gelen çığlık seslerinden son derece memnunum.

Bölüm 22

Aurelia

W Ejderha sırtında uçmanın nasıl bir şey olacağını düşündüysem, Lyle ve Scythe sandviçinde değildi. Son birkaç haftadır Lyle'in işleriyle uğraşıyordum.

artık benim mutlu yerim olarak biliniyor.

Ama Scythe'ın Xander'ın ön bacağına sanki hayatı boyunca yapıyormuş gibi zarafet ve kolaylıkla tırmanması ve sonra 1.80'lik boyuyla önüme yerleşmesi bir rüyadan çıkmış gibiydi.

Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum. Memelerimi nereye koyacağımı bilmiyorum. Kahretsin, nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

Lyle kollarını bana doladı ama yeni iyileşmiş karnım hâlâ hassas olduğu için beni istediği gibi kavrayamıyor.

Sonra Scythe omzunun üzerinden, "Kollarını bana dola Aurelia," diye emretti.

Kalbim küçük bir sarsıntı geçiriyor ve ellerimi çekingен bir şekilde kaldırıyorum. İçgüdülerim her zaman Scythe'ın dokunulmaktan hoşlanmadığını haykırmıştır. Bunu onunla Halfeather'ın zindanında tanıştığım ilk günden beri biliyorum. Onunla ilgili gördüğüm anı-rüyalar da bu içgüdümü doğruluyor. Hayatı boyunca izni olmadan ona dokunuldu. Ona dışında bir şey yapan insanlar arasında yer almak istemedim. Bu düşünce bile beni hasta ediyor.

Şimdi bana izin verdi, ama başka seçeneği yok.

"*Aurelia*," diyor Scythe zihnimde.

Ses tonundaki uyarı beni o kadar ürkütüyor ki kollarımı hızla ona doluyorum ve ciğerlerimi ona çarparak garip bir şekilde öksürmeye başlıyorum.

Sıcak ve sert ve sıkıığım ellerimin altında kesinlikle bir karın kası var. Yanağım sol kürek kemiğinin kaslı düzlemine dayanıyor ve bu hak ettiğimden daha samimi hissettiriyor. Yine de anima'm onu hissettikçe cıvıltıyor ve daha da sokulmak istiyor. İş gömleğini çıkarmak ve burnumu mürekkepli tenine sürtmek istiyorum.

Scythe'ın sırtıyla aramda hiç boşluk bırakmadığım için Lyle elini kalçalarımın üzerinden geçirecek beni dizlerimin hemen üstünden kavırıyor.

Yüzüm kızardı, nefesim kesildi ve şu anda hayattaki konumumdan çok mutluyum.

Xander tam bir pislik gibi gökyüzüne fırlamıştı ve uçan yaratığın kendisi olmaktansa, uçan bir yaratığın *üzerinde* ve onun merhametinde olma hissi tamamen yabancıydı. Kontrolün bende olmadığı hissinden nefret ediyorum ve rüzgâr insan tenimde tüylerimden çok daha sert. İsteddiği yüksekliğe ulaşana kadar eğimli bir yerde asırlarca kalmış gibi hissediyorum ama düzlüğe çıktığımızda etrafa bir göz atmama izin veriyorum.

Bu berrak gecede karanlık bir deniz, boş hava her yöne doğru uzanıyor ve yukarıda parıldayan yıldızlar var. Kalbimde, çalkantılı içime yatıştırıcı bir merhem gibi tatlı özgürlüğün çağrısını hissediyorum. Güvenlik nedeniyle geceleri uçarak çok fazla zaman geçirmedim ama dünyanın dertlerinden bu kadar uzakta, pek çok girişi yasak olan bir alanda olmak gerçekten özel bir şey. Ejderhaların kendilerini bu kadar çok düşünmelerine şaşmamalı. Bir kuş olmak yeterince zekice, ama bu kadar canavarca bir yaratık olup da gökyüzünde bu kadar zarif olmak?

Büyülü.

Karanlık kırlar parlak ayın etkisiyle gümüş mavisine bürünüyor. Parmak uçlarıma kadar karıncalanıyorum, başım dönüyor ve Minnie ile benim beklediğimiz gibi hiç de üşümüyorum. Sanki kanım *her* saniye ısıyor ve tomurcuklanan heyecanım *her şeyi* görmek istememe neden oluyor.

Lyle grup sohbetinde "O kalkış tam bir pislik hareketiydi," diyor.
"Herkesin yerinde olsam şu anda ağzımdan çıkana dikkat ederdim," diye homurdanıyor Xander.
"Gerçekten mi, Xan?" Lyle diyor ki.
"Uçuş ne kadar ?" Araya giriyorum.
"İki saat," diye yanıtlıyor Scythe. "O yüzden . Ve herkesten sessizlik istiyorum."
"Lia?" Minnie o uygun anda çığlık atar. "İyi misin?"
"Evet!" Scythe'ın kulağına bağdırmamak için hafifçe ayarlayarak geri sesleniyorum. "Sen iyi misin?"
"Evet!" diye bağırıyor. Ve sesinin tonundan iyi vakit geçirdiğini anlayabiliyorum.
Bundan sonra susuyoruz ve ben biraz dinlenmeye çalışıyorum ama Lyle'in kalçalarımda dolaşan başparmakları ve Scythe'ın nefes alıp vermesi dikkatimi dağıtıyor.

* * *

İki saatten biraz daha az bir süre sonra, Xander zifiri karanlık çimenli bir düzlüğe iniş yapmak için tekerleklerini başladı. Merkezi İş Alanı'nın ışıklarını çok uzaklardan görebiliyorum, oraya varmanın biraz uzun süreceğini biliyorum. Xander inişini şaşırtıcı derecede yumuşak yapıyor, küçük bir sarsıntı bizi birbirimize çarparak sakinleştiriyor.
Lyle ayağa kalkmama yardım etmek zorunda çünkü bacaklarım kaskatı kesilmiş ve kilitlemiş durumda. İkimizi de havaya kaldırıp yere indiriyor, böylece Scythe'ın kolayca yaptığı gibi Xander'ın bacağından aşağı inmeye çalışmak zorunda kalmıyorum. Kedi dostlarımız da kendilerini aşağıya bırakıyor, Minnie yol boyunca gülüyor.
Yakındaki toprak yola üç siyah cip park etmiş, iki kurt bekliyor. Rüzgârdaki kurt kokusuyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama bizi bekleyen Savage değil, Scythe ve Marduk'a anahtarlarını, huysuz ve çıplak Xander'a da kıyafetlerini teslim eden diğer erkekler.
"Gangster arabaları," diye fısıldıyor
Minnie bana. Ben de ciddiyetle başımı sallıyorum.

Kendimizi ve bavullarımızı SUV'lara dolduruyoruz ve şehrin büyük ışıklarına varmamız bir buçuk saat sürüyor. Scythe dövmeli elleriyle manuel vites kolunu kullanırken arabayı yumuşak ve etkili bir şekilde kullanıyor ve ben de yolcu koltuğunda bacaklarımı sıkıca birbirine bastırarak oturduğum yerden çok fazla bakmamaya çalışıyorum.

Şehrin derinliklerine indikçe ve gece hayatı bölgesine ulaştıkça gerginliğim giderek artıyor. Saat dokuz ve gece tüm hızıyla devam ediyor. Daha önce hiç kulübe gitmemiştim ya da şehirde gece dışarı çıkmamıştım ve her şeyi aynı anda özümsemeye çalışıyorum. Dans müziği havayı zıplatıyor, güzel, dar elbiseler giymiş insan kadınlar çılgılık atıyor ve ince topuklu ayakkabılarının üzerinde zıplıyor, insan erkekler ise gülüyor ve kulüplere girmek için uzun kuyruklarda bekliyor. Şehrin insan tarafı böyleyken, hayvan tarafı başka bir konudur. Erkekler daha büyüktür ve sürüler halinde yürürler, gerginlik sıkı bir lastik bant gibidir. Güvenlik çok daha sıkı; hem devasa ayılar hem de kedigillerden oluşan muhafızlar gruplar halinde duruyor ve animalia kolluk kuvvetleri mor üniformalarını giymiş. Birden fazla animusun havada uçtuğunu, bir kedi muhafız tarafından bir kulüpten dışarı fırlatıldığını görüyorum.

Scythe arabasını parlak, yüksek bir otelin uzun araba yoluna sürer, mavi ve gümüş üniformalı uşaklar dikkat kesilir. Scythe park eder ve dışarı çıkar.

Scythe kapısını kapatmadan önce kekeleyerek, "Bay Kharkorous, efendim," dedi. Lyle benim kapımı açıyor ve ben de Scythe'ın işlerini ön cepheden görmek istediğim için hızla dışarı çıkıyorum.

Marduk arkamıza park ediyor, Minnie neredeyse arabadan fırlayıp bana doğru hızla yürüyor, büyük battaniyesi Yeti'nin kollarında. "Lia," diyor, kolunu benimkine doluyor ve boynunu pencereleri sıcak sarı ışıklarla , üzerimizde yükselen birçok kata bakıyor. "Burası Scythe'ın mülklerinden biri olmalı."

Bunu fark ettiğimde donup kalıyorum, ta ki gözüm Scythe'ın profesyonel otel kıyafetleri giymiş bir kadın ve adam tarafından karşılandığını görene kadar. Adama bir tomar para uzatıyor. Kahretsin, eğer durum buysa, Scythe babamdan bile daha zengin olmalı. Mafya babalarının pek çoğu *otel* sahibi değildir, özellikle de bu kadar büyük olanları. Yine de ejderhalar her zaman para çekmeye meyillidir ve Scythe'ın ekibinde büyük, eski, pis bir ejderha var.

Scythe'ı takip ederek otele giriyoruz; beyaz ve altın sarısı, kesinlikle beş yıldızlı ve kesinlikle pahalı bir otel. Hamallar valizlerimizi taşımamıza yardım etmek için öne atılıyorlar ama Lyle ve Scythe onları ellerinin tersiyle iterek valizleri kendilerinin almaları konusunda ısrar ediyorlar.

Lobiye geçtikten hemen sonra Minnie ve ben aynı anda kulübü gösteren tabelayı görüyoruz. Bu gece için kadar gergin olsam da, dışarıda olacağım için de bir o kadar heyecanlıyım. Bu tam da hayatım boyunca özlediğim türden bir şey, keşke animalarımızın geri kalanı da bizimle birlikte eğlenmek için burada olsaydı. Ama yakında Sabrina'bir araya geleceğiz.

Hepimiz asansöre doluşup, giriş için Scythe'dan parmak izi alınması gereken kırkinci kata çıkıyoruz. Minnie'yle birbirimize baş döndürücü bir bakış atıyoruz ve o da bana "Penthouse" diyor.

Ve bir çatı katı.

Asansörün kapıları açıldığında, uzak duvarı tamamen camdan yapılmış, her iki yöne doğru uzanan siyah ve altın rengi bir genişlikle karşılaşıyoruz. Deri koltuklar ve yemek masasının önüne devasa bir televizyon yerleştirilmiş.

"Devi sürüsü doğu tarafını alabilir," diyor Scythe, sağa ayrılan bir koridoru işaret ederek. "Geri kalanımız batıyı alacak."

Minnie dirseğimi çekiştirerek, "Lia'yla ben bir oda ," diyor.

"Doğru," diyorum kararlılıkla ve çantama uzanıyorum. Lyle kaşlarını çatarak onu geri çekiyor.

"Lia ve ben yıllardır birlikte uyumadık, Bay Pardalia!" Minnie itiraz ediyor.

Yeti ve Marduk'un ikimize bakma sırası geldi.

"Sadece bir gece," diyorum savunmaya geçerek ve çantamı Lyle'ın kapıyorum. O yumuşadı. "Siz beşiniz erkek erkeğe yatıya kalabilirsiniz. Eğlenceli olur."

Minnie bizi altı odadan birini seçmemiz için döndürmeden önce homurdanıyor. Yıldızlı çerçeveli devasa aynanın olduğu odayı seçiyoruz ve hemen eşyalarımızı yerleştirmeye başlıyoruz. Adamlar büyük bir yaygara koparıyor rahatsız oluyorlar; Yeti yüksek sesle "hemen yan odayı alacağını, böylece *her şeyi* duyabileceğimi" söylüyor. Lyle ise yüksek sesle diğer tarafımızdaki odayı tutuyor ve bize hazırlanmak için sadece iki saatimiz olduğunu söylüyor.

Kapımızı kapatıp gülüyoruz.

"En çok Sabrina'yı göreceğim için heyecanlıyım," diyor Minnie, makyaj fırçalarını yerleştirirken. Yapması gereken şey konusunda gerginse bile bunu belli etmiyor. Ama korkusunu pozitiflik ve civıltıyla örtmek her zaman onun tarzı olmuştur. Bazen keşke ben de böyle olsaydım diyorum.

Bu gece olabildiğince soğukkanlı görünmek için her türlü yardıma ihtiyacım var.

Seçtiğimiz elbiseyi asıyorum, arkadaşımızı kurtarma düşüncesi midemi biraz bulandırıyor. Risk altında. Tehlikeye rağmen. Scythe bunların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama o hiçbir şeyden rahatsız olmaz. "Umarım iyidir," diyorum sessizce. "Umarım ona kötü davranmamışlardır."

Minnie sesli bir şekilde yutkunuyor. "Her şey bu gece bitecek."

Hızlı bir şekilde hazırlanmama yardım ediyor, lise gitmeye çalışıyormuşum gibi görünmemem için titiz davranmaya çalışıyor.

Saçlarımı düzleştirdik, böylece sırtımdan aşağıya doğru sarkan düz ve ipeksi bir saç oldu. Elbette köyden Sabrina'nın seçtiği en seksi elbiseyi tercih ettik. Gözlerime uyması için mavi renkte ve sol tarafı kaval kemiğime kadar kesilmiş, çapraz kordonlu. İç çamaşırı çok belli ama Scythe dikkat dağıtmak için burada olduğumu söyledi. Bir gösteri.

Elektrik damarlarımda dolaşıyor ve birden terlemeye başlıyorum. Bu gece bana neler oluyor? Neredeyse kış olan bu temiz havada üşümem gerekirdi ama yüzüm kızardı. Belki de vücudum bu gece Savage'ı göreceğimi biliyordur.

Savage.

Onu tekrar görme düşüncesi içimi daha önce hiç tatmadığım türden saf bir sevinçle dolduruyor. Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, aniden ilham alıyorum. Birden pervasızlaştım. Minnie'nin elini tutuyorum ve yüzüne hevesle fısıldıyorum, "Kendimi heyecanlandırmam gerek. Hadi gidip dans pistine bir göz ."

Güzel kahverengi gözleri açılıyor. "Bekle... Bunu yapmaya izniniz var mı?"

"Bizler kanunen yetişkin insanlarız!" Aynada kıcımlı kontrol etmek için arkamı dönerek tıslıyorum. "Vahşi Tanrıça adına, sanırım istediğimiz her şeyi yapmaya iznimiz ."

"Ama Bay Pardalia gözden uzak durmamız gerektiğini söyledi ve-"

Şimdiden kafamı sallıyorum. Şiddetle. "Akademide geçirmem gereken önümüzdeki birkaç yıl boyunca bir kulübe girmek için tek fırsatım bu olabilir. Bu şansı kaçırmayacağım. Bunu bir düşün, Min. Bu gergin enerjiden kurtulursak ikimiz de çok daha iyi olacağız." Çantama koşuyorum ve yedek elbisemi çıkarıyorum, küçük kaplanımın üzerinde muhtemelen midi olacak esnek siyah bir mini. Onu bir silah gibi sallıyorum.

Minnie derin derin düşünerek elleriyle elbisesini düzeltiyor. Onun da benimle aynı mide keleklerini hissettiğini biliyorum çünkü yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Pekala, Leydi Boneweaver, eğer siz varsanız, ben de varım."

Kolumu onunkine doladım ve bir kahkaha attım. "Lady Tigress, hadi yapalım şunu."

Minnie elbisesini giyiyor, kırmızı rujunu sürüyor, kapatıcısını rötuşluyor ve böylece hazırdan da öte oluyoruz.

Odamızın dışı sessiz ve sanırım erkekler yemek yiyor, uyuyor ya da çizgi dansı yapıyor ya da reginalarının özel kadın işleriyle uğraştığını düşündüklerinde hayvanlar ne yapıyorsa onu yapıyorlar.

Yine de, felaket-o-metre kırmızıya vurmadan başarılı bir şekilde içeri girip çıkabilmemiz için, bizi görünmez sekizinci kalkanımla sardım ve bizi sıkıca kilitledim, böylece koku veya genel regina suları adamlarımızı uyaramaz.

Kol kola girip topuklarımızı diğer ellerimizle tutuyor ve fayans döşeli süslü koridordan asansöre doğru ilerliyoruz. Yaşam alanında her şey sessiz, bu yüzden neredeyse eminim ki kimse yok-

Xander kanepede oturuyor, tam bize dönük, parlayan gözleri bana sabitlenmiş, siyah kulaklıkları kulaklarında. Küçük bir kaş çatma siyah kaşlarını kırıştırıyor. Nefesimi tutuyorum, işimizin bittiğinden eminim. Minnie de aynısını yapıyor, kolumu sıkıca kavıyor. Xander kalkanımın arkasını göremiyor *ama* kulakları tanrı seviyesinde.

Ejderha gözlerini kapatıyor ve kanepede dinlenmek istercesine başını arkaya yatırıyor. Ya uçuştan yoruldu ya da kaçıyor olmamız umurunda bile değil.

İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor. Rahat bir nefes alıyorum ve Minnie'yi asansöre doğru çekiyorum. Başka kimseyi görmüyoruz, bu yüzden asansörü çağırıyorum. Açıldığında ping sesi geliyor ama Xander hiçbir şey söylemiyor.

Zaferime sırtarak asansöre giriyorum. Kapılar kapandıktan sonra kalkanımı çıkarıp Minnie'ye beşlik çakmak için dönüyorum.

Asansör zemin kata açılmadan hemen önce etrafımızdaki kalkanı tekrar açıyorum ve hemen ötesindeki kulübün sesleriyle bizi yıkıyorum.

"İşte burası!" Girişte duran iki devasa güvenlik görevlisine doğru ilerlerken Minnie fısıldıyor.

Bölüm 23

Scythe

Yedi yıl önce

TOrmanın Mücevheri'nde hiçbir kural yoktur. Neredeyse tüm hayvanlar Eski Kanunları uygularken, belirli görgü kurallarını ve gelenekleri takip ederken, gerçekten her şey gider. Sade ve basit. Var

MİA'nın dar bir köşesindeki seçkin kulübün siyah, ısıtılı cephesine doğru kardeşlerimi yönlendirirken, bu konuda kesinlikle dürüst bir şey olduğunu düşünüyorum.

"*Sen* kim oluyorsun da buraya girmeye cüret *ediyorsun*?" diye alay ediyor hırlayan taş canavarlardan oluşan büyük kemerin önünde sıra halinde duran dört sırtlan muhafızdan biri.

Ne gördüklerini biliyorum: üç çocuk, yaşlarına göre büyük ve uzun, ama hala genç. Hâlâ aptallar. Savage beyaz bir atlet ve siyah bir orada duruyor, kulağının arkasına mavi bir tüy takmış. Xander tamamen siyah bir takım elbise içinde, parlayan gözler, hırlayan bir yüz. Ve ben: Güzel. Gümüş. Kırık.

Görmedikleri şey ise öfke. Kalbimde her geçen gün büyüyen soğuk, acı güç. Ruhumun içinde. Bunu bilmiyorlar. Henüz bilmiyorlar. Ama yakında hepsi gücümle tanışacak.

Xander ve Savage ellerindekileri havaya kaldırır. Sırtlanlardan biri yana döner ve bahçe yatağının içine kusar.

Diğeri, şimdi solgun yüzlü ve gergin dudaklı, bizi taş kemerli geçitten geçiriyor.

Xander geçerken onlara deste deste banknotlar uzatıyor. Gelenekleri burada, babamın dizinin dibinde öğrendim.

Ve pek çok hayvanın dizinin dibinde. *Güzel şeyler dinleyemez*, diye düşündüler. *Güzel şeyler öğrenemez*.

Onlara yanıldıklarını göstereceğim. Onlara intikam geldiğinde, bunun buz ve çelikle olacağını göstereceğim.

Gün batımına daha çok var, bu yüzden müzik hala kısık ve sadece bölgelerin liderleri ve bağımsız ajanları devasa siyah ve kırmızı alanı işgal ediyor, bir masanın etrafında oturup iş yapıyorlar. Arkalarında, kuyruğu obsidyen bir zincirle tankın dibindeki bir kazığa bağlı albino bir yunus yavrusunun yüzmeye zorlandığı küçük bir su tankı var.

Midem şiddetli bir protestoyla bükülüyor.

Biz tepki vermeyiz, diyorum kendime. *Yanıt veriyoruz*.

Bölgenin liderleri benim içeri girdiğimi görünce sessizleştiler. Yavaş ve ölçülü bir şekilde masalarına doğru ilerliyorum. Bir koltuk boş.

Bu, kim olduğuma karar vereceğim andır. Bu an, bir daha hiç kimsenin beni ya da sevdiklerimi incitemeyeceğini dünyaya ilan edeceğim andır. Bu hayattaki her korkunç an, her korkunç karar beni buraya getirdi. Bu zamana.

Şimdi, itibarımı pekiştiriyorum.

"Ben üçüncü bölgenin yeni tepe noktasıyım," diye ilan ediyorum. "Beş parmaklı sürünün cassowary'leri gitti."

Kahkahalar, içinde kolayca boğulabileceğim bir güçle odanın her tarafına yayılıyor. Kan basıncım yükseliyor ama kendimi kontrol ediyorum. Bir bakışla Savage ve Xander öne çıkıp ödülümüzü masaya çarpıyorlar.

Kalın, kırmızı sulu çamurla dolu iki küvet, Savage elindekini daha sert bir şekilde masaya vurduğunda şiddetle masaya sığıyor.

Büyük ve korkunç bir memnuniyetle kahkahalar aniden kesiliyor. Küvetin kenarından damlayan kan, masanın üzerine düşerken duyulabilir sıçramalar yapıyor.

Şaşkın sessizliği masanın ucundaki genç bir kadın bozuyor. Eski moda bir pipo içiyor ve siyah saçlarını siyah beyaz filmlerde gördüğüm kısa, dalgalı bir tarzda kullanıyor. Aurasında daha önce hiç görmediğim çelik yeşili benekli bir gri dalgalanıyor. Çok güçlü, belki de masadaki yaratıkların en güçlüsü ve onun bir timsah olduğunu hemen anlıyorum, yani kendisine yapılan her türlü fiziksel saldırıya, hatta bir kurşuna bile dayanabilir - Vahşi Tanrıça'nın verdiği güç budur.

"Şimdi, sütten yeni kesilmiş üç yavru nasıl oldu da burnumuzun dibinden koca bir bölgeyi kaptı?" Sesi ipeksi ve eğlenceli. Benden korkmuyor. İlgisini çekti. Tahrik oldu.

Sesindeki alçak ima karşısında öfkemi bastırıyorum. On üç yaşımdan beri duyduğum bir ses tonu.

"Otur," diyor Mace Naga. "Bakalım küçük köpekbalığı ne diyecek."

Yılan kralın bana hitap etmesinin üzerinden on üç yıl geçti ve ben artık o zamanki canavar değilim. Artık masumiyetle örtülü değilim. Artık babam tarafından kullanılmıyorum. Dövüldüm ve onun hatırladığından çok daha karanlık bir şeye dönüştüm.

Masanın yan tarafında oturan başka bir yağlı ses "Seni hatırlıyorum" demeden önce ağır deri koltuğu *çekiyorum*.

Bu bir aslan, soluk tenli, kır saçlı ve en az elli yaşında.

"Bekaretin için bir açık artırma vardı, değil mi? Bağışlayın, çok fazla müzayedeye katıldım ama... Ah, evet, o gümüş saçları kesinlikle hatırlıyorum. O yüzü. Kaç yaşındaydın, on dört mü? On beş mi? Sadece birkaç yıl önce olabilirdi." Gülümsüyor-

Çıglık atmadan hemen önce.

Yüzü sağlıksız bir kırmızı-mor renge bürünür. Gözlerindeki kan damarları patlıyor ve sklerası tamamen kırmızıya dönüşüyor. Gücümü kesmeden önce sandalyesinde titriyor ve sandalyesinden yığılıp gevşeyerek yere yığılıyor. İki kedigili onu kontrol etmek için koşuyor.

"O öldü mü?" Mace sessizce sorar.

"Evet," diyorum, sesim soğuk ve ölü.

"Demek köpekbalıklarının yapabildikleri doğruymuş," diye mırıldandı Timsah Kraliçe. "Ne kadar ilginç. Çok ilginç."

Sırtlanların baş cadısı neşeyle kıkırdıyor. Ona bakmak için döndüğümde, sürmeli gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklarda bir bilmişlik görüyorum. "Kendi yolunu çizmek isteyen bir yaratığı takdir ediyorum. bakalım genç adam. Artık büyük canavarlarla oynuyorsun."

Bölüm 24

Scythe

L Otel müdürüm Evi, toplandığımız ikinci oturma odasının kapısında beliriyor ve beyaz cep alnındaki teri siliyor. Eliyle şakaklarını sıvazlıyor.

başparmak, zihinden zihine konuşması gerektiğini gösterir.

"*Konuş,*" diye emrediyorum.

"*İki bayan,*" diyor yakasını çekiştirerek. "*Dans pistindeler, efendim. Onlar...*"

Telefonumu çıkarıp otelin etrafındaki çeşitli güvenlik kameralarına girdiğimde tansiyonum belirgin bir şekilde yükseliyor. Xander'ın nöbetçi olması gerekiyordu. Nasıl oldu da fark edilmeden asansöre bindiler? "*Çıkar baklayı.*"

"*Biraz ilgi topluyorlar, efendim.*"

İki tanıdık figür bulana kadar *Bazooka'nın* canlı görüntülerinin ekranları arasında geziniyorum.

Biri kuzgun saçlı, biri pembe saçlı.

Dans pistinin tam ortasında, kalabalığın en yoğun olduğu yerde, bir grup erkek ve kadınla çevrili. El ele tutuşup gülüşüyorlar, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyorlar. Bir erkek Aurelia'nın beline uzanıyor, ama Aurelia dönerek uzaklaşıyor, aynı anda Minnie'yi de başka bir erkekten uzaklaştırıyor. Sandalyemden fırlayıp kulübe doğru koştuktan kendimi alıkoyuyorum. Aurelia doğrudan bana itaatsizlik etmişti. Hayır, ona odasında kalması için doğrudan bir emir vermemiştim ama planı biliyordu ve isteklerime *karşı* geldi. Onun yerine

Dans pistindeki her erkeğin infazını planlarken, kendimi toparlamak için bir an duruyorum.

Sürü etrafımda dolaşıyor, sesleri fısıltılardan oluşan bir kakofoni. *"Öldürün onları, kazığa oturtun, kendi sularında boğun. Onları dövün, ısırın, şehit olmaya zorlayın."*

Üç derin nefes aldıktan sonra odaya göz gezdiriyorum.

Marduk ve Yeti, Xander'ın onlara getirdiği puroları yudumlamaktadır.

Lyle biftekli sandviç yiyor. Üç ısırıkta bitti. Çiftleşmiş bir erkek olarak, bu özel durumdan uzak tutulması gerekiyor. Yeti de öyle. Aslında, henüz bir terslik sezmediklerine şaşırdım -muhtemelen küçük, kendine aşırı güvenen bir Boneweaver'ın verdiği kalkan büyüsü.

Öfkemi belli etmemeye özen göstererek dikkatlice ayağa kalkıyorum ve Levi'ye, "Lyle ve Yeti'ye biraz daha sandviç getir" diyorum. Aslan kardeşime, "İlgilenmem gereken bir durum var. Hemen döneceğim."

Başını sallıyor, bir centilmen olması gerektiğini hatırlamış gibi ağzını peçeteye siliyor.

Ayrılırken Marduk'la göz göze geliyorum. Sezgileri kuvvetli bir canavar olduğu için Yeti'nin omzunu okşuyor ve yanıma geliyor.

Odadan çıkarken, "Sakin olmana ihtiyacım var, dostum," diyorum.

"Ben her zaman sakinimdir," diye cevap veriyor Marduk, her ne kadar siyah gömleğinin kollarını sıvamış olsa da. "Kimi infaz ediyoruz?"

Bizi koridordan geçirip asansöre götürüyorum, kanımdaki uğultu her saniye daha da şiddetleniyor. "Hanımlar küçük bir macera yaşadılar. Görünüşe göre bir parti istemişler."

Boğazından alçak sesle hırlıyor.

"Rutin bir katliam yerine," diyorum, "daha tatmin edici bir şey öneriyorum."

Bölüm 25

Aurelia

Tyla'nın *Water* şarkısının ritmiyle dans ederken Minnie'nin etrafında dönüyor ve onu kollarımda yakalıyorum. Minnie parmaklarını şıklatıp ilerleyen iki aslanı bizden hızla uzaklaştırırken ikimiz de kıkırdıyoruz dans pistinin kenarında devrilirler.

Kalçalarımızı sallayarak seksi şarkının sözlerini söylüyoruz. Ben kollarımı havaya kaldırıyorum ve Minnie göğüslerini sallıyor. Saçımı okşuyor ve kalçalarını oynatıyor, sonra arkamda bir şey görünce gözleri açılıyor.

Ağzı küçük kırmızı bir O harfi oluşturuyor. "Kahretsin!"

Dönüp saldırganımı görme şansım bile yokken, iri eller kalçalarımın dolanıyor ve hemen tanıdığım bir koku beni buz gibi baştan çıkarıcı bir okşamayla sarıyor.

Lanet olsun.

Scythe'ın vücudu beni arkadan kucaklıyor, kalçaları tam kıcıma doğru eğiliyor. "Dans etmek istiyorsan Aurelia," diye kulağımı tırmalıyor. "*Dans et.*"

O çekici tını içimde kayıyor ve ayak parmaklarım stilettolarımın içinde kıvrılıyor.

O sırada Marduk'un Minnie'yi elinden dudaklarına götürdüğünü görüyorum. Dişlerini Minnie'nin teninde gezdiriyor.

Minnie'nin yanakları pembeleşti.

"Marduk'u getirdiğine inanamıyorum," diyorum biraz nefes nefese.

Scythe'ın ağzı kulağımın dibinde kalıyor. "Regina'sını cezalandırmak onun hakkı."

Marduk sırtıyor. "Artık sana yardım edecek kimse yok, benim küçük kediciğim."

Scythe'in pençesinden kurtulup arkamı dönüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum, ancak onun da hiçbir şeyi kaçırmadığını görüyorum, elleri belimin etrafında kayarak leğen kemiğimi ona doğru itiyor.

Gözbebekleri büyümüş, dudakları hafifçe aralanmış. O buzul mavilerinin derinliklerinde küçük bir kıvılcım çakıyor. Ya gerçekten kızgın ya da gerçekten tahrik olmuş.

Ya da ikisini de.

Yutkunuyorum... tam Scythe kalçalarımı tutup hareket ettirirken, dizini kalçalarımın arasına sokuyor ve amımı kendine doğru sürüyor.

Tam klitorisime geldi. Hemen boka battığımı fark ettim.

Gözleri yüzümde gezinirken gümüş rengi saçlarına çok renkli ışıklar vuruyor ve beni açıklıkla içine çekiyor. Bu sadece bir rüya olabilir, çünkü hangi evrende Scythe Kharkorous *bana* bakıyor ve bana böyle dokunuyor olabilir?

Ama bas ayaklarımın altından pompalanıyor ve damarlarımdan ve amımdan sıcak bal gibi bir şey sızıyor ve yardım edemiyorum ama onun soğuk gücüne yaslanıyorum. Ellerimi göğsünün sert düzlemlerine koymaktan ve kendimi içinde kaybetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Dudağımı ısıırıyorum ve gözleri hareketime kayıyor. Eğiliyor ve ben nefes nefese kalıyorum, beni öpmek üzere olduğunu düşünüyor, *umuyorum*.

Onun yerine, nefes alıyor. Gümüş kaşlarının arasında küçük bir çatık beliriyor. "Koku kalkanını indir." Hırıltılı bir emir.

Kamusal alanlarda bunu sürdürmek bir alışkanlık. Onu sıcak bir patates gibi bırakıyorum ve burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum. Gözlerini kapatıp uzun ve derin bir nefes alıyor. Yüzünün güzel hatlarına, dudaklarına bakma fırsatını değerlendirerek kendi dudaklarımı yalıyorum, acaba onu bir gün tadabilecek miyim diye merak ediyorum.

Eğer bana izin
verirse. Ya da ben
kendime izin
verirsem.

Gözlerini tekrar açtığında, beyaz irislerin neredeyse tamamı siyahla kaplanmıştı. Hareket etmeyi bıraktığımı fark etmeden önce nefes nefese kalıyorum. Dizlerini biraz indirip yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bana meydan okumak hoşuna gidiyor mu Aurelia?"

Bunun üzerine biraz sırtıtmak zorunda kalıyorum, ama gagamdan kaçmaya çalışan *cehennem* evetinden kaçınıyorum. Bunun yerine omuzlarımı kayıtsızca kaldırıyorum ve kim olduğumu hatırlayıp müzik eşliğinde sallanarak kalçalarımı onunkilere bastırıyorum.

Eğilip vücudumun tamamını ona yaslayacak kadar yaklaştığımda yüzündeki tüm mizah kayboluyor. Dudaklarımızın birbirine değmesi için küçük bir hareket yetecek kadar yakın. "Belki."

Elleri, elbisemin sol tarafının kesildiği tenime karşı kutsanmış bir serinlikte. Başparmağı tembelce önce yukarı, sonra aşağı gidiyor ve mizahımı kaybetme sırası bana geliyor.

Gözlerimi, vücudumu saran, bu canavarın kıyafetlerini yırtmam ve dans pistinde herkesin önünde ona binmem için bana yalvaran o ipeksi, altın kurdele gibi ezici uyarılma hissine karşı kapatıyorum.

"Bu lanet elbiseyi giymemeliydim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, parmaklarımı göğsünün üzerinde kıvrılıyorlar. Kokusu ve elleri soğuk olsa da göğsü ellerimin altında sıcacık. "Gerçekten burada olmamalıyım."

Ona olan ihtiyacım neredeyse şiddet içeriyor.

"Bana itaatsizlik ettiğin için pişman mısın?" Kalçalarımı ustalıkla kalçasına doğru sekiz şekilde hareket ettiriyor ve tüm amımda, karnımın alt kısmında zevk dalgaları . Bir uyuşturucu gibi kafamın içinde yükseliyor ve aniden konsantre olamıyorum.

Oh Vahşi Tanrıça. Sanırım geleceğim.

"Hayır," diye fısıldıyorum, gözlerim titreyerek kapanıyor. "Yani evet."

Sıcak yerini soğuğa bırakıyor ve dans pistinde aniden yalnız kalıyorum. Gözlerimi açtığımda Scythe'ın geriye doğru yürüdüğünü ve benden uzaklaştığını görüyorum, tüm erkek kibri ve Antarktika gücü.

Piç kurusu.

"Kımılda," diye emrediyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Birazdan yola çıkacağız."

Arkasında, Minnie Marduk'un omzunda taşınmaktadır. Marduk'un sırtına vuruyor ama Marduk inatla dışarı çıkıyor.

arkalarında dans pisti.

Scythe arkasını dönüp kalabalığın arasından sinsice ilerliyor; hem erkekler hem de kadınlar ağızları açık bir şekilde güzel ve ölümcül canavara bakıyor. Kızarmış ve telaşlanmış bir halde dans pistinde benden geriye kalanları topluyorum ve başımı dik tutmaya çalışarak onu takip ediyorum.

Garip ve sessiz bir asansör yolculuğundan sonra çatı katına vardığımızda, her ikisi de siyah gömlek, takım elbise ceket ve pantolon giymiş kedigiller olan Lyle ve Yeti'yi iyice sinirlenmiş bir halde buluyoruz. Aslanım bu kadar etkileyici görünürken ona sataşmak zor ama Minnie gayet iyi idare ediyor.

"Hiç *de bile*," diye tersliyor Yeti, Marduk nihayet onu yere bıraktıktan sonra elbisesini düzeltiyor. "Lia ve ben önemli bir stres atma aktivitesi yapıyorduk. *Yapıyorduk*, burada önemli olan kelime."

Yüzümü masumiyet maskesi haline getirip kirpiklerimi Lyle'a doğru kırıştırıyorum. "Atmosfer çok güzeldi. Beni kulübe götürmenizi beklemiyordum, Bay Pardalia."

Gözlerini bana diyor, ama yumuşak bir şekilde cevap veren Marduk oluyor. "Eminim Lyle çok güzel dans ediyordur, Leydi Boneweaver. Muhtemelen bu geceki köpekbalığı dostu kadar iyidir."

Lyle'in kafası Scythe'a doğru kayar. "Ne-"

"Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız," diyorum başımı sallayarak. Çünkü gerçekten de tüm bu olanları unutmam gerekiyor. Hâlâ karıncalanıyorum, başım dönüyor ve soğuk bir duşa ihtiyacım var.

Lyle bana doğru uzanarak, "Biz öyle değiliz Aurelia," diyor.

"Az önce bana *ne* dedin sen?" Erişim alanından uzaklaşıyorum. Bugünlerde bana sadece 'regina' ya da 'melek' diyor. Diğer tarafımda Yeti, Minnie'yi azarlıyor.

Lyle hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ama bana doğru ilerlemeye devam ediyor, ben de buna Minnie ve benim odama doğru ilerleyerek karşılık veriyorum.

"Sakin beni bırakıp gitme." Lyle'in sesi neredeyse gırtlaktan geliyor ve içimdeki regina tamamen sönüyor.

"Ne istersem yaparım," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum, o iri vücut beni takip ediyor. "Dansa gitmek *de dahil*."

"İşiniz ," diye sinirli bir ses geliyor. Arkamı döndüğümde Xander'ın duvara yaslanmış, ağzında joint, parlayan gözlerini telefonuna sabitlemiş olduğunu görüyorum. "Gitmemiz gerekiyor."

"Aurelia." Scythe'ın sesi topuklu ayakkabılarımı durduruyor ve neredeyse halde arkamı dönüyorum.

Köpekbaliğının elinde siyah bir giysi çantası var. "Bunun için bir elbiseye ihtiyacın var ve elindeki hiçbir şey buna uygun değil."

Scythe'ın kıyafetlerimi fark etmesi ve onları hatırlaması beni biraz sersemletiyor. "Bu elbisenin nesi var?"

Bana doğru sinsice yaklaşırken gözlerini yavaşça vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Elbise çantasını uzatarak, "Bana güven." dedi.

Boğazımda düğümlenen öfkeyi yutuyorum ve çantayı kabul ederken ellerimin titremesini gizlemeye çalışıyorum. Başka bir şey söylemeden hızlı adımlarla odamıza dönüyorum. Birkaç saniye içinde Minnie de beni takip ediyor ve birlikte kapıyı açıyoruz.

"Minnie bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Scythe'ın iyi bir zevki var," dedi.

"Sütyen yok," diyorum şaşkınlıkla. "Yok."

Tam bir sessizlik içinde elbiseyi dikkatlice çantadan çıkarıyor ve beni giydiriyoruz. Minnie fermuarı çekiyor ve aynaya birlikte bakabilmemiz için kısa trenin etrafından dolaşıyor.

Ne bilemiyorum.

"Leydi Boneweaver'a layık bir elbise," diye fısıldıyor Minnie. "Kutsal Tanrıça."

Sıvı altın gibi görünen ipeksi bir malzemeden yapılmış ve bir kalça boyunca toplanmış ve diğer tarafta uyluk yüksekliğinde bir yırtmaç var.

Boynumun arkasından bir fiyonkla bağlanan halter yaka askıları ve çıplak sırtımdan aşağı sarkan uzun ipleri olan tatlı bir yakası var. Daha

önce yanılmışım. İlk elbisem dikkat dağıtıcıysa, *bu* elbise tam bir gösteri. Ve Scythe'ın beni bu şekilde giydiriyor olması, benim için bunu *seçmiş* olması... Bunun ne demek olduğunu hesaplamaya bile başlayamıyorum.

Bunun anlamı.

Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın. O soğuk karanlığın sesi aklımı kurcalıyor. "Nasıl görünüyor?"

Zar zor cevap verebiliyorum. Ne söylemem gerekiyor? Bu zavallı kışımın giyme zevkine eriştiği en çarpıcı güzellikteki elbise olduğunu mu? Tenimde yumuşak bir cennet gibi hissettirdiğini mi? Aynı anda hem günah hem de nimet gibi hissettirdiğini mi?

Ben *de "Gelip görseniz iyi olur."* dedim.

Bir saniye sonra kapımız çalınıyor ve Minnie onu içeri çağırıyor. Kapı açıldığında aynaya dönük olduğum için Lyle'in bir elinden sarkan bir çift altın topuklu ayakkabıyla içeri girdiğini ve hemen ardından Scythe'in geldiğini görüyorum.

Arkamı döndüğümde, Lyle donakaldı. Bir Yunan tanrısının taştan heykeli gibi, gözbebekleri büyümüş bir şekilde bana bakıyor.

Scythe sessizce, "Ayakkabıları ona giydir," diyor.

Ben yatağın kenarına otururken Lyle gözlerini benden ayırmıyor. Sonsuz şaşkınlığıma rağmen aslanım önümde diz çöküyor ve çıplak ayağımı kaldırıyor. Altın stiletto'yu giydirmeden önce ayak parmaklarımın üst kısımlarını öperken dudağımı ısıyorum. Ayağımı göğsüne yerleştiriyor ve ince altın kayışları ayak bileklerimin ve kaval kemiğimin etrafına bağlıyor.

Minnie, muhtemelen adamlarını bulmak için odadaki bariz cinsel gerilimden kaçmadan önce bir kıkırdama sesi çıkarır.

Lyle diğer ayağımla işimi bitiriyor ve doğrulup bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve gergin bir şekilde ona gülümsüyorum. "Çok fazla değil mi?"

Aslanım kenara çekiliyor ve iki adam da bakışlarını yavaşça vücudumda gezdiriyor.

Cevap veren Scythe. "Bir illüzyona tutunuyordun çünkü seni güvende tutuyordu. Ama bizim gibi yaratıklar, Aurelia? Biz tehlikeyiz. Biz ölümün ta kendisiyiz. *Güvende* olmak aklımıza gelmesi gereken bir kelime değil. Güvenlik tutunmamız gereken bir şey değil, yok etmemiz gereken bir şeydir." Sözlerini hararetli bir merakla işleyerek ona bakıyorum. "Yani," diyor kesin bir ifadeyle, "bu mükemmel." Bu kelime aramızdaki havayı bir anlığına gerginleştiriyor. Sonra arkasını dönüyor ve bu sadece bandı daha da geriyor. "Hadi gidelim."

Lyle gözüme çarpıyor ve onun animusu bana bakıyor, vahşi ve evcilleştirilemez. Titrek bir nefes alıp elimi kaldırarak

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Dokunuşuma öyle kedigil bir şekilde eğiliyor ki gülümsüyorum.

"Senden daha mükemmel bir yaratık yok," diyor sessizce. "Daha güzeli yok. Daha nazik biri yok."

Yüzümü ve vücudumun diğer her yerini sıcaklık kaplıyor. Boynumu öpmek için eğiliyor, makyajımı bozmak istemeyecek kadar kibar ama dişlerini oraya sürtecek kadar vahşi. "Babanın dizinin dibinde oturduğunu ve bazı işlerini izlediğini biliyorum," diyor Lyle doğrulduktan sonra, "ama burası farklı. Burası..." Gözleri doğru kelimeleri bulmak için havayı tarıyor. "Burası bizim en kötümüz. En vahşilerimiz. Tanıdığınız adamlar, Scythe, Savage ve Xander, bu gece göreceğiniz değil ve bundan hoşlanmayacaksınız."

Kaskatı kesildim. "Bu ne anlama geliyor?"

Lyle'in çenesi sıkılır. "Sahip oldukları gücü elde etmek için gaddar ve acımasız olmak zorunda kalan bir grup vahşi canavar göreceksiniz. Ve bununla başa çıkabilmen için sana ihtiyacım var."

Scythe'ın az önce söylediği şey. *Güvenliğin* yok etmem bir şey olduğunu. Biz tehlikenin ta kendisiyiz. Neye bulaştığım hakkında biraz fikrim var ve Sabrina'yı geri almak ve Savage'ı tekrar görmek için bir rol oynamam gerekiyorsa, bunu yapabilirim.

"Sanırım benim de belli bir şekilde davranmam gerekiyor?" Elbiseme bakarak söylüyorum.

Lyle sırtıyor. "Yılan prensesini dışarı çıkar. Akademideki ilk ayınızda danışmanlık seanslarımıza geldiğinizde bana gösterdiklerinizi biraz da onlara gösterin."

"Ah *şu*," diyorum elimi sallayarak. "O bir şey değildi. Henüz *hiçbir* şey görmediniz."

Ckapt'ca 2W

Aurelia

Minnie'nin sürüsü, Blair ve Blade adındaki gizemli çita ikizleriyle birlikte SUV'lardan biriyle yola çıkıyor. Koyu renk saçları ve gözleri olan ince ama kıvrak erkeklerdir; sessiz ve gözlemci, uzun yıllar boyunca bilenmiş silahlar gibi. Birlikte arkadaşımızı geri getireceklerdi.

"Leydi Boneweaver," diyor içlerinden biri sessizce, başıyla selam vererek.

Diğeri de aynı anda eğilir ama sessiz kalır.

"*Scythe'in iki suikastçısı,*" diyor Lyle zihnime.

Birkaç yıl öncesinden, iki kardeşin diğerlerinden biraz uzakta, kalabalığın içinde oturduğu bir yeraltı dövüşüne dair bir anım aklıma geldi. Çoğunlukla içlerine kapanık oldukları için dikkatimi çekmişlerdi. "*Onları hatırlıyorum,*" diyorum ona. "*Blair'in dili yok, değil mi?*"

Lyle kaşlarını kaldırıyor ve ben de sırtıyorum. "*Eskiden etrafta dolanırdım, hatırladın mı?*"

Yüzünü buruşturuyor. "*Nasıl unutabilirim? O dünyadan korunmalıydın Regina.*"

Ve şimdi bana bak.

Geri kalanımız diğer arabaya doluştu. Sabrina'nın kurtarılmasının pek çok şekilde ters gidebileceğinin tamamen farkında olarak hüzünlü bir şekilde vedalaşıyoruz.

"Sabah haberlerinde duymazsam," diyor Minnie, siyah tulumlu ninja kıyafetini alaycı bir kibirle fırçalayarak, "yeterince uğraşmadın, Lia."

Ona sıkıca sarılmadan ve dikkatli olmasını söylemeden önce hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkardım.

Onlar gidince dönüp baktığımda Lyle ve Scythe'ın açık yolcu kapımın yanında durduklarını görüyorum.

"Sence bu gece orada yılanlar olacak mı?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

"Pis deliklerinde kalacaklar," diye alay ediyor Xander, arka koltuğa geçmek için yanımdan geçerken. "Orada olacağımı biliyorlar."

Babamın maiyetiyle birlikte gelip bana el salladığını düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

"Mace gelmeyecek," diyor Scythe, gözleri alışılmadık bir şekilde parlayarak. "Bu onun için utanç verici olur."

"Nasıl yani?"

Scythe'ın dudaklarından bir sırıtma fısıltısı çıkıyor. "Çünkü onun kızını çaldım."

Arabanın etrafında yürürken söylediği sözlerin ağırlığı karşısında ter içinde kalıyorum. Bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla yürümeye alışık değilim ve söz konusu Scythe olduğunda bu sadece kendimi engebeli bir zeminde yürüyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Neyse ki Lyle yolcu koltuğuna geçmeme yardım ediyor ve sürücü koltuğuna önce elbisemin yerleştiğinden emin oluyor.

Geceye doğru yola çıkarken, Xander kendini kaybedene kadar elbisemin kenarıyla oynuyorum.

Arkamdaki koltukta öne doğru eğilerek, "Av davranışları sergileme," diye tersledi. "Kıpırdanmayın. Ayaklarınızı karıştırmayın, dudağınızı ısırmayın ya da saçınızla oynamayın."

Tam bir karşılık verecektim ki, gergin olduğumda yaptığım her şeyi sıraladığını fark ettim.

"Beni izliyordun," diyorum usulca. "Nasıl ?

İlgi için yalvarıyorsun." "*Gerçekten* istemiyorum, Xander."

"Adımı kullanma," diye tersledi.

"*Gerçekten* bilmiyorum, Lord Dev Sürüngen."

Hırlıyor. Duman ve hafif bir yanık kokusu Xander'ın bir nefesinde arabayı dolduruyor ve Lyle bunu dışarı atmak için camını açıyor. "Aurelia," diye azarlıyor.

"Sadece onu akşam için heyecanlandırıyorum," diyorum tatlı bir şekilde. "Ona en iyi halinde ihtiyacımız var."

"Yaramaz kız," Scythe'ın sesi zihnime kayıyor ve zıplıyorum. "*kendine sakla. Sonrası için ihtiyacın olacak.*"

* * *

Parlak beyaz projektörlerle aydınlatılmış bir otoparka giden bir araba yoluna giriyoruz. Köşeyi döndüğümüzde, ikinci katında altın harflerle 'Ormanın Mücevheri' yazan üç katlı devasa siyah bir bina önümüzde duruyor. Güç sızdıran etkileyici bir bina ve içimdeki anima bu gece burada birçok yırtıcının gizlendiğini fark ediyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kendimizi daha iyi koruyabilmemiz için bedenim beni yer değiştirmeye zorlarken parmak eklemlerimin arasındaki boşluklar karıncalanıyor. Böylece güvenli bir yere ulaşabiliriz.

Güvenlik bir şey değil, yok ettiğimiz bir şeydir.

Pekala o zaman, Scythe. Yılan Prenses o zaman.

Büyük otoparka park ettiğimizde, Lyle ve Scythe aynı anda bana bakıyorlar, biri parıldayan gözlerle, diğeri cezbeden gözlerle. Kalbimin teklemesine neden olan, anlam yüklü ağır bir sessizlik var.

Son yedi yılda kendimi dışlanmış, parya gibi hissettirildim. Kimsenin zamanına değmeyen bir yaratık.

Bu duygu aniden ve geri dönülmez bir şekilde alev aldı ve küle dönüştü. Ham duygular bir izdiham gücüyle içime hücum ederken gözlerimin arkası yanıyor.

Çünkü bu elbisenin bir mesaj verdiğini şimdi fark ediyorum. Scythe'ın reklam panosuna astığı bir mesaj. Ben bir mücevherim. Değerli bir şey olduğumu. Özel. Nadir. Farklı olmam bir kenara atılmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ama bana değer verilmeli.

Adamlar arabadan iniyor ve ben sessizlik anını kendimi çelikleştirmek için kullanıyorum. Savage orada, beni bekliyor. Aralarında

kötü niyetli, kana susamış yaratıklar *benim* kana susamış yaratığımdır. Bu erkekler için adam öldürebilirim. Onlar için öldürdüm.

Ve benim için adam öldürürler. Her şey yoluna girecek.

Lyle kapımı açıyor ve ben iki ayağımı birden dışarı atıyorum, uzattığı elini güç almak için kavıyorum. Ben dışarı adımımı atarken gözleri açlıkla beni içine çekiyor ve büyük taş kemerli girişe doğru yürümeye başlıyoruz.

Scythe grup sohbetinde "*Elini bırak,*" diyor. "*Omurganızı dikleştirin. Her adımda ayaklarınızı sıkıca yere basın.*"

Scythe'ın bana özgüven konusunda koçluk yapması beni çok ama şu anda gözümün kararmasına izin veremem.

Söz konusu adımın her saniyesi sol bacağımı uyluğuma kadar ortaya çıkarıyor ve kendimi *seksi* hissetmekten alıkoyamıyorum. Altı canavardan oluşan bir grup tarafından korunan girişe geldiğimizde kendimi biraz kasılarak yürümeye bırakıyorum. Biz yaklaştıkça gölgelerin arasından süzülüyor, bizi gücümüz ve statümüz açısından değerlendiriyorlar. İki sırtlan, iki kurt ve iki kedigil sayıyorum. Giyim tarzları takım elbiseden eşofmana ve kot kadar çeşitlilik gösterse de hepsi siyah ya da gri giyinmiş.

Çoğu Scythe'ı görünce başını eğiyor, hatta bazıları eğiliyor. Hepsi kenara çekilip geçişimizi izliyor ve ben Scythe'ı takip ettiğimde tüm gözler bana takılıyor, kim olduğumu anlıyorlar.

İşte bu kadar. Marduk'un dediği gibi bu benim *ilk çıkışım*. Eyaletteki en güçlü ve etkili suç lordlarına, mafya babalarına ve yeraltı dünyası figürlerine kim olduğumu açıklayacağım yer burası.

RnB müziği ses sisteminden pompalanıyor ve topuklarım her anlamlı adımda yerde tıkırdıyor. Testosteron, puro dumanı ve kadın parfümü gibi kokuyor.

"*Çene yukarı,*" diye hatırlatıyor Lyle zihinsel olarak bana. "*Omuzlar geride. Aferin kızıma.*"

Sesindeki onayla midem bulanıyor ve giriş tünelinden çıkıp Ormanın Mücevheri'ne girdiğimizde bir kez daha midem bulanıyor.

Düşündüğümünden daha büyükmüş. Daha çok bir salona benziyor; suç lordlarının kendilerini ağırladıkları bölümler ve ortada gruplandırılmış siyah deri koltukların bulunduğu ortak alanlar var. Uzun, vernikli ahşap bir bar, tüm uzak taraf boyunca uzanıyor.

birçok pahalı alkol rafı. Erkekler ve kadınlar sandalyelerde ya da...kucaklarda, seksi kıyafetler içinde, mücevherler ve altınlar içinde uzanıyor.

İçeri girdiğimizde tüm alan sessizleşiyor.

Önden, güç bir okyanus dalgasının çarpması gibi tenimde dalgalanıyor. Arkamdan güç, aslan yelesi gibi bir haleyle yayılıyor ve onun da arkasında öfkeli bir volkanik ısı dışarıya doğru cızırdıyor. Scythe, Lyle, Xander ve ben, birleşik güçleri güçlü bir bildiriyle tüm odaya yayılırken aynı hizaya düşüyoruz.

Biz buradayız.

Ben de karışıma kendi gücümü ekledim.

Kalkanlarımı indiriyorum ve sadece psişik savunmalarımı bırakıyorum. Bir çift altın kanat gibi açılıyor, diğer güçleri bir yelken gibi yakalıyor ve güçlü bir şekilde dalgalanıyor.

Solumda sırtlanlar, sağımda şahinler var ama en çok yanlarındaki Clawson kaplanlarına bakıyorum. Büyük erkek ve dişiler çok yer kaplıyor, sanki üzerlerine tükürmüşüm gibi bana bakıyorlar. Beni öldürmek istiyorlar, dehşetle fark ediyorum. Sanki beni gerçekten parçalamak istiyorlarmış gibi. Titus'a o kadar kötü zarar vermiş olamam. Egoist manyaklar. Burada olmamasına da şaşırdım.

Başka bir hayatta, annemin eşi onlarla birlikte oturur, sarayını yönetir, hayvanlarına saygıyla önderlik ederdi.

"Sana bakışları hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldanıyor Lyle kafamın içinde. "Seni burada becereyim ve hepsine benim olduğumu söyleyeyim mi?"

Scythe, *"Daha bakılacak çok şey var,"* diyor. *"Canavarını tut, Lyle."*

Arkamdan bir erkek Xander'a yaklaşıyor. "Lordum," diyor, "lütfen, yapabilir miyim-" ve gürültülü çarpışmaya ve kan kokusuna kadar canavarı o kadar sert ittiğini anlıyorum ki kafası yerde yarıldı.

Ondan sonra sinüslerim açılmış gibi hissediyorum ve iki yılını hemen fark ediyorum. Onları köşede bir yer, Xander bu gece gelmeye isteksiz oldukları konusunda haklı. Orada olduklarını biliyorum, loş ışıkların gölgeler arasında saklandığı yerde.

oda ulaşmıyor. Casuslar. Tattletales bu geceki olayları efendilerine rapor etmeye hazır.

Scythe odanın sıcak bir köşesinde, bana en iyi pozisyon gibi görünen bir yer talep ediyor ve zaten sabırla bizi bekleyen bir grup erkek var. Biz yaklaşırken ayağa kalkıyorlar ve başlarını saygıyla eğiyorlar.

Scythe başıyla onaylıyor ve onun için ayrıldığı belli olan koltuğa oturup sıkılmış ve soğuk bir tavırla bizi inceliyor. En köşedeki koltuk, tahti andıran siyah ve altın rengi, alçak arkalıklı deri bir sandalye. Burası Scythe'ın alanı. Ve o buraya bir general gibi değil, soğuk ve karanlık bir kral gibi hükmediyor.

Xander biraz uzakta bir yere oturur ve hemen bir esrar çıkarır. Kurtlardan biri onun için yakmak üzere aceleyle öne atılıyor.

Scythe elini uzatarak yanındaki pelüş siyah ve altın rengi koltuğa oturmamı işaret ediyor. Hiç vakit kaybetmeden ona doğru yürüyorum, elini tutuyorum ve olabildiğince zarif bir şekilde oturuyorum, bacaklarımı bileklerimden kavuşturuyorum ve etkilenmemiş bir bakışta ustalaşmaya çalışıyorum.

Ondan sonra herkes oturuyor, Lyle da benim yanıma oturuyor. Tam o sırada, bizim bölümün son kanepesinin hemen ötesinde, zar zor giyinmiş, *dizlerinin* üzerinde bekleyen bir grup kadın görüyorum. Kırk yaşlarında bir adam, kokusundan anladığım kadarıyla bir jaguar, gözlerimi onlardan ayırıyorum.

-Scythe'a yeni bir şişe üst sınıf viski sunar. Scythe başıyla onaylar ve jaguar şişeyi açar, ardından başka bir jaguarın tuttuğu kristal bir bardağa doldurur.

Scythe'ın kendisi için çalışan bir emir koleksiyonuna sahip olması ilginç. Animalia'lar genellikle kendi başlarının çaresine bakarlar ama Scythe bir deniz değiştiren olduğu için, etrafta ciddi şekilde dengesiz yaratıkların dolaşmasını istemediği sürece böyle bir seçeneği yoktu. Bu canavarlara dolaylı olarak güvendiğini söyleyebilirim ve bu tür bir güvene ilham vermek için yaptıkları şeyleri hayal etmek bile istemiyorum.

"Peki ya hanımefendi için?" diye soruyor jaguar, eğilip saygıyla ayaklarımın altındaki halıya bakarak.

"O da aynısından alacak," diye Scythe.

Yüzümü ekşitmekten kaçınıyorum çünkü viskiye dayanamıyorum.

Görsel olmayan bir işaret olmalı çünkü bekleyen kadınlar aniden öne doğru fırladılar. Sürünmek derken, gerçekten sürünmekten bahsediyorum, çünkü kelimenin tam anlamıyla önümde sürünüyorlar. Altın rengi G-string bikinili ve siyah deri yakalı bir tanesi, Scythe'a doğru olabildiğince hızlı sürünüyor, ona ulaştığında uzun, bronzlaşmış boynunu ortaya çıkarmak için uzun kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden fırçalıyor. Nefesimi tutuyorum, tüylerim diken diken oluyor ama ona doğrudan dokunmuyor. Görünüşe göre, bu herkesin bildiği bir kural çünkü bunun yerine, çok kedigil bir tavırla, bir yanağını adamın elinin yanındaki kolçağa sürtüyor ve sonra dönüp aynı şeyi diğer yapıyor. Adam ona dokunmadığında boğazında bir şeyler düğümleniyor.

"Lordum," diye sızlanıyor, "İzin verirsiniz-"

Scythe ona bakmadan, "Konuşmaya gerek yok," diye mırıldanıyor. "Kalmana gerek yok."

Sürünerek uzaklaşırken suratını asıyor ve gözlerimi ondan uzak tutmak zorunda kalıyorum çünkü birden o ince boynu dişlerimin arasında hayal ediyorum.

Ama diğer tarafımda, kızıl saçlı bir kız Xander'ın kucağına tırmanıyor. Akademideki ilk günlerimizden birinde, Xander kucağından inmediği için bir kızın saçlarını ateşe vermişti, ama tanga giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş bu kıza, kendini ona doğru bastırırken iri göğüsleri çıplak, elini süt gibi solgun kalçasına koyuyor. Kız uzun kırmızı tırnaklarını adamın pazılarında gezdiriyor ve ona müstehzi bir şekilde gülümsüyor.

Kusma dürtüsü ve öfke içimde şimşek gibi çakarken midem çalkalanıyor. Oraya doğru ilerlemek, o kıızı saçlarından tutup koparmak ve sonra Xander'ı yakasından tutup ayağa kaldırmak istiyorum. Ejderha kimseye sıırtmıyor ve biliyorum ki öfkemin farkında ve her hoşlanıyor.

Bu onu güçlendirir.

Benden hiçbir tepki gelmeyecek. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Diğer kızlar etrafta dolaşıp içki, sigara ikram ediyor ve kıkırdıyorlar. Küçük kırmızı bir babydoll elbise giymiş kıvrıkcık bir sarışın Lyle'a bir kutudan bir puro uzatıyor ama Lyle onu görmezden geliyor, onun yerine elimi tutup parmaklarıma teker teker öpücükler konduruyor. Kadın yoluna devam ediyor, ama beni aşağı yukarı süzmeden önce değil.

İlkel bir çekiş dikkatimi odanın sağ tarafına çekiyor. Bari incelediğimde, orada toplanmış küçük bir kalabalığı görüyorum ve kalbim küt atıyor. Ve sonra bir tane daha. Varlığımın özündeki bir şey vahşi bir şarkıyla uluyor.

Çünkü az önce kurdumu gördüm.

Ve bu hiçbir şekilde, hiçbir şekilde, yeniden bir araya gelişimizi hayal ettiğim gibi değil. Savage gömleksiz, barda sırtüstü yatıyor, sırttan barmen açık ağzına Johnny Walker Black Label doldururken erkek ve dişi kurtlar heyecanla etrafında toplanıyor. Yine de kaşlarımı çatıyorum çünkü yüzüne siyah ve kafes benzeri bir şey sabitlenmiş. Neredeyse tam olarak şuna benziyor-

"Bu bir ağzlık mı?" Grup sohbetinde çığlık atıyorum.

"Ona yaklaşmayın," diye emrediyor Scythe. *"Bırak sana gelsin. Bırakın herkes size gelsin."*

"Öyle mi. Bu. Bir Namlu. Tırpan mı?"

"Daha önceki bir münakaşadan sonra girişinin bir koşulu," diye cevaplıyor köpekbalığı yumuşak bir şekilde.

Xander, *"İnsan dişleriyle bir çok kez birinin boynunu kopardı,"* diye yakınıyor. *"Hak edilmemiş bir şey değildi, ama onu korumasız buraya getirmekten çok korktular."*

"Son adam ne yaptı?" İsteksizce sordum.

Xander bardağını geri devirir. *"Sav'ın ayağına bastı."*

Sanki bizi duymuş gibi, Savage barın üzerine oturmak için kendini sallıyor. Benimle göz göze geliyor ve o ela gözlerinin parladığına yemin edebilirim. Üzerinde siyah eşofman altından başka bir şey yok ve yalınayak, dalgalanan gövdesinin çıplak, dövmeli kasları onu içime çekerken gözümü alıyor. Buradan bile, boşluk bir lastik bant gibi koparken göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum.

Bölüm 27

Aurelia

Savage'ın yüzü değişiyor, geniş bir sırtışa dönüşüyor. Bu zevk kişileştirilmiştir ve "İşte benim küçük chompy'm!" diye haykırdığında sesi saf bir hayranlıktır.

Biz oturduktan sonra kısık bir sesle konuşmaya başlayan oda tekrar sessizliğe büründü.

Savage bardan atlıyor ve son sürat bana doğru koşuyor.

Lyle'in uyarıcı okşaması ve Scythe'in sakın sesi olmasaydı ben de ona doğru koşardım. *"Ayakta durma. Sevgi gösterme. Ona kızgınsın. Ciddiyetsiz."*

Nefes verişim Savage'a duyduğum arzunun gücüyle dolu ve Scythe'in sinir bozucu emrine tek isyanım olarak uyarılma kokusunun dışarıya yayılmasına engel olamıyorum. Savage'ın kollarına atlamak ve beni buradan götürmesine izin vermek istiyorum. Ama buraya bir gösteri için geldik. Sabrina için buradayız. Clawsonlar'ın dikkatlerini bana vermeleri gerekiyor.

Bu yüzden yüzüme en iyi kraliçe hayal kırıklığı versiyonumu emrediyorum ve Savage önümde durmak için kayarken çenemi kaldırıyorum, elimi uzatıyorum ve zihnine *"Bir oyun oynamak ister misin, benim güzel kurdum?"* diyorum.

Kokumu içine çekiyor ve dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. "Regina," diye homurdanıyor, elimi öpüp zihnime seslenirken boynundaki damarların şişkinliğinden kendini tutamadığı belli oluyor. *"Seni her oyunda yeneceğimi biliyorsun, kalbimin kraliçesi."*

Kaşlarımı kaldırıyorum, odadaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkındayım.

"Az önce bana ne dedin?" diye sordum.

Savage'ın gözleri vücudumda geziniyor, sanki bakışlarıyla beni tüketebilirmiş gibi. "Chompy," diye iç geçiriyor hüzünle

"Peki neden?"

Gözleri parlıyor ama sesini yalvarır gibi çıkarıyor. "Çünkü bir insan kafatasını çok güzel eziyorsun Regina." Elimi iki elinin arasına alıyor. "Seni burada tutmama izin ver."

Dudaklarım neredeyse ağzına değene kadar ona yaklaşıyorum. "Ne kadar iyi bir çocuk,"

"En iyisi," diyor nefes nefese.

Sandalyeme geri oturdum ve usulca homurdandım. "Neden beni beklettin?"

Savage ağzını açıyor ama ben yavaşça başımı sallıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Elimle yeri işaret ediyorum. "Otur." Bu bir emirdir.

"Ah, yaramaz Regina," diyor Savage zihnimin içine, gözleri meydan okumayla parlıyor. Ama kurt gibi sırtıyor ve sandalyemin önünde bağdaş kurup , bir elini sağ baldırına doluyor. Kulağını bacağıma sürtüyor ve izleyenlere doğru hırlıyor.

Xander grup sohbetinde, "*Biliyordum amına koyayım,*" diyor. "*Bunu yapmak için bekliyordun.*"

Ona doğru bir sırtıma fırlatıyorum ve bu sırada Lyle'in kehribar rengi bakışlarını yakalıyorum. Bardağından bir yudum alırken gözleri parlıyor. Kedigillerin gücü boynumdan aşağı, tam çiftleşme izimin üzerine iniyor. olduğunu eğlenerek fark ediyorum ve onu unutmadığımdan emin oluyorum.

Ama nasıl unutabilirim ki? Etrafımda güçlü adamlar oturuyor, varlıkları tenimi tırmıklıyor, beni izlediklerini asla unutmama izin vermiyorlar. Beni arzuladıklarını.

Vücudum aniden ısınıyor ve titriyor. Karıncalanma hissi parmak uçlarımdan başlayıp göbeğimi gıdıklamaya kadar ilerliyor.

Savage'ın başparmağı dizimin arkasında yavaş daireler çiziyor. Lyle'in sıcak gücü boynumu sıyrıyor ve soğuk, soğuk gözler derimin içinden çarpan kalbimi görüyor.

"*Belinizi koruyun beyler,*" diye alay ediyor Xander grup sohbetinde. "*Koleksiyoncu yaklaşıyor.*"

"*Onun ilk olacağını biliyorduk,*" diye yanıtlıyor Scythe.

"*Bütün gece bekledi,*" diyor Savage.

Yaygaranın kimin hakkında koparıldığını görünce hemen anlıyorum. Bir kadın, arkasında bir grup takipçisiyle bize doğru yürüyor. İnce ve uzun boylu, baldırlarına kadar uzanan sürüngen desenli bir elbise giymiş. Parlak kuzguni saçlarının üzerinde toz mavisi tüylü, siyah, geniş çerçeveli bir şapka duruyor. Dudakları kan kırmızısı, bronzlaşmış güzel yüzünde kusursuz bir makyaj var. Siyah topuklu botları önümüzde durana kadar otoriter bir şekilde tıkırdıyor. Ama midemin şiddetle dönmesine neden olan şey bunların hiçbirisi değil. Dirsek hizasında siyah ipek eldivenler ellerini ve kollarını kaplıyor ama sadece sol eli altın bir bilezik taşıyor.

Üzerinde beş altın zincir var ve hepsi de arkasında yürümeye zorlanan dört hayvanın boynundaki altın tasmalara bağlanıyor.

Evcil hayvanlar gibi.

Üç erkek ve bir dişi. İlki hemen dikkatimi çekiyor ve mavi tüyü açıklıyor. Daha önce gerçek hayatta hiç nal gagalı leylek görmemiştim ve bu leylek yakasına rağmen gururla duruyor. Kamışa benzeyen uzun bacakları, güçlü, timsah öldüren gagası ve delici, dikkatli gözleriyle büyülenmiş bir şekilde bakıyorum.

İki tutsak insan formunda. Koyu renk saçlı Endonezyalı bir adam ve kollarında bir ornitorenk taşıyan altın saçlı, ince bir dişi, dördüncü tasma, küçük kahverengi tüylü boynunun etrafında. Burnuma tanıdık olmayan kokular geliyor. Ben de daha önce hiç ornitorenk değiştiren görmemiştim.

Ağzımı açmamaya çalışıyorum. Kusmamaya çalışıyorum. *Koleksiyoncu*. Nadir ve eşsiz olanın. Birdenbire, Scythe'ın üzerindeki yırtıcı bakışları yepyeni bir anlam kazandı.

Beni dikkatle görmezden geldikten sonra kırmızı şarap kadehini salladı ve derin, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla konuştu. "Yüzünüzün Mücevher'i süslediğini görmek her zamanki gibi bir zevk."

"Leydi Crocodylus," diyor Scythe beni memnun eden soğuk, düz bir sesle. "O zevk bana ait."

İsmi omurgamda geziniyor.

Bayan Timsah hüznle iç geçiriyor. "Sonunda o küçük aptal okulda eğlenmeyi bıraktın mı?" diye sırtıyor. "Sensiz çok sıkıcıydı."

"Eminim öyledir. Zamanla geri döneceğim."

"Zamanla," diye tekrarlıyor ve sonunda dönüp bana tüylerimi diken diken eden baskın bir bakış fırlatıyor. "Çünkü istediğin şey orada."

Onun karşılık veriyorum. Boynumda asla bir tasma olmayacak. Mecazi ya da değil. Bir daha asla bir başkasının iradesi altında yaşamaya zorlanmayacağım.

Scythe hafifçe bana doğru döndü. "Sizi misafirimle tanıştırayım, Leydi Aurelia Boneweaver."

Koleksiyoncu hiç hız kesmiyor. "Bir kez Aurelia Naga. Söyle bana Aurelia, baban burada olduğunu biliyor mu?"

Dudaklarımda bir gülümsemenin kıvrılmasına izin veriyorum ve bakışlarımla boynunda gezinmesine izin veriyorum. Eşlerinden hiçbiri burada değil. Bu çiftleşmemiş bir dişi. "Eminim öyledir." Savage şakağını şefkatle dizime yaslarlarken elbisemdeki görünmez bir toz zerresini temizliyorum. "Animus Akademisi'nden kementle atılmasına neden olsa bile her şeyi takip ediyor."

Lyle nefesinin altında kıkırdıyor. İdamım için beni almaya geldiğinde müdür yardımcısının Yılan Kral'ı ve maiyetini akademi arazisinden nasıl uçurduğunu eminim herkes duymuştur.

Ama Koleksiyoncu kaşlarını ve engerek yılanı gibi gülümsediğinde, hazır bir cevabı olduğunu anlıyorum. "Ve... annen?"

Buna hazırlıklı değilim. Kaba ve aşağılık bir hareket. Damarlarımda derin bir öfke kükrerken gülümsememi sekteye uğrattıyor. Etrafımdaki herkes sessiz, cevabımı bekliyorlar.

"Annem öldü, Leydi Crocodylus," diyorum açık yüreklilikle.

Gülümsemesi çirkin bir şeye dönüşüyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. İçimden karanlık bir şey geçiyor. Bir hayalet gibi.

Tüm vücudumda diken diken oldu.

"Şey," dedi Leydi Crocodylus aniden, "Mace ve benim düşündüğümde daha fazla ortak noktamız var. Bu gece burada olmaması çok yazık." Tekrar gülümsüyor ve Scythe'a dönerek beni kovuyor. "Masalarda bize katılmalısınız. Ben..." Arkasını dönüyor ve arkasındaki zincirlere bağlı hayvanları işaret ediyor. "Bu gece takas için yeni kan." Başını eğip gözlerini Lyle'in vücudunda gezdirdikten sonra sanki bize yeni bir mal stoğu gösteriyormuş gibi gülümsüyor ve oradan ayrılıyor.

"*Lanet olası bir Komodo ejderi var,*" diyor Lyle'in sesi grup sohbetinde gergin. "*Onu nereden bulmuş?*"

Scythe'in buz gibi mavileri içime işliyor ve sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor. "*Birkaç ay önce, Bali'ye yaptığımız bir gezide. Onu sık sık gösteriyor.*"

"*Peki ya ornitorenk?*" diye sordum.

"*Oh, yıllardır onunlaydı. Şimdiye kadar kırklı yaşlarında olmalı.*"

Scythe'in Komodo ejderini gösterirken ne demek istediğini ancak on beş dakika sonra köşelerinden büyük bir alkış yükseldiğinde anlayabiliyorum. Tam zamanında dönüp, *koca çenelerinin arasında koca bir tekeyi yutan, şekil değiştirmiş canavarı* görüyorum. Bu tamamen kanlı bir şey ve yılanlar, kaplanlar ve sırtlanlar izlerken alkışlıyor ve gülüyorlar.

Kızlar yakındaki bir platformda dans ediyor ve bir grup genç erkek önünde kokain çekiyor. Bir grup kuş bize yaklaşıyor ve ben kokularını yakalayana kadar -kenar kuyruklu kartal- önümüzdeleler.

Scythe, Arthos Windmaster adında kaslı, siyah sakallı bir adam olan donlarına diğer tarafında oturmasını teklif ediyor.

"Halfeather'ın dul eşi," diyor beni selamlarken. Savage'ın eli baldırımında kenetleniyor.

"O sözleşmede benim imzam yoktu," diyorum yumuşak bir sesle, kristal yudumlarken. "Benim gözümde onunla evli değildim."

"Hayır, Eski Yasa uyarınca Mace Naga'nın imzası olmalıydı," diyor cesurca. "Evlilik tamamlandı mı?"

Lyle ve Savage *yüksek sesle* karşı çıktılar ve Arthos'u başını eğmeye zorladılar. "Yanlış anlamayın."

"Alındın." Lyle'in animus'u cevap veriyor, sesi eski kayaların birbirine sürtünmesi gibi.

Arthos kendisine sertçe bakan Scythe'a bakıyor. Kartal iki parmağıyla gruptaki genç erkeği işaret etmeden önce dişlerini sıkıyor. Küçük, kızıl saçlı erkek öne doğru adım atıyor. "Efendim, lütfen." Elleri yumruk haline gelene kadar titriyor.

Boğazımda bir öfke kabarıyor ve ben daha bir şey yapamadan ya da söyleyemeden Scythe eliyle sıradan bir hareket yapıyor, parmaklarını küçümseyici bir şekilde sallıyor.

Erkeğin nefesi kesilir. Boğulur. Boynundaki damarlar dışarı fırlar. Burnundan, kulaklarından kan akar, sonra yere yığılır ve hareketsiz kalır.

Nefesimi tutamıyorum ve Scythe'ın cüreti var - hayır, cüreti Bana onaylamayan bir bakış atmak için.

Bu geceki adamlardan hoşlanmayabilirsiniz.

"Neden?" Yırtıcı kuşlar sessizce erkeği toplarken grup sohbetinde boğuluyorum.

"Scythe'ı düşman edinmenin bedeli," diye cevaplıyor Savage kendini beğenmiş bir şekilde. "Suç lordlarının hepsi eşit değildir, Regina. Eğer şimdi canavarlarından birini sunmasaydı, bunu daha kötü şekillerde ödeyecekti. Onun için yapılacak en akıllıca şey buydu."

"Ama Scythe'ı gücendirmedim. Sadece beni."

Savage zihnime kıkırdarken başparmağını aşağı yukarı hareket ettiriyor. *"Ve sen bizimsin."*

Sahip olduğu şey midemi bulandırıyor ama şimdi konuşma hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor.

Arthos konuşuyor ama herkes alnındaki ter damlalarını görebiliyor. "Halfeather malikanesi meselesi-"

"Karar verildi," diyor Scythe. "O topraklar artık benim."

Başım Scythe'a doğru kayıyor. Neden şimdi o arazinin babama ait olduğunu düşünmüştüm?

Xander gülüyor ve bu kahkaha omurgamı tırmalıyor. "Beş çıtır tavuk," diyor. "Daha çok kömür gibi, şimdi düşünüyorum da."

Kartallar sinirlenir ama bir şey söylemezler.

"Halfeather mirası sona erdi," diyor Scythe, "eğer genç yeğenleri büyüüp bu işe el atmaya karar vermezlerse."

Ve bu konuşmanın sonu.

Kartalların donu merhaba demeye geldikten hemen sonra, bir aslan ve bir kurt o kadar kötü bir kavgaya tutuşuyor ki, sonrasında yerleri silmek için on dakika harcıyorlar. Koridorun bu tarafından göremediğim bir cinayet daha var.

Ormanın Mücevheri'nde başka bir gece daha. Şeytanın kendi oyun alanı.

"Clawsonlar gelmeyecek, değil mi?" Telefonuna bakmakta olan Scythe'a belli belirsiz söylüyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Kontrol eden Marduk olabilir. Sabrina'nın kurtarılması artık çok yakın.

"Hayır," diye yanıtlıyor Scythe, telefonunu cebine koyup usulca ayağa kalkarak, "ve onlara saygılarımızı sunmanın zamanı geldi."

Bölüm 28

Aurelia

Poker, yeraltı dünyasını yöneten canavarların en sevdiği oyundur. Babam için gizlice çalıştığım süre boyunca acımasız oyunlarda öldürülen insanlar gördüm. Aralarında belli belirsiz tanıdık yüzler görüyorum.

Üç poker masasını tam olarak nereden bildiğimi çıkaramasam da. Scythe bizi bir grup sırtlan tarafından kurulan bir masaya götürüyor. Başlarındaki kişiyi hemen fark ediyorum. Ağır siyah göz kalemi ve kaşları olan, sağ gözünün ve şakağının altını çevreleyen karmaşık bir dövmesi olan yaşlı bir kadın. Yaklaştığımda boncuk gibi kara gözleri beni işaret ediyor. Kurnaz olduğu kadar kurnaz da. Her zaman onun sırlarını bilmek istemişimdir.

Kalkanlarımı iki kez kontrol ediyorum. Sırtlanların kesin bir emir gücü yok ama her zaman cadı olarak bilinirler. Gece yarısı saatlerinde yaptıkları karanlık büyüler ve efsunlar genellikle başarılı olur. Bu yüzden diğer tarikatlar onlardan nefret eder.

"Leydim," diye selamlıyorum başımı eğerek.

"Bah! Ben bir hanımefendi değilim, bunu sen de gayet iyi biliyorsun," diye tükürüyor. "Ve sen"-eklemlili parmağıyla beni işaret ediyor-"bir canavarın dünyasında küçük bir kızsın. Seni oyuncak bebeklerinle ayaklarımın altında sürünen bir yavru olarak hatırlıyorum."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye cevap veriyorum. "Başka bir hayat." "Evet," diye devam ediyor. "O zamanlar Mace'e yürüyeceğini söylemiştim.

bu yollardan geçti ve şimdi buradasınız. Bir yılan pullarını dökebilir ama yine de aynı lanet *yılandır*."

Xander onun yanındaki masaya oturmadan önce arkamdan homurdanıyor. Hancock cadılarının Nagalarla ittifakı yüz yıldan fazla sürdü. Dikkatli davranmalıyım.

"Keseli sıçan da yapabildiğini duydum," diyor Xander hafifçe.

Sırtlan ana başını arkaya yatırıp kıkırdıyor, sonra bana bakıp elini sallıyor. "Oh, üzülme. Babana ispiyonlamayacağım. Buna gerek yok. Hah! Oyun mu oynuyorsun, yoksa bana aval aval bakmaya devam mı edeceksin?"

Ama şimdi bakıyorum da, masadaki tüm yüksek arkalıklı deri koltuklar dolu. Scythe, Lyle ve Xander üç koltukta oturuyor, Savage gizemli bir şekilde kayıp, Leydi Crocodylus bir koltukta ve son koltuklar da bakışlarını vücudumda gezdiren iki vahşi, siyah saçlı kaplan tarafından işgal edilmiş durumda.

Her ikisini *de* oğulları, kardeşleri ve Minnie'nin eski arkadaşı Titus'a olan benzerliklerinden dolayı tanıyorum.

Cain Clawson. Kardeş katili ve babamla ittifak halinde olan Clawson'ların reisi Titus'tan bile daha heybetli. İri yarı, çarpıcı bir erkek, kalın siyah saçları ve gece yarısı gür kaşları karanlık, entrikacı gözlerinin üzerinde. Teni derin bronzlaşmış ve Lyle kadar uzun, sadece daha geniş, ama kaslarından dolayı değil. Kılılı, etli yumruklarını önündeki masaya dayamış, bana nefretin sınırlarında gezinen bir kötü niyetle bakıyor.

Diğer erkek sadece Kabil'in ikinci oğlu olabilir. Brutus. Titus'un biraz daha genç bir versiyonu. Üzerinde kurumuş kan ve kir bulunan yaralı parmak eklemleri var. Aslında terden parlıyor ve her yeri kirli. Bana dişlerini tamamen vahşi bir şekilde gösteriyor ve Cain'in her iki oğlunu da kendi kullanımı için kuduz tutmak gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu hatırlıyorum. Lyle, Titus'u kuduzluktan kurtardı ve görünüşe göre Brutus da tamamen vahşileşti.

"Paranı ağzının olduğu yere mi koyacaksın, Cain?" diye soruyor sırtlan anaerkil kaba bir şekilde.

Sırtlana cevap vermek yerine, Cain bana sırtlıyor. "Titus bana senin bir örnek olduğunu söylemişti, ama şimdi tüm bu yaygaranın nedenini anlıyorum."

Brutus karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Evet, annesinden daha güzel," diyor Leydi Sırtlan, yeni dağıttığı kartları karıştırırken. "Ve bakılacak bir şeydi."

Ona sertçe bakıyorum.

"*Sabırlı ol Aurelia,*" diyor Scythe usulca zihnime girerek. "*Biz tepki vermeyiz. Yanıt veririz.*"

"Daha parlak gözler," diye düşünüyor Leydi Crocodylus purosundan çektiği nefesler arasında. "İçlerinde daha fazla *mücadele var.*"

Rakiplerimizin kıkırdamasından hoşlanmıyorum.

Koleksiyoncu'nun zincirlenmiş canavarları onun arkasında sessizce beklerken, masamızın çevresi hem erkek hem de kadın izleyicilerle doluyor.

"Ne için oynuyoruz?" Koleksiyoncu, eldivenli elleriyle kartlarını okşayarak masumca soruyor.

Masadaki tüm gözler bana dönmeden önce midemde karanlık bir his kıvrılıyor.

"*Kendini sun.*" Scythe'ın zihinsel emri beynime bir tokat gibi çarpıyor.

"*Ne oluyor lan?*"

Lyle koltuğunda kayıyor.

Scythe hiç hareket etmedi. "*Eğer bununla başa çıkamayacaksan, Lyle, git.*"

İşte o zaman aslanımın gücünün onun etrafında ölümcül bir baskınlıkla görüyorum.

"*Asla. Her şey yoluna girecek meleğim.*"

"*Güven bana Aurelia,*" diyor Scythe.

Sabrina için. Bunu yapabilirim. Ama emir için Scythe'a lanet olsun. Savage'ı bu yüzden göndermiş olmalı.

Scythe'a olan nefretimi gözlerime yansıtarak başımı geriye atıyorum. "Peki ya ben?"

Cain başını bana doğru çeviriyor ama Koleksiyoncu "Peki ya sen?" diye soruyor.

Ben durduramadan ağızımdan çıktı. "Kazanan benimle bir gece geçirecek."

Lyle ve Savage'ın hırıltıları zihnimi dolduruyor, o kadar yüksek ki dışarıdaki konuşmaları zar zor duyabiliyorum. Scythe grup sohbetinde Savage'a bir uyarı mesajı veriyor ve zihinsel varlığı ayrılıyor, tekrar duymama izin veriyor.

"Çok iyi," diye kıkırdıyor Leydi Sırtlan. "*Bu ilginç olacak.*"

"Bay Khakorous'un misafiri olduğu için, takas için ona ait." Koleksiyoncu onun kartlarına sırtlıyor.

Lyle buna cevap vermek istiyor ama Scythe'in onu açık bir tartışmadan caydırdığını söyleyebilirim. Scythe sandalyesinden biraz kalkıyor ve iki parmağını bana doğru uzatıyor.

Hem sinirlendim hem de tahrik oldum.

Scythe'in *beni* çağırması ve kimsenin dokunmasına bile izin vermediği bir anda beni sadece beni kucağına oturmaya çağırması. Yaklaşan kızarıklığımı bastırmaya çalışarak ona doğru yürüyorum, saçlarımı kaydırduğımdan emin oluyorum ki herkes elbisemin arkadan ne kadar aşağı indiğini görebilsin.

"*Teşhirci,*" Xander'ın alaycı *ifadesi* aklıma geliyor.

"*Kıskanma terazi,*" diye mırıldanıyorum ona. Tam karşılık vereceksen, "*Eminim bu elbisenin içinde çok güzel görünürsün,*" diye ekliyorum.

Scythe'in yüzü bir buzdağı kadar sert, bacaklarının arasına girip sağ uyluğunun geniş kısmına oturuyorum. Kartlarını tutan kolu belime dolanırken gücü ve kokusu beni sarıyor. Kendimi sakinleştirmek için yavaş ve ölçülü bir nefes almam gerekiyor.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Onun kucaklaması. Burada evimdeyim ve bunu bir sarsıntıyla fark ediyorum. İçimdeki regina iç çekip burnumu onun gümüş saçlarına gömmek istiyor. Kalbimin atışıyla birlikte içim de ritmik bir şekilde çarpıyor. Bunu o kadar çok istiyorum ki gözlerimin arkası korkunç bir hayal kırıklığıyla yanıyor. Kıyafetlerimi yırtıp atmak ve onun tarafından doldurulmak istiyorum. Onun *her* parçası tarafından. Kendini bana vermesini istiyorum. Ben de kendimi ona vermek istiyorum.

İhtiyacım *var--*

"*Yerleşin,*" diye keskin ve soğuk bir emir geldi.

Ve ona itaat edeceğime yemin ettiğim için, derin ve ölçülü bir nefes daha alıyorum ve anima'mın şehvetli dansını bastırıyorum. Havada bir şey mi var? Puro dumanında uyuşturucu mu var? Bu canavarları tanıyorsam, pekâlâ olabilir.

Ölçülü nefeslerime ve pürüzsüz, rahatsız olmayan yüzüme rağmen tenim sıcak. Göğsümü ince bir ter tabakası kaplıyor ve buradaki klimanın neden çalışmadığını merak ediyorum.

"İyi misin, tatlım?" Lyle'in sözleri zihnime kayarken sesi endişeli.

Bir an için ona sırıtıyorum. *"Ben . İyi görünmüyor muyum?"*

Bir şahin herkesi içeri alırken Xander beni zihinsel olarak *"gel,"* diye azarlıyor. *"Scythe'ı utandırıyorsun."*

Ejderhaya ters ters bakıyorum.

Tam o sırada Scythe elini kaydırıyor ve evrenimdeki her şey aniden duruyor. Sol eli uyluğumun çıplak teninde hafifçe dinleniyor, başparmağı sanki yatıştırmak istercesine yavaş hareketlerle okşuyor.

Bayılıyorum, o an amıma doğru yankılanırken başım hafif ve havadar. Neredeyse burada kanatlanıp hiçliğe doğru patlayabilirdim.

Tanrım, onu çok istiyorum. Acaba ona dokunarak kurtulabilir miyim? Sadece birazcık. Diğerleri konuşuyor ama ne dediklerini duyamıyorum. Xander'ın sesi alaycı ve biri gülüyor. Kendimi çok hissediyorum.

"Odaklan," diye emrediyor Scythe.

İçimi çekiyorum, burnumu onun mükemmelliğinden masaya bakıyorum. Poker oynamayı gerçekten bilmiyorum, hele bu kim-Aurelia ile seks yapabilir versiyonunu hiç bilmiyorum. Nefesimin altında kıkırdıyorum ve Lyle bana endişeyle bakıyor. Ama bu tam olarak böyle bir şey. Amımla kumar oynuyorlar. Umarım Lyle kazanır. Umarım Lyle ve Xander kazanır, çünkü o zaman bu masada ikisine de binebilirim.

Birden kayganlaştım. O kadar kaygan ki iç çamaşırlarımın içine girdiğinden eminim. Kontrol etmek için kıcımlı oynatıyorum.

Scythe değişiyor.

Hassiktir. Oldu. Scythe'ın ıslattım.

"Sorun yok," diyor köpekbalığı sakince. *"Sadece görmezden ."*

Ama tatlı kokusu burnuma çarptı ve eminim ki ben kokusunu alabiliyorsam, Scythe da alabilir. Yüzümü sıcaklık kaplıyor.

Eğer o yapabiliyorsa, masanın geri da yapması an meselesidir.

"Ne yapmalıyım?" Panik içinde grup sohbetine soruyorum.

"Sorun nedir?" Lyle ve Savage aynı anda sorarlar.

"Bir şey yok. Sorun yok," diyor Scythe hızla, sonra da bana dönerek, "Her yerden tahrik damlıyor Aurelia. Kimse fark etmez."

Oyun devam ederken boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum.
"Özür dilerim."

Sessizlik uzayıp gidiyor ve o, *"Özür dileme Aurelia,"* dediği anda yere gömülmek istiyorum. *Bunun için değil."*

Küçük bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. Aşağılanma ve hayal kırıklığının bir arada olduğu bir gözyaşı. Kimse sol gözümü görmesin diye başımı dik masadan uzağa bakıyorum.

Ama Scythe bunu görüyor.

Tedbirli bir şekilde elini kaldırıyor ve yanağımı siliyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Başparmağındaki yırtığı yalamadan önce gözleri ayırık dudaklarıma kayıyor.

Tekrar yutkunuyorum ve gözlerimi ondan ve iğrenç ağzından ayırıyorum. Sevgili Tanrıça, bana yardım et.

"Hâlâ bakire mi?" Kabil'in ağır sesi geliyor. "Yoksa onu çoktan mahvettin mi aslan?"

Clawson kaplanlarına şok içinde bakıyorum.

"Lanet diline dikkat et," diye hırlıyor Lyle.

"Ve lanet *çenene* dikkat et," diye sesleniyor

Scythe. Masa ölüm sessizliğine bürünür.

Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz mı? Ama aynı zamanda, bir saat içinde iki kez kadınlık organlarımda durumu tartışıldı. Benim için bir tür rekor olmalı.

Brutus sözlerini biraz geveleyerek, "Boneweaver'la ilgili bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum," diyor. "Hepsi öldüyse, o kadar güçlü olamazlar."

"Ejderhaların onları yok edene kadar avladığını duydum," diyor Leydi Sırtlan.

"Yoksa anka kuşları mıydı?" Koleksiyoncu sırtıyor. "İkisi de rekabetle başa çıkamazdı."

"Herkes en iyi köpek olmak ister," diyor Leydi Sırtlan. "Ama kimse gölgelerde gizlenen şeyleri izlemiyor." Gözleri kısa bir süreliğine bir şeye kayıyor. Yılanın köşesi sanırım.

Oyun bir süre daha devam eder, ta ki sadece Scythe ve Brutus kartları tutana kadar. Scythe inanılmaz şanslı, Xander daha da şanslı.

Ama elini bilerek kaybettiğine eminim.

Herkes nefesini tutarak ikisinin kapışmasını izler.

Brutus sırtıyor ve kartlarını yere bırakıyor. Bir papaz, iki kız ve bir as.

Ama Scythe'ın kartlarına bakınca midem bulanıyor. Scythe eli kaybetti. Clawson'lara karşı kaybetti. Kartlarını yere bıraktı. Birinin nefesi kesildi.

"Olamaz," diye tıslayarak aklına giriyorum.

Ve sonra Scythe'ın benden kurtulmaya çalıştığını düşünüyorum çünkü her tarafını ıslattım ve bu yüzden benden nefret ediyor.

Ağlamak istiyorum.

"Buraya gel, küçük Boneweaver," diyor Brutus, gözleri neredeyse kötülükle parlıyor.

"*Her şey yolunda.*" Lyle animus'uyla zar zor mücadele ettiği ve ben de bunu Sabrina için yapmaya *kararlı* olduğum için sohbete giriyorum.

Siktir. Siktir. Sikeyim. Kusmak istiyorum. Bunun yerine Scythe'ın dizinden kalkıp annemin eşinin katillerine doğru yürüyorum. Aslında bu işkenceyi geciktirmek için ayaklarımı sürüyorum ama genel etki aynı.

Yanından geçerken Cain bana bakıyor ve Brutus sabırsızlanıyormuş gibi masadan kalkıp etli dudaklarını yalıyor.

Tiksintiyle savaşıyor dizine mümkün olduğunca az ağırlık vererek kucağına tünüyorum. Kalçalarımı buluyor ve iki eliyle sıkıyor, beni kendine çekmeden önce onları hamur gibi yoğuruyor. Burnunu saçlarıma sokuyor ve derin derin içine çekiyor. "Ah, en pahalı şarap gibi."

Xander, "Bunun koktuğunu bile bilemezsin," diye alay eder.

Ama Brutus dinlemiyor. Hırlıyor, burnunu göğüslerimin arasına sürüyor ve minnettar bir ses çıkarıyor.

Öğürüyorum. Kusmuk gerçekten de boğazıma doluyor ve geri yutuyorum. Vay canına. Kahretsin. Bir bardak kaptım ve kimin olduğunu umursamadan içtim. Serinlemem lazım.

Sabrina için. Sabrina için. Sabrina için.

Ona bakmamaya çalışarak tırnaklarımı yağlı saçlarında . Bu biraz iğrenç çünkü eminim ki parmaklarım

şimdi parlak, ama boğazında mırıldanıyor, kendini bana sürtüyor.

"Tahmin et ne oldu?" Savage grup sohbetine giriyor. "Kedi çantada keklik. Tekrar ediyorum: Kedi çantada keklik."

Sabrina ellerinde.

"Ya Minnie?" Ona sordum.

"Evet, yavru kedi de çantada keklik," diye cevap geliyor.

Damarlarımdan altın sarısı ve ballı bir rahatlama akıyor. Tüm vücudum rahatlamış bir nefes alıyor, oturduğum yerde gevşiyorum.

Brutus, "Gitmeden önce seni buraya götürmeliyim," diyerek bana hâlâ onun kokuşmuş kucağında tünediğimi hatırlatıyor. İçki içiyor. Ya da puroların içinde bir şey var. Muhtemelen Leydi Sırtlan'ın . "Çok olgunlaşmışsın."

Ne? Olgun mu? Kim demiş bunu?

"Bekle bir dakika." Xander'ın sesi nedense boğuluyormuş gibi geliyor.

Lyle da bunun aptalca olduğunu düşünüyor olmalı çünkü hırıltısı masaya yayılıyor. Ve sonra iş çıkırından çıkıyor çünkü ayağa fırlıyor ve masanın üzerine sıçrayıp çömeliyor, iş ayakkabıları gümbürdüyor.

Ne oluyor lan? Bana mı? Herkese mi?

Xander grup sohbetinde sanki şeytan masaya sıçmış gibi kükrüyor. *"döneminde! Bu onun kızgınlık kokusu! Herkes buradan siktir olup gitsin!"*

İşte o zaman Brutus Clawson kan ve et yağmuru içinde patlar.

Scythe

■ bunun biliyordum. Lyle'ı bu konuda uyaran bendim.

Ama ne bu dünyadaki ne de başka bir yerdeki hiçbir şey beni Aurelia'nın sıcak kokusunun bedenimi, zihnimi ve tüm benliğimi doldurmasına hazırlayamazdı.

Ruhumu. Onu Brutus Clawson'ın kucağında görmek soğuk kalbimi ateşledi ve *alevlendirdi*.

Xander'ın uzaktan bağırdığının hayal meyal farkındayım, ruhumun kendini Aurelia'ya adamak isteyen kısmı dışarı çıkmayı talep ediyor. Regina'sına sahip olmayı talep ediyor. Bu salondaki diğer tüm canavarları öldürmemi ve taşana kadar onu tohumlarımla doldurmamı istiyor.

Çıkmasına izin verdim.

Deliliğe doğru inişim başladı.

Bölüm 30

Aurelia

kaos patlarken yere yuvarlanıyorum.

Cain Clawson ayağa fırlıyor ve öfkeyle kükreyerek şok olmuş halimin üzerinden atlayıp Scythe'a doğru hücum ediyor.

Ama yarı yolda boğuluyor ve yere yuvarlanıyor.

Scythe hariç masadaki herkes yerinden sıçrar. Leydi Sırtlan bir çığlık atar. Canavarları tepki verir ve masadan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçarlar. Salonun geri kalanı da bunu fark eder ve onlar da hızla çıkmaya başlar.

Lyle beni yerden kaldırıyor ve ben şaşkınlıkla karışık bir şok içinde etrafıma göz kırpyorum. Brutus Clawson denen kişiden geriye elle tutulur hiçbir şey kalmamıştı. Yastıklı, tahta koltukta oturduğu yerde sadece çok kötü kokan kırmızı ve kahverengi bir pislik var.

Hiç var olmamış bile olabilir. *Bunu* yapabilecek güç kimde var?

Gözlerim Scythe'ın hiçbir şey olmamış gibi hala koltuğunda oturduğu yere gidiyor, dikkati sadece bana sabitlenmiş. Gözlerinin artık buz mavisi olmaması dışında. Bunun yerine, daha önce sadece bir kez gördüğüm korkunç bir laciverte dönüştüler.

"Köpekbalığı onu aldı." Zincirlenmiş beş canavarı da yanına alarak uzaklaşmaya başlayan Koleksiyoncu'nun sesi kulaklarımdaki donuk uğultunun altında sönük kalıyor. "*Sen.*" Eldivenli parmağıyla beni işaret ediyor ve çenesini Scythe'a doğru sallıyor. "Bir sevgili ol ve şunun icabına bak, olur mu?"

"Argh!" Bir erkek boğuk bir çığlık atıyor ama aniden kesiliyor. Döndüğümde Xander'ın iri yarı erkeği yere ittiğini ve Cain'in baygın bedeninin yanına cansız bir gümbürtüyle düştüğünü görüyorum.

O erkek benim için geliyordu. Birden fazla erkek gelmişti, farkındayım.

"Aşkım," Lyle arkasını dönüyor ve bana doğru uzanıyor. "Sen-"

"Az önce bir *Clawson* kaplanını öldürdün," diye sesleniyor Koleksiyoncu omzunun üzerinden. "Bir sonraki hamleniz hakkında dikkatlice düşünürdüm."

"Defol git, yaşlı kadın." Birdenbire çıplak bir Savage belirir ve artık kanla kaplı olan ağzını siler. Gövdesi de kesinlikle kendisine ait olmayan bir kıpkırmızıya boyanmıştı. Bana doğru yaklaşıyor, ela gözlerinde daha önce hiç görmediğim vahşi bir parıltı var. "Regina," diye nefes alıyor ve elimi tutup öpüyor.

"Dışarı!" Xander'ın bağıışı koridorda tam bir komut sesiyle patlıyor. Yaratıkların çoğu Mücevher'i çoktan terk etti ama hâlâ oyalananlar var, gözlerini bana dikmişler, sanki hangi yolu karar verememiş gibiler. Sağa, çıkışa doğru mu yoksa koridorun ilerisine, bana doğru mu? Xander'ın kolu havaya kalkıyor, bir anda ateşten bir halat ortaya çıkıyor. Son canavarları salonun dışına doğru kovalarken ateşin sıcaklığını buradan hissedebiliyorum.

Bir sandalye geriye doğru çekiliyor ve Scythe'ın ayağa kalktığını görmek için başımı sağıma çeviriyorum. Ama yüzündeki ifade beni şok etti. Beni heyecanlandırıyor. Bu yüzü daha önce bir kez görmüştüm - karnımdaki yaraları göstermeye zorlandığımda ve Lyle, Scythe ve Savage animusları tarafından tamamen ele geçirilip babamı avlamak ve öldürmek için okulun önüne gittiklerinde.

O gözlerde insan yok.

Xander temkinli bir şekilde, "Scythe soğudu," dedi. "*Onun* yüzünden."

Etrafımızdaki salon boş. Scythe'ın kafası dönerek

Xander, o ölümcül bakışları, titrememe ve aynı anda kollarına koşmama neden olan nokta atışı bir odaklanmayla sabitlenmiş. Soğuk, neredeyse kötü niyetli bir sesle, "*Karar ver*, ejderha kardeş." diyor.

Xander hareketsiz kalır, ama parlayan gözleri öfkeyle parlar.

"Vay anasını. Konuştuğunu hiç duymamıştım," diyor Savage, bana doğru yaklaşıırken.

Lyle beni geriye, vücuduna doğru çekiyor, sahiplenici elini kalça kemiğimin üzerinde tutuyor ve burnunu saçlarımın arasına gömüyor. "Harika kokuyorsun, Regina."

Elimde olmadan kıcımlı ona sürüyorum. Temasla birlikte zevk kıcıma ve omurgama doğru yol alıyor. Savage yanıma geliyor, eğiliyor ve dilini boynumda gezdirdikten sonra ağızma öyle aç bir öpücük konduruyor ki olduğum yerde eriyorum.

Savage bir hırıltıyla konuşmayı kesiyor, yanağımlı kavlıyor ve alnını benimkine bastırıyor.

Islak ve hazırım. Aç değilim, ama *açlıktan* ölüyorum. Eğer ateşli olmak böyle bir şeyse, daha fazlasını istiyorum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Scythe'ın kafası bana doğru dönüyor. "Yalvarana kadar sikilmeyeceksin Regina."

Lyle, Savage ve ben hepimiz doğrulduk. Elimi Savage'ın göğsünde gezdiriyorum ve gözlerimi meydan okurcasına köpekbaliğı kardeşine dikiyorum. "İstediğimi alacağım, köpekbaliğı baba."

O lacivert gözlerde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Uyarılma mı? Kızgınlık mı? Bilemiyorum.

"Yerini öğren, Regina, yoksa cezalandırılacaksın."

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Oh?" Yavaşça soruyorum, Savage'ın elini ağızma götürüyorum ve dövme bir parmağı emiyorum. Ağızımdan çıkmasına izin verdim.

"Peki benim yerim neresi?"

"Senin yerin, beş sığın seni doldurduğu lanet bir tahtta oturmaktır."

Sıcaklık kükrüyor ve damarlarımda dönüyor.

Peki o zaman. Scythe'ın köpekbaliğı şimdiye kadar duyduğum *en pis* ağza sahip.

Xander boğulma ile ölüm çingırağı arasında bir yerde boğuk bir ses çıkarır. Scythe'ın başı ona doğru döner ve Xander dişlerini gösterir. "Lanet olası kararımı biliyorsun," diye hırslıyor ve Cain'i saçlarından tutup kaldırıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve Cain Clawson'ın cesedini de yanında sürükleyerek kapıya doğru ilerliyor.

Lyle'in eli elbisemdeki yüksek yırtığı buluyor, parmakları üst uyluğumun sıcak tenine hafifçe sürünüyor ve beni çıldırtıyor. Eli daha da yukarıya ve ortama doğru ilerliyor, merkezimi sıyrıyor.

Nefes nefese bir inilti çıkardım, onun yüksek, kaslı formuna yaslandım, ısınmış bedenime karşı onu daha fazla hissetmek istedim.

Savage, Brutus Clawson'ın kaderinin son bir hatırlatıcısı olarak göğsümdeki kan lekelerini fırçalıyor. Sabrina'yı geri aldık. Ve bir Clawson öldü.

Bu gece başarılı.

Heyecan içimde bir helyum balonu gibi yükseliyor ve bu sadece ihtiyacımı yoğunlaştırıyor.

Savage benden uzaklaşıp geriye doğru yürümeden önce, "Regina, bebeğim," diye mırıldandı. "Ona istediğini ver. *Bize* istediğimizi ver."

"Affedersiniz?" Hiç olmadığım kadar *sinirli* bir şekilde söylüyorum. "Burada kıızısan *ben* değil miyim?" Tanrım, onlardan birinin içimde olmasına ihtiyacım var, hemen şimdi.

"Bizimle bir oyun oyna," diyor Savage. "Ve söz veriyorum buna
o."

"Hm," diyor Lyle, "bu fikri sevdim." Sonra o da uzaklaşır Ben. İkisi, bir savaşın karşı tarafındaki üç general gibi Scythe'ın iki yanında duruyor.

Gözlerimi onlara diktim, öfkeliydim. Kalp çarpıntısı. Amım zonkluyor.

"Ben. Islak," diye . Lyle
iç geçirdi.

Savage gözlerimi kapatıyor ve sözlerimin tadını çıkarıyormuş gibi boynunu çeviriyor. "Bebeğim, bu gecenin sonunda bundan *çok* daha ıslak olacaksın."

Scythe, "Regina, bundan daha kibarca sorabilirsin" der. Arkasındaki sandalyeye oturur ve sanki bir gösteri için yerleşmiş gibi bacaklarını iki yana açar.

Tek düşünebildiğim kucağına tırmanmak ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar ona . İkimiz de inleyip sikişene kadar.

Dudaklarımı yalıyorum. Belki de bu tür bir oyunun arkasında durabilirim.

Savage komşu masanın üzerine sıçırıyor ve bacakları sallansa da gözleri sabit ve yırtıcı bir şekilde bana bakıyor. Lyle, Scythe'ın diğer tarafındaki poker masamıza yaslanmış, ellerini

Parmak eklemleri bembeyaz, sanki sadece masayı kullanarak kendini bir arada tutuyor.

"Güvenli kelimenizi seçin," diyor Lyle. "İyi bir kelime olsun."

Savage'a sıırtmadan önce bir an düşündüm. "Peri ekmeği."

Vahşi ışınlar. "Peri ekmeği o zaman."

"Saçlarımı omzumun üzerinden atıp Scythe'a bakarak, "Demek Köpekbalığı Kralı sonunda bana merhaba demek için dışarı çıktı," diyorum. Yeterince uzun sürdü."

Mükemmel, öpülesi ağzının köşeleri yukarı doğru seğiriyor ve başını eğiyor. "Omurgalı olmanı bekliyordum."

Öfke içimde alevleniyor ama bunu görmesine izin vermiyorum. Onun yerine, etkilenmemiş gibi tembelce bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Seni kahvaltı niyetine yiyebilirim."

"Seni becermemi istemek için ilginç bir yol."

Dişlerimi sıkmaktan başka bir şey yapamıyorum. Scythe'ın köpekbalığı da birinci sınıf bir pislik.

Neyse ki, pislikleri severim.

"İstediğimi düşündüğün şey bu mu?" Ona doğru bir adım daha atıyorum. Gözleri altın rengi elbisemin hatlarında geziniyor, şüphesiz kıvrımlarımı nasıl mükemmel bir şekilde sardığını fark ediyor. Sağ ayağımla öne doğru bir adım atarak bacağımın tüm uzunluğunu görmesini sağlıyorum.

"Bana verdiğin bu güzel elbiseyi çok sevdim," diyorum usulca. "Üzerime çok güzel oturdu."

"Tabii ki öyle. Bunu senin için seçtim." Sessizce sesi daha da hırıltılı çıkıyor. Bu canavarı ve onun her şey hakkındaki düşüncelerini çok merak ediyordum. Ama benim hakkımdaki düşüncelerini de.

"Ne istiyorsun?" Kısık bir sesle soruyorum.

Beni dikkatle süzüyor, soğuk gözleri yüzümün her santimini değerlendiriyor. Onun bu bakışları altında her zaman gergin olmuşumdur ama gece farklı. Bu gece damarlarımda sıcak bir heyecan dolaşıyor.

Beni yönlendirmesini istiyorum. Bana ne istediğini söylemesini. Ne yapacağımı ve nasıl . Ona itaat etmemden zevk almasını izlemek istiyorum.

"Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum," diyor gözlerini kırpmadan. "Bana doğru sürünmeni istiyorum."

İçimdeki Regina buna ihtiyacı olduğunu biliyor. İçimdeki yumurtlayan anima da buna ihtiyacım olduğunu biliyor.

Gözlerimi Büyük Beyaz köpekbalığından hiç ayırmadan dizlerimin üzerine çöktüğümde, sanki her şey bir rüyaymış gibi geliyor.

Sanki büyülenmiş gibi dudakları aralanıyor.

Dizlerimi yere bıraktığımda dikkatinin bu kadar yoğun bir şekilde olması şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şeydi.

Ellerimi yere koyuyorum, elbisemi düzeltiyorum ve yavaşça ona doğru sürünüyorum. Tahtındaki bu karanlık köpekbalığı kralına. O meşum günde kendimi Halfeather'ın zindanında bulduğumdan beri bırakmayan bir canavar. Bakışlarını arzuladığım bir canavar. Arzuladığım.

Mekânın sessiz olmadığını fark ediyorum. Arka planda hâlâ belli belirsiz bir müzik çalıyor, kaçan barmenler tarafından unutulmuş.

Ellerim ve dizlerim müziğin ritmine göre hareket ediyor ve ona ulaştığımda sıırıslam, nefes nefese ve patlayacağımı düşündüğüm kadar sıkı bir şekilde sarılıyorum.

Kasıklarının hizasındayım, ellerim parlayan iş ayakkabılarının arasında, tamamen hareketsiz formuna bakıyorum. Bu canavar Brutus Clawson'ı hiçbir şey olmamış gibi infaz etti. Onu paramparça etmedi ama *patlattı*. Gözümün önünde... benim için mi? Sanki kendine bir bahane bulmak için bilerek kaybetmiş gibiydi.

"Bize kime olduğunu söyle" diyor. Oh

Tanrıça.

Fark ettiğim şey karşısında afallamış bir halde ona göz kırpiyorum.

Sabırsızlandığı her halinden belli olan Savage tüneğinden atlıyor ve arkamda bir ileri bir geri dolaşmaya başlıyor.

"Bize senin sahibinin kim olduğunu söyle Regina," Savage.

Sonra Lyle yerinden ayrılıyor ve onun gücü de arkamdan geliyor.

"Bize amının sahibinin kim olduğunu söyle."

Dudağımı ısırdım. "Öyle mi?"

Bir kobradan daha hızlı olan Scythe çenemi iki parmağının arasına aldı, bana doğru eğildi, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Daha yüksek sesle."

Onun yakınlığından, arzumun gücünden öylesine sersemlemiştim ki, tüm duygularımı kaybedip sonunda fısıldayarak, "Biliyorsun," dedim.

Savage homurdanarak bir ses çıkarıyor, önlüğümü yukarı kaldırıyor ve kışıma bir tokat atıyor. Scythe'ın tutuşuyla seğirerek şaşkın bir gıcırta çıkarıyorum ama o çenemi sıkıca tutuyor.

"Daha yüksek sesle," diye emrediyor köpekbalığı.

Boğazımı temizleyip tekrar gözlerine bakıyorum ve hep söylemek istediğim sözleri söylüyorum. "Ben seninim."

Scythe'in gözleri bir anlığına kapanır ve tekrar açılmadan önce anın tadını çıkarır. "Peki senin yerin neresi?"

Tekrar yutkunuyorum. Scythe'in parmağı alt dudağıma sürtünüyor. İstmeden dilim dışarı çıkıyor ve parmağını yakalıyor.

Scythe hareketsiz kalıyor.

Sonra beni belimden yakalıyor ve kucağına eğilene kadar havada süzülüyorum. Bir "oof" ile yere iniyorum. Elbisem, kumaşın büyük yırtılması odayı doldurana kadar hareket ettiriliyor. Soğuk hava kışıma çarpıyor.

"Elbisem!" Nefes nefese kaldım.

"Sana bir tane daha alacağım," diye hırlıyor Scythe tepemden.

Biri parmağını tangamın dikişi etrafında gezdiriyor, kaldırıyor ve bırakıyor. Duyulabilir bir sesle geri çekiliyor ve beni ürpertiyor. Bu hareket klitorisimin Scythe'in kalçasına çarpmasına neden oluyor ve kendimi ona doğru iterek inliyorum-

Ta ki Savage dişlerini sağ kık yanağımın etine batırana kadar. Kurdum beni serbest bırakıp dilini ısırik izinin üzerinde gezdirmeden önce ciyaklıyorum.

"Kıçını seviyorum Regina," diye mırıldanıyor tenime karşı. Ve sonra tam kulağımın dibinde. "Lanet kıçını ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" Dönüp ona bakıyorum ama sertçe bana bakıyor. "Şimdi iyi bir regina ol ve sana söyleneni yap."

"Şimdi söyle bana," diye emrediyor Scythe, beni kucağına oturttarak. "Sen nereye aitsin Aurelia?"

Bölüm 31

Aurelia

Scythe'a bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyor. Ona cevap vermek yerine inliyorum, "Adımı tekrar söyle."

Şaplak

. Acı beni şaşırtıyor ama çıplak kıcımdaki *onun* eli. Teni benimkine değişiyor ve klitorisim onun bacağına sürtünüyor. Neden olduğu hissin tadını çıkarıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Ama Lyle'in parmağı tangamın üzerinde, tam göt deliğimde ve ıslak, ıslak am dudaklarımda geziniyor. Yüksek sesle inliyorum, Scythe'ın kalçasını kavriyorum ve kendimi tekrar ona sürtüyorum.

Şaplak

Scythe'ın keskin temasıyla tekrar inliyorum. "Eğer daha fazlasını istiyorsan," diyor, "bana istediğimi vermen gerekecek."

"Lütfen," diye inliyorum. "Oh Tanrıça, buna ihtiyacım var." "Çok muhtaçsın," diye alay ediyor Savage. "Yalvar, Regina."

"Lütfen," diyorum tekrar, ama bu bir sızlanma. "Biri, herhangi biri, bana bir penis versin. Doldur beni. Dölünü istiyorum. Hepsini istiyorum. Buna çok ihtiyacım var yoksa öleceğim."

Lyle tangamı kabaca çekip çıkarmadan önce bir sessizlik oluyor, sıcak elleri kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı kayıyor. Scythe'ın eli, serçe parmağını çıplak amımın üzerinde gezdirmeden önce kıcımlı yatıştırıyor.

Tısıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve yüksek sesle küfrediyorum.

"Bana nereye ait olduğunu söyle," diye hırlıyor Scythe, "yoksa gideriz ve hiçbir şey alamazsın."

Gerçek bir dehşet içinde nefesim kesildi. "Hayır!"

"Evet," diyor Scythe, eli uyluğumun arkasını okşarken. "Söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorsun."

"Amin çok güzel Regina," diyor Savage nefes nefese. "Böyle hazır olduğunda çok güzel."

Tanrım, beni öldürecekler. Şiddetli ihtiyaç her uzvumdan geçiyor. Kıvraniyorum ve nefes nefese kalıyorum, beynimin bir kısmı kendimin bu tamamen yeni yönüyle eğleniyor ama aynı zamanda onu tamamen durduramıyor.

"Pekâlâ," diyorum titreyerek. "Ben bir tahta aitim, içimi dolduran beş yarakla birlikte." Bunu söylediğimi duymak beni heyecanlandırıyor ve bu heyecan beni beklentiyle titretiyor.

"Titriyor musun, Regina?" Lyle'in parmaklarının arkası yanağımı sevgiyle okşuyor. "Dölümüzü bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Homurdanıyorum.

Şaplak.

Tekrar yüksek sesle inliyorum, tenlerini tenimde bu kadar çok isterken acıyı fark etmiyorum bile.

Scythe'in eli kıcımlı yatıştırıyor, sonra parmaklarını cinsel organıma sürüyor. Haykırıyorum, baldırını kavrayıp parmaklarımı içeri sokuyorum.

"Lütfen!" Yalvarıyorum.

"Çok ıslaksın Regina," diye mırıldanıyor Scythe, iki parmağını amıma sokmadan önce.

Çıglık atıyorum, anında boşalıyorum, amım salıverilmeyle dolup taşarken ona karşı titriyorum. Scythe'a karşı koyuyorum, parmaklarını beceriyorum çünkü onu hissetmeye ve ona sahip olmaya ihtiyacım var ve bana verdiği tek şey parmaklarıysa, o zaman sonuna kadar alıyorum.

"Siktir!" Savage inliyor.

Scythe'in kucağında kıvranarak zevkimi bulurken nasıl görüldüğüm umurumda bile değil. Ama Savage daha fazla dayanamıyor, çünkü aniden Scythe'dan koparılıyorum, tekrar havada uçuyorum, güçlü kollar etrafımı sarıyor, havayı yırtan bir hırıltı ve "sirasını tamamen boşa harcamakla" ilgili bir şey. Savage'in bacaklarımı kabaca ayırıp beni kalın, kalkık sikine dayamasıyla sırtüstü yere kapaklandım.

İkimiz de haykırıyoruz ve Savage dişlerini şahdamarımın etrafına geçirirken sırtım siyah parke zeminden tamamen eğiliyor ve

beni beceriyor, sert ve hızlı.

Bu tam da benim istediğim şey ve yüksek sesle dile getiriyorum.

Ona yapışıyorum, tırnaklarımı sırtının sert kaslarına , fışkıran bedenime vururken çıkardığı ses gözlerimi yukarıya çeviriyor. Tam o sırada Savage beni belimden kavırıyor ve üzerine yuvarlıyor.

"Bırak görsün," diye fısıldıyor Savage kısık sesle kulağıma. "Evrendeki en mükemmel kadını beceremediğini görsün."

Ne demek istediğini tam olarak anladığım için kendimi yukarı doğru itmiyorum ve bunun yerine kendimi ona doğru bastırıyorum, ellerimi büyük pazularına dayıyorum ve kışımı kolanının üzerinde zıplatıyorum. Savage inliyor, iki eliyle kışımı kavırıyor ve beni açarak itiş için benimle buluşuyor. Aşağı doğru her hareketinde klitorisim ona çarpıyor ve vücudumda dolanan o altın zevk dalları bir zevk yağmurunda patlıyor.

"Regina," diye inliyor Savage. "Siktir, bebeğim. Beni çok sıkı sıkıyorsun. Sikeyim. Al beni. Al beni."

Beni yakın tutarak ve kulağıma hırlayarak boşalıyor. *Sonunda* içim doluyor ve kurdumun ılık döllerinin içimde patlayışının verdiği his, onu sertçe öpmeme neden oluyor.

"Seni çok özledim," diye inliyor dilimin etrafında.

Ona kelimelerle anlatacak zamanım yok, o yüzden sadece ağızımla anlatıyorum.

Savage kendini içimden çıkardığında, yavaşça ve birleşik sıvılarımızın oldu. Bir kez daha altında kalmam için yuvarlanıyor, sonra güzel elbisemin üstünü yırtıp göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Saf bir erkek memnuniyeti bakışıyla, beni çıplak ve yere yayılmış halde bırakarak ayağa kalktı.

Lyle ve Scythe yerlerini değiştirmediler ve şimdi aç bir şekilde önümdeki amıma bakıyorlar. Bir dizimi bükerek beni daha da fazla görmelerine izin veriyorum.

Belki de Xander benim teşhirci olduğum konusunda haklıydı.

Elim boynumdan sağ göğsüme doğru ilerliyor ve ağrıyan, ıslak klitorisimi ovma için aşağı inmeden önce dolgun tümseği sıkıyorum.

Diğer elim sol göğsümü buluyor ve yerde kıvranıyorum. "Daha fazla," diye inliyorum odaya, sonra kendime, "Neden daha fazlasına ihtiyacım var?"

Lyle ve Scythe, Lyle iki yastığı yere atıp bana doğru hamle yapmadan önce birbirlerine sadece bir kez bakıyorlar.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, benim güzel küçük regina'm?" Beni bir oyuncak bebek gibi belimden kavıyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çekiyor, yastıklar eklemlerimi rahatça yastıklıyor. Kıcımlı oynatıyorum, tekrar doldurulmak için can atıyorum. Damarlarımda *hiçbir* dölün dindiremeyeceği azgın bir açlık var ve her içime boşalmasını istiyorum.

Ama Scythe önümde dizlerinin üzerine çökene kadar neler olduğunu anlamıyorum. *Bana* ne olmak üzere olduğunu.

Lyle ve Scythe beni birlikte götürmek istiyorlar.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin Regina," diye kıkırdıyor Savage poker masasında yan yattığı yerden, başını bir elinin üzerine koymuş, diğer eliyle zaten sertleşmiş olan sikini okşarken.

Cevap vermek için zar zor zamanım oluyor çünkü Scythe şimdi kemerini çözüyor ve ben hem onun hareketlerini izlemek hem de Lyle'in devasa tacının başının girişimi talep ettiğini hissetmek zorundayım.

Lyle eğiliyor ve saçlarımı boynumun diğer tarafına örterek çiftleşme işaretimi öpmesine izin veriyor, aynı zamanda da giriyor. Boğuk bir ses çıkarıp Lyle'in ilk hamlesinin tanıdık, tatlı, tatlı yakıcılığına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Nefes al, meleğim." Boyunu içime sokarken Lyle'in sesinde bir gerginlik var. "Her zaman çok sıkı tatlım. Sadece nefes al. İşte böyle."

Scythe' parmakları, dövmeli elleriyle kemerini çıkarırken ve ardından pantolonunun düğmelerini açarken muhteşem bir tembellik sergiliyor.

Eli fermuarın yanında geziniyor.

parlayan gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum ama dikkatinin ağzımda olduğunu fark ediyorum.

Birden rujumun bulaşmış olması gerektiğini fark ediyorum ve parmaklarımı ağzımın kenarlarında gezdiriyorum

Elimi kendi eliyle yakalıyor, tam da Lyle beni tüm uzunluğuyla doldururken, beni ahlaksız bir onaylamayla inletiyor.

"Sen mükemmel, vahşi bir yaratıksın Aurelia Boneweaver," diye mırıldanıyor Scythe. "Bunu asla unutma."

İçimde akıp giden duyguları kontrol altına almak için yavaşça nefes almak zorunda kalıyorum. Scythe fermuarını indirmeye ve sikini serbest bırakmaya devam ediyor. "Şimdi söyle bana, bu güzel dudakların sahibi kim?"

Çok şaşırdım. Şok oldum. Ağzım birden çalışmamaya başladı.

Scythe'ın siki hem eni hem de boyu bakımından Lyle'inki kadar büyük. Ancak Lyle'ın siki fiziksel erkekliğin güzel bir mükemmelliği iken, Scythe'inki tıpkı onun gibi vahşi ve acımasız: acımasız metalden bir merdiven gibi tabandan uca kadar delinmiş. Başı da tam ortasından delinmiş. Aletinin dibinde parlak gümüş bukleler halinde kıllar var.

Bir kez yutkunuyorum, sonra iki kez, çünkü o inanılmaz erkekliğin ucunda pre-cum parlıyor ve aniden *açlıktan* ölüyorum.

Scythe sikini bir kez pompalar. "Aurelia."

Ona bakmak zorunda kalıyorum, amım Lyle'ın sikinin etrafında kenetleniyor. Aslanım inliyor, beni uzun, yavaş vuruşlarla sikerken kalçalarımı daha sıkı kavlıyor.

Scythe'ın gümüş saçları yukarıdan gelen sıcak ışıkların altında parlıyor ama gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Sana sadece bir soru sordum."

Kalbim küt küt atıyor ve lanet sorunun ne olduğunu hatırlamaya çalışarak dudağımı ısıırıyorum.

Oh.

"," diye fısıldıyorum. "Bana sahiptin."

Aletinin başını dudaklarıma sürtmeden önce memnuniyetle homurdanıyor ve onları ön spermle kaplıyor. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, onun sıcak özünü tattığımda inliyorum. Tuzlu su gibi tuzlu, uyuşturucu gibi baş döndürücü.

Scythe sikini önce aşağı, sonra yukarı pompalıyor ve ucunu sıkıyor. Ucundan bir damla ön sperm çıkıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Yala şunu," diye .

Küçük iyi bir regina gibi itaat ediyorum, dilimi başının üzerinde gezdiriyorum. Ama aniden ihtiyaçtan bunaldım ve dudaklarımı tepesinin etrafına yerleştirdim, onu bırakmadan önce sertçe emdim. Ve Tanrıça adına, köpekbaliğımın tadı güç gibi.

Scythe başını arkaya yatırır ve inler. "Peki bu açgözlü dilin sahibi kim?"

"Öyle," diye
nefes nefese
kaldım. "Bu
doğru."

Lyle beni arkamdan daha sert sikmeye başladı. Tam Scythe çenemi tutup ona bakmamı sağlarken küçük bir çığlık atıyorum. O koyu, karanlık gözlerdeki yoğunluk nefesimi .

"Şimdi bana ne kadar iyi emebileceğini göster."

Öne doğru hamle yapıyorum, açlıkla ağzımı sikinin etrafına kapatıyorum ve dilimi piercingine değdiriyorum. Onun tadı beni tamamen başka bir dünyaya gönderiyor. Hepsi erkek, hepsi sarhoş edici ve hepsi o.

Şehvetle inleyen köpekbaliğım sikini ağzımın derinliklerine doğru kaydırıyor. Metal dilime doğru kayıyor ve zevkle sertçe emiyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye hışırdıyor Scythe. "İkimizi de çok iyi karşılamıyor mu aslan?"

"Öyle," diye pantolonunu indiriyor Lyle, kalçalarımı sıkarak. "Her zaman çok güzel sesler çıkarır."

Her iki güçlü erkek de aynı anda içime girerken saf bir kadın zevkinin sesini çıkarıyorum. Bedenimi doldurduğu kadar, içimdeki o ilkel gücü de dolduruyor. Güçleri, üç arkadaşımın ilgisi altında zevkten dört köşe olan anima'mı okşuyor, Savage tepemizden bizi izliyor ve kendini tatmin ediyor. İstedğim her şey buydu. Bedenimin ve ruhumun beklediği her şey buydu. Scythe başparmaklarıyla yanağımın kenarlarını okşarken ve Lyle elleriyle kalçalarımı sıkarken güçlerimiz nabız gibi atıyor, birbirimizi okşuyor.

Hem köpekbaliğı hem de aslan beni becerirken vücudum ateş gibi yanıyor, ben onların etrafında dönüp inlerken lezzetli bir ritim buluyorlar.

"Çok güzelsin Regina," diye mırıldanıyor Savage. "Kardeşlerim tarafından becerilmeni izlemek."

Lyle, ellerini belimde hissetmeden önce yarı zevk yarı anlaşma gibi bir ses çıkarıyor ve beni kabaca yukarı çekerek Scythe'ın sikinden uzaklaştırıyor. Sırtımı ona yasladığımı ve beni sertçe sikerken ağzımın onunki tarafından açlıkla yutulduğunu görmeden önce bir protesto çığlığı attım.

Onu hemen affettim, inledim ve işgalci horozunu ve dilini kabul ettim.

"Kendine dikkat et aslan," diye hırılıyor Scythe.

Lyle alt dudağıımı sertçe emiyor ve bana ateşli, karanlık bir bakış atıyor. "Bana benim olduğunu söyle."

Kıskanıyor mu?

Kalçalarımı gıcırdatıyorum. "Her zaman, sizin, Bay Pardalia."

Scythe elini boynuma dolayıp beni ellerimin üzerine doğru çekerken hırılıyor ve sikini ağzıma sokuyor. Lyle'a hayatımda gördüğüm en ölümcül bakışı atıyor.

Benim için çaresizlermiş gibi beni beceriyorlar. Sanki sadece kalçalarıyla aşkım için yarışıyorlarmış gibi. Ve bunun her saniyesini seviyorum, kanım yoğun, girdaplı bir zevkle çalkalanıyor, beni daha da yükseğe gönderiyor. Sonra Lyle uzanıp klitorisimle oynuyor ve kendimi tamamen kaybediyorum, Scythe'in kalın uzunluğunun etrafında çığlık atarak ve Lyle'inkinin etrafında spazm geçirerek boşalıyorum.

Aslanımın boşalmasını sağlıyor ve adımı haykırıyor, eğilip omurgam boyunca öpücükler konduruyor, dölünün sıcak patlamaları içimi dolduruyor ve bana o kadar yoğun bir tatmin veriyor ki yana doğru devriliyorum.

Lyle'in döllerı bacağımdan aşağı damlarken bile her iki erkek de yere sıçramamı engelliyor.

"Ağızını sikerken bana bak," diyor Scythe yüksek sesle. Gözlerimi kırpıştırarak açtığıımda gözlerimin kenarları ıslanıyor ve Scythe, girerken dudakları aralandı. Scythe'in gözlerinin mürekkep siyahına dönüştüğünü, gözleri benimkilere dalarken beyazların tamamen olduğunu izlerken Lyle arkamdan hala sert bir şekilde döllerini içime boşaltıyor. İnliyorum, ona sahip olmayı ne kadar sevdiğimi, hayatımın geri kalanında her gün bunu ne kadar istediğimi gözlerimle ona bildiriyorum.

Scythe titreyerek boşalıyor, döllerı dilimin üzerine fışkırırken gözlerini kırpmadan siyah gözlerini benden ayırmıyor. Onu açgözlülükle yutuyorum, boğazımdan aşağı kayan saf coşku yudum yudum yudumlanıyor.

"Hepsini yut," diye hırılıyor Scythe, başparmakları boynumdaki sütunu okşuyor.

Sanki yapmazmışım gibi! İçimde tamamen vahşi bir şey coşkuyla başını sallıyor.

İkisi de aynı anda geri çekiliyor ve onları kaybettiğimi hemen hissettiğimde muhtaç bir sızlanmayı bastırıyorum. Ama uzuvlarım gevşedi ve kanım tatmin olmanın en ince sınırlarını hissediyor. Tıpkı Lyle gibi

Beni sahiplenerek kendine çekiyor, ağzını çiftleşme işaretime bastırıyor, Scythe bir eliyle yanaklarımı sıkıyor.

"Göster bana," diye .

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürüyor ve ağzımı açıp dilimi dışarı çıkarıyorum. "Hepsi gitti," diyorum uykulu bir şekilde.

Eğiliyor ve dudaklarıma "Aferin kızıma" diye fısıldadığında nefesimi içime çekiyorum. Sonra ağzıma bir öpücük konduruyor.

Ve sonra gitti, pantolonuna geri sokuldu ve kapıya doğru yürüdü, beni dölle dolu ve Lyle'in güçlü tutuşunda sarkmış bıraktı.

Bölüm 32

Scythe

A Kendime kontrolü geri alma izni verdiğimde, Aurelia'nın ve beni mükemmel bir şekilde alan o aç pembe dudakların anısına sikim zonklıyor.

Kulaklarımda bir uğultu ve kanımda bir fırtına var. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve açtığımda hayalet ve cin sürüsünün on katına çıktığını görüyorum. Çılgınca, ölümcül düşünceler haykırarak bana bağırıyorlar.

Gerçekliğim yana doğru kayıyor.

Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Benim adım Scythe Kharkorous ve ben gerçeğim. Benim kardeşim Savage Fengari, benim kardeşim Xander Drakos, benim kardeşim Lyle Pardalia. Ben gerçeğim. Gulyabaniler değil. Ben canlıyım. Onlar değil. Ben gerçeğim. Onlar değil. Ben canlıyım. Onlar değil."

Bir el ön kolumu kavırıyor. Gücüm artıyor, derim kavrulana kadar saldırmaya hazırım.

"Gerçek mi?" Ben soruyorum.

Sıcaklık artıyor ve yanık et kokusu beni geriye götürüp The Jewel of the Jungle'ın boş otoparkını net bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Xander kolumu tutuyor, ejderha ateşi tenimi yakıyor. "Gerçek," diye hırlıyor.

Gücümü azaltıyorum ve derin nefes alıyorum. Hava soğuk. Ayaklarım yere basıyor. Ve burada kendimi tamamen kaybettiğimi görececek kimse yok. Teşekkür etmek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Beni denize götür," diye . "Beni şimdi götür."

Daha fazla soru sormadan, bağ-kardeşim ejderha formuna giriyor, beni sağ pençesine alıyor ve gökyüzüne fırlatıyor.

Bölüm 33

Aurelia

A Scythe'ın gidişini biraz üzüntü ve bir yığın özlemle izledikten sonra ayrılmaya hazırlanıyoruz. Lyle ceketıyla üzerimi örtüyor, o ve Savage aceleyle eve dönerken üzerime titriyor.

Otelimiz. Boneweaver ısı kokumun, özellikle gecenin bu saatinde, daha fazla çiftleşmemiş erkeği çekeceğinden endişeleniyorlar ve bu yüzden Sabrina'yı görmeme izin verilmiyor ve çatı katında kalmam gerekiyor. Lyle, Sabrina için Minnie ve arkadaşlarıyla özel odalar ayarladı bile.

Birçok açıdan sinirliyim. Birincisi, o *kadar* azgınım ki gerçekten ölebilirim ve Savage duş alıp beni beslerken tavşanlar gibi sevişiyoruz. İkincisi, yumurtlama dönemim bitene kadar dışarı çıkmama ve dolayısıyla Sabrina'yı görmeme izin verilmiyor, ki bu da genellikle tam üç gün sürüyor.

Üçüncüsü, Lyle müdür yardımcısı modunda ve Sabrina'yı kontrol etmek için benden ayrılmak zorunda. Arkadaşımı seviyorum ve güvende olmasını istiyorum ve Savage'ın benimle yalnız kalmasını seviyorum ama regina hormonlarım bana Lyle'in beni asla bırakmaması gerektiğini söylüyor. Bu konuda boğazım düğümlenerek saçma sapan bir zaman geçiriyorum.

Dördüncüsü, Savage'ın beynini sikerken Scythe'a ne olduğunu merak ediyorum.

"O iyi olacak mı?" Kalçalarımı kavrayan Savage'ın büyük, kaya gibi sert aletinin üzerinde kıcımlı zıplatarak nefes alıyorum. "Yani, sence pişman olur mu?"

Vahşi kurdum, beni itiş kakış karışırken ince bir ter tabakasıyla kaplanıyor ve her seferinde en büyüleyici şekilde esniyor. "Hayır, bebeğim. O ve Xan dinlenmek için denize gittiler. İyiler."

Kalçalarım yoruldu, ben de üzerinden yuvarlanıp kıcıımı havaya kaldırdım ve yanağımı halı kaplı zemine dayadım. "Bu pişman olduğunu söylemenin güzel bir yolu gibi geliyor. Ya da bu konuda mutlu değil. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Amımın içinde siki yerine dilini hissettiğimde benden şaşkın bir inilti alıyor. "Buran biraz kızarmış Regina," diyor endişeyle ve göt deliğimi uzun uzun yalıyor. "Bence dinlenmeliyiz."

Başka hiçbir koşulda kabul edilemeyecek üzgün, mızmız bir ses çıkardım. "Bir kez daha," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz, unuttun mu? Sadece iyi anlamda acıtıyor."

"Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun," diye inliyor ve yavaşça kıcıma giriyor. Her yere damlayacak kadar doğal kayganlaştırıcı yapıyorum, bu yüzden ilk götten sikişim hayal ettiğimden çok daha kolay geçti. "Her neyse, Scythe istediği bu olmasaydı köpekbaliğının kontrolü ele geçirmesine izin vermezdi."

"Köpekbaliğı Lyle'in canavarı gibi değil o zaman?" Nefes nefese kaldım. "Daha sert!"

Nazik bir sikiş için kendini yavaşça geri çeken Savage homurdanıyor ve tekrar içime giriyor.

"Hayır," nefesi kesik kesik. "O da benim gibi. Tüm kontrol onda. Şey dışında..."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerden kalkıyorum. "Ne hariç?" Talep ediyorum.

Savage duraklıyor, onu tekrar ayağa kaldırmak için geri sallanmamı sağlıyor. "Kahretsin bebeğim, bunu yaptığında kıcın çok mükemmel oluyor."

"Ne hariç?" Bastırıyorum.

"Kara psikoza için."

Hareketsiz durup ona bakıyorum çünkü Scythe'in anılarını kendi gözlerinden gördüm. Sanırım gördüklerinin bir kısmını biliyorum. "Halüsinasyon görüyor."

"Evet. Ama bu konuda konuşmuyor, o yüzden pek bir şey bilmiyorum."

Lyle ve Savage üç günün geri kalanında benimle aynı takımda yer alıyor, bazen ikisi aynı anda, bazen de dinlenme arkadaşı 'gözetmenlik' yapıyor. Yemek yemek, uyumak ve hijyen sağlamak için duruyorum ama tüm zamanımı çıplak ve terli geçiriyorum. İkisi olmasaydı bu hiç de hoş olmazdı ama dürüst olmam gerekirse üç parçam eksikmiş gibi hissettim. Kurdum ve aslanım mükemmel bir dayanıklılığa sahip, ancak onları yıpratmayı başarıyorum ve hatta Ghoul'a müsait olup olmadığını öğrenmek için mesaj atmayı bile düşünüyorum.

Lyle bunu yasaklıyor ve telefonuma hemen el koyuyor ama o sırada o kadar doyumsuzum ki fark etmiyorum bile.

Yavaş yavaş ateşim düşüyor ve bununla birlikte yürütme işlevlerim ve sağduyum tamamen geri geliyor. Dördüncü günün sabahında, yeni duş almışım ve Lyle bana pastırma ve yumurta yedirirken biraz ağlamaklı hissediyorum. "Ah Tanrıça," diye burnumu çekiyorum. "Çok mu fazlaydı? *Ben* mu fazlaydım? Çok , değil mi?" Lyle'in dudakları seğiriyor ve gülmemeye çalıştığını biliyorum. Koluna vuruyorum. "Burada ciddiylim."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Yanağını avuçluyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Çok talepkâr davrandıysam özür dilerim."

Lyle dudaklarını çatalla değiştiriyor ve ağzımı açıp çırpılmış yumurtaları kabul etmekten başka çarem kalmıyor. "İşte bu yüzden akademide tecrit uyguluyoruz. Çiftleşme grupları olan reginalar tamamen aynıdır. Ve çiftleşme grubu ne kadar büyükse, vücudunuz o kadar çok şey talep edecektir."

Düşünceli bir şekilde çiğniyorum, tamamen ve tamamen kendimi yargılıyorum. "Üzerinde 'Yumurtlama döneminde şey için beni affet' yazan bir tişörte ihtiyacım olacak."

Lyle başını arkaya yatırıp gülüyor. Bunu her yaptığında ruhumu besliyor ve benim gülmekten başka çarem kalmıyor.

Savage duştan yeni çıkmış bir halde yanıma yaklaşıyor ve boynumu ısıyor. "Onlara yirmi dakika içinde aşağıda olacağımızı söyledim."

Sabrina.

Xander gittiğine göre, akademiye geri dönmemiz gerekecek ve bunu yapmak iki gün sürecek.

"Önce ikinize söylemem gereken bir şey var," diyor Lyle, bitmiş tabağı kenara koyarak. "Sabrina'nın kurtarılması

tam olarak planlandığı gibi."

İçim buza döndü. "Bana her şeyi anlat!"

Lyle ona emir vermemden rahatsız olduğunu belli etmiyor ve sadece elimi tutuyor. "Sabrina arkadaşlarıyla Clawson House'da tanıştı. İki leopar kardeş."

Nefesim kesiliyor, içimde bir duygu karmaşası dönüyor. Sonunda arkadaşlarını bulduğu için sevinç, ama bunun sonucundan keskin bir korku. "Clawsonlar için mi çalışıyorlardı? Kurtarılmasına yardım mı ettiler? Onu bu şekilde mi dışarı çıkardılar?"

Lyle derin bir nefes alır ve üzgün bir şekilde gülümser. "Onun kaçmasına yardım etmeye çalıştılar ama başaramadılar. Yeti, Marduk ve Minnie'nin onu dışarı çıkarmasına yardım etmek için hayatlarını verdiler."

İstemsiz bir hıçkırık ağızımdan kaçıyor. "Aman Tanrım!"

Savage arkamdan sırtımı okşuyor ve duyamadığım yatıştırıcı şeyler söylüyor. Ama benim ıstırabım ne olursa olsun, Sabrina'ninkiyile kıyaslanamaz bile. Benim zavallı, zavallı arkadaşım.

"Minnie ona yardım ediyor," diyor Lyle, ben boynuna sarılıp sessizce ağlarken saçlarımı okşayarak. "Bu iş için en uygun kişi o."

"Clawson'ların canı cehenneme," diyor Savage hiddetle, ayağa kalkıp odada volta atıyor. Adımlarını hızlandırıp beni saçlarımdan öpüyor, sonra da volta atmaya devam ediyor. "Titus'un çenesini kırdığın için şanslısın, Lia. O piçler işkence görmeyi hak ediyor. Scythe diğerine hak etmediği hızlı bir ölüm verdi."

Katılıyorum ama Scythe'ın o gece yaptıklarının büyük yankıları olacaktır. Clawson patriği şüphesiz çok kızgındı.

Hepimiz sakinleştikten sonra Lyle çantamı hazırlamam için bana eşyalarımı verdi ve Savage ile bana Sabrina'nın durumu hakkında bilgi verdi.

"Onu kendi duygularınızla boğmamaya çalışın," diyor ikimize de yumuşak bir sesle. "Onu gördüğünüzde üzgün olabilirsiniz ve bu şekilde tepki verdiğinizizi görmek onun için iyi olmayacaktır. Kendini toparlamak için üç günü vardı ama hâlâ kırılğan. Sizi sorup duruyor ve bu yolculuğa katlanmaktan mutlu olmasının tek nedeni hem sizin hem de Minnie'nin orada olacak olması."

Çocukken babası ceza olarak onu bir dolaba kilitlediğinden beri Sabrina'nın küçük yerlere karşı bir fobisi var. Ve

Kilitli kaldığından ve arkadaşlarının öldürüldüğünü gördüğünden beri... buna dayanma yeteneği muhtemelen daha da kötü. Araba yolculuğunu nasıl karşılayacağından emin değiliz ama Minnie kulaklık satın aldı ve yol boyunca film izleyip uyuyacağız.

Alt kattaki lobiye vardığımızda önce Minnie'yi görüyorum. Yeti ve Marduk, büyük boy siyah kapüşonlu ve tozluklu figürden saygılı bir mesafede duruyorlar.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Sabrina eskisinden daha zayıf, doğal açık kahverengi teni kül rengi ve yüzü o kadar zayıf ki gözleri kocaman görünüyor. Onu orada beslemişler miydi? İçimde öfke kabarıyor, ateşli ve vahşi, ama yüzümün pürüzsüz olmasına dikkat ediyorum. Sabrina'nın kenarında kurdeleye benzer bir şey parıldıyor. Aslında bir zamanlar parıldayan ama şimdi sessiz ve gri olan iki kurdele. Ona doğru ilerlerken gözlerimi ovuşturuyorum ama kurdelelerin görüntüsü gözlerimin arızalanmasından kaynaklanmıyor. Küçük bir şokla ne olduklarını anlıyorum. Ne gerektiğini.

Anka kuşu güçlerinin ortaya çıkıp çıkmayacağını ve ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Ve işte oradalar, şimdi sessiz duran iki göksel bağ. Yine de ölü değiller. Kopmamış. Arkadaşlarıyla olan bağı her zaman orada olacak, farkındayım. Sadece... bir kez daha şarkı söylemek için bir sonraki hayatı bekliyor.

Kalbim ikinci kez kırıldı.

"Lia." Sabrina'nın sesi fısıltıyla çıkıyor ve benim ilk tepkim onu kollarıma alıp bir daha kimsenin canını yakmamasını sağlamak oluyor. Bunun yerine kendimi tutuyorum.

"Sabrina," diyorum usulca gülümseyerek. "Seni gördüğüme çok sevindim." Bana gülümsemeyle karşılık vermiyor ve ben de gülümsemeyeceğini hissediyorum.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

Arkadaşım başını sallayıp bana doğru uzanıyor, ben de kollarımı yavaşça onun doluyorum. Kulağına fısıldıyorum, "Hepsini öldüreceğim."

Vücudunu sarsan hıçkırıklar ikimizin de bedenini sarsmadan önce boğazından kırık bir hıçkırık dökülüyor.

Minnie koşup kollarını bize doluyor ve uzun, çok uzun bir süre öylece duruyoruz.

Bölüm 34

Savage

T İki gün sonra, Animus Akademisi'nin siyah ve altın sarısı sarmal kapılarından geçiyoruz. Sabrina Aurelia'nın elini kendi eliyle sıkıca kavıyor, diğer eliyle de cipin açık camına tünüyor. I

Yeti sürerken ön tarafta oturduğum yerden onları dikkatle izliyorum. Regina'm Sabrina'ya bir mısır cipsi daha uzatıyor ve küçük leopar ağzını açarak onu içine atıyor. Şimdiden daha iyi görünüyor. Bu sabah hep birlikte makyaj yapmadan önce yanaklarına biraz renk gelmişti.

Sabrina büyük motel odamızda rimelini sürerken usulca, "Geri dönüşüm için iyi görünmeliyim," dedi. "O piçlerin beni yıkamadığını herkese göstermeliyim."

Regina'm dün gece uyuyana kadar ağladı. Minnie ile birlikte yalnız kalmamak için Sabrina'nın yatağında uyudular ve sonunda gece 2'de benim ve Lyle'in yatağına geldiğinde saçlarını okşadım ve gözyaşlarını öperek dindirdim.

Marduk motel odasının kapısının eşiğinde oturarak nöbet tutmakta ısrar ederken, Yeti kapının yanında uyudu ve regina'm tüm motelin etrafına kalkanlar yerleştirdi. Sanırım Sabrina'nın sonunda uykuya dalmasını sağlayan tek şey tüm bunların bir araya gelmesiydi.

Kayıt için geldiğimiz tıp merkezine doğru ilerliyoruz ve Aurelia ile Minnie'nin Raquel'le telepati yoluyla organize ettiği bir karşılama partisi var.

Connor ve Raquel, el boyaması dev bir pankartla ayakta duruyorlar ve pankartın üzerinde 'En sevdiğimiz eve hoş geldiniz' yazıyor.

Hoe'. Stacey gagasında tek bir balon tutan Eugene'i tutarken, animaların danışmanı Theresa bir sürü gökkuşağı renginde balon tutuyor. Scythe ve Xander'ın tıp merkezinin ilerisinde olduğunu hissedebiliyorum. İki gün önce ejderha sırtında geldiler ve okulun yeni patron kuşuyla işleri hallediyorlar.

Arabadan indiğimde Sabrina'nın yüzünün aydınlandığını görüyorum ve kollarını açıp Stacey'ye doğru ilerlerken eski halinin bir parçasının ortaya çıktığını görüyorum. Regina'm leoparın tepkisi karşısında rahat bir nefes alıyor.

"İnsanların arasında olmayı seviyor Regina," diyorum ona, zihinden zihine. *"Sanırım bir çeşit kurt gibi. Arkadaşlarının yanında iyileşecektir."*

Regina'm bana parlayan gözlerle bakıyor ve elimi tutuyor, partimizi takip ederek kartal gözlü bir hemşirenin Sabrina'nın hayati belirtilerini aldığı özel bir odaya giriyoruz.

Lyle otoriter bir tavırla doktora, "Ona bir torba sıvı, serum parasetamol ve ondansetron verilmesini istiyorum," diyor. "Pek iyi beslenemiyor ve çok sayıda çürüğü var."

Sabrina dudağını ısıyor. "Kusacak gibi hissediyorum."

Connor nereden geldiği belli olmayan bir poşet dolusu açık büfe hamur işi getirip masaya bırakıyor. "Seni kendim besleyeceğim, bebeğim, ve seni hemen dans ettireceğiz."

"Ama istediğin kadar zaman ayırabilirsin," diyor Stacey telaşla. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Hemşirelerin işlerini yapmalarına biraz izin veriyoruz ve Sabrina yatağa yerleştikten sonra okuldaki dedikoduları dinlemek istiyor. "O devasa çöp *tavuşu* sen okuldan çıktığından beri Çocuklar gitti," diye mırıldandı Raquel.

"Bu bir felaket!" Connor ağlıyor. "Dolores nimpinleri rehin aldı!"

"Rehine!" Minnie ve Aurelia aynı anda haykırır.

Raquel, "Onlara el koydu," diye açıklıyor. "Onlara ihtiyacımız olmadığını söyledi. Tehlikeli olduklarını söylediler."

Stacey burnunu çekerek, "Onları zindanda açlıktan öldürüyor, bunu biliyorum," diyor.

"O piç kurusu!" Minnie ayağını yere vuruyor. "Gertie'nin kafası çok karışmış olmalı!"

Henry'nin okulun altındaki mağarada dişi aslan formunda sıkışıp kaldığı süre boyunca Aurelia'yı ne kadar rahatlattığını görene kadar animalar nimpinlerine fark daha fazla güveniyorlardı. Onu kemikleri ve her şeyiyle yemekle tehdit ettikten sonra *bile* onu beslememe yardım etmişti. Nimpinler önemlidir.

"Hayvan bakıcısı Rick onları asla zindana atmaz," diyorum sakince, "ama kontrol etmesi için Lyle'ı göndereceğiz. Başka ne var?"

Stacey, "Burası köpeklerle yem oldu," diyor. "Alınma ama" diye ekliyor, bana bakarak. Omuz silkiyorum. "Bizi avludaki mahkûmlar gibi çalıştırıyor!"

"Ama *okul* protesto ediyor," diyor Raquel, kahverengi gözleri heyecanlı.

"Dolores'in ofisine girmesine izin vermediği zamanki gibi mi?" Connor diyor ki. "Ama daha iyisi. Borular patlıyor, bir sınıf kendi üzerine çöküyor ve tüm bilgisayar ağı bir gün boyunca çalışmıyor. Biraz can sıkıcı ama Dolores'in kafasız bir tavuk gibi etrafta koşturmasına neden oldu." Hepimiz Eugene'e bakıyoruz. "Alınmayın."

Regina'm sırtıyor.

Grup sohbetinde "*Paylaşmak önemsemektir*," diyorum.

"*Ayrılmadan önce Christine ve Bastien ile konuştum*," diye yanıtlıyor. "*Görünüşe göre sözlerini tutmuşlar*."

Bir keresinde anima yatakhanesinin girişindeki yerinden gargoyle Christine'in kafasını kesmeye çalışmışım. Görünüşe göre düşündüğümüzden daha faydalıymış.

Bir akademi muhafızı kapıyı çalmadan önce animalar Sabrina ile bir süre sohbet eder. Sabrina kaskatı kesilir. Kırmızı zarfı hemen görüyoruz ve Yeti zarfı muhafızdan alıp dışarı çıkmasını emrediyor.

Beyaz kaplan kaşlarını kaldırarak zarfı bana uzattı. "Bu senin için Sav."

Aldım, okuyacakmışım gibi profesyonelce açtım. Neyse ki Regina'm beni kurtarıyor ve süslü harfleri okumak için koluma eğiliyor.

Aurelia, "Dolores'i görmek için bir tebligat," dedi, ağzı tiksintiyle buruşarak. "Seninle hemen bir görüşme yapmak istiyor."

"Seni tekrar hapse atmaya çalışmayacak, değil mi?" Minnie endişeyle sorar.

Kıkırdıyorum ve kulağa biraz çılgınca geliyor, ki bu hoşuma gidiyor. "Benim için endişeleniyor musun, Minnie?"

Dişi kaplan yüzünü benden çeviriyor ve bir 'hıh' sesi çıkarıyor. "Tabii ki hayır."

Regina'ma dönüyorum. "Sanırım öyle."

Benim küçük chompy sırtıyor. "Bence o da öyle. Gidip ne hakkında olduğunu görsen iyi olur."

Gitmek istemiyorum ama Regina'mın emri üzerine iç çekip onu yüksek sesle dudaklarından öpüyorum ve kaderimle buluşmaya gidiyorum.

* * *

Damien Dolores Dicky Doo Agnis kesinlikle aşırı büyümüş bir kuşa benziyor. Bacakları üzerinde sallanan cılız kuşlardan biri. Ama bence zihni biraz sallanıyor.

Her biliyorum.

"Demek sen Savage Fengari'sin," diye cıvıldıyor Anka kuşu, okul Lyle'in odasına girmesine izin vermediği için ofis olarak kullanmak zorunda kaldığı sınıflardan birindeki masanın arkasından.

Ellerimi arkamda kenetliyorum ve iyi bir öğrenci gibi başımı sallıyorum. "Benim."

Hafifçe kızarmış burnundan burnunu çekiyor. "Blackwater Hapishanesi'nde arkanızda önemli miktarda kargaşa bıraktınız. Çalışanların yaralanması bir yana, maddi hasar milyonlarla ifade ediliyor. Bazı mahkûmlar kayıp. Bir de Ruben Lunaris ve üç gardiyanın cinayetle suçlanması meselesi var."

Omuz silkiyorum ve tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bazen böyle şeyler olur." Altın sarısı gözlerini kısıyor. O büyük beyaz gözlükleri takmasına rağmen görüşü iyi olmayabilir. Doğru çerçevelere sahip olduğundan emin olmak için bir regina'sı yok ve bence bu biraz üzücü. "Xander senin melez olabileceğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Solgun yanaklarına kan doluyor, onları pembeye çeviriyor ve şah damarı iyice şişiyor. "Affedersiniz? Benim soyum saftır ama sizinki için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. İlerlemiş yaşıınıza rağmen hâlâ okuma yazma bilmediğinize inanıyorum."

Okuma ve yazmayı düzgün bir şekilde öğrenmek istemediğimden değil, sadece öğrenme konusunda çok kötü olduğumdan. Ama bunu söyleme şekli hiç hoş değil. Kuşun gagasını kırıldığını hayal ederken yumruklarımı arkamda sıkıyorum. Ama ne yazık ki Scythe'a bu kakaduya zarar vermeyeceğime dair söz verdim.

Gagasını havaya kaldırarak devam ediyor. "Büyüyüp bir yetişkin olmanın zamanı geldi. Bu çocuksuluğa bir son vermelisin."

"Yetişkinlik ruhun ölmeye gittiği yerdir," diyorum yumuşak bir sesle. Bu benim en sevdiğim sözlerden biridir.

Damien kaba bir şekilde bilgelik sözlerimi duymazdan geliyor ve yoluna devam ediyor. *Bu* beni sinirlendiriyor. "Blackwater Hapishanesi'ndeki mahkûmlar yeniden dağıtılırken, konsey burada işlediğiniz suçlardan dolayı hapsedilmenize karar verdi."

Tercümesi: Sizi hapsedmeye çalışmanın faydasız olduğunu biliyoruz, bu yüzden istediğinizi yapmanıza izin veriyoruz.

"Ne kadar hoş ve cömert," diyorum.

"Ama şimdi beni dinle." Damien parmağıyla göğsümü işaret ediyor. Masasının arkasından kalkmadığını fark etmediğimi sanıyor. Bir parça odunun onu kurtaracağını mı sanıyor?

Kulağıma uzanıyorum ve görünmez bir kadranı çeviriyorum. "Dinleme açık."

"*Hiçbir* kavgaya müsamaha göstermeyeceğim. Arkadan konuşmaya. *Herhangi bir* genel saygı eksikliğine. Ya kurallarına uyarsınız ya da sonuçlarına katlanırsınız."

"Ama sonuçlar benim üzerimde işe yaramıyor," ellerimi , gerçekten endişeliyim. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Şey," diyor parmağını indirerek, ki bu iyi bir şey, çünkü parmağı vücudundan çıkmak üzereydi. Ama sonra sırttı. "Artık bir Regina'nız var."

Masasını iki elimle tutup pencereden dışarı fırlatmadan önce sadece bir sessizlik oluyor.

Tahta cama çarpar, her yere kırıklar ve kıymıklar saçılır. Anka kuşu şok içinde yüksek sesle ciyaklar ve

göğsünü tutarak, gözlerini kocaman açmış bir şekilde beyaz tahtaya uzanır. Dışarıdan birkaç çığlık ve ardından büyük bir gürültü geliyor.

Onu işaret etme sırası bende ve sesim vahşi bir derinlikte çıkıyor. "Regina'mı bir daha tehdit edersen, kesik başın pencereden içeri girer."

Anka kuşu kendini beyaz tahtadan sıyrıyor ve omuzlarını düzeltiyor. "Sen delisin ve başına gelecekleri hak ediyorsun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, tüylerim diken diken oluyor. Scythe bu bin tavuğun bize bir şey yapmasına asla izin vermezdi. O zaman kendime bir söz . Bu dodo okulun başındayken ne olursa olsun, bir gün tüylerini tek tek yolup göğüslerini, butlarını ve bonfilelerini bir fıçı yağda kızartacağım.

O altın gözleri sona bırakıyorum. Belki Xander onları yerse, kendi gözleri tekrar büyür. Denemeye değer.

Ellerimi bir kez çırpıyorum ve ona sırtıyorum, birden keyfim yerine geliyor. "Evet, evet! Peki şimdi planımız ne?"

Sanki deli olan *benmişim* gibi başını sallıyor ve beyaz takım elbisesinin omzunu sebepsiz yere fırçalıyor. Sıkıca, "Tüm fakülte en iyi çözümü tartışıyor. Lyle bazı önerilerde bulundu. Başlamak için şimdi onu görmeye gidebilirsin. Sen de bana yeni bir masa yapacaksın."

"Elbette," diyorum, kapıdan çıkmadan önce parmaklarımı ona doğru sallayarak. "Gelmiş en iyi masa olacak."

* * *

Hayvan bakıcısı Rick'in hayvan kurtarma barınağını işlettiği akademinin arka tarafında Lyle'ı kokluyorum.

"İyi günler, Savage!" Rick heyecanla söylüyor. Safari kıyafeti giymiş heyecanlı bir kızıl kafa ve hayvanlarla arası çok iyi, bu da benimle de iyi olduğu anlamına geliyor. Şu anda elektronik bir tartıda minik, pembe, kıpır kıpır bir şeyi tartıyor.

"Bu yemek için mi?" Minik yaratığı göstererek soruyorum. Jelibona benziyor.

Rick bez bir çuvala koymadan önce bir not defterine şeyin ağırlığını yazıyor. Lyle'in müdahaleci düşünceler dediği şeyleri uzaklaştırmaya çalışıyorum, gerçekten.

"Hayır, dostum. Bu bir koala yavrusu. Annesi bu sabah getirildi ama başaramadı."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü birdenbire burası soğuk gelmeye başladı. Sanki bir bulut öğleden sonra güneşini örtmüş gibi. "Mumyası olmadan nasıl hayatta kalacak?"

"Ona biz bakacağız. Onu besler, temizler, mutlu olduğundan emin oluruz."

Regina'mın güzel yüzü birden beynimde canlanıyor. "Ama çok küçük."

"Tabii ki öyle, ama yaşlı dostumun çok fazla mücadele var." "Evet," diyorum kendimden daha emin bir şekilde. "Sanırım öyle."

Rick bana sırtıyor, gözleri kırışıyor. "Lyle seni arkada bekliyor. Senin için küçük bir sürprizim var."

Arka odaya girdiğimde Xander da çoktan , kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir şekilde Rick'inkine benzeyen ama daha büyük iki kumaş bohçanın bulunduğu masanın önündeki taburede oturan Lyle'a bakıyordu. Biri mor ve muz desenli, diğeri ise pembe ve kahverengi ayıcıklı.

"Senin işin onları hayatta tutmak," diyor Lyle. "Ve her şey affedilecek."

"Orada yavrular mı var?" Çantaları işaret ederek bağıriyorum.

"Marsupial bebeklere joey denir," diyor Lyle. "Ve tebrikler, onlar artık sizin sorumluluğunuzda."

Bez torbayı önce Xander'ın sonra da benim boynuma asıyor. Aşağıya baktığımda, kürksüz, kahverengi bir şey olan joey, kendi üzerine kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyor. Bazen ben de böyle uyuyorum.

"Artık babayız, Xander!" Çantamı okşayarak söylüyorum. "Eminim senden daha iyi yaparım."

Xander bir bilgi kitapçığı alır ve dramatik bir şekilde iç geçirerek sayfaları çevirir. "Yani bu kadar mı?" diye sorar. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca bu şeyi canlı tutmam gerekiyor ve beni kaçak olarak sınıflandırmayacaklar mı?"

"Konsey onayladı. Sav'ın üç ay içinde okuma ve yazma sınavını geçmesi gerekiyor."

"Ne?" Boğuluyorum. Joey bana doğru kıpırdandı ve ben onun yerine fısıldadım. "Bu çok , Lyle ve sen de bunu biliyorsun. Yirmi üç yılda öğrenemediğim bir şeyi öğrenmek için üç ay mı?"

"Cinayetten yargılanıyorsun Sav. Bunlar oldukça iyi şartlar," diyor kararlı bir şekilde. "Aurelia sana yardım edeceğini söyledi. İşte sana teşvik. Onunla özel zaman geçireceksin."

O zaman canlanıyorum, çünkü neden daha önce söylemedi? Onu bir sıranın üzerine eğdiğimi ve sonunda onu bir sınıfta becerme fantezimi yaşadığımı hayal ediyorum.

Xander alay eder ve bir avuç dolusu şişe, meme ve yavru sütü toplar. Bir eliyle yavrunun şişkinliğini kavrayarak ve arkasında sadece yanık bir koku bırakarak kapıdan dışarı çıkar.

Bölüm 35

Aurelia

Savage ve Xander boyunlarında küçük ve yuvarlak bir şey olduğu belli olan iki desenli pamuk askıyla öğle yemeğine geliyorlar. Animaların nefesi kesildi ve biz de etraflarına üşüştük.

Onlar. Minnie, Xander'ın askısına bakacak kadar cesur olan tek kişi ve geri kalanımız Savage'ın etrafını sarıyoruz. Küçük bir vombat ve daha da küçük bir süt dolu şişe çıkarıyor. Xander onunkinden minik bir kanguru çıkarıyor ve sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi omzuna bir gaz çıkarma bezi atarak onu etkili bir şekilde beslemeye başlıyor.

Minnie ve ben kaşlarımızı kaldırdık çünkü şişeyi tutarken çok rahat görünüyordu. Öte yandan Savage, geri kalanımızın onun üzerine titremesini sağlıyor ama yardım etme girişimlerimizi elinin tersiyle itiyor.

"Bunu kendim yapmak zorundayım," diyor ciddiyetle, kıvranan yavruyu kolunun kıvrımına sıkıştırarak. Ona süt şişesini uzatıyorum. "Yoksa başım belaya girer."

"Sanki başının belaya girmesini umursuyorsun." Connor kollarını kavuşturur.

Kurdum, açgözlülükle şişesini yıldırım hızıyla deviren vombata sırtıyor. "Kırbacı kimin tuttuğuna bağlı." Bana nazlı nazlı bakıyor.

Yemeğime dönmeden önce omzuna hafifçe vuruyorum.

Stacey ve Raquel, Sabrina'yla birlikte tıbbi koğuşta oturuyorlardı. Onu anima yatakhanelerine götürmüştük ve oraya kadar kararlılıkla ilerlemişti ama Raquel'le ortak odaya girdiği anda kesilmişti. Clawson'lar onu o odadan almış, onunla güreşmiş ve kuyruğunun ucunu kesmişlerdi.

Bu iyileşmesi zaman alacak bir yara.

Bu yüzden Lyle onun yerine Raquel, Connor ve Stacey'i çiftleşme grubu yatakhanelerine yerleştirme sürecinde; odalar çok büyük olduğu ve Sabrina'nın klostrofobisini tetiklemeyeceği için bu da işe yarıyor. Minnie zaten Yeti ve Marduk'la birlikte orada ve Sabrina etrafta herkes varken kendini çok daha güvende hissettiğini söyledi.

Ondan sonra derslerle dolu uzun bir gün oluyor ve ben Scythe'ı arıyorum, anima'm onun için mırıldanıyor ama o gelmiyor. Xander Öz Farkındalık dersine geliyor ve bir grup kurt ve Yeti ile birlikte her zamanki masasına oturuyor.

"Neye ?" dedi aniden bana kaba bir şekilde.

İrkildim çünkü bana bakmıyordu bile, doğrudan Minnie'nin grup seansı için talimatları yazdığı yere bakıyordu. Bugün sunum günüydü ve proje olarak boyama terapisini seçmişti.

"Ben de bugün ne dinlediğini merak ediyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Opera havasında gibi görünüyorsun. Bunun gibi dramatik bir şey."

"Ooh, Phantom of the Opera gibi mi?" Connor cesurca soruyor. "O filme bayılırım."

"Budist dua ilahisi olabilir," diye fısıldıyor Stacey bana. "Öfke kontrolü için iyidir. Büyükanнем hep bunları dinlerdi."

"Hayır," diyorum, seçeneklerimizi değerlendirirken bunu çok ciddiye alıyorum. "Gerçek bir vuruşu olan şey olmalı. Mesela-"

Minnie'nin birkaç dakika önce önüme koyduğu zımbalı boyama kitabı alev alıyor. Savage eğilip düz avucunu akıllıca üzerine vurarak söndürmeden önce hepimiz çığlık atıyoruz.

"Vahşi!" Ağlıyorum. "Yandın mı?"

Avucunu çevirip bana kocaman kırmızı bir yarayı gösterdi.

Nefes nefese kaldım, bileğini kavradım ve iyileştirici gücümü hemen yaralı dokuya yönlendirdim.

Savage hüznü bir şekilde iç geçiriyor ve ona baktığımda başını yumruğuna dayamış, aptal bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bunu benim için düzelteceğini biliyordum, Regina. Tıpkı kalbimi düzelttiğin gibi."

Ben yanaklarımdaki kızarıklığı gizlerken Raquel ve Connor kahkahalarla gülüyorlar.

İşim bittikten sonra Minnie bana yeni bir boyama kitabı verdi ve seansımıza başladık. Savage büyük bir hevesle başlıyor ve Scythe'ın gerçekten burada olması gerektiğini çünkü kitapçıkta deniz yaratıklarıyla bir sayfa olduğunu yüksek sesle söylüyor. Xander'ın eline siyah bir kalem alıp periler ve kurbağacıklarla dolu sayfayı öfkeyle karalamasını izlerken hepimiz kıs kıs gülüyoruz.

Dersten sonra Savage ve ben okulun arka tarafındaki yumuşak çimlere oturup yazmayı öğrenen kurtlar için özel olarak yapılmış heceleme kitabına başlıyoruz.

"Alfabemin çoğunu biliyorum ama ortadaki bazı harfleri kaçıyorum" diyor Savage'ın öğle yemeğinde yediği jambonlu ve peynirli tostı kapmaya çalıştığı için 'Toastie' adını verdiği kucağındaki minik vombata odaklanıyor.

Toastie'yi sırtüstü yatırmış, avret yerleri çimenlere doğru açılmış. Bir elinde ıslak bir mendil var ve işemesi için yavruyu gıdıklıyor. Annesinin vahşi doğada yapacağı şeyi taklit etmek için bunu günde birkaç kez yapması gerekiyor, böylece kesesine işemeyecek.

"Devam et o zaman," diye talimat veriyorum. "Yüksek sesle oku ve sonra izini sür- Argh!" Yana sıçıyorum, üzerime doğru gelen idrar akışından kıl payı kurtuluyorum.

Savage, Toastie'yi başından öpüp boynundaki çuvala geri yerleştirmeden önce, "Neredeyse seni yakalıyordum," diye kıkırdıyor.

Başımı sallıyorum ve oturup çalışmaya başlıyoruz. Ancak Savage her zaman bir adım önde ve başarılı olduğunda ona bir öpücük vermeyi kabul etmediğim sürece hiçbir şey yapmayı reddediyor.

Akşam yemeğinden sonra Eugene ile televizyon odamızdaki kanepeye uzanıyorum ve ışıklar sönmeden önce animalarımla görüntülü sohbet ediyorum. Dolores'ten alacağımız intikamın planını yapıyor ve nimpinlerimizi kurtarmak için bir strateji belirliyoruz. Henry'nin omzumda olmasına o kadar alışmışım ki, yanımda olmaması beni çok üzüyor. Cherry hâlâ kayıp ve bu gerçekten utanç verici çünkü Sabrina'nın şu anda onun yardımına ihtiyacı olabilirdi. Ama küçük kırmızı dostumuz hakkında içimde kötü bir his var ve Minnie'nin gözlerinde de aynı düşünceyi görebiliyordum. Savage da aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Çünkü Sabrina'ya kaçak bir telefon vermiş ve kaçırma ayrıcalıkları nedeniyle buna izinli olduğunu söylemişti. Sabrina telefonu kapıldığı gibi hemen özel bir kılıfın üzerine hangi yapay elmasları yapıştıracağını planlamaya başladı.

Arkadaşlarıma iyi geceler dileyip telefonu kapattıktan sonra Eugene'i başındaki fıfırlardan öpüyorum ve yatak odasına gidiyorum. Çocuklar yemekten sonra spor salonuna gitmişlerdi ama Scythe ve Xander'ın ön yatak odasındaki yatakları hâlâ boştu. Savage ve Lyle'la paylaştığım yatak odası, devasa yatağıyla öteki odada karanlıkta uzanıyor. Parmak uçlarımda içeri giriyorum ve gözlerim karanlığa alıştığında olduğum yerde kalakalıyorum.

Scythe başını Savage'ın göğsüne yaslamış yatıyor, kurdumun kolları onu sıkıca tutuyor. Onun yanında Lyle yüzüstü yatıyor, çıplak ve kaslı sırtının sürekli inip kalkması bana onun derin bir uykuda olduğunu söylüyor. Ve diğer yanında, sanki isteksizce orada ama başka bir yerde olamayacak kadar yorgun, Xander sırtüstü yatıyor, bir kolu gözlerinin üzerinde, sanki uykusunda bile dünyadan etkilenmemiş gibi. Antrenmandan sonra o kadar yorulmuş olmalı ki, içgüdüsel olarak aynı yatağa yığılmışlar.

Göğsüm sıcaklıkla doluyor.

Hiçbiri içeri girdiğimi fark etmedi, hepsi uykuda derin ve eşit nefes alıyordu. Hafifçe gülümseyerek, onları iyi görebildiğim duvar kenarındaki küvet sandalyesine oturuyorum ve çıplak bacaklarımdan üzerine bir battaniye çekiyorum. Orada oturup başımı destekli elime dayıyorum ve sadece onlara bakıyorum.

Benim olması gereken dört erkek. Kaderin sahip olmamı istediği tehlikeli, ölümcül, akli dengesi yerinde olmayan erkekler.

Vahşi uykusunda seğirip hırlıyor ve gözlerim yine kan kardeşlerine kayıyor. Scythe'ı kardeşinden bu teselliye istemeye iten neydi? Ormanın Mücevheri'nde olanlardan sonra onu uzaklaştıran şeyle aynı şey mi?

Ben mi?

Karanlık bir his midemde dolaşırken aniden gözlerim yaşıyor. Uzun zamandır kendimi herkesin hayatına bakan bir yabancı gibi hissediyordum. Toplumda yeri olmayan görünmez bir insan. Ancak son aylar bir yerim olduğunu fark etmemi sağladı.

Güzel, güçlü, nazik arkadaşlarım var. Savage ve Lyle üzerime titriyor, bana olan aşklarını her gün ilan ediyor ve her ihtiyacımı karşılıyorlar.

Ama ruhumun *beş* parçası var. Ve o parçalardan üçü beni istemiyor. Göğsümde hâlâ koca bir boşluk var. Kalbimin olması gereken yerde bir mağara.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum, sonra içimdeki boşluğu onların görüntüsüyle doldurabilecekmişim gibi ekranı göğsüme tutuyorum.

Havadaki bir değişim, içimdeki bir çekiş gözlerimi açmamı sağlıyor; Scythe'ın yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Karanlıkta, açık renk gözleri safir gibi parlıyor. Güzel ve ham. Kristallere dönüşmüş güç gibi.

Her nefesimi kesiyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü bir kolunu kaldırıyor, elini bir adak olarak uzatıyor. Bir emirle. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, bir an için , sonra bir heyecan kıvılcımı ve bir rahatlama tüneli omurgamdan aşağı iniyor.

Beni istiyor. Yoksa bu başka bir şey mi?

Küvetteki sandalyeden kalkıp telefonumu yere bıraktıktan sonra, uyuyan erkek bedenlerinin arasına nasıl gireceğimi düşünerek yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

Scythe geriye doğru hareket ediyor ve Lyle kehribar rengi bir gözünü kırıştırtarak açıyor ve yan yatarak daha fazla yer açıyor. Scythe, Savage'ın kolunu hareket ettiriyor ve ben yerimi görüyorum, Savage'ın üzerine tırmanıp kendimi aşağıya bırakıyorum.

Scythe'a tekrar bakmadan önce kurt ve köpekbalığı arasında sıkışmıştım. Onu beni izlerken buldum, bakışları okunamıyordu. O gözler her zaman gördü. Sanki onun incelemesi için açılmışım gibi. Bu tüyler ürpertici ve rahatsız edici bir durum. Ama bu gece, bakışlarında başka bir şey var. Savage'ın söylediğine göre, Jewel'daki geceyle ilgili her şeyi hatırlıyor olmalı. Hiç beklenmedik bir geceydi.

Çünkü aylar önce tanıştığım Büyük Beyaz köpekbalığı neredeyse beni idam ettirecek bir karar vermişti. Bana merhametsizce, duygusuzca bakmış ve ölmeyi hak ettiğime karar vermişti.

"Bir keresinde beni öldürmek istemiştin," diye fısıldıyorum. "Bu hâlâ doğru mu? Hâlâ ölmemi istiyor ?"

Ckapt'ca TW

Scythe

Aurelia'nın sorusu açık sözlü ama bunu öylesine açık bir kırılganlıkla söylüyor ki, karanlık bir duygu içime ateş eden bir kurşun gibi tetikleniyor. Beni parçalara ayırıyor.

Bu gece yarısı gölgede, yarısı ay ışığında sandalyede otururken ilk gördüğümde yüzü zarif bir hüznle doluydu. Çok küçük görünüyordu. Çok yalnız. Yıllarını yalnız geçirmiş bir yaratığa o kadar çok benziyordu ki, buna bir an daha dayanamadım.

Ve şimdi, karanlık acımın bir kısmını hafifletecek şekilde yanıma sokulmuş, hayatlarımızı değiştiren bu genç kadını düşünüyorum.

O bir girdaptı, bizi parçaladı ve beni enkazın içinde dolaşırken bıraktı.

"Seninle asla güvende olamayacağım." Bu sözler aylar önce bastırılmış bir çığlık olarak ağzından dökülmüştü ama o zamandan beri onları bir zehir gibi taşıyordum.

Çünkü o haklıydı. Onun ölmesini istemiştım. Bunu istemiş ve ayarlamıştım. Onun için mümkün olan en iyi yolun bu olduğuna karar verdim. Hepimiz için.

Ancak şu anda üzerinde bulunduğumuz yol, bu çarpık, tehlikeli yol, sonunda daha da kötü bir kaderi barındırıyor.

Onun ölümü bir iyilik olurdu.

Ama eğer bu doğruysa, neden bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak için şiddetli bir ihtiyaç hissediyorum? Neden bunun gerçekleşmemesi için

Ona zarar verecek herkesi yok etmek mi? Onun için öldürmüştüm. Birçok kez. Onun onurunu kendi onurummuş gibi korudum.

Çiftleşme işareti o sonsuz göksel ışıkla parlıyor.

Regina'nın çekiciliğiyle uzun süre savaşıyordum. Hala onunla savaşma kapasitem vardı. Şu anda bile onun ölümünü ayarlayabilecek kapasiteye, soğukluğa sahiptim.

Yine de yapmayacağım.

Hayaletler sürüsü yatak odasının etrafındaki sonsuz yürüyüşlerine devam ediyor. Telli saçlı, kötü gözlü, zalim. Etkili. İğrenç karanlık ilahilerine devam ediyorlar. Akıl sağlığını bozmaya devam ediyorlar.

Fazla zamanım yok. Bu alemde değil.

Bu onun suçu değil. Ama yine de öyle.

Ben de gecenin içine şu sözleri fısıldadım: "Sana istediğini veremem Aurelia. Ve bunun için her zaman üzgün olacağım."

Aurası kederli bir mavilikte titreşiyor. Gözyaşlarının kokusu kalbime işliyor ve bunu yapmamam gerekiyor ama parmaklarımın yanığını okşuyorum, olabildiğince yumuşak bir şekilde. Kendini tutamıyor ama ona doğru eğiliyor, gözyaşlarının sessiz, hüzünlü bir şarkıyla yüzünden aşağı kaymasına izin veriyor.

"Bu sonu trajediyle bitecek bir hikâye," diyorum ona. Kendime söylüyorum. "Biz hiçbir şey olamayız."

Sertçe yutkunuyor ve ben onu öpmek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Beni sevgiyle, açlıkla emen ve mükemmel bir zevkle yutan o dudakları. Bunun yerine kararlılığımı pekiştiriyor ve onu izlemeye devam ediyorum.

"Ama yine de ölmemi istiyorsun, öyle mi?" diye tekrar sorduğunda nefes nefese kalıyor.

Bıçak sırtında yürüyorum. Yanlış bir hareket bizi uçuruma sürükler. Ve eğer ben düşersem, hepimiz düşeriz. Bunun kardeşlerime olmasına izin veremem. Ona da.

Onun dudakları olmasını dileyerek dudaklarımı yalıyorum. "Hayır."

Aurik bedeninden rahatlamamanın tonları geçerken gözlerini kapatıyor. Belki de yaklaşan karanlıktan önce ona biraz ışık vermek istiyorum, çünkü sonunda eğilmeye ve dudaklarımı onunkilere değdirmeye karar verdim.

Aramızda elektrik çarpıyor, sıcak ve ısıricı. Bu his karşısında nefesi kesiliyor. Önce alt dudağının, sonra da dolgun üst dudağının tadına bakıyorum. Tatlı tadının, altın kokusunun, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi bana teslim olan ağzının yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Uyarılmışlığı ruhuma parfüm gibi geliyor ve ağzının mükemmel çiçeğine karşı fısıldamadan önce boğulan bir adam gibi onu içime çekiyorum. "Çok üzgünüm Aurelia."

Bunu iki söylediğimi bilmiyor. Ve hayatımda hiç kimseye bir şey açıklamaktan korkmadım.

Çünkü onu zaten incitmiş olsam da, gelecek olan şey onu on kat incitecek. Onu öyle derinden yaralayacak ki, izi ölümsüz bir yara bırakacak.

Böyle bir yara izi insanı temelli değiştirir. Ve benim güzel, güçlü, küçük Regina'm bunun onu dönüştüreceği kişiyi seçmek zorunda kalacak.

* * *

Sabrina ertesi gün hikayesini anlatmaya hazır olduğunu bildirdi. Yaşadıklarından şüphelendiğim için ona bolca zaman tanıdım. Şimdi Raquel, Stacey ve Connor ile paylaştığı odada oturuyoruz. Marduk ve Yeti de sandalyelerden oluşan büyük çemberde oturuyor, Marduk kolunu Minnie'ye dolamış.

Minnie artık Marduk'tan emin değildir. Ona tamamen güveniyor. Clawson House'da aralarında her ne olduysa, tam da umduğum gibi onları bir araya getirdi.

Hayaletler etrafımda öfkeyle dolanıyor, odayı ve bilincimi varlıklarıyla dolduruyorlar. Bugün neyse ki sesleri kesildi de Sabrina'yı doğru dürüst duyabiliyorum.

"Yolculuğun çoğunda baygındım, sonra da beyin sarsıntısı geçirdim," diye mırıldandı Sabrina, sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi. "Hep kaçırırsam beni nereye götürdüklerini bulmaya çalışacağımı düşünürdüm. Her zaman seni ikinci bir yere götürmelerine izin verme derler."

Bu sırada kuyruğunun bir kısmını kaybetmiş olması, onu kaçırانlarla ne kadar sıkı mücadele ettiğini gösteriyordu.

"Sonra uyandığımda tek koklayabildiğim kedigiller ve yılanlardı, bu yüzden onların gizli yerlerinden birinde olduğumu düşünđüm. Ama..." Sanki bir ayrıntıyı hatırlıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Ama zindanın yapıldığı taşlarda garip bir şey vardı. Hepsinde belli belirsiz *altın* izleri vardı."

Başını sallıyor, gözleri uzaklara dalıyor.

"Bir mücevher hırsız altını bilir," diye gülüyor Stacey, sonra kendini kısa kesiyor.

Sabrina ona ciddiyetle başını sallar. "Bu doğru."

Ejderha kardeşime bakıyorum, çünkü Xander buranın tam olarak nerede olduğunu biliyor.

Sabrina, Connor'ın elini tutarak, "Bir adam vardı, yüksek rütbeli bir general ya da öyle bir şey," diyor. "Korkunç biriydi. Sanki bana nasıl ulaşacağını biliyor gibiydi, anlıyor musun? Benim hakkımda *araştırma* yaptığını söyledi. Kapalı alanlardan nefret ettiğimi biliyordu." Yutkunuyor, sanki artık orada olmadığını kendine hatırlatırcasına kapüşonunu indirip geniş odaya bakıyor. "Tamamen akıl hastasıydı. Hücreler gittikçe , ta ki sonunda..." Titriyor ve aurasını yakından izliyorum. Gri fırtına bulutlarından siyaha dönüşüyor.

"Seninle konuştular mı?" Onu az önce girdiği karanlık yerden uzaklaştırmayı amaçlayarak hızlıca söylüyorum. "Ne istediklerini açıkladılar mı?"

Gözleri bana odaklanıyor ve başını sallıyor. "Aslında bana çok şey anlattılar. Oldukça şaşırdım. Benden saklanıyor gibi bile görünmüyorlardı, gerçekten."

Cesaretle başımı sallıyorum.

"Beni küçük nesneleri manipüle etme yeteneğim için istediler," diyor Sabrina cesurca. "Ama benden bu kadar küçük bir şeyi manipüle etmemi isteyeceklerini hiç beklemiyordum. Onlara deli dedim ama onlar hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ettiler. Sanırım bunu bir süredir yapıyorlar." Aurelia'ya baktı. "Seni düşünđüm, babanı ve seni nasıl damızlık olarak istediğini." Titriyor. "Buna inanamadım. İnanamadım işte."

"Neye inanayım?" Aurelia usulca soruyor. "Senden neyi manipüle etmeni istediler?"

"Tüp bebek yapmaya çalışıyorlardı," diyor Sabrina. "Gebe kalma ritüeli olmadan nadir siparişlerden bebekler yapmaya çalışıyorlardı ama... işe yaramıyordu. Hücreler asla birlikte çalışmaz. Bana hangi siparişler olduğunu söylemediler ama tahmin edebiliyorum..."

Ejderhalar. Anka kuşları. Ayakkabı gagalı leylekler. Komodo ejderleri. Boneweavers.

Animalar her ay kızgınlık dönemine girer, vücutları yumurtlar ve onlara çocuk yaratma fırsatı verir. Ancak büyülü bir tür olarak, bedenlerimiz *bilinçli* bir yavru yaratmayı gerektirecek şekilde evrimleşmiştir. Hem anima hem de animus güçlerinin kasıtlı olarak birleştirilmesi gerekir.

Teknolojiyi kullanarak bu büyülü süreci atlatmaya çalışıyorlardı.

Aurelia uzun bir iç geçirdi. "Peki, *senden* tam olarak ne istediler? ne yapacaksın?"

Sabrina başını sallar. "Denememi istediler..." Garip bir şekilde burnunu kaşıyor, sonra iki işaret parmağını kaldırıp birbirine bastırıyor. "Telekinetik olarak bunu laboratuvarda gerçekleştirin."

Connor ve Aurelia aynı anda soluk soluğa kalıyor. Emrimdeki diğer kurtlar sayesinde bu bilgiye zaten sahip olan Raquel dehşet içinde başını sallıyor.

"Ölmekte olan emirlerin embriyolarını yaratmak için yeni yollar deniyorlar," diye onayladıktan sonra Aurelia'ya dönüyorum. "Mace'in biyolog Fredrick Ulman'la temas halinde nedenlerinden biri de buydu."

"Tüm o kedigil hayvanları tutsak eden adam mı?" Stacey'nin nefesi kesilir.

Lyle başını sallar. "Beni esir alan kişi, evet."

Sabrina kararlı bir şekilde, "Aurelia'nın infaz ettiği kişi," diyor.

"Doğru," diyor Savage. "O geldikleri kadar ölü."

Kardeşıme sert bir bakış attım ama Sabrina onu duymadı. Hâlâ hikâyesinde bundan sonra ne olacağını düşünüyordu.

"Sonra beni taşıdılar ve buranın Clawson'ların yeri olduğundan emindim çünkü burası... pis kaplan kokuyordu. Çoğu yabani. Her gün duş bile almıyorlar."

Minnie iğrenmiş bir ses çıkarır. "İlk fark ettiğim şey koku oldu. Pis piçler."

"Gerçekten de," diyor Marduk. "Bununla bilinirler. Temiz olan tek yer Titus'un hastane odasıydı."

Minnie aniden sertleşir. Orada olsaydım Titus'un ölümünü ayarlardım ama Devi sürüsü böyle bir şey istemeyecek kadar onurluydu.

"Ama seni neden taşıdılar?" diye soruyor Lia, konuyu hızla değiştirerek. "Ne amaçla?"

Sabrina'nın gri teni daha da soluyor. "Onlar..." Dudaklarını birbirine bastırıyor, kelimeleri bulamıyor.

"Çünkü Titus yeni bir sürü istiyor," diye açıklıyor Marduk nazikçe. "Muhtemelen aralarındaki bağı tamamlamak ve Clawson'lara bağlılık yemini etmek istediler."

"Bu da olabilirdi," diye fısıldıyor Sabrina. "Ta ki muhafızlarımdan ikisi dostum çıkana kadar. Ama sonra Brutus'un ölüm haberi geldi ve ortalık tımarhaneye döndü."

Xander çaktırmadan kapıya doğru dönüyor ve kulaklarım beş saniye sonra ayak seslerini duyuyor.

Savage kapıyı açmak için ayağa kalkıyor. Dışarıda, muhafızlarımızdan biri elinde kırmızı bir zarfla nefes nefese duruyor. "Müdire Hanım arıyor," diyor nefes nefese. "Kendisi uyandı."

Vücudumda bir korku damlası dolaşıyor. Aurelia'ya bakıyorum, yüzündeki son masumiyet fısıltısını hatırlıyorum.

Çünkü bunu sonsuza dek silmek üzereyim.

Bölüm 37

Aurelia

W Sabrina'nın toplantısından Celeste'nin ofisine gitmek üzere ayrıldım. Gardiyan, müdirenin beni hemen görmesi gerektiğini belirten kırmızı zarfı bana uzattı. Şaşırdım, Scythe Lyle, Xander ve Savage'a bakıyor ve hepsi sessizce bana akademinin merkez binasına kadar eşlik ediyor ve asansörle en üst katlardan birine çıkıyorlar. Sıkışık alanda sessizce dururken bir ciddiyet havası var. Dört erkek üzerimde kule gibi yükseliyor, odadaki gerilim o kadar yoğun ki ısırabilirim. Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum, ama sadece Savage bana sevgiyle gülümsüyor ve serçe parmağını elimin arkasında gezdiriyor.

Metal kapılar kayarak açıldığında Celeste'i ofisinin toplantı odasında, eski konferans masasının başında oturmuş bizi beklerken buluyoruz.

Gardiyan onun 'uyandığını' söyledi, ancak *haftalar* süren nasıl bir uykudan uyandığını bilmiyorum. Hiç de dinlenmiş görünmüyor. Aslında, onu hiç görmediğim kadar yorgun görünüyor. Açık pembe bir pantolon takım giymiş orta yaşlı güzel bir kadın. Bu kez kıpkırmızı saçları düz ve sırtından aşağıya doğru uzun. Bugün çok az makyaj yapıyor ve gözlerinin altındaki hafif mavimsi halkalar çekiyor. Buna rağmen, gücü her zamanki gibi güçlü bir şekilde etrafında titreşiyor, tüm efsanevi emirlerin sahip olduğu ve onları oldukları gibi işaretleyen enerji dalgası.

Ona belli belirsiz gülümsüyorum ve onun gülümsemesi de gergin olunca şaşırtıyorum. Neredeyse zorla. İşte o zaman büyük bir tedirginlik hissettim.

Bir kobranın kaputu gibi başını etrafıma dikeyor.

"Otur Aurelia." Diğerlerine başıyla selam veriyor ve onları isimleriyle selamlıyor.

"İyi... misin, Celeste?" Sormamın kabalık olmayacağını umarak usulca soruyorum. "Seni uzun zamandır görmedik."

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Bunun için üzgünüm. Ama haberleri takip ediyordum." Lyle'a başını sallıyor. "Cliff's Notes versiyonu her neyse."

Oturmaya isteksiz olduğumu fark ediyorum, kalbimin etrafında ani bir gölge sarmalıyla çarpılıyorum. Huzursuzluk başka bir şeye dönüşüyor. Dehşet olduğunu fark ediyorum. Dehşet içimde. .

"Regina," diyor Lyle usulca, bir sandalye çekerek. "Oturman gerek."

Neden? İçimden bir ses bağılıyor. *Ne için?*

Ama yine de teklif edilen sandalyeye sertçe oturuyorum, duyularım acımasız bir hassasiyetle yükselirken titremelerini durdurmak için ellerimi kucağımda kenetliyorum. Oda aniden çok keskinleşiyor, dört arkadaşımın her hareketinin sesi, hepsi otururken beynimde bir gong gibi kaydediliyor.

Vücudumdaki her içgüdü bana çok kötü bir şey olmak üzere olduğunu söylüyor.

"Başlamak ister misin Scythe?" Celeste yumuşak bir sesle.

Scythe, beni şaşırtacak şekilde sandalyesini çekip Celeste ile benim aramda oturuyor. Öne doğru eğildi ve yeni, yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Sana bir şey söylemem gerek Aurelia. Ve bunu duymak senin için çok zor olacak."

Savage öne çıkıp elimi tutuyor ve rahatlatıcı şekilde sıkıyor. Kalbim küt küt atıyor. Neden bana birinin öldüğünü söyleyeceklermiş gibi geliyor? Ama değer verdiğim herkes burada, akademide, hayatta ve iyi durumda. Babam mı? Ben Amca mı?

"Lütfen, söyle bana," diye fısıldıyorum.

Ve sonra Büyük Beyaz Köpekbalığı'nın dört kelimesi dünyamı alt üst etti. "Annen yaşıyor."

Kulaklarımda kan uğulduyor. Tüm oda önümde oturan Scythe'ın olduğu tek bir noktaya doğru daralıyor.

Kendi sesim uzak geliyor. "Ne?" Lyle elimi sıkıyor.

Scythe nefes alır. "Babanla birlikte Naga Evi'nde. Her zaman olduğu yerde."

Başımı iki yana sallayarak ona bakıyorum. "İmkânsız. Tanrı aşkına, ben cenazedeydim. Sen ne..." Bunu bana neden söylediklerini anlamaya çalışırken sesim kesiliyor. . Onlar yeniden

Birdenbire Naga House'a geri döndüm. O zamanlar beş yaşındaydım ve olayla ilgili sadece tek bir izlenimim var. Ama tabut beyazdı ve babamın taht odasının önünde durduğu yerden ona bakmıştım. Koltuklar tıklım tıklımdı. Sarayın her üyesi gelmişti. Ama Vahşi Tanrıça'nın rahibeleri cenaze ilahilerini söylerken, tütsüleri sihirli değnekler gibi ileri geri sallarken mutlak bir sessizlik vardı. Babam soğuk parmaklarını terli parmaklarıma dolamış ve onu son bir kez görmem için beni tabutun yanına götürmüştü.

"Annene hoşça kal de tatlım," demişti sessizce.

Gözyaşlarım yoğun ve hızlı bir şekilde düşmüştü ama yine de onu görmüştüm. Kuzgun saçlı, solgun yüzlü, etrafı çiçeklerle çevrili. Mükemmeldi. Sakin. O gün görecekti mavi gözleri yoktu, sadece soluk, soluk göz kapakları vardı.

Daha sonra onu altı Naga erkeğinin omuzlarında taşıyarak malikanenin altındaki krematoryuma götürdüler.

Girmeme izin verilmeyen yere.

Scythe ve Celeste'in aslında yanılmamış olabileceklerini fark ederek şimdiki zamana dönerken göz kırpyorum. "Cesedini gördüm. Ama yakıldığını görmedim."

Celeste başını sallar, yüzü sempatiyle doludur. "Mace gibi bir canavarın herkesi kandırması kolay olurdu. Sırtlan cadılarla bağlantıları var. Muhtemelen meşru görünmesine yardım etmişlerdir."

Düşünmeye çalışarak ellerimle yüzümü kapatıyorum. Mantık . Nasıl ve *neden olduğunu* anlamak için. "Ama benimle iletişime geçmeye çalışacaktı. Denerdi-"

Ama ellerimi bıraktığımda Scythe başını sallıyor. "Bilinci yerinde değil Aurelia. Zihninin ne durumda olduğundan bile emin değildim. Bu yüzden Leydi Celeste'den yardım istedim."

Celeste iç geçirir. "Bir astral olarak bağlanma düzlemlerini araştırıyordum. Athena'nın bilincini, bağlantısını görmeye çalışıyorum.

hayata ve nasıl durduğuna. Ve... Çok üzgünüm Aurelia, ama bedeni yaşıyor olsa da zihni yaşamıyor. Sanırım tıbbi yaşam destek ünitesiyle hayatta tutuluyor."

Şok, Xander'ın ateş kementlerinden biri gibi içime işliyor. Belki de babam annemi her şeye rağmen seviyordu - onu o kadar çok seviyordu ki öldüğünü görmeye dayanamıyor ve geldiğinde bedenini canlı tutuyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki.

"Aurelia, sanırım baban şunu yapmaya çalışıyor-" Scythe kendini durdurdu. Ve onu ilk kez sözlerinde tereddüt ederken görüyorum. Çenesi bir kez, sonra iki kez sıkıştı. Büyük bir şaşkınlık ve dehşet içinde uzanıp diğer elimi tutuyor.

Karanlık, çok karanlık bir his özümde katılaşıyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir gölge boğazıma dolanıyor ve acımasızca sıkıyor.

Ama Lyle tüy kadar yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Başarısız da olsa seninle yapmak istediği şeyi yapmaya çalıştığına inanıyoruz."

Bir sessizlik ritmi zaman boyunca uzanıyor. Uzayda. Annemi son gördüğümünden beri hayatımdaki her an boyunca.

Onu yetiştir.

Bir insan çılgılığı ve vahşi bir hayvan kükremesi temellerimi sarsarken görüşüm bulanıklaşıyor. Arkadaşlarımdan sıyrılarak ayağa fırlıyorum ve telekinezi gücümle asansörü çağırıyorum. Asansöre doğru adım atıyorum, kapıları zihnimle mümkün olduğunu düşündüğümünden bile daha sert bir şekilde çarparak kapatıyorum.

O cehennem çılgılığıyla kemiklerimde daha önce hiç bilmediğim bir öfke birikiyor. Asansör kapıları açılana ve ben koşmaya başlayana kadar anima'mın kükremesi beni sağır ediyor.

Şiddetli bir öfke beni sarsıyor, hareket etmemi istiyor. Yok etmemi talep ediyor. Kalçalarım pompalanıyor, ayaklarım önce akademi karolarına, sonra toprağa çarpıyor. Birini incitmek istiyorum. Birini parçalamak istiyorum. Lanet çenemi birinin boğazına dolamak ve onun her şeyini yok etmek istiyorum. Nefesim ciğerlerimde yanıyor ve damarlarımda bir ateş dolaşıyor. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, sadece anneme ulaşmam gerektiğini biliyorum. Naga Evi'ne gitmeliyim.

Scythe' babasının annesini nasıl ıslah etmeye çalıştığına dair anılarını görmüştüm. Babamın anneme herhangi bir şekilde zarar verdiğini hiç görmemiştim-

Ama bu.

Bu benim aklımın alamayacağı bir kötülük seviyesi.

Acı istiyorum. Fiziksel acı. Onunla uğraşmak istiyorum. Hissetmek istiyorum. Hissettiğim bu acıyı *dışarı çıkarmanın* bir yolunu bulmalıyım.

Ama burada sakatlayabileceğim kimse yok. Kimse dışında-

Kanatlara ve tüylere, içi boş kemiklere ve yumuşak ete dönüşüyorum.

Ve doğrudan yukarı doğru uçuyorum.

Yukarı, yukarı ve yukarı çıkıyorum. Haykırıyorum, öfkemi açık havaya haykırıyorum. Yukarı, yukarı ve daha da yukarı.

"Hayır, Aurelia. Hayır!"

Ama buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum.

Patlayıcı bir güçle, doğrudan akademinin büyülü savunmasına çarpıyorum. Beyaz-sıcak yanan bariyer cızırdıyor ve çatlıyor, yere kıvılcımlar yağıyor. Ateş bedenimi ve başımı sarıyor. Yakıcı bir acı. Parlak bir acı.

Bir aslan kükrer, bir kurt ulur.

Beni geriye fırlattı ama kanatlarım hâlâ çalışıyor, ben de kalkanın içine geri dönüyorum. Anneme ulaşmalıyım. Onu serbest bırakmalıyım. Hemen şimdi. Onun orada olmasına ve benim burada olmama dayanamıyorum.

Birinin gücü kanatlarımı çekiştiriyor ama beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Tekrar koruyucu kubbeye doğru uçuyorum, kanat çırpışlarım artık daha zayıf ama başarıyorum.

Çiğ, kanayan etimi yakan ateşe, tüylerimin yanmasına karşı çığlık atıyorum. Üzerimden bir gölge geçiyor ve kafamı kaldırıp bakamıyorum bile çünkü sadece gözlerimi kapatıp tekrar yukarı doğru uçmaya konsantre olabiliyorum. Sıcak bir şey hassas tenime çarpıyor ve dev bir pençe vücudumu tamamen sararak beni hapsedene kadar bir kuş hiçkırığı çıkarıyorum.

Çılgınca çırpınıyorum.

"Deli kadın," diye hırlıyor ejderha, beni yere doğru fırlatmadan önce.

Telekinezi beni insan kollarından hemen önce yakalıyor ve iğrenç bir gümbürtüyle yere düşüyorum. Protesto etmek için bağırmaya çalışıyorum ama acınası bir vıraklama olarak çıkıyor.

Bedenimin hareket etmesini istiyorum ama edemiyor. Bedenim kırık ve işe yaramaz. Acı zihnimi sersemletiyor, onu lapa haline getiriyor, böylece tek yapabildiğim var olmak oluyor.

Lyle yukarıdan şöyle diyor, "Böyle tepki vereceğini bilseydim-"

"Bu son derece makul bir tepkiydi," diye burnunu çekiyor Savage, sesi kalın. "Kızgın olmakta haklı."

Lyle beni kucağına almaya çalışıyor ama tenim onunkine yapışıp yırtılıyor. "Siktir!" diye bağılıyor.

Boğazımdan geriye kalanlarla çığlık atıyorum.

"Xander," Scythe'ın sesi normalden daha keskin. "Sakin yer değiştirme Aurelia."

"Ben buradayım, ben buradayım," diyor ejderha sanki bu büyük bir baş belasıymış gibi.

Sıcaklık bedenimi bir pelerinle sarıyor, tüm acımı alıp götürüyor ve onu mutluluğa dönüştürüyor. Güçlü ve yumuşak korlar gibi parlıyor. İlk kez ejderha büyüsunü hissediyorum ve tuhaf bir şekilde evimdeymişim gibi geliyor.

Hâlâ gözlerimi açmadım ama *onları* etrafımda hissediyorum. Karışan güçlerini. Kaynayan duygularını. Başım kendiliğinden dönüyor, ihtiyacım olanın kokusunu izliyorum. Derin okyanus sularının boşluğu gibi, tehlikeli karanlık ve sonsuz soğuk. Yaşadığım sürece asla kurtulamayacağım bu korkunç, hastalıklı duyguyu yakından tanıyan kişi.

Gagam onu bulduğunda, içimdeki o ilkel şey sızlanıyor ve iki kanadımla ona uzanıyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

"O ne yapıyor?" Lyle biraz sinirli bir şekilde soruyor. Ama şu anda ihtiyacım olan şey onun altın sıcaklığı değil.

"O istiyor..." Savage sözünü kesiyor.

"Beni istiyor." Törpü sessiz. Belki de inanmıyordu.

Serin eller ağrıyan bedenimi sarana ve ağırlığımı dikkatlice alana kadar tekrar sızlanıyorum. Gagamı o güçlü kokunun en yoğun olduğu yere gömüyorum. Geniş elleri beni yaklaştırıyor.

"Scythe," iç geçiriyorum.

Kartal bedenim onun yavaş nefes alışıyla hareket ediyor. Sanki o da beni koklamak istiyor. Onun kokusuyla birkaç dakika geçirdikten sonra kafam dağılıyor. Artık Scythe'ın söyleyeceklerinden korkmuyorum. Dehşete kapıldım. Sanki tüm gerçekliğim önümüzdeki birkaç saniye içinde dengede duracakmış gibi.

Bütün arkadaşlarıma söyledim. *"Onu oradan çıkarmalıyız."*
Scythe bir ritmi bile kaçırmaz. *"Evet Aurelia, biliyoruz."*

Bölüm 38

Lyle

"S O bir deli." Xander bir kadeh viskiyi devirdi. "Bir koçbaşı gibi bariyere doğru hücum etti."

Savage sanki Xander aptalmış gibi, "O *bizim* Regina'mız," diyor. "Tabii ki o biraz..." Elini sallıyor.

"Deli değil," diyorum onaylamayarak. "Sadece bazı şeyleri derinden hissediyor. Sesini alçalt." Scythe, Aurelia'yla birlikte yatağın üzerinde dinleniyor, şüphesiz her kelimeyi dinliyor. "Az önce ona, babasının sürekli başarısızlığa uğramasına rağmen annesini bir damızlık katır yapmaya çalıştığını ve onu son on beş yıldır Tanrıça bilir ne tür insan ve kuş tıbbi işkencesine maruz bıraktığını söyledik. Ver şunu bana." Kristal bardağı ondan kaptığım gibi kendime iki ölçü dolduruyorum ve yanığın boğazımdan aşağı akmasına izin vererek içiyorum. Bildiğim kadarıyla Aurelia kendine hiç zarar vermemişti. Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirdim.

"Öyle mi?" Xander sorar. "Peki birkaç ay önce iyileşmeyen o yaraları bizden saklamaya ne diyorsun?"

"Onu durdurmaya çalıştım," diyorum. "Onu durdurmaya çalıştım ama gücüm işe yaramadı. Onun gücünü hayal edebiliyor musun? Kararlılığının gücünü?" Önce zaten biliyormuş gibi başını sallayan Savage'a bakıyorum, sonra da yatak odamıza doğru . Bizim deli köpekbalığı onun içine ilk kez girdiğinde ne görmüştü? O da benim gibi mi görmüştü?

Savage şüphelerimi doğruladı. "Bence artık ondan hoşlanıyor. Bence ondan büyülenmiş durumda."

Onunla yatağa girmiş olması da bunu doğruluyor.

"Hayranlık ile karasevdayı karıştırıyor!" Xander haykırır. "O güçlü, evet, ama aynı zamanda..."

"Ne?" Savage kaşlarını çatarak sorar.

"Tehlikeli. Dengesiz. Minnie ve Titus'a ne yaptığını unuttun mu?"

"Bu yüzden bize sahip," diyorum dikkatle. Xander da şu anda dengesiz. Kendisi de bir uçurumun kenarında asılı duruyor, ona duyduğu arzuya nefreti arasında savaşıyor. Savage ve ben birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz. Ayrıca, gücü o kadar büyük ki babasının bile kendisinden çekindiği ejderhamıza karşı da dikkatli olmamız gerekiyor. Öfkesi hepimizi mahvetme potansiyeline sahip.

"Ve bu kurtarma görevi!" Xander haykırıyor, koltuğunda öne doğru oturuyor, gözleri parlıyor. "Bunu düşünmemiz bile delilik. Marduk'un kendisi bunun neredeyse imkânsız olduğunu söyledi ve zaten ölmüş olan bir kadın için kendi boynumuzu riske atıyoruz-"

Savage bir hırıltı çıkarıyor ve Xander'a doğru hamle yapıyor. Dürtümü zar zor bastırıyorum ama Savage'ın Xander'ın çenesine sert bir yumruk indirmesini ve ardından hepimizin duyduğu çıtırtıyı izlemek tatmin edici.

Xander kırık çenesinden "Lanet olsun!" diye inliyor, sonra bir elini çenesine koyup gücünün akmasına izin veriyor.

Savage sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve ejderha kardeşinin üzerinden atlarken dehşet içinde başını sallıyor. "Bazen gerçekten tam bir pislik oluyorsun, Xan."

"Seni de reginini de sikeyim!"

Cümlesini tamamlayamıyor çünkü animus'umun canına tak etti ve koltuğunu geriye doğru çevirerek onu baş aşağı duvara çarpmaya gönderdi.

"Gerçekten mi, Lyle?"

"Gerçekten mi?" diye göğsümden homurdanıyorum.

"Yeter," diye hışırıyor Scythe. "Bu kadar yeter."

Xander, içinde kanguru yavrusunun bulunduğu bez çuvalı duvardan alıp hışımla dışarı çıkmadan önce nefesinin altından kötü bir şeyler mırıldanıyor.

Ckapt'ca T7

Scythe

On yıl önce

S Duman ve alevler etrafımda cehennemden gelen zebaniler gibi yükseliyor. Ciğerlerimin nefes almasını sağlamak için gücüm soğuk ateş gibi yanıyor ve gözlerimin önünde plastik yemek sandalyelerimize bağlı ailemi görüyorum

benden. Savage'a olan saygımdan dolayı kurt annemi baygın tutmuştum. Kötü olsa bile onun annesiydi. Ama babam sessiz bir ölümü hak etmiyor. Önümdeki metal sandalyeye bağlı olduğu yerden son alevine kadar hissetmeyi hak ediyor.

Kara dumanın içinden bir şey yükseliyor. Derimsi ve kambur bir şey. Dehşet içinde ona bakıyorum.

"Hayır!" Bir ciğer dolusu külü içime çekmeden önce ağlıyorum.

Babam omzunun üzerinden bakıyor, nereye baktığımı görmek için boynunu büküyor. Öksürüyor ve sonra bunun bir öksürük değil, kahkaha olduğunu fark ediyorum.

"Başladı, değil mi?" diye hırıldıyor. "Arazi psikozun nihayet başladı. Buradan sonrası yokuş aşağı, evlat. Hepsi yokuş aşağı."

"Yanılıyorsun." Babama değil, odanın çevresinde sürünen korkunç şeye bakıyorum, kötü niyetli siyah gözleri bir avcı gibi bana sabitlenmiş. Yerimde duruyorum ve onunla göz göze geliyorum.

"Bugün ölecek olan ben olabilirim," diye homurdanıyor babam, "ama şu anda gittiğin yol sadece daha uzun, daha acılı bir versiyon. Yavaş bir ölüm." Babam öksürüyor ve tekrar gülüyor. "Yavaş olacak ve sonunda sen ve boğazında bir ip olacak."

"*Hayır.*" Ama onun sözleri içimdeki kömürlere dönüştü. Bu ev gibi için için yanan kömürler.

"Ölmeni izleyeceğim," diyorum boğazımdan aşağı inen, gözlerimi, tenimi yakan acıya rağmen kararlılıkla. Kadife sesimi daha sert bir şeye dönüştürüyor. Daha korkutucu. "Ve bundan zevk alacağım."

Ev inliyor, ölmekte olan bir adamın karanlığa son protestosu. Odamda bir şey çöküyor, muhtemelen kitaplığım.

Annemi ya da Savage'ı bir daha asla incitmeyecekti. *Beni* bir daha asla incitmeyecekti.

Babamın çığlıkları başlayana ve alevler vücudunu sönen bir yıldız gibi aydınlatana kadar bekliyorum. Bu kader, Vahşi Tanrıça tarafından değil, *benim tarafımdan*. Yanan cesedine sırtımı dönüyorum ve evden çıkıp küçük kardeşime doğru ilerliyorum. Geleceğimize doğru.

Ama o iblis de beni takip ediyor, garip, çirkin hareketlerle peşimden sürünerek geliyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum. Karanlığa olan açlığını hissediyorum. Kaosa.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, biriktirdiğim parayla bu gece için satın aldığım köhne motelin banyosunda Savage ve ben boynumuzdaki yeni göksel işaretlere bakıyoruz. Bir kafatası ve ışık yılı uzaktaki yıldızların kadim gücüyle parlayan beş ışık huzmesi.

Babam, "*Onun mükemmel teninde iz bırakma,*" derdi. "*Çürük yok. Tırnak yok.*"

Bu... çiftleşme izi, tenimi bozmasına izin verilen ilk şey. Vahşi Tanrıça tarafından bana bahşedildi ve ondan bir mesaj.

Kendime sahip çıkabilirim. Artık o güce sahibim.

"Yarın bir dövme tabancası alacağız," diyorum kardeşime. "Ve nasıl kullanılacağını öğreneceksin."

Yüzü aydınlanıyor. "Bunu yapabilirim! Ama..." Sevimli yüzü bir hal alıyor. "Paramız var mı?"

Babamın tüm tanıdıklarının telefon numaraları kafamda bir liste oluştururken uzaklara bakıyorum. İkisi de ölüm için işaretlenmiş,

ve   m  r boyu i  aretlenmi   olanlar. "Evet. Ve bir daha asla t  kenmeyece  iz. B  y  k planlarım var Sav ve o bunu hi   fark etmedi ama babam bana tam olarak ne yapmam gerekti  ini g  sterdi."

"Ve Regina'mızı buldu  umuzda, o da bize yardım edecek!" Savage dramatik bir pirouette ile banyodan dı  arı sı  ramadan   nce ellerini hevesle ovu  turuyor. Kederin yedi a  amasını okumu  tum ve bu do  ru g  r  n  yor.

Ama Savage'ın annesinin yasını tutması konusunda endi  elenmiyorum. Korkun   ger  e  i    rendi  inde, onu   m  r boyu d   man olarak i  aretlemi  ti. Ben boynumdaki i  aret ve onun ifade etti  i di  er   eyler i  in endi  eleniyorum. Babam bir deniz canavarına rex olmu  tu ve en ba  ından beri lanetlenmi  lerdi.

E  er bildiklerim do  ruysa, benim i  in sona do  ru yava   ve i  kenceli bir yolculuk olacak. Bu ka  ınılmaz ve bunu kabul ediyorum. Ancak sonum gelmeden   nce yapaca  ım   ok   ey var ve m  mk  n oldu  unca   ok insanı da yanımda cehenneme g  t  rece  im.

Bölüm 40

Scythe

Aurelia, kama kuyruklu kartal formunda, iyileşirken kollarımda uyuyor. Ne zaman Lyle ya da Savage onu almaya çalışsa, kederli sesler çıkarıyor.

Sadece bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve onlar da isteksizce bunu biliyorlar.

Yılın başlarında yaptığı gibi kuduz formuna geri döndüğünden endişeleniyorlar, ancak bu sefer acısı daha kötü ve izolasyon ya da animaları için can atmıyor.

Beni arzuluyor.

Onu paket yatağına götürdüm, göğsüme yatırdım, çiğ cildini sarsmamaya dikkat ettim. Boynuma sokuldu, gagasını kulağımın hemen altındaki saçlarıma soktu, küçük kuş göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Xander onun derisini iyileştirmişti ama tüyleri umduğum gibi yeniden çıkmamıştı. Onun yerine, yeni doğmuş bir yavru gibi kel kaldı.

Denesem bile gitmesine izin veremezdim.

Minik kalbi benimkine karşı çarpıyor, çok güçlü ve yine de büyük bir keder taşıyor. Neden tek tesellisi olarak beni seçtiğini tahmin edebiliyorum. Çocukken babamın cansız annemi çiftleştirmeye çalışmasını izlemiştim ve yaptıklarının ne anlama geldiğini anlamasam da içimden bir ses bunun son derece kötü bir şey olduğunu biliyordu.

Sonunda akşam oluyor ve animalarla konuştuktan sonra Savage ve Lyle iki yanıma uzanıp Aurelia'ya usulca miyavlıyorlar. Savage'bir iki gözyaşını silerken yakalıyorum ve Regina için üzüldüğünü biliyorum. Onun acısını derinden hissediyor ve hiç şüphe yok ki

kendi ebeveynlerimiz hakkındaki eski düşünceleri gündeme getirdi. Lyle duygularını aynı şekilde ifade etmiyor ama aurası rüzgârsız bir yelken gibi donuk ve yavaş hareket ediyor. Hepimiz arasında en iyi kalpli ebeveynlere sahip olan bizim aslanımızdı, onlara yaptığı tüm iyiliklere rağmen. Onların kaderi hepsinden daha acımasızdı. Xander ise Eugene'i dışarı çıkarıp duygularını tüttürmeye başladı. Lyle'in telekinezi Aurelia'yı dizginleyemediğinde onu yere seren de o olmuştu. Güçlü Regina'mız. Eminim bu Lyle için bir sürpriz olmuştur.

Beni şaşırtacak şekilde, gecenin bir yerinde, belki de soğuktan, Aurelia dişi bir aslana dönüşüyor, postu yamalı ve çıplak olmasına rağmen ağırlığı üzerimde ağır ve sıcak. Bir süre sonra kurda dönüşüyor, küçük sızlanma sesleri çıkarıyor. Vahşi de o zaman değişiyor, sızlanmaya karşılık veriyor ve başını diğer omzuma koyuyor. Zihinsel sesi kafamızın içinde uykulu bir şekilde mırıldanıyor, ancak fark tek şey zayıf bir *"Tepki vermiyoruz, yanıt veriyoruz."* Bu da bende ona daha sıkı sarılma isteği uyandırıyor.

Ama gecenin en karanlık yerinde bir yerde, animusum büyük bir zevkle canlanıyor ve beni hafif uykumdan uyandırıyor.

Aurelia hâlâ üzerimde yatıyor ama onu daha önce gördüğüm haliyle değil.

Teni pürüzsüz ve gri. Kocaman, üçgen dişleri şahdamarıma tehlikeli bir şekilde yakın duruyor. Beş solungaç yarığı bir akıntı arıyor ve bulamayınca faydasızca genişliyor. Yatağın ucunun ötesinde bir yerde bir yüzgeç sallanıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve neredeyse yataktan fırlayacakken tam zamanında kendimi durduruyorum. Bu haliyle saça, kürke ya da tüye ihtiyacı yok. Bu mükemmel.

Su olmadan anima'sı kartal formuna geri dönüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Neler oluyor?" Sesi kafamın içinde yorgun bir fısıltı gibi.

"Benimle suya gelmek ister misin?" "Evet mi?"

diyor umutla.

Yüzüme son on yılda nadiren olan bir şey oluyor.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Aurelia'yla kendimi yataktan kaldırıyorum, onu bir battaniyeye sarıyorum ve çıplak ayakla animus çıkıyoruz.

Christine uykulu, çirkin bir mırıldanma ve cılız parmaklarını sallayarak beni anima yatakhanelerine sokuyor. Marduk normalde kullandığım havuzu yok ettiğinden beri, Aurelia'nın kudurma evresinde sığınak olarak kullandığı yeraltı mağarasını kullanmak zorunda kaldım.

Aurelia'nın eski koridorunun sonundaki ejderha portresinden geçip sarmal merdivenlerden aşağı iniyorum, ejderha duvar apliklerinin turuncu alevleri biz geçerken canlanıyor.

Aurelia buranın kokusunu almış ve hatırlıyor olmalı, çünkü eski ahşap teknenin bulunduğu geniş kanala vardığımızda başını kaldırıyor. Siyah taş zemine diz çöküyorum.

"Tekrar denemek ister misin?"

Gagasından nefesli bir iç çekiş çıkarıyor. *"Beni içine al."*

Aurelia'nın dileğini yerine getirdiğimde, suya sığıyor ve aynı anda yer değiştiriyor. Vücudu hızla uzuyor, ağaçlardan daha yaşlı bir şeye dönüşürken derisi değişiyor ve kalınlaşıyor. Gagası çok daha vahşi bir şeye dönüşüyor. Sırt yüzgeci suyun yüzeyini delerken gözlerimin arkası karıncalanıyor. Kartal olarak her zaman güzeldi ama onu Büyük Beyaz köpekbalığı olarak görmek nefesimi kesiyor.

Ve özümdeki kadim ve ilkel bir şey zaferle kükrüyor.

Suda bir tur atıyor, bu yeni bedeni keşfediyor, çünkü bu yeni ve yeni bir şey gibi hissettiriyor.

Geniş burnu suyun üstünü sıyrarak bana dönüyor ve zihnime fısıldıyor: *"Seni görmeme izin ver."*

Trans halinde, ve pantolonumun düğmelerini açıp, her zaman herkesten ayrı bir dünyada yürüyen bir adamı rahatsız eden türden bir inançsızlıkla onları üzerimden kaydırıyorum. Derin bir nefes vererek suya düşünüyorum ve yer değiştiriyorum.

Kemiklerim çatırdarken rahat bir nefes alıyor ve tenim kalınlaştıkça ısınıyor. Zihnim sakinleşiyor ve genişliyor, annesi tarafından tutulan bir bebek gibi yerleşiyor. Boynumun her iki yanında beş solungaç yarığı açılıyor ve ancak tamamen animus formuma girdiğimde Aurelia'ya bakmak için dönüyorum.

Çiftleşme izi yüzeyin altında, solungaç yarıklarının hemen üzerinde bembeyaz parlıyor. Kalbinin ritmi suyun içinde yankılanıyor, benim hızlı davul sesimi sakinleştiren bir şarkı.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz. Sadece izliyoruz. Kanalin boğuk sesleri içinde, yukarıda ikimizi de bekleyen dehşetten uzakta sadece var oluyoruz. Keşke onu Pasifik'in kalbine götürebilsem ve orada yatan güzelliği gösterebilsem. Büyük derinliği. Suyun büyük bilgeliğini.

Ama şimdi bir şeyin farkına vardım. Denizin büyüğü Regina'mın yanında sönük kalıyor. O derin bir güzelliğe sahip ve onu bitirmeyi düşündüğüm güne sonsuza dek pişman olacağım.

Bunu hiç beklemiyordum. Bırakın regina'mı, bir sürü üyesiyle suyu deneyimleme umudunu bile aklıma getirmeye cesaret edememiştim.

Aurelia hiçbir şey söylemiyor. Ama gözleri, parlak ve mavi, bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Gerçeğin trajedisi kendi kalbime kanla yazıldı. Her ilkimiz bir son olacaktı. Ve her son, karadaki son gününe kadar el üstünde tutacağım.

Bunu Regina'ma borçluyum.

Bölüm 41

Aurelia

T Bütün gece Scythe'ın kollarında olma hissi içimde bir şeyleri değiştirmişti. Yaşlı, bilge ve dürüst bir şey. İlkel bir çekilme hissettim ve daha olduğunu anlamadan boynumda keskin bir ağrı Solungaçlarım vardı ve birden herkesin kalp atışlarını duymaya başladım. Ama sonra nefes almayı başaramadım ve anima'm panikleyip geri kaymıştı.

Scythe ne yapacağını biliyordu. Soğuk, su dolu kalbiyle beni buraya getirmişti ve niyetli olsun ya da olmasın, benimle birlikte yüzüyordu.

Daha önce de Büyük Beyazlar görmüştüm. Korkunç, güzel yaratıklar; ama Scythe animus formunda ham, canavarca bir güce sahip. Onu gördüğümde ve büyüklüğü karşısında kalbim pıt pıt atıyor. Tamamen canavar. Tam bir güç. Hepsi mükemmel.

Bunu ona söylemek istiyorum. Yorgun, kanayan kalbimde onun adının yazılı olduğunu ve olan her şeye rağmen onu affettiğimi söylemek istiyorum. Onun acısını ve benimkini nasıl yansıttığını görebildiğimi. Beni uzakta tuttuğunu hissedebiliyorum. Şimdi bile suyun altında, sadece benim onunla gerçekten birlikte olabileceğim bir yerde, beni uzakta çevreliyor, sadece yarattığı akıntının solungaçlarıma sürtünmesine yetecek kadar yaklaşıyor, ama daha fazla değil.

Onun huzurunda eğlenmem ve bu yeni, güçlü bedene alışmam için bana zaman veriyor. Yeni bir form bulmak ve ona alışmak her zaman ruhumu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde aydınlatan benzersiz bir keyif türüdür. Yeni bir şey keşfetmenin verdiği şaşkınlık gibi

ya da yeni bir yetenek. Yapabileceklerimin olasılığı heyecan verici.

Sonunda Scythe kanalın başına doğru geri dönüyor ve sessizce onu takip ediyorum. Giyinme zahmetine girmiyor ve suyu silmek istemediği hissine kapılıyorum. Sonunda bir kez daha kartala dönüşüyorum ve tenimde o kel lekelerin olması utanç verici olsa da Scythe'ın beni battaniyeye sarıp tereddüt etmeden kucağına alması bunu telafi ediyor. Beni merdivenlerden yukarı taşıırken başımı göğsündeki kaslara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, iyileştirici büyüümün damarlarıma dolmasına ve kalan hasarı iyileştirmesine izin verirken kalbinin sabit gümbürtüsünü dinliyorum.

Döndüğümüzde diğerlerine söylemeyiz. Çıplak, sessiz, ıslak saçlarla ve tenimizde tuzla döndüğümüzde buna gerek yok.

O gün derse katılmıyorum ve kimse de beni zorlamıyor. Lyle benim isteğim üzerine Minnie ve diğerlerini bilgilendiriyor, böylece dün öğrendiklerimi anlatmak zorunda kalmıyorum. Bunun yerine, Marduk'un çocukluk evimin planlarını çıkarıp animus yurtlarının üstündeki sütimizin yemek masasında bize sunmasını izliyorum.

Savage arkamda duruyor, ben planları incelerken ve babamın mahvoluşunu planlarken sanki bana gücünü ödünç vermeye çalışıyormuş gibi kollarını ortama doluyor.

Evin en az aşına olduğum kısmı yeraltı kısmı. Ama her iyi suç ailesi gibi bizim eski malikanemizde de bir dizi yeraltı tüneli, geçidi ve zindanı var. Bir krematoryum da dahil.

"Zaten planlar yapıyorduk," diyor Scythe bana, başıyla onaylayan Marduk'a bakarak.

Kalbim kabardı. Scythe annemin kurtarılmasını ben daha ona sormadan önce planlıyordu. Annemin durumundan emin olmadan önce bile. Aslında, o ve Marduk'un birbirleriyle mırıldanma şekilleri birdenbire tanıdık bir alışkanlık görüntüsü ve hissi veriyor. Sanki bunu daha önce defalarca yapmışlar gibi. Scythe'ın 'işi' birdenbire yepyeni bir anlam kazanıyor. Kaçakçılık halkalarını, halkaların kalbine girmiş birinden daha iyi kim yok edebilirdi ki?

Marduk o yumuşak ama ciddi üslubuyla, "Bu zor bir çıkarma, Leydi Boneweaver," diyor. "Ama doğru hayvanlar için içindeyse..." Gözleri benimkileri arıyor.

"Beni mi kastediyorsun?" Dikkatlice söyledim. "Tabii ki orada olacağım."

Lyle yer değiştirir. "Bunu yapmak zorunda değilsin meleğim."

"Tabii ki biliyorum," diyorum sertçe. "Bu bir soru bile değil."

"Kızacak çok şeyin var," diyor Lyle nazikçe. "Ekibin akli başında olmasına ihtiyacımız var."

"O benim *annem*," diye tıslıyorum, kanım aniden ısınıyor. "*Her şeyi* yaparım. Herkesi öldürürüm, *herkesi* sakat bırakırım. Onu almak için. Onu. Dışarı. Takımda ihtiyacın olan şey bu. Anladın mı?"

Savage boğuk bir ses çıkarıyor ve döndüğümde onu bana güneş görmüş gibi gülümserken buluyorum. "İşte orada," diyerek elini kalbine götürdü. "Benim Boneweaver Kraliçem."

Şok içinde ona göz kırpiyorum. Sonra ölüm sessizliğindeki odada Scythe'ın bana lazer gibi odaklandığını ve sertçe nefes aldığını görüyorum. Onun yoğunluğu beni öfkemden korkutuyor.

Ama sonra onun yoğunluğuna on kat daha fazla karşılık veriyorum - ta ki Scythe'ın gözleri arkamdaki bir şeye kayana, göz bebekleri şaşkınlıkla büyüyene kadar. Marduk'un gözleri de genişliyor.

Sırtımdan bir sıcaklık patlıyor. Savage, Lyle ve ben Xander'ı görmek için dönüyoruz, gözleri saf ve erimiş altın renginde. Üzerinden ısı yayılıyor ve gırtlaktan gelen drakonik bir sesle konuştuğunda ejderhasının kontrolü ele geçirdiğini anlıyorum. "Bir zamanlar Boneweaverlar ormandaki ve denizdeki tüm hayvanların kralları ve kraliçeleriydi. Uzun boylu, gururlu ve vahşiydiler. Leydim, büyük atalarınızdan beri bu topraklar gerçek bir Boneweaver görmedi. Size kadar." Eğiliyor.

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, sözleri beni tam karnımdan vurdu. Ağlamak istiyorum ama o yanmayı için dişlerimi sıkıyorum.

Xander ejderhasının kontrolünü yeniden ele geçirdi, parlayan gözleri altın ve beyaz arasında birkaç kez yanıp söndükten sonra Xander'a özgü bir sesle, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Marduk gülüyor ve hepimizin üzerindeki büyüü bozuyor. "Bir zevk," diyor başını sallayarak. "Gerçek bir zevk."

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?" Xander sertçe tersledi. "İşinize dönün."

"Amaç kimsenin haberi olmadan içeri girip çıkmak," diyor Scythe, hiçbir şey olmamış gibi devam ederek. "Aksi takdirde, uzun bir araba takibi riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Gizli bir saldırıya ihtiyacımız var," diye açıklıyor Savage.

Sayfanın etrafını tavşan yuvası gibi saran tünellere bakarak dikkatle, "Burası çok sıkı korunuyor," diyorum. "Tüm bu korumaları aşmak. İnsan, canavar ya da *başka türlü*, zor olacaktır."

"Malikânenin en sessiz olacağı zamanı belirledik," diyor Marduk. "Bundan bir hafta sonra, Mace ve generalleri şehrin diğer tarafındaki işinin bazı paydaşlarıyla bir toplantı yapıyor olacaklar. Toplantılarının ortasında, Xander onların kasalarından birine sürpriz bir saldırı düzenleyecek, güçlerini dağıtacak ve umarım zamanlarının önemli bir kısmını alacak."

"Bizi girmemiz için bırakıyorlar," diyorum. "Ama annemi koruyan yılan generallerden daha kötülerini olacak."

"Onu koruyan yılan büyüğü mü olacak?" Lyle öyle diyor.

"Hiç şüphesiz. Babamın en sevdiği silahtır."

"Bir de en içteki bölümün girişini koruyan canavar meselesi var," diyor Marduk. "En iyisi giriş zamanımızı onun orada olmayacağı şekilde ayarlamak."

"Ama yine de Eugene'i alacağız," diyor Savage aceleyle, yemek masasının üzerinde duran horozu okşayarak. "Ne olur ne olmaz."

Xander kaba bir şekilde homurdanıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. Eugene'in geleceğe yönelik beş saniyelik öngörülerini herhangi bir sürprizden kaçınmamıza yardımcı olabilirdi. Öte yandan, onun uyarı flaşları hiçbir şekilde tahmin edilebilir değildi, bu yüzden Savage'ın ondan ne kadar yardım beklediğinden tam olarak emin değilim.

Scythe, "Babanın seni neden Charles Halfeather ile evlendirmeyi seçtiğini hiç merak ettin mi?" der.

Hem Savage hem de Lyle istem dışı hırıltılar çıkardılar.

O.

"Orada kalmamı hiç planlamamıştı." Yavaşça söylüyorum. "Niyetinin Healfeather'ı öldürmek ve parasını almak olduğunu düşündüm."

Scythe başını sallıyor. "Annen için tedavi deneylerinde ona yardım eden bir Halfeather doğurganlık uzmanı. Zindana ilk girdiğinde bahsettiği borç . Bunu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandım. *Babanın borcunun ödendiğini düşün.* "Ödeme olarak gizli hastayı iyileştirmemi kastettiğini sanmıştım. Ama evliliği kastetmişti, değil mi?"

"Mace'in Halfeather tedavisinin başarısız olmasından artık memnun olmadığını düşünüyoruz. Onu masadan kaldırmak istedi. Athena'yı elinde tuttuğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Ama Clawsonlar biliyor, değil mi?" Poker masasındaki iğneleyici konuşmaları hatırlayarak söylüyorum. "Ve Leydi Sırtlan."

O masadakilerin *hepsi* biliyordu. Bunu öğrenen son kişinin ben olduğumu fark ettiğimde yumruklarım sıkıldı.

Marduk başını sallar. "Mace'in birkaç seçkin insanı dahil etmekten başka seçeneği yoktu. Cain Clawson'a kendi kardeşinin ölümünü organize ettirdi. Annenin tüm arkadaşlarının masadan kalkmasını istediler."

Ben de aynı şeyi fark etmiştim. "Ona karşı çıkabilecek kadar güçlüydüler. Cassius bir keresinde eve gelmişti. Kim olduğunu bilmiyordum ama annem onu orada gördüğü için çok kızmıştı. Ama.." Üç tekerlekli bisikletimi o iri yarı, yarı çıplak adama çarptığım anı düşünüyorum. "Geriye dönüp baktığında, onun için korkuyordu. Eşi için."

"Ama neden?" Savage Xander ve Lyle'a bakarak şöyle der. "Onlar bağ kardeşleriydi. Mace ve Cassius. Güçleri eşitti."

"Mace bir rex olmak istiyordu," diyor Xander karanlık bir sesle. "Bir dişiye ve diğer erkeklere hesap vermek zorunda kalmak onu utandırıyordu."

Titus ve Minnie ile olduğu gibi. Ve -kararlı bir şekilde önüne bakan Xander'a bakıyorum- Xander'da olduğu gibi. Babamın bir sürü kardeşini yok etmek istemesi beni şaşırtmamalı, ama bu zaten acımasızca yaralanmış bir yaraya tuz ekliyor.

Bir baba olarak tanıdığım adamın imajı sonsuza dek bozuldu. Bu kadar güçlü nefret edebileceğimi bilmiyordum. Nefreti bilmiyordum.

vücudumu, dışarı dökülüp yok etmek isteyen bir zehir düdüklü tenceresine dönüştürebilirdi.

Kendi duygularım beni korkutuyor.

Konsantrasyonuma yardımcı olmak için yavaş bir nefes alıyorum. "Peki, tam yerini biliyor muyuz?"

"Celeste astral düzlemde yaptığı inceleme sırasında onu bulmayı başardı," diyor Lyle bir adım öne çıkarak ve en derin seviyede kırmızı bir daireyi işaret ederek.

"Onu oradan nasıl çıkaracağız?" Fısıldıyorum.

"Ve şimdi," diyor Savage, kolunu benim koluma dolayarak, "sana Blackwater'a neden gittiğimi anlatacağımız kısma geldik."

"Mace'in çok sayıda düşmanı var," diyor Marduk. "Birçoğu sadece yanlış yerdedi."

"Dabu sürüsünü *bilerek* mi serbest bıraktın?" Dehşete kapılarak soruyorum.

Savage bana gamzelerini gösterdi. "Zeki Regina. Onları tanıdıktan sonra gerçekten iyi animalar. Bir psikoloji kursu için oradaydılar. Lyle'in aldığı dersin aynısı."

Lyle alaycı bir ifadeyle, "Bu arada, kraliçeleri Sümbül'ü de çok iyi tanıyorum," diyor.

"Dadım, evimizin yeraltı bölümüne girmemem için beni korkutmak amacıyla Dabu sürüsü hakkında korkunç hikayeler anlatırdı. Babamın orada zincirlenmiş bir tane olduğunu söyledi."

"Eski bir kan davası," diyor Scythe, "şimdi bundan faydalanacağız. Mace'in bize karşı kurduğu ilk korumaları aşmamıza yardımcı olacak bir karşı büyü yapacaklar. Bunu yapmak için... sadece senin saçından bir parçaya ihtiyaçları olacak."

Bir grup sırtlan cadının ellerinde saçlarımdan bir tutamla bir kazanın etrafında ilahi söylediklerini düşününce tüylerim diken diken oluyor. "Yapmak zorunda mıyım? Eminim yapabilirim-"

Ama Marduk kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Cadılara karşı önyargılı mısınız, Leydi Boneweaver?"

"Ne? Hayır! Hayır! Ben sadece-"

"Çok sayıda kötü sırtlan var," diyor Savage. "Blackwater'da birçoğuyla tanıştım. Ama çok sayıda iyi sırtlan da var."

Scythe açık yüreklilikle, "Naga Evi'nin etrafında özellikle bir kişiye karşı kurulmuş korumalar tespit ettiler," diyor. Gözleri Naga'nın

Benim.

Ağzım açık kaldı. "*Bana karşı mı?*"

"Bir noktada oraya girmeye çalışacağını biliyordu." Scythe nazikçe söylüyor.

Babam yılan büyüsünü bozabileceğimi de biliyordu. Sırtlan büyücülüğüne daha az aşinaydım.

"Kahretsin."

"Gerçekten de öyle," diyor Scythe.

"O zaman istedikleri kadar saçları olabilir," diye . "Sırada ne var?"

"İçeri girdiğimizde," diyor Scythe, "etrafımızdaki görünmezlik korumanızla yeraltına iniyoruz. Buna rağmen, bu süreçte insanları öldürmek zorunda kalabiliriz. Bunun sonuçlarına hazır mısınız?"

İçimde bir şey donup kalıyor. Havayı koklayan bir tavşan gibi. Bu insanlar bir zamanlar benim ailemdi. Bir zamanlar doğum günü partilerime gelen, Naga koltuğunun çocuk varisi olarak beni selamlayan, bana oyuncaklar hediye eden insanlardı.

Şimdi de annemi benden uzak tutuyorlar.

Ben de Scythe'a rakip olabilecek soğuk bir bakış attım. "Ben hazırım."

Gözlerinde gurur gibi bir şey parlıyor ve tam hayal ettiğimi düşündüğüm anda Marduk açıklıyor: "Kesinlikle insanları öldürmemiz gerekecek. Belki onları sakat da bırakabiliriz. Ve onlar da kesinlikle bizi öldürmeye çalışacaklar."

Başımı salladım. Babamın en değerli varlığının peşinden gidiyoruz. Onu koruyan herkes kendi hayatını tehlikeye atmış olur.

"Peki, bunu ne zaman yapacağız?" Sessizce soruyorum. Şu andan itibaren geçen her gün başa çıkmamı daha da imkânsız hale getirecek. Bunu bir an önce yapmalıyız.

Scythe'ın gözleri odada sinirli bir şekilde dolaşıyor ve orada ne gördüğünü merak ediyorum; kara psikozunun hangi kısmı tam şu anda aktif. Bakışları sonunda bana takılıyor. "Üç gün," diyor.

Savage burnuyla yanağımı okşuyor. "Çok kolay."

Bölüm 42

Aurelia

"I've h-heard . . . ve Dabu sırtlanlar," Raquel diyor, sonra Ertesi sabah animalarımla oyun planını tartıştım. kütüphane oturumumuz sırasında.

Connor, Eugene'i okşayarak, "Oldukça güçlü cadılar," diye onaylıyor. "Dikkatli olmanız gerekiyor."

"Savage endişeli görünmüyor," diyorum. "Ve başka bir seçeneğimiz de yok."

"Marduk da endişeli değil," diyor Minnie. "Bu sefer gerçekten gelebilmeyi isterdim."

Keşke o da yapabilse ama bunun için daha küçük bir grup şart. Babamın malikanesinde neyle karşılaşacağımızı tam olarak bilmiyoruz ve bildiğim tek şey, bunun şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli şey olacağı.

Ayrıca on üç yaşında kovulduğumdan beri ilk kez çocukluğumun geçtiği eve geri döneceğim. Babamın evin çevresine benim için bir tuzak kurmuş olması, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

"Onu geri getir, Lia," diye fısıldıyor Sabrina hiddetle, ciltsiz bir romanı yumruklarında sıkıca kavrarken. "Anneni geri al."

Başımı sallarken gözlerimin arkası yanıyor. "Ne pahasına olursa olsun, onu oradan ."

Minnie ve Stacey gözlerini silerken Connor boğazını temizliyor ve hepimizin dikkatini duygulardan uzaklaştırmak için saçlarını geriye atıyor. "Bu arada," diyor , Stacey'nin omzunu okşayarak, "biz

Stacey'nin hayvan bakıcısı Rick'i baştan çıkarması ve nimpinleri kurtarması için bir plan yapıyor."

Stacey kızarır. "Evet, Dolores'in Cherry'yi de saklıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Sabrina dalgınca başını sallar.

Anka kuşu milletvekilimizin terör saltanatının bir başka parçası da öğrenci köyünün kapatılmasıydı. Okul bütçesinin hem buna *hem de* yıllık okul balosuna izin vermediğini iddia etti. Aslında kimsenin yıllık baloyu önemseydiğini sanmıyorum, ama o kimseye danışmadan idari bir karar verirdi.

Lyle akademinin bütçesinin büyük bir kısmını kendi cebinden karşıladığını ima etmişti ve Dolores kesinlikle aynı özveriye sahip değildi. Okul büfesi bile kesinti belirtileri gösteriyordu; artık hamur işlerimizi alamıyorduk.

Kütüphane dersinden sonra Raquel'in bana ayak uydurduğunu görüyorum. *"Bir şeye ihtiyacın olursa,"* diyor zihnime, *"bana söylersin, Lia, değil mi?"*

Kurt hayvanımın elini tutup sıkıyorum. Arkadaşlarımdan birinin Scythe'a yemin etmesi düşündüğüm kadar garip değildi. Raquel'e bunu sorduğumda omuz silkip bu hayata alışkın olduklarını, ailelerinin ve kuzenlerinin Savage'ı yıllardır tanıdığını söylemişlerdi. İçinde bu kadar çok kurt olan bir gruba dahil olmak aslında onların yaramıştı.

"Dürüstçe mi?" Cevap veriyorum. *"Bence işler iyice karışacak, Raquel."*

"Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Endişeliyim," diye itiraf ediyorlar. *"Bu Minnie'nin Clawson House'a girdiği zamankinden daha tehlikeli. Çok daha fazla hareketli parça var."*

"Bana bundan bahset. Xander tek bir yerde olacak. Sen Dabu sürüsüyle dışarıda olacaksın, Marduk kaçış arabasını alacak ve geri da içeri girmeye çalışacağız." Scythe da grubumuzun düzenini planladı. Savage en hızlı reflekslere sahip, bu yüzden ben ve Scythe ile birlikte önde olacak. Lyle ise arkamızı kollayacak. Xander bize katıldığında, desteğe ihtiyacımız olursa gelmeye hazır olacak. Gerçi bunun gibi karmaşık bir operasyon için gerekli.

* * *

Uykusuz geçen iki gecenin ardından Lyle gün batımından hemen önce beni uykumdan uyandırıyor. Savage ve Lyle beşer tane yeseler de sandviçlerden oluşan hafif bir akşam yemeği yiyoruz. Scythe sashimi yiyor ve ben onun bu gece nasıl giyindiğine bakmamaya çalışıyorum.

Onu ilk kez iş kıyafetleri dışında bir kıyafetle görüyorum ve bu beni *titretiyor*. Dar siyah bir tişört, büyük ölçüde kaslı omuzlarına ve kollarına yapışıyor, normalde izin verdiği dövmelerinin daha fazlasını görmemizi sağlıyor ve beni kızartan bir çift XL siyah eşofman altı giyiyor.

Charlotte Teyze'nin dükkânından aldığım ve ilk tanıştığımızda ona hediye ettiğim siyah eşofmanların aynısı. Savage yanaklarımı fark edince bana göz kırpmıyor ve parmaklarını sandalyemin altına geçirip beni yanına sürüklüyor.

Savage ise sadece bir çift küçük rugby şortu ve kendi derisini giyiyor ve içgüdülerinin kıyafetler onları engellemediğinde daha iyi olduğunu açıklıyor. Lyle saçlarını düzgün bir haline getirmiş, siyah bir atlet ve bol bir eşofman giyiyor. Eugene bile her zamanki gözlüklerine ek olarak onu korumak için yeni bir siyah mont giymiş.

Bu değişiklik sınırlarımı ateşliyor ve masadan kalkıp banyoya giderek kapıyı kilitlemek zorunda kalıyorum. Sırtımı serin fayansa dayayıp kendime nefes almamı söylüyorum ve keşke Henry yanımda olsaydı da her panik atak geçirdiğimde yaptığı gibi nefeslerimi saysaydı diyorum. Yüzüme birkaç kez soğuk su çarpıyorum ve gergin bir şekilde işiyorum. Bir süre düşündükten sonra yer değiştiriyorum.

Bu, tek başıma olduğum ve güçlerimi öğrendiğim ilk günlerden beri kullandığım bir form değil. Ama bedenim yere düşüp uzadığında ve aniden Savage'ın yemek odasındaki halıya vuran çıplak ayaklarını ve Lyle'in yatak odasına giren ağır ayaklarını algıladığımda, bu inanılmaz derecede katartik oluyor. Her şeyi daha iyi görebilmek için doğruluyorum, çatallı dilim havayı tatmak için dışarı kayıyor. Arkadaşlarımla ve Eugene'in yanı sıra masadaki yemeğin kokusunu da alabiliyorum. I

banyo fayanslarının etrafında sürünüyor, karnımın pullarına karşı soğuk bile değil.

Eğer bir yılanın evine girmek istiyorsam, bir yılan gibi düşünmeliyim. Duyularımın yılan tarafımla uyum içinde olduğundan emin olmalıyım ki önemli bir şeyi kaçırmayayım. Böylece bu süreçte arkadaşlarımı öldürtmem.

Annemle ilgili birkaç anımdan biri, ne zaman evde yalnız kalsak ve hizmetçiler resmi tatile çıksa, babamın onu kobraya dönüştürdüğüdür. Onun birçok farklı yaratığa dönüşebilmesini garipselememiştim ama bunu bir sır olarak saklamam gerektiği bana öğretilmişti. Sadece dadım Rosalina şüphelenmişti, çünkü doğumumdan beri benimle çok yakından ilgilenmişti ve benim için ikinci bir anne gibiydi. Ama Rosalina'nın gönderildiği bir gece, babam beni oturma odasına oturtmuş ve annemin bir yılanı dönüşmesini izlemiştik. Onun ne kadar güzel olduğuna hayret etmiş ve bana kobraların nasıl üstün bir tür olduğunu anlatmıştı.

Onu sevdiğine gerçekten inanmıştım.

Babamın iyi bir insan olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştım. Öfkesini görmüştüm, cezalandırdığını görmüştüm, hoşnutsuzluğu karşısında gerçek bir korku hissetmiştim. Ödevlerimi iyi yapmadığımda ya da öğretmenlerimden biri bir şey unuttuğumu söylediğinde. Ama ben *bütün* babaların böyle olduğunu sanırdım. Her şeyin böyle olduğunu düşünmüş ve kabullenmiştim. Sadece geriye dönüp baktığımda omurgamdan aşağı buz damlıyor ve tüm uyarı işaretlerini fark edebiliyorum.

Daha iyisini bilmediğim için büyük bir utanç duyuyorum. Tüm gençlik hayatımı annemin bir hapishaneye hapsedildiğini bilmeden bungalovumda geçirdiğim için daha da büyük bir utanç duyuyorum.

"Regina." Lyle'in kapının diğer tarafından gelen sesi beni sıçratıyor. "Hüznün duvarlardan sızıyor."

O kadar hızlı geri kayıyorum ki canım acıyor. İnleyerek kapının kilidini açtığımda üçünün de orada durduğunu görüyorum. Aceleyle kıyafetlerime uzanıyorum ve hızlıca iç çamaşırlarımı, spor sutyenimi, siyah kazağımı ve taytımı giyiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Regina," diyor Lyle, kapı çerçevesine yaslanarak. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Scythe beni şaşırtarak, "Oraya gitmek konusunda endişeli değil," diyor. "Öyle mi Aurelia?"

Yanaklarımı sıvazlıyorum. "Sadece çocukken tüm işaretleri nasıl kaçırdığımı düşünüyordum."

"Çocuklar *asla* ebeveynlerinin yaptıklarından sorumlu değildir," diyor

Scythe ondan daha önce hiç duymadığım bir sertlikle. "*Asla*." Lyle ve Savage'ı iterek yanıma geliyor ve görüş alanımı yoğunluğuyla dolduruyor.

"Çocuklar ebeveynlerini kurtarmaktan sorumlu *değildir*. Onlar vardır

değil sorumlu için koruyan onların ebeveynler. Etrafındaki yetişkinler ne yaparsa yapsın, onların eylemleri kendilerine aitti." Bana dokunmak istercesine elini uzatıyor ama

fikrini değiştirmiş gibi görünüyor ve elini bırakıyor. "Yansımaları da kendilerine ait." "Ama annem iyiydi," diyorum usulca. "Bunu hak etmedi."

"Hayır," diye onaylıyor Scythe, ". Ama kendini kurtaramadı ya da. Bu senin hatan değil."

O karanlık utanç sarmalı biraz hafifliyor. Birinin bana bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

"Babanın yaptığı en acımasız şey," diyor Savage, öne çıkıp elimi tutarak, "zayıf olduğunu düşünmen için seni kandırmaktı. Sana kim olduğunu unutturmaktı." Bana gülümsüyor. "Sana kim olduğunu hatırlattığım için *şanslısın*" - burnuma vuruyor - "bir *chompy*'sin, bir nimpin değil."

Onun sözleriyle kemiklerime taze bir güç yayılıyor.

"Ve" diyor Lyle, kaşlarını çatarak, "Celeste asansörünü mahvettiğin için hâlâ şaşkın."

"Ben değilim!" Savage haykırır. "Daha fazla asansörü mahvetmelisin, bebeğim."

Kıkırdıyorum.

"Eski evini görmeye hazır mısın Aurelia?" Scythe ciddiyetle bana bakarak söylüyor. "Bu gece yapılması gerekenler için hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum ve annemin yüzünü hatırlayarak sallıyorum. "Ben hazırım."

* * *

Sessizce, *gizlice*, ejderha sırtında ayrılıyoruz çünkü Damien'ın ya da başka birinin ayrılışımızdan şüphelenmesini istemiyoruz. Raquel'in ilk kez ata binişi ve onlar da hiç rahatsız olmamış gibi büyük bir gösteri yapıyorlar ama sıranın en önünde onlara tutunduğum yerden arada bir mırıldanılan bir küfür duyuyorum. Minnie'nin kayak gözlüklerini ve battaniye-kapüşon şeyini ödünç aldılar çünkü kış gerçekten de üzerimizde ve gece gökyüzü buz gibi. Uçuş iki saatten biraz fazla sürüyor ve yılan bölgesinden biraz uzakta seçilen parka indiğimizde, Dabu sürüsü çoktan bir şenlik ateşi yakmış ve gece için hazırlıklarını .

Xander'dan iniyoruz, Lyle Raquel ve beni sırtından etkili bir şekilde havaya kaldırıyor, sonra etrafında üç uzun figürün durduğu şenlik ateşine doğru ilerliyoruz.

Regina'ları Hyacinth Dabu bizi karşılamak için dışarı çıktı. Kahverengi tenli, uzun boylu ve atletik bir kadın. Altın rengi kaş piercingi aile dövmesinin yanında parıldıyor; şakağının ve elmacık kemiğinin etrafında yarım daire şeklinde kıvrılan bir lotus çiçeği ve çim deseni. Gri bir süveter ve kot pantolon giymiş. Arkadaşları daha küçük kadınlar, onlar da kahverengi tenli. Biri çok renkli yün bir şal takıyor, diğeri ise gamze piercingleri ve mor kapüşonuyla ağartılmış bir sarışın.

"Bay Khakorous," diyor Hyacinth, sesi derin ve melodik. "Bizi kurtarması için Savage'ı gönderdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Scythe başını sallar. "Bizim için zevkti." Savage'a bakıyor, o da sırtıyor.

"Büyük bir patlama için her türlü şans var!" diyor kurdum. Üç kadın karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Regina'mla tanış," diyor Savage hevesle, yanıma yaklaşıp elimi tutarak. "Leydi Boneweaver."

"Bana Aurelia de." Elim uzatarak söylüyorum.

Hyacinth elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Sanırım bunu yaparsam Savage boğazımı parçalardı. Leydi Boneweaver o zaman." Gülümsüyor ve kendi sürüsünü işaret ediyor. "Bunlar benim dostlarım. Sifa ve Teylani."

İki kadın da bana gülümseyip başlarını sallıyorlar.

"Büyü bu mu?" Marduk hevesle soruyor, daha yeni fark ettiğim siyah dökme demir tencereyi koklamak için ileri atılıyor.

Şenlik ateşi. Bir cadı kazanına çok benziyor.

"Öyle," diyor Sümbül, kepçeyle bize kahverengi karışımı göstererek.

"saç bende," diyorum, öğleden sonra saç fırçamdan çıkardığım birkaç telle dolu bir kilitli poşet çıkararak.

Sümbül çantayı benden aldı. "Bir sırtlana dönüşebilir misiniz, Leydi Boneweaver?"

"Yapabilirim," diye onaylıyorum. "Babamın evini epeyce sırtlan ziyaret etti."

Sümbül'ün gözleri kararır. "Eminim öyledir. Ama bir ara beni görmeye gel. Sana bazı büyüler öğretirim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu büyülerle düşmanlarımı öldürebilecek miyim?"

Sümbül bir kahkaha atar. "Zayıflatmak. Belki iradenin gücüne bağlı olarak etkisiz hale getirmek ama bu tür büyüler tehlikelidir ve zarar verir. Sana koruyucu büyüler ve İYE için tonikler öğretirdim, bunun gibi şeyler."

Güldüm. Ama sonra kaşlarımı çatıyorum, zihnim onun cevabını işaretliyor. Scythe'a anlamlı anlamlı bakıyorum ve o da başını hafifçe sallıyor, o sırada aklıma bir şey geliyor: Annem sözde ölümünden önce zayıflamıştı. Scythe'ın onunla ilgili hatıralarında bile, ne yazık ki yorgun görünüyordu. Güçlü bir sırtlan pekâlâ böyle bir şeye neden olabilirdi. Ve bunu kimin dair iyi bir fikrim vardı.

"Başlayalım," diyor Sümbül. "Büyü iki saat sürecektir, daha fazla değil. Eğer bir şeyle karşılaşırırsak size haber veririm." Raquel'e başını sallıyor, o da ona başıyla karşılık veriyor.

Sırtlanlardan ayrılıyor ve Raquel ile Scythe bizi bir SUV'un beklediği karanlık yola götürüyorlar.

Arka koltuğa geçerken kalbim küt küt atıyor. İşte bu kadar. Yirmi dakika içinde orada olacağız.

Bölüm 43

Xander

A Her zamanki gibi, gecenin ağır işlerini yapmak bana kaldı. Genel bir kaos yaratmak Savage'ın işi, Scythe konuşma ve müzakere yönlerini ele alıyor ve ben? Ben sadece Kuruluşumuzun mali işlerinin çoğunun yanı sıra biraz görgü kurallarıyla birlikte drakonik miktarda güç gerektiren her şey.

Savage'ın öldürme şekli belli değil. Ben kesinim.

Son birkaç yıldır Mace Naga' peşinden gitme fırsatım olmamıştı ve artık Yılanların Kralı'nı ve işlerini nihayet bozabileceğimi duymak kulaklarıma müzik gibi geldi.

Gizli bilimsel tesisin arkasına indiğimde tekrar insan formuna geçiyorum ve insan elimle yakalayabilmek için sırt çantamı havaya fırlatıyorum. Kulaklıklarımı daha rahat bir pozisyona ayarlıyorum. Bu özel kulaklıklar, yıllar önce bulduğum insan teknolojisinde yaptığım zekice bir değişiklikle, müziğimi kulaklarımda tutarken ejderhadan insana geçmemi sağlıyor.

Bir an için Savage'ın kitabından bir yaprak almayı ve binaya sikimi sallayarak girmeyi düşündüm. Ama bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Bunun yerine ütülü iş pantolonumu, siyah gömleğimi ve yeleğimi giydim, ikinci favori altın yelek zincirimi de taktım.

Sonuçta bu bir iş.

Yılanın sessiz, yapraklı sanayi bölgesinde gizlenmiş iki katlı kompleksi bir aşı test tesisi olarak gizlenmiştir. Mace'in 'zayıf insan dostlarımıza yaptığı hayırsever katkılardan' biri. Yılan

Her şey onun gizli zehir toplama programı için bir hile. Barkodlu yılanlar buraya gelip krallarına gizli vergilerini ödüyor, zehirleri sağlıyor ve silah haline getirilmek üzere işleniyor.

Birkaç ay önce Animus Akademisi'nin kapısında kardeşlerimi öldürmeye çalışırken kullandıkları kurşunlar gibi.

Bu nedenle milyonlarca dolar değerindeki zehir burada hazine gibi saklanıyor. Bu tesis Mace'in stratejisinin ayrılmaz bir parçası ve tüm bunları ondan almak için *en* üstün türden daha iyi kim olabilir?

Kompleksin yanından dolaşırken saçlarımı arkaya doğru bağlıyorum, güvenlik ofisini buluyorum ve mülkün arka tarafındaki kameraları karartıyorum. Bir kapıdan tırmanmam ve gizlice bir pencereyi kırmam gerekiyor ama içeri girdiğimde, sekiz büyük ekranlı küçük ofiste oturan iki yılan buluyorum. Dişlerini göstererek, gözlerini kocaman açarak etrafımda dönüyorlar ama boyunlarına iki ateş ipi geçiriyorum ve ölene kadar solunum yollarının cızırdamasını izliyorum.

Her iki solucanın da artık cansız olduğuna kanaat getirdikten sonra gücümün bir kısmını bilgisayara zaplıyorum. Ejderha büyüğü güçlü, uyarlanabilir bir silahtır ve biz modern ejderhalar bu yeni modern canavarlar üzerinde gücümüzü göstermenin yollarını bulmaya başladık. Bu sayede sistemi tetikleyerek kameraların aynı beş dakikalık döngüye takılıp sağlamak çok kolay.

Telefonumu çıkarıp Kishi Bashi ve Nu Deco Ensemble'dan *I Am the Antichrist to You'yu* seçiyorum. Gözlerimi yaşartmayı asla başaramayan bir başyapıt. İnsanların iyi olduğu tek bir şey varsa, o da müzikleridir.

Şarkının altı dakikalık uzunluğu görecektir.

Bu şarkıyı ilk duyduğumda bana hemen Scythe'ı hatırlattı; kısmen ilham, kısmen trajedi. O, yeraltındaki krallığına dönmeden önce adaleti en acı şekilde sağlamak için gelen ölüm meleği gibi. Bu gece onu kanallı edeceğim ve umarım onu gururlandıracağım. O benim hiç sahip olmadığım ağabeyim gibi, bana babamın asla öğretemeyeceği şeyleri öğretiyor.

Güvenlik görevlisinin odasından loş koridora çıkıyorum ve kartlarını cebe atıyorum. Gece vardiyası ana koridorun ışıklarını kapatmış ama ben hızlı adımlarla ana çalışma katına çıkıyorum. İçeri girmek için bir kart kullanıyorum ve asma kata çıkıyorum.

Depo büyüklüğündeki bir çalışma alanının çevresini dolaşan görüntüleme platformu. Platform tavana yakın olduğundan denetçiler kaytaran kişileri iyi bir şekilde görebiliyor.

Bir an durup hepsine bakıyorum. Beyaz koruyucu başlıklar, laboratuvar önlükleri ve eldivenler giymiş işçi solucanlar çalışma masalarının üzerine eğilmişler. Hava yılan ve zehir kokusuyla o kadar yoğun ki boğucu.

Bir tarafta, burada yaygın olan her yılan türünün ham zehrini taşıyan bir dizi buzdolabı var. Doğu Kahverengi, Kıyı Taiparı, Ölüm Yılanı, Kaplan yılanı; pek çok farklı türde solucan ve pek çok farklı iğrenç salgı.

Her yerin temizlenmesi gerekiyor.

Parmaklarımı çelik korkuluklarda gezdirerek platform boyunca buzdolaplarına doğru ilerlerken birkaç işçi beni fark ediyor. Metal ünitelerin arkasına geçtiğimde aşağıya bakıyor, parmaklarımı çeliğe vuruyor ve kaç tane olduğunu sayıyorum.

Yirmi oldukça fazla. Ama neredeyse hepsi değil.

Malların çoğu binanın *altında*, yılanların konseyden ve insan hükümetinden bir şeyler saklamayı sevdiği bir yeraltı sisteminin derinliklerinde.

Buradaki platform, zemin kata bir dizi merdivenle son buluyor. Merdivenlerden inerken ateş parmaklarımda dans ediyor.

Yılanlardan birkaçı beni görünce donup kalıyor ve geri çekiliyor. Sırıttıyorum, parmaklarımdan çıkan alev dalları bana en yakın sıradaki işçilere doğru fırlıyor. Plastik pipeti alev alıyor ve çığlık atarak pipeti yere atıp geri sığıyor.

Ama gri takım elbiseli, bir metre boyundaki sarışın erkek ejderha müdürün odasından sakince çıktı. Olduğum yerde duruyorum, burnumdan buharlar fışkırıyor.

"Xander," diyor Ragnar Firewing, yeşil gözleri kötü niyetle parlayarak. "Bir asla bir zamanlar kayınbiraderimle *göz göze* gelme talihsizliğini yaşayacağımı düşünmemiştim." -başını cinayeti hak edecek şekilde eğiyor- "Bir zamanlar kayınbiraderimle *göz gelme* talihsizliğini yaşayacağımı düşünmemiştim. Sanırım buraya işleri bozmak için geldin?" Ragnar omuz silkiyor. "Boneweaver kızıyla yaptığınız küçük ittifaktan beri güvenliği artırdık."

"Bununla başa çıkamam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Gerçekten babanın bundan haberi olmayacağını mı düşünüyorsun?" Ragnar dikkatimi çekmeye çalışarak tesisin genelini işaret ediyor. "Kendini böyle bir davaya dahil eder mi?"

Bunu kendisine yakıştıramayacağını düşünmüştüm. Bana her zaman yılanların bizden aşağı olduğunu, iğrençlerin en iğrenci olduğunu öğretmişti. Yalancılar, hırsızlar, hainler. Nagalarla bir Drakos ittifakı düşünülemezdi.

Belki de işler tahmin ettiğimden daha fazla değişmişti.

"Mace kendisinden önceki yılan krallardan farklı." Ragnar sırtıyor ve bende yüzünü parçalama isteği uyandırıyor. "O da bizimle aynı şeyleri anlıyor. İşlerin *doğru* yolunu anlıyor."

Sadece benim üstün kulak zarlarımın algılayabildiği o küçük fokurdama sesi aniden Ragnar'a ulaşıyor. Sıra sıra dizilmiş endüstriyel buzdolaplarının borularındaki yanıcı gazlar patlamadan sadece bir milisaniye önce gözleri açılıyor. Bir ateş topu doğuyor, erimiş, ebediyen sıcak ve laboratuvarın yarısını kaplıyor.

"Tanrım," diye söylendim. "Gidip bununla ilgilensen iyi olur."

Ragnar hırlıyor ve yılanlar çığlık atıp yangın çıkışlarına doğru koşarken, zeminin diğer tarafına, yangın hortumuna doğru koşmaktan başka çaresi kalmıyor.

Tüm kapıları elektronik olarak kilitlemem dışında.

Sakince ceketimi, yeleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum, kırıksıklıklarını korumak için dikkatlice katlıyorum ve yere koyuyorum. Havaya sıçırıyorum, yaparken yer değiştiriyorum, kıyafetlerimi bir pençeyle kavriyorum ve tavana doğru hızlanmak ve alevleri körüklemek için sertçe çırpıyorum. Başımı eğerek fiberglas tavana çarpıyorum, parçalar yağmur gibi püskürüyor ve yangını körüklemek için daha fazla oksijen sağlıyor.

Altımdan bir hırlama sesi geliyor ve Ragnar takip niyetiyle yer değiştirirken kalbim yerinden fırlıyor.

Bu yüzden gecenin içinde uçup kanlı bir kovalamaca başlatmak yerine, yere inip insan formuma geri dönüyorum, kabaca iniyorum ve bir güvenlik cipinin altında el ve ayak parmaklarımın üzerinde sürünüyorum. Söz konusu bu ejderha olduğunda saklanmaya hiç niyetim yok. Bir dövüşte onu alt edebileceğime eminim ama bu gece başka bir yerde olmalıyım.

Bir an sonra Ragnar beliriyor, devasa, bordo pullu, siyah başlı bir ejderha, gecenin içinde kükrüyor ve beni bulmaya çalışıyor.

Ama hiçbir şey yapamaz ve bunu biliyor. Dünyayı sarsan bir gürültüyle hızla yere iniyor, insan formuna geri dönüyor ve alevler içindeki binaya doğru koşmaya başlıyor.

Ejderhalar yangın çıkarmada çok iyidir ama biz onları söndürmek için yaratılmadık. Yer üstündeki hasar tamamlandı ve yer altındaki stokları çıkarmaya çalışırken yaşanan kargaşa Ragnar, Mace Naga ve solucanlarını bütün gece meşgul edecek.

Bölüm 44

Aurelia

Marduk bizi Scythe ile kararlaştırdıkları yerde, Naga Evi'nden iki blok ötede bırakıyor. Altı aydan fazla bir süredir ilk kez tanıdık yılan bölgesine girmek derimi

sürünüyor ve kalbim sıkışıyor. Cipten iniyoruz ve Marduk sessizce uzaklaşıyor, bizi ve Eugene'i sessizlik ve soğukta bırakıyor.

Bu gece ne cırcır böcekleri cıvıldıyor, ne de kuşlar ötüyor. Belki de yırtıcı hayvanların dolaştığını hissediyorlar. Belki de kalpleri benimki gibi cılız atıyordur.

Bu bölgeyi en iyi ben bildiğim için, Savage dirseğimdeyken önden ben gidiyorum. Eugene onun çıplak ayaklarının hemen yanında, Scythe arkamda ve Lyle da onun arkasında. Beşimizi yedi kalkanımla çevreliyorum. Dışarıda bıraktığım tek kalkan, uzun yıllar boyunca dini olarak taktığım çiftleşme işareti kalkanı. Güvenliğim için onu bir daha takmak zorunda kalmayacağım. Ancak bu kadar çok insanın etrafındaki diğer tüm kalkanları çekmek benim için yeni bir şey. Enerjimi düşürecektir ama sadece birkaç saatliğine de olsa idare edebilirim.

"Sesi durdurmuyor," diye hatırlatıyorum üç arkadaşıma zihinsel olarak, "yılanların ısı ve titreşimi algılamasını da engellemiyor."

Savage bize *"Evlerinin dışında kimse yok"* diyor.

"Ağaçları kontrol ettiğimizden emin olun," diyor Lyle.

Kaldırımında hızla ilerliyor, geçtiğimiz evlerdeki her hareketi izliyoruz. İki araba dönerek yanımızdan geçiyor ve hepimiz farların görünmesinden çok önce onları duyuyoruz, ağaçların ve çalılıarın arkasına kaymak için yeterince zamanımız var.

Savage, Naga Evi'nin çevresine geldiğimizde, Raquel ve Dabu sürüsüyle telepatik olarak kontrol ederken, karnımın alt kısmına bir eliyle beni durduruyor.

Çocukluğumun geçtiği ev, karanlık ve bulutlu gökyüzüne karşı yekpare bir taş gibi önümde beliriyor. Bu gece ay yok, bu da her yeri daha da ürkütücü gösteriyor ve bana bir mezarlığın soğuk, tuhaf sessizliğini hatırlatıyor. Tenim bu yeri tanıyor ve bazı açılardan onu tekrar görmeyi arzuluyordum. Üzerimde yükselen, güçlü ve emin varlığını hissetmek için. Ama çocukluğuma dair tüm anılarımı barındıran bu yerde bulduğum her türlü rahatlık bozulmuştu.

Burası artık perili, ruhu serbest bırakılmak için inliyor. Ve ben bu gece onun dileğini yerine getireceğim.

"Dışarısı temiz," diyor Savage, bir koruma gibi elini omzuma koyarak. *"Scythe?"*

Köpekbaliğımızın enerjisi buz gibi bir dalgayla yanımdan geçip gidiyor ve karanlık mesafede bir gıcırta ve boğulma sesi duyuluyor.

Gizli giriş muhafızları.

"İçerisi temiz. Dışarı çıkın," diyor Scythe.

İstesem de sesindeki açık emre karşı koyamazdım - aramızdaki yemin Sabrina'nın dönüşüyle tamamlanmış olsa da, onun sessiz, neredeyse kibirli güveni derimin altında çırpınan korkmuş kuşu sakinleştirdi. Üçü de benim için bunu yaptı. Savage'ın vahşi sinsiliği ve Lyle'in yarı-kabadayı havası. Onların içgüdülerine bu kadar güvenebileceğim bir noktaya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Bu gece tüm zekamıza ihtiyacımız olacak.

Dördümüz ve Eugene kapıyı görene kadar kaldırımda ilerliyoruz. Naga Evi'nin etrafı uzun, siyah tuğladan örülmüş bir çitle çevrili, sadece ön taraftaki gotik, dökme demir kapıdan geçiliyor. Şaha kalkmış iki kobra resmedilmiş, içeri giren herkes üzerindeki hakimiyetlerini ilan ediyorlar.

Kapıya yaklaştığımızda, karanlık gücün fısıltısı tenimi yalayıp geçiyor. Bir keşif, bir değerlendirme hissi uyandırıyor ama hedefini bulamayınca karanlığın içinde kayboluyor.

"İyi misin, meleğim?" Lyle sorar.

"Hissettim ama bana zarar vermedi," diye onu rahatlattım. Dabu sürüsünün büyüğü işe yaramıştı.

Elimi ön kapıya koyduğumda kalbime bir hüznün saplanıyor. Derin bir nefes alarak kapıyı itiyorum ve bizi görecektir ya da durduracak herhangi bir muhafız olmadan hepimiz sessizce içeri süzölüyoruz.

Scythe yanıma geldi ve yakınlarda çarpan kalplerin elektriksel aktivitesini değerlendirdiğini biliyorum. Bizi gören herhangi bir yılanın ölmese bile bilinçsiz hale getirilmesi gerekecekti ve bu gece kimsenin pencerelerden dışarı bakmaması için dua ettim.

Karanlıkta neredeyse parlayan bembeyaz bir beton dairesel araba yoluna doğru ilerliyoruz. Animus Akademisi ile aynı dönemde yapılmış olan Naga malikanesi ile büyük bir tezat oluşturuyor. Oraya ilk geldiğimde, yeni yakalanmış ve kısmen vahşi olduğumda duygusal hissetmemin nedeni buydu. Aynı Viktorya dönemi mimarisine sahipti, birçok siyah dik çatısı, ikinci ve üçüncü katlardaki her pencereyi öpen kıvrımlı dökme demir balkonları vardı. Tek yeni eklenti, babamın yılan tahtını aldıktan sonra eve yaptığı katkı olan görkemli bir ön giriş oluşturan siyah Grek sütunlarıydı. Halfeather'ın malikanesinde de aynı sütunlar vardı, sadece beyaz renkteydiler ve sanırım bu, tüm suç lordlarının zenginliklerini sergileyerek birbirlerine üstünlük sağlamalarının bir parçası. Bunu şimdi fark ettiğimde, uzun ahşap ön kapıya giden beş basamağı çıkarken göğsümde bir gerginlik pırıltısı dolaşıyor.

"Sıra sende bebeğim," diyor Savage.

Kapıdaki yılan kilidini kırmam beş dakikamı aldı. Yılan kanı sözleşmelerini okuma şeklime benziyor, ancak bu çözülmek için yapılmış. Scythe temiz dedikten sonra kapıyı açıp içeri giriyoruz. Ana kapının dışında iki güvenlik kamerası var ama içeri girdiğimizde hiç yok. *Bu* babamın özel bir kararıydı. Birinin ona karşı kullanabileceği görüntülerin var olmasını istemedi.

İlk fark ettiğim şey koku. Çocukluğumun geçtiği evin kokusu bunca yıldır hiç değişmemiş. Ahşabın cilası, duvara asılı pirinç Naga mühürünün metali, fayanslarda kullanılan temizlik karışımı. Göğüs kafesime her daha sert çarpıyor. Elimi kalbime götürüyorum.

Sorun yok, diyorum kendime. İyi olacağım.

Sonra Savage'ın çam ve toprak kokusu burnuma doluyor ve hafifçe gülümsüyorum. Arkadaşlarım burada. Ben iyi olacağım.

Düşmüş dört güvenlik görevlisinin yanından geçerek evin yeraltı kısmının girişlerinden birine doğru ilerliyorum.

Bu evi avucumun içi gibi bilirim. Bunca yıl sonra bile babam fiziksel olarak hiçbir şeyi değiştirmemiş. Dekor bile, girişte asılı tablolar, bizi karşılayan siyah çeşme, fokurduyor. Üç tekerlekli bisikletime binip oynadığım yer burasıydı. Bu evin her yerinde koşturmuştum, altındaki yasak karanlık hariç.

Yasak kapı, kilidi açık olan basit bir siyah beyaz ahşap mesele. Scythe girmemize izin veriyor ama Savage yine de temkinli bir şekilde kapıyı açıyor. Karanlık ve örümcek ağlarıyla örülü bir geçitle karşılaşmayı bekliyorum, çocuk hayal gücümün bulabileceği en kötü şey. Bunun yerine, sıcak bir şekilde aydınlatılmış, temiz bir koridor ve kan kırmızısı yumuşak bir yolluk buluyoruz. Koridor uzun ve içinde bir kıvrım var. Havayı, diğerlerinden daha taze olan tanıdık bir koku da dahil olmak üzere çok sayıda koku kaplıyor.

Savage'ın uyarı elini üzerimden iterek koridorda hızla yürüyorum.

Koridordaki dönemece ulaşıp keskin bir şekilde sola dönerken Scythe'a *"Bir dakika bekle,"* diyorum.

Çünkü kapının ucunda, ikinci bir giriş kapısının karşısında, hayatım boyunca tanıdığım yuvarlak yüzlü bir erkek nöbet tutuyor. En sevdiğim akrabam ve Charlotte Teyze'nin iki arkadaşından biri, Ben Amcam.

Scythe'ın ölümcül gücü geçip gidiyor.

"Bekle!" Grup sohbetinde bağıriyorum.

Scythe'ın sinirlendiğini hissediyorum ama gücünü tam zamanında durduruyor.

"O benim amcam."

Ama Ben Amca telsizini ağzına "Bir şey görüyorum" demeye başladı bile.

Koridorda koşuyorum, görünmezlik kalkanımı üzerimden atıyorum ve çalgınca ellerimi sallıyorum. Ben Amca'nın gözleri açılıyor ve cihazı ağır bir gümbürtüyle yere düşürüyor.

"Lia?" diye fısıldıyor.

Ona ulaşıyorum ve kollarımı tutuyor, sesi panik içinde, gözleri vahşi. "Ne sanıyorsun sen? Sen nasıl-" Gözleri yanımdan, omzumun üzerinden kayıyor ve dehşetle açılıyor. "Lanet olsun!"

"Onlar benim arkadaşlarım ve onları seviyorum," diyorum hızla, kendimi bile şaşırtarak. "Ama oraya annem için gidiyoruz ve sen bizi durduramayacaksın."

Ben Amca'nın gözleri benimkilere kilitleniyor, omuzları çöküyor, gözleri ani ve ham bir duyguyla parlıyor. Fısıldarken sesi kırılıyor, "Çok üzgünüm, Lia. Çok üzgünüm."

Kendi sesim çelik gibi sert. "Ne zamandır biliyorsun?" "Bunun için vaktimiz yok," diye hırlıyor Scythe.

"O haklı," diyor Ben Amca, benden uzaklaşarak.

Ama bunun için zamanım var. Soluduğum havayla bilmem *gerekiyor*. Sesim şiddetli bir tıslamaya dönüşüyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

Ben Amca titrek bir nefes alarak yutkunuyor. "Charlotte birkaç ay önce ağzından kaçırdı."

Elbette Charlotte Teyze başından beri biliyordu. O da en az babam kadar suçluydu. Öfke damarlarımda yükseliyor ve hislerimi acı verici bir şekilde keskinleştiriyor.

"Geçmemize izin ve kimseye söylemeyin," diyorum sessizce.

Ben Amca'nın gözleri arkamdaki üç korkunç erkeğe kayıyor, zihni değerlendiriyor. Ölümçül derecede ciddi olduğumuzu görüyor. Bu gece insanlar ölebilir. Ben Amca her zaman bu dünya için fazla nazik olmuştur. Bu yüzden bizi gitmeye ikna etmeye çalışmak yerine yüzümü iki eliyle tutuyor ve alnımdan öpüyor. "Eğer canlı çıkmak istiyorsan," dedi. "Yardıma ihtiyacın olacak. Ben dikkatlerini dağıtacağım-"

"Uh-uh!" Savage, Ben Amca'nın omzuna ağır bir el koyarak ve boynundaki kartı çıkararak, "Bizimle geliyorsun," dedi. "Bizimle geliyorsun." Eğlenen bir kıkırdamayla kimlik kartını kendi boynuna takıyor.

"Başının derde girmesini istemiyorum," diyorum hemen.

"Sorun değil canım," diyor Ben Amca sessizce. "En azından biraz yol almanıza yardımcı olabilirim."

"," Lyle. "Kalkanlar, Regina."

Ben Amca'nın kaşları havaya kalkıyor ve sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve onu önüme katarak bizi tekrar görünmezliğimle sarmalıyorum.

Lyle müdür yardımcısı sesiyle, "Telsizle onlara bir hata yaptığınızı söyleyin," diye emrediyor.

Ben Amca aceleyle yerine getiriyor, sonra bana bakıyor. Gülümsemeye çalışıyorum. "Yolu göster amca."

Bölüm 45

Savage

■ Naga Evi'nin içi yılan ve sürüngen kokuyor ve Ben bizi sarmal merdivenlerden aşağı indiren kapıyı açtığında daha da fazla kokuyor. Öyle bildiğimiz yılan kokusu gibi değil. Daha çok

Zehir. Daha çok-

Scythe grup sohbetinde *"Bu yılanla bir aldatmaca var,"* diyor.

Merdivenleri parmak uçlarında Aurelia'nın kararsızlığını hissediyorum, sanki çok sert adımlar atarsa babasının burada olduğunu fark edeceğinden endişeleniyor. Ama sesi kararlı. *"Half feather yangınının olduğu gece kaçmam için beni uyan Ben Amca'ydı. O her zaman benim ."*

Ben denen adamın arkasına bakarak onu değerlendiriyorum. Onu çok uzun zaman önce Half feather House'da iki kez görmüştüm ve tamamen aynı görünüyordu. Bana Muffin Man'i hatırlatıyor. Kısa ve yuvarlak, kırmızı yanaklı. Sadece bir şef şapkası ve önlüğüne ihtiyacı var ve ben onun iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Ve eğer Regina'mın , o zaman benim de amcam olur ve sanırım bu hoşuma gider çünkü hiç amcam olmadı. Akşam yemeğinde yediği ton balıklı makarna ve Dove vücut kokuyor. Yavrularının kokusunu da alıyorum.

Ama fırıncılar bile kötü insanlar olabilir.

Bu noktada yürüyüşünü değerlendirdim ve ellerine geldim. Yılan kralın bize yaptığı gibi parmaklarında kan büzüşmesi yok. Kendi ellerime bakıyorum ve sağdaki eksik işaret parmağı, başlangıçta bana sadece küçük bir sorun yaratmıştı

Unutup burnumu kaşımaya çalıştığımnda. Bazen kayıp şey yüzünden hayali seğirmeler .

Ama artık alıştım.

Merdivenler oldukça uzun, akademideki anima yurtlarındakinden bile daha fazla, ama burası daha temiz ve elektrik sarısı ışıkları var. Sanırım yılan evleri ejderha evleriyle aynı büyüye sahip değil. Xander'a söylemek için sabırsızlanıyorum.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda, tamamı gri tuğladan yapılmış düz bir alana geliyoruz. Beş kemer daha iyi aydınlatılmış koridorlara açılıyor. Hepsi aynı görünüyor, ama kemerlerin kenarları boyunca siyah yılan gibi işaretler var. Aurelia' onlara bakışına bakılırsa, sanırım onları okuyor. Milyonuncu kez, nasıl bu kadar akıllı bir Regina'ya sahip olduğumu merak ediyorum.

Lyle grup sohbetinde mutsuz *bir şekilde "Burası bir mezarlığa benziyor,"* diyor.

"*Cat-a-comb nedir?*" Lyle'ın saçını taramak için kullanacağı bir şey hayal ederek soruyorum.

"*Bir mahzen,*" diyor Aurelia, Ben Amca bizi bir kemerli geçitten geçirirken onu dikkatle izliyor. "*Eskiden insanların ölülerini toprağa gömmek yerine taş mezarlara gömdükleri bir yer.*"

"*Ürkütücü,*" diyorum. "*Evinizin altında bir yığın ölü insan olduğunu düşünün! Scythe'ın tüm hayaletleri korkutup gerekirdi.*"

"*Bence Lyle haklı,*" dedi Aurelia, omuzları sertleşerek.

"Bu taraftan," diyor Ben, en sağdaki kemerli geçidi göstererek. "Birçoğu aşağıya doğru birbirine bağlanıyor, ama bu bağlanmayan tek yol."

Scythe grup sohbetinde "*Bu bizim haritamızla örtüşüyor,*" diyor. Ben Amca ile bile, bu da ona *gerçekten* güvenmediği anlamına geliyor. Ben de en iyi bildiğim şeyi yapıyorum. Ben Amca'ya doğru yürüdüm, benden çok daha kısa olduğu için eğildim ve boynunu yüksek sesle kokladım.

Aurelia, "Vahşi," diye azarlıyor. "Bu çok kaba."

"Ben ona dokunmadım!" İtiraz ediyorum. "Ama doğru kokmuyor." Ton balıklı makarnayı kastetmiyorum.

Ben Amca benden bir adım uzaklaşıyor, korkmuş gözleri göğsümdeki kurt dövmesine bakıyor. Yanağında barkod ve seri numarası yok, bu da onun zehirli bir yılan olmadığı anlamına geliyor. "Bana dişlerini göster," .

Aurelia yine, "*Vahşi*," dedi. "Onu rahat bırakın."

Homurdanarak geri çekildim ve kardeşlerime dehşet içinde başımı salladım.

"Bak," diyor Ben Amca, kollarını tutuklanıyormuş gibi havaya kaldırarak, "seni bildiğim kadarıyla götüreceğim ve sonra istediğini yapabilirsin. Bir sonraki nöbet yakında devralacak. Eğer dönmezsem, alarm verilecektir."

Aurelia, Scythe'a *gören* gözlerle bakarak, "Elbette," dedi. "Teşekkür ederim."

Kemerli geçitten geçiyoruz, ben bütün zaman boyunca sürünge büyüler için kokluyorum. Aurelia muhtemelen bunun nasıl bir his olduğunu benden daha iyi biliyor, bu yüzden hiçbir şeyin dışarı fırlayıp bize saldırmaya çalışmadığından emin oluyorum. Ben Amca keskin bir dönüş yaparak daha az ışık alan bir odaya girdi. Aurelia da onu takip ediyor.

Burası daha büyük bir alan, zeminde çıplak ayaklarıma diğer taşlardan daha yumuşak gelen siyah taşlar var. Belden aşağısı yılan kuyruklu iki kadın heykeli var, ellerini 'dur' der gibi uzatmışlar. Onların ötesindeki oda karanlık.

Ben de buranın kokusundan hoşlanmıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Aurelia, Indiana Jones gibi heykellere hayretle bakmak için ilerliyor.

Lyle içeri giren son kişi. Bir klik sesi duyuldu.

Herkes donar.

"Kimse kımıldamasın," diye homurdanıyor Scythe.

Ama tıklamayı yapan pençelerim değildi. Ben Amca'ya saldırdım ve gömleğini yırttım. Düğmeler her yöne uçuştı.

"Biliyordum!" Sağ memesinin üzerindeki kıvrımlı siyah lekeyi işaret ederek söylüyorum.

Aurelia'nın yüzü dehşet içinde soluyor ve ondan bir adım uzaklaşıyor.

"Lyle, hareket etme!" Scythe sert bir şekilde emrediyor.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor Ben, omuzları titriyor. "Çok üzgünüm, Lia. Başka seçeneğim yoktu."

Aurelia

"D Onu öldürmeyin," dedim hemen arkadaşlarıma. İlk hangisinin deneyeceğini bilmiyordum. "Lütfen. Sadece yapmayın."

"Bunu hak ediyorum Aurelia," diyor Ben Amca, iki gözünden de yaşlar süzülerek. "Gerçekten hak ediyorum."

Solgun, açıkta duran göğsündeki sözleşmeyi çabucak çözdüm. Eğer yardım için ona gelirim, beni esir almak için en yakın yılan tuzağına götürmek zorunda kalacaktı. Babamın Charlotte Teyze'nin evi de dahil olmak üzere her yerde böyle bir sürü tuzağı olmalı. Gerçekten her şeyi düşünmüştü ve eğer yardım isteyeceğim biri varsa, bunun Ben Amca olacağını biliyordu.

Bana bu kadar nazik davranarak kendini hedef haline getirmişti.

"Başka seçeneğin yoktu," diyorum usulca, gömleğini göğsünün üzerinden geri çekerek. "Şu anda yapabileceğin en iyi şey geri dönmek ve alarm vermemek. Bunu yapabilir misin?"

Ben Amca başını sallar, alnında boncuk boncuk terler belirir.

Vahşi vahşice hırlıyor.

"Yılan sözleşmesinde başka bir talimat yok," diyorum sakince. "Başka bir şey yapmak zorunda değil, bu yüzden gitmesine izin verebiliriz." Terleyen Ben Amca'ya dönüyorum. Babamın bu karanlık işinde gerçekten boyunu aşan en iyi akrabama. "Yavaşça gidin. Kaçma, yoksa ölürsün," diye öğüt veriyorum, Savage'ın etrafındaki saf şiddete dikkat çekerek.

Ben Amca başını salladı, yavaşça geldiğimiz yöne doğru ilerledi. "Taşın üzerindeki yılan lanetini çözün." Lyle'in sağ tarafındaki taşla başıyla işaret etti.

Spor ayakkabılarını giy. "Dikkatli ol, tatlım. İşaretleri oku. Dışarı çıkarsan sana bir yol açmaya çalışacağım."

Köşeyi dönerken seçtiği ifadeyi görmezden gelmeyi seçiyorum ve çarpan ayaklarının sesi kaybolduğunda dikkatimi Lyle'in ayağına veriyorum. Scythe ve Eugene odayı başka tehlikelere karşı incelerken Savage beni yakından takip ediyor.

"Şansımıza, aslında böyle bir numara duymuştum," diyorum, gri karoyu incelemek için çömelirken. "Rosalina bana Hindistan ve Güney Amerika'daki eski Naga tapınaklarında sahip oldukları korumaları anlatırdı. Büyük büyükbabam da bunu taklit çalışmış olmalı."

"Geri alabilir misin meleğim?" Lyle sessizce sorar.

Taş çıplak gözle görülemiyor, bu yüzden gözlerimi kartal versiyonuna kaydırıyorum. Taş yeni bir odakla keskinleşiyor ve parıltılı, onlarca yıllık harfler beliriyor. Talimatların kanla yazılmış olması gerektiğine karar veriyorum, çünkü kırmızı oksitlenmiş kahverengi renkte. Yılan büyüleri bir yılan kanı sözleşmesi gibi işler; bir anlaşma yapılır, talimatlar, maddeler ve sonuçlar verilir. Bazı , bilgisayar kodlarıyla bezenmiş şiirler gibiler.

"Üstüne basarsa ne olur?" Savage burnu yerden bir santim uzakta, taşı nazikçe koklayarak soruyor.

"Bunun bir el yapımı patlayıcı gibi olduğunu hayal ediyorum," diyor Lyle dalgın dalgın. "Adımımı atar atmaz-"

"Boom!" Savage kıkırdar.

Ama babam ölmemi istemiyor.

Kayaların kayalara sürtünme sesi odanın içinde yankılanıyor ve başımızı kaldırıp kaynağını aramamıza neden oluyor.

"Bum değil," diyor Scythe. "Bak."

Tavan seviyesinin hemen altında tüm odayı kaplayan kalın bir çıkıntıyı işaret ediyor. Öfkeyle ağzını açmış bir kobra Lyle'a doğru yönelmiş. Taştan boğazının içi boş.

"Patlama değil," diye kabul ediyorum, tekrar yılan büyüüne bakarak. "Görünüşe göre sana zehir fırlatacaklar."

Beni etkisiz hale getirmeye yeter ama başkasını öldürür.

Çocukluğumdan beri bu işaretleri nasıl okuyacağımı öğrenmiştim, kağıt ve kalemle yazılmış küçük bulmacalar. Bir tanesini iyi inşa edebilirdim.

ama bu kadar karmaşık bir olayı çözmek? Bu farklı bir hikaye. Uzun talimatların arasına sıkıştırılmış altı aynı satır var-

Kaya bir kez daha kayaya sürtünüyor ve Eugene'i havada, bize doğru dönen ikinci bir yılanın yanında çırpınırken görmek için dönüyorum. Kartal gözlerim çıkıntıyı tararken, bize doğru dönme potansiyeli olan dört bloğun daha varlığını işaret eden taştaki ince çizgileri ararken içimden bir endişe mızrağı fırlıyor.

Altı yılan.

Ve altıncı yılan döndüğünde muhtemelen atış mekanizmasını tetikleyecekti.

"Bir dakikalık aralıklarla dönüyorlar," diyor Lyle sessizce. "Hareket etmemeyi seçenlere karşı bir önlem. Her iki durumda da yaralanırsın."

Dört dakika kaldı ve geri sayım devam ediyor.

"Herkes sessiz olsun!" Şak diye söyledim. Lyle'in önüne oturdum, bacak bacak üstüne ve büyüyü anlamlandırmak için hemen eğildim.

Yani dönen yılanlar büyüdeki altı aynı talimatı açıklıyor. İlki tetikleyici, son satır ise zehir ya da bir tür zehir olduğunu tahmin ettiğim şeyi ateşleme talimatı.

Tırnağımı çekiyorum ve ilk yılanın hareketini tetiklemek için talimatı kazımaya çalışıyorum. Ancak kan çoktan taşın içine sızmış ve tırnağım işaretlerde bir çentik bile açmıyor.

Silme işlemi işe

yaramayacak. "Siktir," diye

mırıldandım.

Lyle'gücü tehlikeli bir şekilde etrafını sarıyor.

"Lyle telekinezisini kullanarak taşı aşağı itip üzerinden atlayamaz mı?" Savage sorar.

"Dürüst olmak gerekirse, ben olsam riske atmazdım," diye cevap veriyorum hemen. "Güç kesin olmalı."

"Savage, gel beni yukarı çek," diyor Scythe, dördüncü yılanın her an ortaya çıkabileceği duvara doğru adım atarak. "Onlara bir göz atmak istiyorum."

Eugene bir uyarı viyaklaması yaparken ve beş saniye sonra kaya tekrar gıcırdarken ne yaptıklarına bakmaya bile zahmet etmiyorum.

Yani büyüünün satırlarını silemem ama Ben Amca bunun mümkün olduğunu düşünüyordu. Büyük büyükbabam muhtemelen birinin kazara patlatması ihtimaline karşı bazı önlemler almıştı, değil mi?

"Ya onları koparırsak?" Scythe omuzlarına çıkmak için sırtına tırmanırken Savage homurdanıyor. "Lyle, onları çekip çıkarabilir misin?"

"Yapma!" Ağlıyorum. "Eğer büyü tetiklenir."

"Tam olarak ne olacağını söylüyor?" Scythe soruyor. "Burası zehir gibi kokuyor."

Büyünün son satırında göz kırpiyorum.

Dördüncü yılan yerine dönüyor, sesi kulaklarımı tırmalıyor.

"Bebeğim, seni seviyorum," diye homurdandı Savage, "ama acele ."

İki dakika. Bu lanet şeyi çözmek için iki dakikam kaldı.

"Büyünün son satırı," diyorum en sakın sesimle, "altısını da tetikleyeceğini ... Bu sembol 'kaos' ya da 'anarşi' anlamına geliyor."

Kayaların beşinci kez inlemesi havayı neredeyse ikiye böler.

"Siz üçünüz dışarı çıkmalısınız," diyor Lyle. "Angel, sen de."

Ben Amca'nın yılan kanı sözleşmesi zihnimin gözünde yüzüyor. Aceleyle sol elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kurt pençesine dönüştürmeye odaklanıyorum. Derimden siyah tüyler fışkırıyor ve tırnaklarım uzayıp keskinleşiyor. Daha düşünmeden sağ işaret parmağımın pedini kesip açıyorum

Kıpkırmızı bir boncuk damlıyor ve taşı işaretliyorum, son yılan için talimatın sonunda *dur/durdur* sembolünün dağınık bir versiyonunu yapıyorum.

Sembol taşın içine emilir ve büyüünün geri kalanıyla birlikte yerleşir.

bir rahatlama kapladı.

"Tabii ki kan istiyordu!" Ağlıyorum. "Ben !"

Ama Lyle ayağını oynatmıyor. yerine, Savage beni kollarına aldı ve benimle birlikte dışarı koştu. Eugene panik içinde yüksek sesle ciyaklıyordu.

bizimle birlikte kapıya doğru kaçıyor. Scythe ve Lyle'in hemen arkamızda olduğundan emin olmak için dönmeye çalışıyorum.

Altıncı yılan kıpırdamadan dururken Lyle ve Scythe'ın kapıya doğru atladığını görmek.

Gözümün kenarındaki bir hareket başımı kaldırmama neden olana kadar hepimiz rahat bir iç çekiyoruz.

Girişin üzerinde gizlenmiş yedinci bir yılan sessiz bir menteşeyle öne doğru atılırken bağırmama bile fırsat kalmıyor, ağzı açık, art arda antik oklar fırlatıyor.

Başından beri hileden şüphelenmeliydim.

Hepimiz daldık, Savage inişimi kendi vücuduyla yumuşatarak Lyle'in telekinezi hızla hareket eden iki nesneyi savuşturduğunu görmemi sağladı-

Ve bir ok Scythe'ı tam boynundan yakaladı.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Lyle ve Scythe bize doğru tökezlerken Savage bükülen formumu bırakıyor. Sıçrayıp Scythe'ı yakalıyorum, daha doğrusu ellerimi göğsüne koyduğumda duruyor. Boynundan çıkan eski moda tüylü darta uzanıyor.

"Seni iyileştirebilirim," diyorum elini durdurarak. "Bekle."

Ama arkamızdaki koridorda ayak sesleri var. Burada olduğumuzu biliyorlar.

Bölüm 47

Scythe

TBoynumdaki ok hemen sistemime zehir sızdırıyor. Ne tür bir yılan zehri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama Aurelia'nın büyük büyükbabası olduğunu düşünürsek oldukça iyi bir fikrim var. oraya koymuş. Yakıyor, keskin ve şiddetli, kalın kasın içine oturduğu yerde ve neyse ki şahdamarı çok yakın değil.

Aurelia beni iyileştirebileceğini söylediğinde gözleri kocaman ve paniklemişti. Ama arkamızdaki ayak sesleriyle ilgilenilmesi gerekiyor.

Savage ve Lyle'a "Öldürün onları" diye talimat verdim.

Başlarını sallayarak arkamdan koridora doğru ilerlediler. Büyük olasılıkla Ben, nöbet yerinde olmadığı konusunda inandırıcı bir yalan uyduramamıştı. Belli ki Aurelia'yı seviyor ve bundan kaçınabilseydi ona ihanet etmezdi. Öyle bile olsa, bu gece onu hayatta tutan tek şey Aurelia'nın onu idam etmeme isteğiydi.

Zehrin kalbime doğru hareket hızını yavaşlatmak için bilinçli olarak kalp atış hızımı düşürürken, Aurelia'nın boynuma ulaşmak için parmak uçlarında yükselmesini izliyorum. Ama ben ondan bir karış daha uzunum ve o darta ulaşamıyor.

İlkel bir içgüdüyle eğilip onu kucağıma alıyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor. Kendi içgüdüleriyle bacaklarını belime doluyor, elleri omuzlarıma geliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dartı çıkardı ve ağzını boynuma yapıştırdı. Tamamen istemsiz ve ahlaksız bir inilti çıkarıyorum. Aurelia'nın tenime değen dudakları kadife gibi yumuşak, ama uyguladığı baskı nefis bir şekilde sert ve kararlı. Ellerim kayıyor

Kıçını avuçlamak için etrafından dolanarak ona bir koltuk verdim ve çekirdeğini bana yakın tuttum.

Ne kadar iyi emdiğini biliyorum. *Beni* emmekten ne kadar hoşlandığını biliyorum ve burada bile, zehir hayatımı tehdit ederken, sadece dudaklarını, dilini, boynumdaki başparmaklarının hareketini düşünebiliyorum, sanki bana güven vermek için çiftleşme işaretimizi okşuyor. Gücü ağzından akıyor, derime sızıyor ve kaslara, damarlara nüfuz ediyor. Zehri nötralize ediyor ve beraberinde doğrudan sikime giden hoş bir his getiriyor. Gözlerim kapanıyor ve bir elimi duvara vurup kendimi düzeltmeden önce biraz sallanıyorum, bizi dik tutuyor. Kokusu karnımın alt kısmında nabız gibi atıyor, kalp atışları göğsüme çarpıyor.

Aurelia inliyor, bacakları kalçalarımın etrafında sıkılıyor ve onu kendime doğru sıkıştırıyorum.

"Gidelim," diyor Lyle, aniden adımlarını atarak geçip giderken arkasında hafif bir kan kokusu kalıyor.

"Bunu yutması ona zarar vermez mi?" Savage durup bize bakarak soruyor.

Aurelia zihnimize, "*Tüm zehirlere karşı bağışıklığım var,*" diyor.

"Tamam, peki... yürü ve em," diyor Savage, omzumu dürterek.

Kollarımı Aurelia'nın etrafında sıkıyorum ve yürümeye başlıyorum, dünyayı tekrar odak haline getirmek için sertçe göz kırpyorum. Aletim sertleşmiş ve geriliyor. Normal iş pantolonumun fermuarı olmadan, açıkça öyle.

"*Neredeyse bitti.*" Sesi zihnimde boğuklaşıyor.

Kardeşlerimi koridorda takip ederken içimi bir hayal kırıklığı acısı kaplıyor.

Zehrin tam olarak gittiği anı söyleyebilirim, ama Aurelia emmeyi bırakmıyor. Şimdi kanımın bir kısmını tüketiyor, tıpkı bir zamanlar benim onu tattığım gibi tadına bakıyor.

İçimdeki köpekbalığı çırpırsa da, beni ele geçirmek için yalvarsa da, beni akılsız yapmak ve bu taş duvara karşı taşaklarımızı ona boşaltmak için yalvarsa da, sessizce soruyorum, "*Şimdi de vampir mi oldun?*"

Boynumdaki vakumunu hafif bir patlamayla bırakıyor ve ona bakmak için döndüğümde, o mükemmel dudaklar ıslak, şişmiş ve parlak pembe. Bir rüya gibi. Kabusların şeyi.

Yavaşça, çok yavaşça onu yere indiriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, aniden dayanamayıp onu dudaklarından hafifçe öpüyorum.

Dönüp kardeşlerimin peşinden koşmaya başlamadan önce yanakları pembeleşiyor, gözlerim vücudunun gönülsüzce bıraktığım kısımlarının her hareketini takip ediyor.

Grubumuzun etrafına düşen görünmezlik kalkanı, sırtıma yerleşen sıcak bir battaniye gibi hissettiriyor. Bunu bu kadar zahmetsizce yapabilmesine hâlâ hayret ediyorum. Gerçek şu ki, babasının talimatıyla onun işini yapmak için yıllardır bunu yapıyordu.

Şimdi bu yeteneklerini tüm kurumuna karşı kullanıyor. Acaba bu onu kızdırıyor mu? Çünkü onları sadece kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda iyi de kullanıyor. Xander Aurelia'nın her zaman beceriksiz olduğunu düşünmüştür, ama gerçek şu ki, gücünü Vahşi Tanrıça'zarafetiyle kullanıyor. Bir süredir bunu kontrol altında tuttuğu açık ve daha da açık olan şey, bunun sürekli baskı altında olmaktan kaynaklandığı.

Savage ileriden, "*Bilimsel kokusunu alıyorum,*" diyor.

Eugene onun omzunda, minik gagasını kaldırmış, havayı kokluyor.

"*Bilimsel şeyler tam olarak nedir?*" Lyle soruyor. Kısa bir süre önce Savage'la birbirlerinden nefret etmeleri ne tuhaf.

"*Bilirsiniz, plastikler, ilaçlar ve laboratuvar önlükleri. El dezenfektanı. Kan.*"

"*İyi bahis,*" diyor Aurelia. "*Ne ?*"

Sağda aşağı inen bir merdiven ve solda bir koridorun bulunduğu bir alana geldik.

Savage başka bir şey söylemeden merdivenlerden iner.

Hiçbirimiz bundan hoşlanmadık. Ne kadar aşağı inersek, kendimizi ve Athena Boneweaver'ı geri çıkarmak o kadar zor olacak.

Lyle onu geçmeme izin veriyor, böylece planladığımız gibi bir kez daha arkadan geliyor ve zehir olup olmadığını kontrol etmek istercesine beni kokluyor. Zehirli maddeyi bulamayınca aurasında bir memnuniyet havası belirliyor.

İleriden alçak sesler duyduğumuzda bu merdiven setinin yarısına gelmiştik. Aurelia'nın koku kalkanı olsa bile, yılan kokusu tüm bu zaman boyunca yoğundu, bu yüzden orada olduğunu biliyorduk

burada insanlar vardı, kendilerine verilen hain görevlerini yerine getiriyorlardı.

Çünkü karanlıkta saklanması gereken bir canavarın evinde hiçbir zaman iyi bir şey olmamıştır ve bu yılanlar dikkatlidir.

Naga malikânesini gözetlediğimiz sırada, içeri girip çıkan çalışanları tespit etmemiz aylar sürmüştü. Marduk ve ben Mace'in adamlarının uzun süreler boyunca burada yaşadığını fark ettik. Siyah minibüslerle gelip gidiyorlardı, bir ila altı hafta arasında değişen dönüşümlü bir listede aynı personel. Bu bana Mace'in paranoyak olduğunu gösterdi. İnsanların onu izleme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyor ve bu yüzden personelinin hareketlerini öngörülemez kılıyor.

Bu nedenle, personel çalışma alanlarıyla karşılaşmayı bekliyorduk.

Merdivenin sonuna geldiğimizde Savage bizi uyarıyor ve duvarları camdan yapılmış geniş, iyi aydınlatılmış bir koridorda ilerliyoruz.

Cam, böylece evin efendisi yastıklı hücrelerde tutulan mahkumları gözlemleyebiliyor. Aurelia sert adımlarla önümde yürüyor, babasının bütün çocukluğu boyunca evinin altında mahkumlar tuttuğunu fark edince başı sağa sola dönüyor. İlk beş hücrede bir deri bir kemik kalmış, cılız yüzlü, her sınıftan kadın ve erkek var ve hepsi de ölüm kokuyor. Ama tuzlu su kokusu Aurelia'nın koku kalkanını delip burnuma çok geç ulaşıyor, bu yüzden oraya gelmeden önce hiçbir uyarı almıyoruz.

Son hücrede bir akvaryum var, aslında sudan yapılmış bir hücre. On metreye on metre ve yüzen tek bir köpekbalığı değiştirici. Derisindeki belli belirsiz işaretlere bakılırsa bir kaplan köpekbalığı. Koyu gri ve hastalıklı siyah lekelerden oluşan aurasına bakılırsa, bir süredir buradaymış. Yanlarını ve yüzgeçlerini saran yara izlerine ve taze yaralara bakılırsa, onu test ediyorlarmış. Mide bulantısı içime doluyor ve etrafımdaki kalabalık aniden iğrenç ilahilerini kükrüyor. Kendimi kontrol etmeden önce ellerim kulaklarıma gidiyor ve nefes alıyorum, nefes alıyorum, nefes alıyorum.

Benim adım Scythe Kharkorous. Ben gerçeğim. Benim kardeşim Savage Fengari, benim kardeşim Xander Drakos. Kardeşim Lyle Pardalia. Ben gerçeğim. Hayaletler değil. Ben gerçeğim. Onlar değil.

Aurelia azalan gürültünün üzerinde, "Onu dışarı çıkarmalıyız," diyor.

O bana yakın konuşana kadar hepimizin bu pencerenin dışında durduğumuzu fark etmiyorum. Savage bana ihtiyatla bakıyor ama endişelendiğim o değil. Regina'ma bakarken göğsümden yayılan ani minnettarlık hissi, gözleri kaplan köpekbalığına bakıyor, o okyanus mavilerinin içinde hüznün ve şefkatten başka bir şey yok.

Yanağına uzanıp hafifçe fırçalıyorum. "Hadi gidelim buradan."

"Ama-"

Parmaklarımı çenesinin altına koyarak onu bana bakmaya zorluyorum. Bunun gibi canavarlara yardım edemeyeceğimizi görmesi için. "Gitmemiz gerek Aurelia."

Zamanın tükenmekte olduğunu anlamış gibi görünüyor ve ilerlemeye devam etmeden önce kendini sakinleştirmek için nefes alıyor. Bir dizi sürgülü kapıdan geçmek için Ben'in kaydırmalı kartını kullanmak zorundayız, ancak kaydırma ikinci sette çalışmıyor.

"Görünüşe göre bu iş Benjamin'in boyunu aşıyor," diye mırıldanıyor Lyle, biz çelik kapıyı açması için ona yol açarken. Kendi tendonları ve telekinezisi -ve Aurelia'nınki, her ne kadar sinirlendiğinde telekinezisinde daha iyi olduğunu kabul etmese de- sayesinde kapılar kırık pencere kepenkleri gibi sarkarak açılıyor.

Kapıyı zorladığımızda herhangi bir alarm çaldıysa bile sessizdi ve alçak tavanlı taş bir koridordan geçip gece için kapatıldığı belli olan bir alana çıktık. Havada yoğun bir barut kokusu var ve büyük kilitli kapılar bana buranın Mace'in kendi mamul silah zulasını tuttuğu yer olduğunu söylüyor.

Aurelia titriyor, belki de neredeyse hepimizin bu tür silahlara yenik düştüğü geceyi hatırlıyor.

Minnie'ye ailesinin başına sessiz bir koruma koyarak hayatımızı kurtardığı için teşekkür etmiştim. Her iki kaplan da bankacı ve bu yüzden Clawsonlar tarafından büyük risk altında.

Bir sonraki sürgülü kapıyı zorlayarak açtık ama durduk - çünkü gerçekten de sessiz bir alarmı tetiklediğimiz ortaya çıktı.

Bölüm 48

Lyle

A İkinci metal kapıyı açtığımda karanlık bir varlık havaya saldırıyor; yırtıcı, efsanevi derecede güçlü ve vahşi.

Biri gülüyor ve bu tamamen çılgın, zehirli bir ses. Havayı, kulaklarımı ve zihnimi dolduruyor.

Ne olduğunu hemen anladım. Savage ve Scythe da öyle. Regina'mı koruma içgüdüm devreye giriyor ve alçak sesle hırlayarak beni uyarıyor.

"Eugene!" Savage anons ediyor. "Senin zamanın geldi."

Küçük horoz başını arkaya yatırır, derin bir nefes alır ve karanlığın içine *dalar*. Gölgeler bir anlığına kekeliyor.

Arkamı dönüyorum, reginamı belimden kavırıyorum ve doğrudan yanından geçiyorum.

Kardeşlerim hemen arkamdan takip ediyor, Savage Eugene'i kolunun altında bir rugby topu gibi sıkıca tutarken o bir kez daha ötüyor.

Kollarımın arasında yatan Regina bir elini kulağına götürüyor, kartal gözleri karanlığı seçerken yüzüne derin bir endişe kazınmış. "Koşabilirim!" diye itiraz ediyor.

"Hayır, yapamazsın," diyorum hemen, ona daha sıkı sarılarak ve ne demek istediğimi anlaması için dua ederek.

"Nereye gidiyoruz?" diye oflayıp , boynuma sarılıyor.

Bu taş koridorda her yer karanlık, ışıkların kasıtlı olarak şüphe yok, bu yüzden düşmediğimizden emin olmak için tek başıma içgüdülerime güveniyorum.

Bir yerlerde bir tuzağa.

"Koku kalkanı kapalı, Lia!" Savage çağırıyor. "Burnumuza ihtiyacımız var!"

Hava biraz serinlediğinde onu çıkardığını anlıyorum. Arkamızdaki karanlık daha gerilerden titreşiyor ama hâlâ peşimizde. Ben köşeyi dönerken Eugene üçüncü kez ötüyor, ayak kabırlarım biraz kayıyor.

"Eugene yerimizi işaretliyor," diye omzumun üzerinden homurdandım. "Onu kaybetmemiz gerek."

"Başka seçeneğimiz yok!" Savage, Eugene'i başından öperek sesleniyor. "Git, git, git!" diye ısrar ediyor.

Eugene başını arkaya yatırır ve dördüncü kez ötmeye başlar.

Scythe zihnimizin içinde *"Aklımın yarısı geri dönüp bununla savaşmak istiyor,"* diyor.

"Yapamayacağımızı biliyorsun," diye karşılık veriyorum hemen. Aurelia, *"Belki ben yapabilirim-"*

"Hayır!" diye üçümüz de hep bir ağızdan bağıyoruz.

Vücudu benimkine karşı sıcak ve kartal gözlerini ötesindeki gölgelere dikerken mutlu olmadığını biliyorum. "Bildiğimiz kadarıyla burası bir labirent olabilir."

"İşte bu tam bu!" Sola daldım. Ve herif bizi tam içine çekti.

"Atla!" Aurelia çığlık atıyor.

Bunu tam zamanında başarıyorum, son saniyede devrilmiş sivri uçların metalik parıltısını görüyorum.

"Şerefsiz!" O ve Scythe telekinezi gücümle havada süzülürken Savage haykırıyor.

"ederim," diye karşılık veriyorum.

"İhtiyacım yoktu!" Savage büyük ve gereksiz bir tavırla karşılık verir.

Muhtemelen bilmiyordu ama emin olmak daha iyiydi. Aurelia dalgınca boynumu okşuyor ve ben de onun boynuna sarılma isteğimden vazgeçiyorum. Karanlığa doğru koşmak muhtemelen yaptığım en aptalca şeydi, ama Eugene'in gıkılları arasında arkamızdaki kaynayan, zehirli karanlık açık bir takipte ilerliyor.

"İleride ters giden bir şeyler var," diyor Scythe. *"."*

Önerdiği gibi yapıyorum, duyularım herhangi bir anormalliğe karşı tetikte.

O karanlık, çılgın kıkırdama duvarlarda yankılanıyor, görünüşe göre her yönden geliyor. O noktada bir yol ayırımına geliyorum.

"Sola!" Aurelia ağlıyor.

"Hayır, sağ!" Scythe sesleniyor.

Ama virajdan sola doğru çok hızlı dönüyorum, koşar adımlarla ilerliyorum. Artık geri dönüş yok.

"Siktir!" "Scythe, kalbini sıkamaz mısın-" diyor Savage, karanlık peşimize düşerken.

Scythe sesleniyor, "Lyle, izle-"

Altımdaki taş yol veriyor ve bir sonraki taşa doğru sıçrarken kükrüyorum. Ama o da düşüyor ve altındaki ani açık karanlıkta kayboluyor.

Aurelia ve ben düşüyoruz. Telekinezimi tam zamanında altımıza alıyorum, Savage ve Scythe arkamda ayaklarını kaybederken onları yakalıyorum.

Ama gölge üstümüzde, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir şekilde gülüyor. Bizi takip ediyor, bastırıyor.

Aşağı inmekten başka şansım yok.

"Her şey yolunda!" Aurelia ağlıyor. "Aşağıda başka bir kat daha var!"

Bu benim için yeterli bir izin, bu yüzden bizi yaklaşık yirmi metre aşağıya gönderiyorum. Aurelia'nın çığlıkları, ayaklarım taşa çarpana kadar etrafımızda yankılanıyor. Sağa sola bakmadan önce çömelerek hızımı emiyorum ve sağın herhangi bir yön kadar iyi olduğuna karar veriyorum. Savage ve Scythe'ı yeni zeminden iki metre uzağa bırakıyorum ve homurdanarak ayaklarının üzerine düşüyorlar.

Az önce indiğimiz açık alanın yerini alçak bir taş tavan alıyor ve kıkırdayan deli adam hâlâ peşimizde.

Eugene'in ötüşü bu kez boğuktur ve kekeleyerek vıraklar.

"Manuka balı getirmem gerektiğini biliyordum!" Savage öfkeyle söylüyor. "Keşke bir horoza dönüşebilseydin, Lia!"

"Ben o tür bir Boneweaver değilim!" Aurelia karşılık verir. "Neden ister misin?"

Savage derin ve anlamlı bir nefes alırken Scythe "Yapma," diye uyarıyor. "Bunu durdurmamız gerek!" Öfkeyle ağlıyorum.

"Bir erkek gibi yüzleş bizimle!" Savage omzunun üzerinden kükrer. "Ve bunun nasıl sonuçlanacağını görelim!"

"Tik, tak. Tik, tak," uğursuz bir ses yankılanıyor. "Zaman tükeniyor."

Ayrılan bir yola geldiğimizde Aurelia kollarımda kaskatı kesiliyor. "Sola!" Scythe bağılıyor.

Köpekbalığının içgüdülerine uyup insan bacaklarımı daha ileri itiyorum, vücudum ise yer değiştirmemi ve tehditle başa çıkmamı istiyor. Tam bunu yapmaya değebileceğini düşünürken, ileride iki eski ahşap kapı beliriyor.

Kapılar.

Koşarak aralarından geçip kardeşlerime sesleniyorum ve arkamı dönüyorum. Savage, Eugene'le birlikte koşuyor ve Scythe içeri girdiğinde, ben kayarak dururken kapıları arkasından çarparak kapatıyor. Aurelia kollarımdan fırlıyor ve ben de kapıya telekinetik direnç kazandırmak için ellerimi açıyorum.

Ahşap şiddetle sarsılmadan önce titriyor. Menteşeler gıcırıyor ve güçlü saldırıya karşı gücümü sabit tutarak homurdanıyorum.

Ahşap kapı eğildikçe tıkırtılar havayı dolduruyor, daha yüksek ve daha yüksek sesle. Gücüm avuçlarımda geriliyor, karşıt güçler itiyor, itiyor, daha da zorluyor.

Benim maçım. O çok iyi olabilir-

Kapı titriyor, ortasında uzun bir çatlak beliriyor. Telekinezim dayanabilir ama eski kapı dayanmaz.

Ve sonra Aurelia, gerçekten canına tak etmiş bir kadının tüm öfkesiyle bağılıyor. "**DUR!**"

Tıkırtı aniden ve kesin olarak kesilir.

Hepimiz kapıya bakıyoruz. Sessizlik tenime baskı yapıyor ve kapı hareketsiz kalıyor. Nefeslerimizi tutarken bir dakika geçiyor.

Sonunda Savage iç çeker ve titreyen bir Eugene ile yere yığılır.

Aurelia elini yine kulağına bastırıyor -hayır, kulağına değil, fark ediyorum, boynunun yan tarafına. Terliyor, gözle görülür biçimde sarsılmış, yere sertçe göz kırpmıyor.

"Angel," diyorum, ona doğru uzanarak.

"Hayır." Erişim alanımdan uzaklaşıyor ve keskin bir acı ilkel çekirdeğimi delip geçiyor.

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Arkasını dönüyor, uçümüzden uzağa bakıyor, elleri kalçalarında, zor nefes alıyor. *Sorun değil*, diyorum canavarıma, *sadece bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var*.

Bir sonra Savage, "Regina," diye fısıldadı.

Aurelia onun yerine, "Eugene," der.

Kuş hemen ona doğru uçuyor ve onu kollarının arasına alıyor, göğsüne yakın tutuyor, başını eğiyor. Kıskançlık içimi parçalıyor ve nefesimi tutarken gözlerimi kapatıyorum, kuduz aslanımı burayı bir etmemesi için ikna etmeye odaklanmaya çalışıyorum. Aurelia, Eugene'e duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

"Şimdi ne tarafa?" Savage alnını silerek mırıldanıyor. "Muhtemelen bizi tamamen yanlış yöne götürdü."

Aurelia

"A iyi misin?" Eugene'e sordum.

Gözlüklerinin arkasından bana göz kırpmıyor, hala titriyor. adrenalin ve dehşet. Boynunun ön tarafını okşuyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve iyileştirici gücümü boğazına gönderiyorum. Bu gece bizi kurtarmak için sürekli öttüğü için boğazını acıttı. Savage'ın onu neden getirdiğini anlıyorum ama yine de *böyle* bir gücü zapt etmesini beklemek zavallı yaratığa haksızlık. Şu anda düşünmek istemediğim birçok nedenden dolayı midem bulanıyor.

Bizi kovalayan o şey. Bizi *öldürmeye* çalıştı. Lyle, Savage ve Scythe'ın kendilerini kurtarmak için değil, *beni* kurtarmak için ondan kaçtıkları gerçeği. Sanırım biliyordum, hep biliyordum-

Hiçbir önemi yok. Hiçbir önemi yok çünkü tüm bunlar şu anda annemin tutulduğu yeraltı sisteminin bilinmeyen bir bölümünde olduğumuz anlamına geliyor.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. Zor olacağını biliyordum. Ama *bu kadar* zor mu? Burada bizi neyin beklediğini asla hayal edemezdim.

Anne, seni hangi cehennemde tutuyor?

Gözlerimi kapatıyorum, Eugene'in yavaşlayan kalbinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Nefes alış verişimi sakinleştiriyor, sinirlerimi ve zavallı kanayan kalbimi ortalıyor. Sadece dinlerken boynumdaki aralıksız yanma bile kayboluyor. Burası benim evimdi. Bir zamanlar huzur bulduğum yer. Onunla ilgili sadece birkaç anım var. Ama burada birlikte güldüğümüzü biliyorum.

birlikte pişirdik, birlikte yedik. Saçımı örerdı. Bana üç tekerlekli bisiklet sürmeyi öğretti.

Kalbimde eski ve yorgun bir şeyler kıpırđıyor. Annemin yüzü, sessiz enerjisi, Boneweaver gücü ve onun etrafında kıpırdanışı. Bir sır gibi tenine yakın tutulurdu ama hep oradaydı. Bu kimsenin bizden alabileceğı bir şey değıl.

İçimde bir şey alevleniyor, ateş gibi ama *canlı*. Gözlerimi açtığımda, tozlu havada parıldayan bir iplik beliriyor - silik ama orada. Gerçek ve canlı. Koridorun ötesindeki gölgelere doğru uzanıyor.

Anka kuşları sadece eşler arasındaki bağları görmez. Ve bir çocuğun annesine olan bağından daha kutsal ne olabilir?

"Anne," diye huşu içinde nefes alıyorum.

O altın ipliğı cankurtaran halatı gibi takip ederek ilerliyorum.

Arkadaşlarım beni çağırıyor ama ben bu yolda sıkışıp kaldım. Beni ona götüreceğ olan yolda.

Bölüm 50

Savage

M Regina ele geçirilmiş bir kadın gibi hızla ilerliyor. Ayağa fırlayıp onun ve Eugene'in peşinden gidiyorum. Elimi uzattığımda Scythe beni *"Onu rahatsız etmeyin,"* diye uyarıyor.

"Bağa yakalandı."

Nefesim kesiliyor, elimi bırakıyorum ve çıtır prensesimin o kadar güçlü bir kokuya kapıldığını fark ediyorum ki gözlerini kırpmıyor, göremediğim bir şeyi kararlılıkla takip ederken zar zor nefes alıyor.

Eğer Regina'm bir ava çıkmışsa, bunu kesintisiz yapmasını sağlamak benim tek görevimdir.

Önümdeki yolu düşman izleri için koklayarak sinsice ilerliyorum. Scythe Aurelia'nın diğer tarafına geçiyor ve Lyle yine arkayı alıyor.

Öcümüzü oraya koşarak gönderdiği için onunla gurur duyuyorum. O kocaman bir pislik ve eğer bu konuda bir şey söylersem, yaptıklarının bedelini ödeyecek.

Kan kardeşime, *"Bir şeye odaklandığında sana benziyor,"* diyorum.

Scythe bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor, gözleri Regina'nın vücudunun arkasında dolaşmaya devam ediyor.

Yüksek sesle itiraf etmek istese de istemese de, ona aşık olduğunu söyleyebilirim. Gözleri bir ağ gibi onu içine çekiyor, onu yakınında tutmak istiyor.

"Gülümsemeyi kes," diyor Scythe bana bakmadan.

"Odaklan." *"Odaklandım."* Gülümserken odaklanabiliyorum.

Regina'mın minik ayakları taş koridorlarda hızlıca ilerliyor, köşelerde ve kavşaklarda tereddüt bile etmiyor. Eugene onun kollarına yerleşti, gerçi bu kadar yakın olduğu için onu ondan koparıp yemek istiyorum. Ama görünüşe göre onu orada istiyor.

Grup sohbetine "İleride *canavarlar* var," diyorum.

"*Kalkanı kullanamayız,*" diyor Scythe. "*Bu muhtemelen onun bağı görmesini engelleyecektir.*"

Ama Aurelia o *kadar* derin bir trans halinde değil çünkü "Ben " diyor.

Kaşlarım mutlulukla havaya kalkıyor ve önce Scythe'a, sonra da omzumun üzerinden ona aç gözlerle bakan Lyle'a sırtıyorum. Regina'mız. Sürümüzün lideri. Hayatımın aşkı.

Taş zemin birdenbire akademinin tıbbi bölümündeki modern plastik malzemeye dönüşürken içim kıpır kıpır oluyor. Işık sıcak sarıdan soğuk mavimsi beyaza dönüşüyor ve uzaklarda makineler ötüyor ve insanlar konuşuyor. Aurelia elini kaldırıyor, bizi durdurmak için değil, görünmezlik kalkanının tekrar açılacağını söylemek için. Köşeyi dönüp hastane koğuşuna benzeyen bir yere girmemiz için tam zamanında.

Üzerinde 'resepsiyon' yazan bir masa ve hamile kadınlar ile yavrularının resimleri var. Odalara açılan bir sürü kapı var ama hepsi boş. Her yer ölü ve burnum bana uzun zamandır böyle olduğunu söylüyor.

"*Eski bir doğumevi,*" diyor Lyle ilgiyle. "*Sanırım Mace, sarayının yavrularının açıkta kalmasını istemedi.*"

Bu mantıklı. Paranoyak herifin teki. Ama şimdi boş, VIP hastası için temizlendi. Burada yapayalnız ve bu beni o kadar üzüyor ki sızlanmak istiyorum.

Aurelia bundan etkilenmiş gibi görünmüyor çünkü kalkanımızı tekrar bıraktı ve hedefine odaklanıyor. Bip sesi gittikçe yükselene kadar bizi koridorlarda dolaştırıyor.

Bir dizi çift kapının önüne geliyoruz. Aurelia kenara çekiliyor ve kapılar çatırdayarak dışarı düşene kadar Lyle terliyor. Düşüşlerini yumuşatıyor ama mavi önlükler giymiş iki kartal animası, beklenmedik varlığımızı gördüklerinde gözleri kocaman açılarak oldukları yerde durmadan önce değil.

Aurelia'nın eli onları yerinde tutmak için telepati yayıyor. Sürümüz bir birim olarak ilerlerken korkuları havayı kokutuyor.

"Annem elinizde," diye tıslıyor Regina'm onlara, tüylerimi ürperten korkunç bir öfkeyle.

Eugene'i yere bırakırken heyecandan damarlarım sulanıyor.

Bölüm 51

Aurelia

T Acı veren şey, bu iki tıp kartalını da tanımış olmam. Liseden sonra şifa için uzaktan eğitim kursuna yazıldım, ama bu kursun uygulamalı kısımları da vardı.

değerlendirilmesi gerekiyordu. Hiçbir yere gitmeme izin verilmediği için, babam beni özel öğretmenlerle mesai saatleri dışındaki seanslara götürmesi için bir araba göndermişti. Sarışın, orta yaşlı Susan'la birçok değerlendirme ve soldaki kuzguni saçlı, yaşlı kadın Mina'yla da en az iki sınav yapmıştım.

Onlar deneyimli şifacılar, şifa kartallarının sahip olması gereken değerleri vaaz eden en iyi türden öğretmenlerdir: Rıza. Saygı. Şefkat.

Ve işte buradalar, annem üzerinde çalışıyorlar. Tüm bunlara ihanet ediyorlar.

İçgüdüsel olarak onları ölümüne sıkıştırmak istiyorum. Ama Susan'ın sesini kullanmaya çalıştığını fark ediyorum. Telekinetik tutuşumu hafifletiyorum.

"Aurelia," dedi kaşları birbirine çarparak. "Sizi beklemiyorduk."

Söyleyeceği şey bu mu?

"Demek beni hatırlıyorsun," diyorum karanlık bir sesle, yumruklarım o kadar sert sıkılmış ki tırnaklarım avuç içlerimi yakıyor.

"Tabii ki."

Mina terliyor, gözleri korkunç arkadaşlarımla arasında gidip geliyor. Korkmuş olmalı.

"Annemi incitiyorsun," diyorum sessizce. Dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim kaburgalarımın arkasında düzensiz bir şekilde atıyor. Bu kadınları parçalama dürtüm beni yenebilir.

Yüzü kızarıırken Susan'ın gözünden bir damla yaş süzülür. "Babanızın kadın sağlık personeline ihtiyacı vardı. Ailelerimizi tehdit etti."

"Bunun için zamanımız yok," diye mırıldanıyor Lyle.

Sol tarafımızdaki, ışıltılı ipliğin geçtiği kapıya işaret ediyorum. Yutkunarak, "Bizi içeri alın." diyorum.

Onu kurtaran tek şey aceleyle itaat etmesi oldu. Susan'ı bırakır bırakmaz kartını çıkarıp kapıya koşuyor ve plastiği siyah sensöre vuruyor. Kapılar sallanarak açılıyor ve ötesinde tek bir yatakta tek bir kişi yatıyor. İçeride bütün bir yoğun bakım ünitesinin makineleri yatıyor, ama kapılardan geçerken onları zar zor görüyorum.

Ayaklarımı zar zor hissediyorum. Havayı tenimde zar zor hissediyorum. Yatağın yanına geldiğimde bir parçam bedenimi tamamen terk ediyor.

Yataktaki entübe kadına baktığımda, kuzguni saçları karanlık bir kefen gibi üzerine serpilmişken istemsiz bir nefes alıyorum. Bacaklarım tutmadığında kendimi kurtarmaya bile çalışmıyorum, gözlerim sadece ona sabitleniyor. Benim güzel annem, on beş yaş büyük. Hatırladığımdan daha solgun ve küçük.

Ben muşambanın üzerine yığılmadan önce güçlü kollar beni yakalıyor ve kokusundan Scythe olduğunu anlıyorum.

Susan yatağa doğru ilerliyor ve çarşaflarla uğraşıyor. "Ne yapacaksın?" derken sesi boğuk çıkıyordu.

Tekrar ayağa kalkarken Scythe'ın kollarını tutarak nefes nefese kalıyorum. Lyle beni kurtarmaya geliyor ve Susan'ın yanına doğru ilerliyor. "Fiziksel durumu nedir? Kendi başına nefes alabiliyor mu?"

Susan boğazındaki entübasyon tüpüne bağlı solunum cihazını işaret ediyor. "Yaşam destek ünitesine bağlı. Kalbi kendi kendine atıyor ama on yılı aşkın bir süredir kendi kendine nefes almıyor. Hayatta kalması için onu iyileştiriyoruz ama bu makineler olmadan yaşayamaz."

Yeni bir yırtık kalbime saldırıyor ve yatağın kenarına tutunuyorum. Ağlamak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Öfke içimi parçalıyor, kanımda alev alev yanıyor.

"Ona sakinleştirici verdiniz mi?" Genellikle opiat analjezisi için kullanılan küçük serum makinesinin ekranında ne yazdığını görmeye çalışarak boğuluyorum.

Mina gözleri parlayan Savage'dan uzaklaşarak birden fazla panoda bulunan kapsamlı çizelgeleri işaret ediyor. "Artık ihtiyacımız yok. Tepki vermiyor."

"Acıya mı?" Göğsümü tutarak soruyorum. "Peki ya analjezi?"

Mina bana acı dolu bir bakış attı. "EEG'si yıllardır aktif değil. Tekrar kontrol ediyorum..."

Yani beyninde hiçbir faaliyet yok. Beyin lm gerçekleşti ve uzun da yle. Dizlerim tekrar bükülürken Scythe'ın beni hâlâ tutuyor olmasına şükrederek vahşi bir çığlığı bastırıyorum. Celeste'in anlattıklarından bunu tahmin etmiştik ama bunu duymak, *görmek* beni parçalara ayırıyor.

Kendine gel Aurelia. Onu dışarı çıkarmalıyız. Odaklan.

"Onu hemen götürüyoruz," diyorum kararlılıkla. zgrlğe. Huzura.

Susan'ın yüzü rahatlamış gibi buruşuyor. "Güzel. Bu çok iyi, Aurelia."

"Onun adını kullanma," diye hırladı Savage. "Yaptıklarından sonra olmaz."

"dilerim," diyor Mina, boğazındaki Vahşi Anne kolyesini tutarak. "Bunu yapmayı hiç istememiştik. İlaçların işe yaramaması için dua ettim. Her gece kralın onu bırakması için dua ettik. Başlarda ona yalvardık ama..." Başını sallıyor.

Yanaklarımı siliyorum, Mina'dan çizelgeyi alıp ilaçların ve tıbbi müdahalelerin uzun listesine göz . Her kan aldıklarında, organlarını her kontrol ettiklerinde hassasiyetle belgelenmişti. Odanın bir ultrason makinesi ve tanımadığım daha fazla ekipman var. Diğer tarafta ise evraklarla dolu büyük klasörlerin bulunduğu bir raf var.

On beş yıllık tıbbi izelgeler. Midem bulanıyor.

"Tedavilerin hiçbiri işe yaramadı mı?" Ben sordum. "Hiç doğum olmadı mı?"

Susan utanç içinde başını sallar. "Hiç denemedim. Her şeyi denediler. Embriyoların hiçbiri bir haftadan fazla dayanamadı."

En kötü düşmanım bile bir kaderi hak etmiyordu.

Scythe'a bakıyorum ve o da başını sallayarak isteksizce de olsa kollarını üzerimden çekiyor. Yatağın başına doğru yürürken ayaklarım sabit, öfke, korku ve utanç kanımı aydınlatıyor. Hastane önlüğünün içinde çok küçük ve kırılğan görünüyor ve onu hayatta tutan tüpler tam bir ihlal. Solunum tüpünün etrafındaki dudakları kurudu ve eline dokunduğumda serum hattı girdiğinde acı beni yeniden çarpıyor. Cihazı kapatıyorum ve Susan ve Mina makineleri kapatırken elinin etrafındaki bandı çözmeye başlıyorum. Mina bana yuvarlak bir yara bandı uzatıyor ve ben de sağ elindeki serumu çıkarıyorum. Derisinin pek çok kez delinmiş olmasından kaynaklanan pek çok iz var.

"Bağlantıyı kesmeye başlayın," diyorum onlara. "Bu konuda hızlı olun." Uzman bir verimlilikle beni mecbur bırakıyorlar.

Eğilip bir parmağımı yanağında gezdiriyorum ve onu zar zor sıcak bulduğumda kokluyorum. Solgun, mükemmel kulağına fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Sonra Susan'ın nefes almasını sağlayan makineyi kapatışını izliyorum. Yaşam desteğini.

Sadece eğitim videolarında görmüştüm ve kendi uygulama alanımın çok ötesindeydi ama hava yolunu yerinde tutan bandı çözdüm ve onu olabildiğince nazik ve hızlı bir şekilde ekstübe ettim. Korkunç bir süreç, dağınık ve gürültülü, ama Susan hiç sorgulamadan bana yol gösteriyor.

Dişlerimi sıkarak ve gözyaşlarımla savaşıarak talimatlarını dinliyorum. Ona bunu yaptırabilirdim ama onu bu yabancı, iğrenç nesnelerden kurtarmam gerekiyor. Babamın yaptıklarını telafi etmeliyim.

Annem kendi başına bir nefes alıyor, tıkırtılı ve zayıf, gerçek bir nefes bile sayılmaz. Ama kalbimin bir anlığına yerinden fırlamasına neden oluyor. Susan'la göz göze geliyorum ve o başını sallıyor. Annemin engellerden arınmış yüzüne tekrar bakıyorum.

Şu anda bile büyüleyici. Narin bir mükemmellik. Burnumuz aynı, gözlerimiz de aynı, gerçi onları bir daha göremeyeceğim. Ağzı benimkinden daha küçük, teni daha açık ve çok kilo vermiş. Ama o benim annem, kendi kadar gerçek. Sadece... hareketsiz.

Çabucak, kalan her hattı çıkarıyorlar. Beslenme için kalbinin hemen yanından geçen bir merkezi arter hattı var ve göğsündeki EKG noktalarını çıkarıyorum, artık makinede kalbinin bip sesini duyamayacağım için nefret ediyorum.

Arkadaşlarıma "dönün" diye emrediyorum.

Buna mecbur kalırlar ve Mina mesanesine giden kateteri çıkarır.

Annemin bedeni hareketsiz, cansız yatıyor. Ölmüş gibi görünüyor. Kulaklarımı zorluyorum ve kalp atışlarına odaklanıyorum. Hassaslar ama oradalar. Fazla zamanı kalmadı.

Ve bir daha hiç kimsenin onun vücuduna erişmesini istemiyorum.

"Onu yakmak istiyorum," diyorum sessizce. "Yakılması gerekiyor."

Lyle'in gözleri kararsız ama onun yerine Scythe cevap veriyor. "O henüz yakmak için senin değil Aurelia."

Öfkeyle etrafımda dönüyorum. "Bu ne cüret-"

Ama başını sallıyor ve yüzündeki ifade beni korkutuyor. "O sadece senin tarafından sevilmiyor. Ona önce veda etmesi gereken başka biri var."

Yaşadığım şoku atlatmam bir anımı alıyor. O demek istemiyor- O demek istemiyor-

Ama şimdi anneme anka kuşu gözleriyle bakıyorum ve titreşen bağları görebiliyorum: biri gri ve ölümle uykuda, *ikisi* hala göksel ışıkla parlıyor. İlki kuzeye uzanıyor, gölge ile bağlanmış. Ve ikincisi, saf ama kireçlenmiş gibi sert, doğuya uzanıyor. Sahile doğru.

Scythe'a başımı salladım.

Gözlerinde rahatlama parlıyor. Grup sohbetinde "*Xander burada,*" diyor ve aynı şekilde Susan ve Mina'ya da "Mace bunun için sizi öldürecek, eğer kan sözleşmeniz olmasa bile. Şimdi mi ölmek istersiniz, sonra mı?"

Farkına vararak birbirlerine bakıyorlar, sonra da bana. Şu anda kalbimde o kadar çok acı var ki, daha fazlası için yerim yok. Scythe'a bakınca, onlara bir iyilik teklif ettiğini fark ediyorum.

O zaman öfke kederle karışıyor. Bu kadınlar şimdi kendileri için bunu seçmek zorunda kalıyorlar.

İğrenç bir yanık en içteki varlığını yakıyor. İçimde hareket ediyor, vahşi ve hiddetli. Öfke için fısıldıyor. Ve adalet için.

"Kaçmalısın," diyorum, sesim kesik kesik. "Olabildiğince uzağa git."

Scythe kesin bir dille, "Onları bulacaktır," diyor.

"Dene," diyorum ikisinin de gözlerinin içine bakarak.

"*Dene.*" İkisi de başını sallıyor.

"Lyle?" Kendi annesini kurtarma şansına hiç sahip olmamış aslanıma dönüyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. "Onu benim için taşırmısın?"

İşin ciddiyetini ve ona güveni tamamen anladığından, gözleri heyecanla parıltıyor. "Elbette, Regina'm."

Battaniyesini dikkatlice tekrar üzerine örtüyorum ve Lyle'in onu nazıkçe kaldırışını izliyorum, yarısı telekinezisini yarısı da kaslarını kullanarak, böylece battaniyenin içinde koza gibi kalıyor. Lyle'in kollarında o kadar küçük görünüyor ki, Susan ve Mina etrafımızda koşuşturup eşyalarını toplarken bir an öylece bakakalıyorum.

Sonunda özgür olacak. Sonunda vücuduna daha fazla dehşet yaşatılmayacak. Uzanıp mürekkep gibi siyah saçlarını okşuyorum, tıpkı benimkiler gibi.

"Hazır başlamışken," diyor Savage kartallara, "çıkış ne tarafta?"

Kesinlikle geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz, bunu şokla fark ediyorum. Çok uzak ve orada yaşayan bir canavar var.

"Bir havalandırma sistemi var," diyor Susan endişeyle. "Eğer herkesi yukarı tırmandırabilir ya da havaya kaldırabilerseniz tabii. Dışarıdan gizlenmiş durumda, sadece kırıp geçmeniz gerekecek."

Bizi tavanda bir kanalı olan bir servis odasına götürdüler. Lyle ve Scythe kadar büyük canavarların geçebileceği kadar geniş.

"*Bunlar planlarda yoktu,*" diyor Scythe bize. "*Ama ben bunlarda bir yanlışlık sezmiyorum.*"

"*Sanırım prizi buldum,*" diyor Xander, sesi çok uzaklardan geliyor. Bir şey koparılmış gibi yüksek bir metalik gıcırta sesi duyulur. "*Önce Sav'ı yukarı gönderin.*"

"Her zaman kobay faresi," diyor Savage, ayağa fırlayıp kanalı sadece parmaklarıyla kavrayarak. "Hut, hut!"

Lyle, Savage'ı bir füze gibi havalandırmaya doğru fırlatır. Bir süre sonra, Savage olumlu bir şekilde bağıyor. Lyle iki kartalı ve Eugene'i gönderiyor, ardından da beni.

Zifiri karanlık ve o kadar tozlu ki iki kez hapşıyorum. Tedirgin hissetmeye başlamadan önce otuz metre ya da daha fazla yol kat ettim, ama tam o sırada taze bir gece havası aşağı iniyor. Başımı kaldırdığımda sadece Xander olabilecek iki beyaz parlak küre görüyorum.

"Bana ne zaman olduğunu söyle," diyor Lyle.

Havalandırmadan bir füze gibi fırlıyorum, Xander'ın koca kafasını kıl payı kaçıırken soğuk hava yüzümü kesiyor.

"Ne zaman! Ne zaman!" Bağıyorum.

Lyle gücünü bırakıyor ve ben de doğruca Savage'ın kollarına düşmek zorunda kalıyorum. "İşte orada," diyor yatıştırıcı bir sesle ve beni yere bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Elini tutuyorum ve bir an için kendimi toparlıyorum. Mülkün arka tarafındaki çimenlikteyiz ve Susan ile Mina'nın mülkün önüne doğru aceleyle yürüdüklerini görmek için dönüyorum, telefonlarının ışıkları yüzlerine yansıyor ve şüphesiz ailelerini arayıp eşyalarını toplamalarını söylüyorlar.

Naga konağı tepemde yükseliyor; sessiz, kötücül bir boşluk, etrafındaki her şeyi emiyor ve yok ediyor.

Hiddet dönüşüyor, sıcak ve keskin, nefret ise onunla birlikte akan acı bir zehir. Scythe kolunun altına sıkıştırdığı bir şeyle havalandırmadan kolayca çıkıyor ve Lyle da onu takip ediyor, annem kollarında güvenle kucaklanmış. Yüzündeki saçları fırçalayarak onu çabucak kontrol ediyorum. Kalbi küçük göğsünde yavaşça atıyor. Karanlığın ortasında küçük bir gümbürtü duyuluyor. Ölümün ritmi. biraz sihir var, yine de zar zor tutunuyor.

Bu küçük ve hüznü ses, çimenlikte aceleyle ilerleyip arazinin etrafını dolaşırken bacaklarımı çalıştıran tek şey.

Her adım acıdır, kederdir, eziyettir.

Naga Evi'nin önüne ve gençken rüyalarımın giren dairesel araba yoluna vardığımızda kulaklarıma bir başka küçük gümbürtü ulaşırken bir hıçkırığı daha bastırıyorum.

Ve sonra annemin on altı yıl sonra ilk kez o lanetli kara kapılardan geçişini izliyorum.

Ancak o özgür kaldığında arkamı dönüp çocukluğumun geçtiği eve bakıyorum. Ve içimde bekleyen o ilkel şey serbest kalıyor.

Ve çığlıklar.

Gecenin soğuk havasında çığlık atıyorum. Annem için. Hissettiği acı için. Şimdi hissettiğim ıstırap için. Bir zamanlar evim olan malikaneye öfkemi haykırıyorum. Artık dünyada kötü ve iğrenç olan her şeyi temsil ediyor.

Dehşetin o karanlık yerinden ışık fışkırıyor. Hayata *kükreyen* kırmızı bir fener. Görüşümü kırmızı, turuncu ve sarıyla dolduran kutsal bir ışık. Kulaklarımı bir kükreme ile dolduran.

Ve bu tatmin edici.

Onu edeceğim. Babamın terk edilmiş dünyasının geri kalanıyla birlikte onu da yakıp kül edeceğim.

Zayıf sesler bağılıyor. Acaba onlar da benimle aynı acıyı hissediyorlar mı? Acaba bu cehennemi, adalet getiren sıcaklığı hissediyorlar mı?

Biri bana dokunuyor ve haykırarak geri çekiyor. Daha fazla bağırış, daha fazla kelime var. Endişeli ve telaşlı.

Ama ben hiçbiri değilim.

Alevlerin parçalanıp dağılması ve erimesi beni büyülüyor. Havayı dolduran keskin kokudan. Kara duman bulutlarının cehennemin kendisi çağrılmış gibi dalgalanması.

Uyanmış.

Çünkü artık içimde bir şey uyandı, sesi kartalın çığlığı, kurdun hırıltısı, aslanın kükremesi ve köpekbalığının gıcirtısıyla birlikte kükreyen devasa ve güçlü bir şey ve o asla tekrar uyutulamayacak.

Büyük, güçlü eller benimkileri kavıyor. Parmaklar benimkilerin etrafında dolanıyor, sıkıyor. Ve toprağın derinliklerindeki erimiş yerler gibi bir ses dikkatimi istiyor. "Yeter, Aurelia."

"Asla," diye fısıldıyorum.

Her şey kül olana kadar yeterli olmayacak. Her bir tuğla ve kiremit alevler tarafından tüketilene kadar.

O büyük eller yine benimkileri sıkıyor ve onların da benimkiler kadar sıcak olduğunu fark ediyorum. Aynı şekilde öfke ve *açlıkla* dolu. Bu anlıyor. "Bitti, Leydi Boneweaver. Gücünüzü dinlenmeye bırakın." Bu ses kulağıma lav gibi çarpıyor, sıcaklığı sıcak tenimi gıdıklıyor. "Bitti. Bitti."

Ancak o zaman bembeyaz parlayan gözlere bakıyorum. Bana bakıyorlar, içlerinde renkler titreşiyor. Pembe ve mor alevler, içinde yaşayan soluk opaller gibi.

Ejderha adam nefes verir ve burun deliklerinden sabit beyaz bir şerit halinde duman çıkar.

Büyülenmiş bir şekilde, üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Neredeyse tatlı kokuyor. Neredeyse kızgın.

Xander ellerimi bırakıyor ve ancak o zaman bana ne yaptığımı göstermek için geri çekiliyor.

Sebepe olduğum yıkım.

Tüm Naga malikanesi turuncu-sarı alevlerden oluşan bir top. Geceyi yalayıp geçiyor, siyah duman dev bir bulut halinde yükseliyor ve yıldızları yok ediyor. Etrafta tökezleyen, can havliyle kaçışan insanlar var.

Ve ses. Kimse size bir yangının ne kadar gürültülü olduğunu söylemez. Korkunç, yaşayan bir canavar gibi ne kadar kükrediğini.

Taş sütunlardan biri eğilip yıkılmadan hemen önce bir çatlama sesi geliyor. Yemin ederim, sanki içinden *erimiş* gibi yere doğru kayıyor...

Öfkem soğuyor, tenim de öyle. Daha önce canlı bir alev olsaydım, şimdi soğuk gecenin soğuttuğu sıcak kömürler gibiyim.

Kollar belime dolanıyor ve beni kollarında güvende tutanın, göğsüne sarıp güvenli bir yere götürenin Savage olduğunu biliyorum.

Çocukluk evime dair son hayalim, turuncu patlamaların Xander'ı bir kürenin içine hapsetmesi, Xander'ın neredeyse iki metrelik silüetiyle kürenin önünde durması ve sanki büyülenmiş gibi alevlere bakması.

Bölüm 52

Scythe

On Yıl Önce

A Denize yaklaştığımızda annem kollarımda canlanıyor, narin küçük burnu gökyüzüne doğru uzanıyor ve merakla kokluyor. Bu beni gülümsetiyor. Denizin altında bir denizkızı prensesi gibi görünüyor. Gece yarısı hilal, gümüş saçlar, melek ışığı gibi parlayan benimkiyle bir kibrit, sarkık kapaklarının altında açık mavi gözler.

Onu çıkarmak zor olmadı. Bir keresinde babamın ve ikinci annemin kan basınçlarını baygınlık geçirecek kadar düşürmemiştim. Bir keresinde Savage onları bağlayıp annemin kafesinin anahtarını bana vermemişti. Yeni bir güç geliştirmiştim ve başkalarını isteğime boyun eğdirene kadar kimseye söylememiştim. Daha fazlasını yapıp yapamayacağımı zaman gösterecekti.

Artık gecelerini çığlık atarak geçirmeyecekti. Artık gözyaşlarını silmek için savaşmak zorunda kalmayacaktım. Artık kendi zihniyle savaşmak zorunda kalmayacak.

Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi iç çekiyor. Sanki beklediği şey buymuş gibi.

Burada olmaktansa orada olmayı tercih edeceğini bilmek biraz acı veriyordu ama yorgun ruhu için en iyisi buydu. Özgür ve mutlu olmayı hak ediyordu.

Aklıma bir düşünce geldi. Çocukken duyduğum, hüzünlü, mavi gözlü bir kadın tarafından anlatılan bir hikâyeyi fısıldayan bir hatırlatma.

"Sevdiklerini görmek isteyen köpekbaklıkları her yılın ilk dolunayında buraya gelir," diyorum. "O zaman buraya gel, ben de döneceğim."

Kuyruğunu sallayarak beni sevdiğini söyledi ve doğru şeyi yaptığımı anlamam için gereken tek şey buydu.

Bölüm 53

Aurelia

S Cythe cipimizi karanlıkta hızla sürüyor. Ben arkada Eugene'i tutan Savage'la otururken, Lyle ortada oturuyor ve annemi kollarının arasında güvenle tutuyor.

Serin elini elimde tutuyorum, gözümü ondan hiç ayırmıyorum, yüzünün ince çizgilerini hafızama kazımaya çalışıyorum. Birkaç dakikada bir titrek, tıkırtılı bir nefes alıyor ve çok fazla zamanı olmadığını bilmeme rağmen, kalbimden bir ses içindeki Regina'nın bu son veda için direndiğini söylüyor.

Arabamızı birkaç kalkanla kapladım ve Scythe, Marduk'u arabasıyla annemin bir tutamla gönderdi, eğer biri onu koklamaya çalışırsa yem olarak kullansın diye. Yine de kalkanlarımın babamın onu bulmasını engelleyemeyeceğini biliyorum. Xander'ın oyalamasının onu yeterince uzun süre meşgul etmesini ummalıyız.

Sadece tahmin edebildiğim bir süre sonra, Scythe arabasını sessiz bir plajın otoparkına sürdü ve gecenin bu geç saatinde, bize eşlik eden tek şey, hafifçe kırılan dalgaları en az bizim kadar dikkatle izleyen birkaç uykulu martı oldu.

Yol boyunca tepemizde gözcülük yapan Xander sahile iniyor, kudretli siyah ejderha formu kalçalarının üzerinde oturuyor ve yolu gözlemek için büyük başını çeviriyor. Mavi renkli karanlıktan büyük bir kule gibi görünüyor, ikiz küreleri gökyüzünün sonsuz karanlığını aylara benziyor. Lyle annemi kollarında nazıkçe sabitliyor ve arabadan iniyor. Scythe kontağı kapatıyor ve kum tepelerinin üzerinden suya doğru ilerlerken Savage

Eugene'i arabada uyuması için bırakıyor ve takip edebilmemiz için elimi tutuyor. Yıldızlar üzerimizde parıldarken, suyun karayla buluştuğu yerde duran ve gözlerini ufka dikmiş olan Scythe'a katılıyoruz.

Çok beklememize gerek yok.

Annemin üçüncü kaptanı gelgitten önce geldi. Beline kadar inen uzun, gümüş rengi saçları kaslı vücuduna ve boynunun sol tarafındaki beş satırlık denizcilik yazısına yapışıyor. Tüm deniz sakinlerinin paylaştığı o uhrevi zarafet ve keskin yabancı güzelliğiyle sinsice ilerlerken çarpıcı bir figür çiziyor.

Ama beni şaşırtan bunların hiçbiri değil. Karanlığı delip geçen bir çift beyaz, parlayan göz, tıpkı Xander'ınki gibi. Bizden üç adım ötede durdu, havayı dikkatle inceliyormuş gibi derin bir nefes aldı ve görebildiğim gözbebekleri olmamasına rağmen, bakışlarının Lyle'ın kollarında gevşek ve solgun duran anneme sabitlendiğini biliyorum.

Tek bir gözyaşı düşer, parlayan bir gözden aydınlanır.

"Eko bir Grönland köpekbalığı," diyor Scythe zihnimden zihnime. "İki yüz yıla kadar yaşarlar ama kuzey denizlerinde yaşayan et yiyen parazitler yüzünden genellikle kör olurlar"

Grönland köpekbalığının sesi derindir ama kullanılmadığı için fısıltı yumuşaklığındadır. "Aysız bir gece, ağlamak için bir gecedir." Sonra başını bana doğru çeviriyor. "Kanını biliyorum."

Şimdi ağlıyorum, ağzımı kapatıyorum ve anneme doğru dönüyorum, bir elim dizinde sanki ona *'bak seni görmeye kim geldi'* diyebilirmişim gibi. *Bak ailemizden geriye ne kaldı.*

Eko bana doğru adım atıyor ve yavaşça elini . Vahşi boğazından usulca hırlıyor ama ben öne doğru eğiliyorum. Eko soğuk, ıslak ve geniş eliyle yanağımı kavırıyor. "Regina'm gibi mavi gözlü bir kızımın hayalini kuruyorum," diye fısıldıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ona yardım etmeye çalıştın mı? Hiç-"

Elini bırakmadan önce başparmağıyla yanağımı bir kez okşuyor. "Beni uzaklaştırdı. Beni keskin, yaralayıcı sözlerle uzaklaştırdı. Regina'm biliyorduk. İkimiz de asla karada yaşayamayacağımızı biliyorduk ve o beni bir seçim yapmak zorunda kalmaktan kurtardı."

Şimdi Eko'nun gözü sadece annemde.

Onun bedenini Lyle'dan alıyor. Nazikçe. Saygıyla. Ve onu kumsalın daha yukarısına taşıyarak kumun üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor. Onu yeni doğmuş en değerli bebek gibi göğsüne bastırıyor, kendi türünün garip, kadim dilinde bir dua mırıldanırken nazikçe sallıyor. Onun kara tacını öperken kapalı gözlerinden yaşlar dökülüyor. Ve sonra duası bir ilahiye dönüşüyor, ciddi ve kederli, acı dolu bir törpüyle söyleniyor.

Ben de dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı yumuşak kuma gömüp başımı eğerek melodisinin kederli kemiklerime sızmasına izin vermeden önce bir an onu izlerken kalbim parçalanıyor.

Bir büyük hareket ve üç yırtıcı-sessiz hareket bana Scythe, Savage, Xander ve Lyle'in bir daire oluşturmak için toplandıklarını, Eko ve annemi izlemek için kumun üzerinde diz çöktüklerini veya oturduklarını söylüyor.

Dalgınlıkla, zehirli bir rüzgârın üzerinde, ruhumun beşinci parçasının benimle olduğunu, regina'sının kederiyle eterde taşındığını söyleyen bir hareket gölgesi fark ediyorum.

Grönland köpekbalığının gücü iki eşin etrafında küçük gümüş parçacıklarından oluşan bir filteli halinde dönüyor.

Annemin göğsü titreyen bir nefesle yükseliyor ve Eko hem şarkısı hem de zamanın kendisi durmuş gibi görünürken ona bakıyor. Annem nefes verirken ve altın gücünün son kırıntıları da kaybolurken vücudumdaki her bir tüy dikkat kesiliyor.

Eko onun bedenini göğsüne bastırıyor, başını yıldızlara doğru kaldırıyor ve kederli bir kükreme çıkarıyor. Bir elimi ağızıma götürüp hıçkırıklarımı bastırıyorum ve onlara doğru sürünmeye başlıyorum. Ellerimle kavrayarak ve dizlerimle kumu kazıyarak anneme ve ayaklarının dibinde diz çökene kadar hiç tanımadığım babama doğru sürünüyorum. Eğilip yüzümü saçlarına gömüyorum, tatlı ve rahatlatıcı kokusunu son bir kez daha içime çekiyorum. Kollarımı onun cansız bedenine doluyorum, Eko da bir kolunu omuzlarıma doluyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Sonunda, zaman yeniden başlıyor gibi görüldüğünde ve gözyaşlarım damlaya damlaya yavaşladığında, başımı kaldırıyorum ve yüzümdeki kederi fırçalıyorum.

Konuşmadan, hepimiz ayağa kalkarız.

Birisi, muhtemelen hâlâ ejderha formunda olan Xander ya da Lyle, kumların üzerine kalça yüksekliğinde derme çatma bir cenaze ateşi yapmış. Eko benim

annesini nazikçe üzerine , ellerini göğsünün üstünde zarif bir pozisyonda şekilde katlar ve battaniyeyi etrafına sarar.

Savage beklerken bir yerlerden çiçek toplamış olmalı, çünkü gözyaşlarını koklayarak öne doğru geliyor ve küçük bir demet kır çiçeğinin saplarını onun ellerine sıkıştırıyor. Bana dönüyor, ayaklarımın dibine oturuyor ve sırtıyla bacaklarımı ısıtıyor. Lyle elinde bir demet çiçekle öne çıkıyor ve çiçekleri onun yanına bırakarak arkamda durmak üzere geri dönüyor, sonsuza dek benim güç kaynağım olacak. Scythe bulmuş olması gereken küçük, güzel bir deniz kabuğunu onun diğer yanına yerleştiriyor ve sanki doğudan ateşi koruyormuş gibi bizden biraz uzakta duruyor.

Biraz çaresizce etrafıma bakıyorum çünkü ona verecek hiçbir şeyim yok.

Tüm bu süre boyunca karşı taraftan herkesi izleyen Xander, kanatlarını sımsıkı kapatmış, kudretli başını çevirip bana bakıyor.

Ona vereceğim son bir şey var.

Gözlerimi kapattığımda, şu anda derimin altında cehennem ateşi fırtınası içinde kaynayan gücü hissediyorum. Tamamen kendi irademle inşa bir baraj, etrafımdaki her şeyi yok etmesini engelliyor. Artık sadece bir çıkarabiliyorum. Gözlerim hâlâ kapalıyken elimi kaldırıyorum ve gücü ateşe doğru yönlendiriyorum.

Işık ve ısı kapalı ötesinde patlıyor ve gecenin içinde yanan bir fırın görmek için onları açıyorum.

Sessizce Eko'nun inanılmaz büyüklükteki elini avuçlarımın içine alıyorum. Bana bakıyor, gözlerindeki ışık sönmüş. Onu tanımıyorum. Onu hiç tanımadım. Ama yine de içimdeki o ilkel yavru tanıyor. O, belki de şu anda bildiğim tek gerçek baba.

Bana kanımı bildiğini söylemişti ve avucunun dokunuşuyla ben de onunkini biliyorum. Yaşlı ve üzgün. Güçlü ve yorgun. Eko parmaklarıyla elimi sıkıca ve sabit bir şekilde kavıyor ve regina'sına bakıyor.

Dönüyorum ve en sağımda tek başına duran Scythe ile göz göze geliyorum, buzdan gözleri kederin ısırmasından daha kötü bir şeyle yanan safirlere dönüşmüş.

Bu bir acı sağanağıdır. Bu bir trajedi girdabı. Annemde ve Eko'da bizi görüyor: bir kez üzerine basıldığında, bir daha geri gelmemek üzere yok olup giden kaldırım taşları gibi önümüze serilmiş kaçınılmaz bir gelecek. Sonsuz uçurum.

Bölüm 54

Scythe

Aurelia kızarmış gözlerini benimkilerden ayırıyor ve bakışlarını yeni, güçlü alevlerle yanan annesinin cesedine çeviriyor.

Onun akıl hocamın elini tutuşunu, Savage'ın kederli bir şekilde ayaklarının dibinde oturuşunu ve Lyle'in onun arkasında metanetli bir savaşçı gibi duruşunu izlerken rahatsız edici bir şeyler dolaşıyor.

Onun yanında duran da ben olmalıydım.

Onun yerine, her zaman yaptığım gibi, kırmızı-turuncu alevlerin yüzünü parlak erimiş altın rengine dönüştürmesini kenardan izliyorum.

Bir Boneweaver regina, onu buraya, ateşin yanına getiren bir dizi karar vermişti.

Ve başka bir Boneweaver regina kendi kaderine karar vermek zorunda.

Gözlerimin önünde Aurelia'nın vücudu titriyor. Ama kederden değil, yastan değil.

Öfkeden.

İntikam onun kemiklerinin söylediği bir şarkıdır. *İntikam*, kalbinin tamtamlarıdır. Kavurucu bir rüzgâr vahşi saçlarını dalgalandırarak onu Vahşi Tanrıça'nın ta kendisi gibi gösteriyor. Lyle ve Savage, Regina'mızın gücü havayı öyle keskin bir bıçakla yarıyor ki, ruhunun diğer parçaları olmasaydık bizi öldürebilirdi.

Eko bana sertçe bakıyor, Aurelia'nın elini bırakıp uzaklaşıyor. "O *Athena'dan daha güçlü*," diye uyarıyor. "Eski Boneweaver'lar gibi, gücü onu tüketebilir."

Yer sarsılıyor, kumsal kayıyor ve yer değiştiriyor. Vahşi bir rüzgâr iki yanımızdaki kumları savurarak güç kasırgaları yaratıyor.

Denizin dışında, açılan bir girdabın el yazısı gücünü hissediyorum.

Aurelia zihinsel sesiyle konuşuyor. Beni bir arada tutan tellerin isyankar bir beklentiyle titremesine neden olan bir tını ile emrediyor. *"Bu dünyada ya da başka bir dünyada, onu kendi dişlerimle kemik kemik parçalamamı engelleyecek hiçbir güç yok. Sana yemin ederim."*

Ve böylece kararını verdi.

"Dur, Aurelia!" Lyle ağlıyor, Savage onun bacaklarına tutunurken ayağını korumak için mücadele ediyor.

Ama bizim Regina gözlerini kırpmadan annesinin cenaze ateşine bakıyor, gözleri lapis lazuli gibi. Ateş daha yüksek, daha sıcak, öncekinden daha güçlü yanıyor, tenimi haşlıyor. Geri adım atmak zorunda kaldım.

"Biri onu durdursun!" Xander kendini havaya fırlatarak haykırır.

Güçlü kanat çırpışları bile alevleri boğmaya yetmiyor.

"Regina," diye zihnine emrediyorum.

Başını bana doğru çevirdi. Bu kelimeyi insan formumda ilk kez kullanıyorum. Ve yüzünün yıkım ve sevinç karışımıyla buruşması beni tamamen mahvederdi, eğer bir an sonra yere yığılmasaydı.

Bölüm 55

Xander

TEjderhamın bizi tamamen yönlendirmesine izin vererek soğuk gece havasında ilerlerken aklımda bir düşünce cehennemi var. Tek bildiğim Serpent Spawn'dan ve Kötü kokulu, etobur bir çiçek gibi yaydığı pis enerji, güzel kokusuyla avını cezbediyor ve sonra onu yok ediyor.

Eğer dikkatli olmazsam, bana yapacağı şey tam olarak bu. Bu yüzden kanat vuruşlarım ondan en uzak yere gidiyor.

Drakos Malikanesi Animus Akademisi'nin beş katı büyüklüğünde. Ejderha mülkleri, tüm ejderha bedenlerini ve ilgili saklanma yerlerini rahatça barındırmak için her zaman çok büyüktür ve babamınki ülkedeki en büyüğüdür. Sizi yutmak ve kemiklerini tükürmek isteyen bir yaratığın içi boş hissine sahip. Yaşlı bir canavar, en iyi ihtimalle düşünceli, en kötü ihtimalle vahşi.

Malikânenin etrafındaki hava korumalarının altından gizlice geçebilmemin tek nedeni, ailemin beni sürgün etmesine rağmen kız kardeşimin sürgün edilmemiş olması. Babam dişiler hakkında ne düşünürse düşünsün, türümüzün kadim yasaları ve dolayısıyla mülkün kendisi benim girişime izin veriyor.

En üst kattaki yatak odasına ulaştığımda insan formuma bürünüyorum ve uzun yıllara dayanan pratiğimin verdiği rahatlıkla açık pencereden içeri atlıyorum. Artık bunun için neredeyse çok büyüğüm ve vitraylı pencere kepenklerinin her ikisinin de açık olması gerektiğini zor yoldan öğrenmiştik, ama benim

Giriş son derece yumuşak ve pelüş lacivert halının üzerine çömelerek iniyorum.

Doğrulurken, pembe beyaz pijamaları , elinde bir e-okuyucu ile büyük odanın koltuğunda oturan kız kardeşimi görüyorum. Yüzünde kullandığı pahalı cilt bakımı ve uzun, düz, siyah saçlarındaki Argan yağı gibi kokuyor.

Sesi sertti. "Burada olmamalısın, kardeşim."

Eski ahşap gardırobunu açıp sakladığım kıyafetleri giyerken kalbim sıkışıyor. *Burada da istenmiyorum.* "Seni görmek istedim. Ve yavruları."

"Uyuyorlar."

"Biliyorum. Ben sadece..." Uyurken onların masum, huzurlu yüzlerini görmek istedim. Saf ve neşeli bir şey görmek istedim. Masum.

Kız kardeşimin ay gibi güzel yüzü yumuşuyor. "Oh Xander." Bana doğru adım atıyor, kollarını beni kucaklayacakmış gibi uzatıyor.

Ama ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Beni senin üzerinde koklayacak."

Etrafımdaki havayı kokluyor, yüz ifadesi sert bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Şöyle kokuyorsun..."

Bir cenaze ateşi. "Biliyorum."

"Ne oldu? Sizden biri değil-" "Söyleme, burada olmaz."

İç çekiyor.

Pencere çerçevesine yaslanıyorum. "Bana iyi bir şey söyle. Normal bir şey."

Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attıktan sonra küçük, normal şeylerden bahsediyor. Çocukların nasıl olduğundan. Emmerson'ın matematikte mükemmel olduğunu, Delilah'nın tüm ailenin korkunç portrelerini çizdiğini. Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi çekiyorum. Her şeyin normalliğinin sinir sistemimi merkeze almasına, zihnimi sakinleştirmesine, sinirli ejderhamı izin veriyorum.

Yan odada, iki minicik kalp atışı sorunsuz bir uykunun yavaş ve sabit ritmiyle atıyor. Nefes minik ciğerlerine doluyor, karınları muhtemelen üç öğünlük lezzetli bir akşam yemeğini sindiriyor. Tam da olması gerektiği gibi. *Her zaman* böyle olmasını sağlayacağım.

Tam sakinleştiğimi düşündüğüm anda kız kardeşim sessiz bir ses tonuyla bombayı patlatıyor.

"Onun hakkında araştırma yapıyordum."

Gözlerim hızla açılıyor ve sesim istediğimden daha keskin çıkıyor.
"Neden?"

Bana *dikkat et dostum* diyen bir bakış atıyor ve ben de omuzlarımı döndürüp başımı arkaya atarak boynumun ağrıyan tendonlarını esnetiyorum. Çok daha yumuşak bir sesle, "Neden, Sissy?" diyorum.

Eski moda bir feneri parmak aleviyle yakarken gülümsediğini duyabiliyorum. "Çünkü ilgileniyordum. Çünkü herkes Boneweaver'la ilgileniyor ve o senin-"

Bir kalp atışı içinde odanın diğer ucundayım, elimi ağzının üzerine bastırmış, sözlerini bastırıyorum. Kısık bir hırıltı çıkarıyor ve elimi bırakıp hemen geri çekiliyorum.

"dilerim," diyorum, . "Üzgün olduğumu biliyorsun."

"Sorun değil," diyor elini koluma koyarak. "Böyle şeylere akademik bir ilgi duyduğumu biliyorsun. Kasamız da kimsenin eski metinler ve parşömenlerle *dolu*."

Bunu duyunca kulaklarım dikildi.

Ejderhalar değerli şeyleri istiflerler ve bu sadece mücevher ve altın değil, aynı zamanda bilgi anlamına da gelir. Drakos yeraltı kütüphanesinde kilit altında tutulan devasa, kadim tomarlar ve parşömenler var.

Boneweavers'ın zayıflıkları hakkında herhangi bir bilgi olacak olsaydı, orada olurdu. Bunu neden daha önce düşünmedim?

Nedenini biliyorsun, diyor alçak, gırtlaktan gelen bir ses kafamın içinde.

Siktir git, diye karşılık veriyorum.

Kız kardeşim feneri süslü altın sapından tutup kaldırıyor. "Hadi, herkes derin uykuda."

Kulağımı konağın geri kalanına odaklıyorum. Sabit nefesler ve uykunun yavaş kalp atışlarıyla karşılaşıyorum. Mermer koridora doğru . Yıllardır daha geniş olan malikâneye gitmemiştim, sadece Sissy'nin odasını ya da bitişikteki yavruların kreşini ziyarete geliyordum.

Hiçbir şey değişmedi.

Her şey soğuk, hesaplanmış bir zarafet, düz çizgiler ve pürüzsüz yüzeyler. Atalarımızın ejderha formundaki heykelleri geniş koridorlarda sıralanıyor ve isimleri altlarındaki altın plakalarda yazılı.

Ve yine de burası evimdi.

Kız kardeşim elini, aşağıdaki birinci kata inen merdivenle aramızda duran korkuluğun altın yaldızlı metal işçiliğinde gezdiriyor. Çocukken, hemen ilerideki büyük merdivenden aşağı inmek yerine korkuluktan atlar ve alt kata sallanırdım.

Annem beni azarlardı ama babam gülümser ve güçlü olmam gerektiğini söylerdi. Düşmeyi ve tekrar kalkmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi.

Çiftleşme izim ortaya çıktığında bunların hiçbir önemi kalmadı.

Aceleyle yeraltı arşivlerinin girişine doğru ilerliyoruz; burası aşağıya doğru kıvrılan dar bir taş merdiven. Hava giderek soğuyor ve kuruyor, hassas el yazmaları için mükemmel koşullar. Eskiden sessizlik aradığımda hep buraya inerdim, ama şimdi buraya inmek bana sanki dev eller tarafından sıkılıyormuşum gibi dar ve kıvrımlı bir his veriyor. Sissy beni fenerin ışığında tanıdık taş koridorlara götürüyor. Burada otomatik apliklere izin verilmiyor.

Çocukken burada oynarken hiç korkmamıştım, ama şimdi buradan ürkütücü bir his alıyorum, sanki duvarlarda oynayan gölgeler hayaletlermiş ve fener ışığının sıçraması varlığını ürkütücü bir şekilde protesto ediyormuş gibi.

Belki de Scythe'ın arazi psikoza yakalıyordur. Belki de sonunda aklımı kaybediyordumdur.

"İşte." Sissy yüksek tavana kadar yükselen uzun rafların olduğu bir odaya girer. Feneri yan sehpaye koyup sandalyeyi çeker ve oturur, ağır kitapların yerini değiştirir ve orada bekleyen sararmış parşömen yığınlarını bir kenara iter.

"İki çocuk, tam zamanlı bir iş ve hâlâ aile arşivlerine dadanacak vaktin var mı?" Alay ediyorum.

"Göt herif. Eğer bu seni ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendiriyor. Babam onun güçlerini merak ve ben de önce bilgi sahibi olduğumdan emin olmak istedim. Bazıları farklı bir dilde, Boneweaver'ların geldikleri diyar gibi görünüyor, ancak İngilizce birkaç tane var, bunlar ya çeviri ya da etrafta daha fazla oldukları zaman yazılmış orijinal metinler gibi görünüyor.

"İşte . Gerçekten ilginç olduğunu düşündüm." Hayvan derisiyle ciltlenmiş gibi görünen bir kitap çıkarıyor. Sayfaları dikkatle karıştırırken sayfalar sararmış. "Burada, Boneweaver'ların aslında ataerkil bir miras olduğu yazıyor. Yani çocuk ancak *babası* Boneweaver ise Boneweaver olabiliyormuş. Ama soy ağaçlarından birinde, bir Boneweaver erkeği özellikle güçlü bir kadın büyücüyle çiftleşmiş. Büyülü bir genetik saçmalık vardı ve anaerkil kalıtıma geçildi. Aurelia'nın soyu bu. Bu yüzden Mace Naga kızının bu geni miras alacağını hiç düşünmemişti. Yaşlı kobra için kötü bir şok olmuş olmalı. Yılan varisini bu şekilde kaybetmek."

. Yani erkek çocukları Boneweaver olmayacaktı. Babaları hangi mezheptense o mezhepten olacaklardı. Mace'in onu çiftleştirmek istediği şey buydu. Erkek çocukları. Erkek yılanlar. Scythe'ın bulmacasının eksik parçası buydu.

"Her neyse," diye devam ediyor, "Babam onun ne kadar güçlü olduğunu anlamaya çalışıyor, çünkü görünüşe göre annesi o kadar da güçlü değilmiş. Daha zayıf gen ifadesine ya da başka bir şeye sahip olabilir."

Tekrar homurdanıyorum. "Ama teoride, eğer bir Boneweaver diyelim ki *bizden* daha güçlü olsaydı, gücünü bir yolu var mıydı? Zayıflıkları var mı? Kriptonitleri nedir?"

Sandalyenin kenarına oturmuş, derin düşüncelere dalmış. "*Kriptonit* diye bir şey yok. Yine de bazı Boneweaver'ların bir 'vayashi' kullanması gerektiğinden bahsediliyordu."

"O da ne?"

"Patlayıcı gücünü boşaltması gereken özellikle güçlü bir canavarın eşine veya eşlerine atıfta bulunmak için kullanılan bir terimdir. Güç paylaşımı buradan kaynaklanıyor. Şimdi bunu bir bağlanma biçimi olarak yapıyoruz, ancak *gerçekten* güçlü mitik şekil değiştirenler tüm bu gücü bir insan bedeninde tutamazlardı, bu yüzden eşleri patlamamaları ve başka sorunlara neden olmamaları için yükü hafifletmeye yardımcı oldu."

"Diğer sorunlar?"

"Öfke ya da üzüntü gibi güçlü duygular hissettiğinizde güçlerinizin rastgele patlaması gibi."

Harika. Yani onun zayıflığı, yanlışlıkla herkesi mahvedecek kadar güçlü olabilmesiydi.

"Ama yine de, gerekirse konsey onu yükünü boşaltması için görevlendirebilir."

"Bunu başka birine söyledin mi?"

"Ne?" Küstahça doğruldu. "Tabii ki hayır. Bunlardan babama bahsetmeyeceğimi biliyorsun. Muhtemelen bunu bir şekilde sana karşı kullanmaya çalışır."

Nedenini bile anlamasam da rahatlama sinirlerimi yatıştırıyor. "Haklısın, yapardı."

Ayak sesleri uzaktan yaklaşıyor. Yavaş, kasıtlı. Yırtıcı.

Kalbim sıkışıyor. Sissy'nin dudakları suçlulukla birbirine yapışmış. Aurasına bakmak için gözlerimi çeviriyorum, normalde onunla yapmadığım bir şey. Soluk, gri bir leke soluk mavi alanı işaretliyor.

Sonuçta deli değilim. Sadece bir tuzağa doğru yürüyen tam bir aptalım.

"Bunu sen planladın." Acı sesimden kan gibi damlıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

Gözyaşlarıyla dolu, yalvaran gözlerini bana çeviriyor. "Sadece onunla konuş, Xander. Lütfen. Sadece... Sadece söyleyeceklerini dinle."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Tıslıyorum. "Bana yavaş ve acılı bir şekilde ölmemi dilemek dışında ne söylemek istiyor olabilir ki?"

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor, kitapları bir araya topluyor ve üzerlerine tozlu bir bez atıyor. Ayağa kalkıyor ve kolumu tutuyor, kara gözlerinde bir ışık parlıyor. "Xander. Beni yalvartma."

Sözleri beni çok etkiledi. Ona asla bir erkeğin elinde yalvarmayacağına dair söz verdim. Asla.

Şimdi bunu bana karşı kullanmasından nefret ediyorum ama ona söz verdim ve buna göre yaşıyorum. Vücudumdaki her kas bana hareket etmemi, bu kahrolası yerden siktir olup gitmemi ve gecenin içinde uçarak kardeşlerimin yanına dönmemi emrediyor. Bunun yerine, kendimi taşa çeviriyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Kalp atışları ve nefesleri sabit ve bu bana kendi nefesimi sakinleştirmem gerektiğini hatırlatıyor. Burada zayıf görünmem. Kibirli, kendinden emin ve yırtıcı görünmekten başka bir şey yapamam.

Gücü, etrafında kontrol altına alınmış bir ısı dalgası halinde titreşiyor, kibar drakon görgü kurallarının resmi. Görgü kuralları bana çocukluğumdan beri öğretildi. Kendi gücümü okulda öğreniyorum.

Son yarım yıldır Animus'taki tek ejderha olduğum için kendimi kontrol etmeme gerek kalmadı.

Dönerek ayağa kalkıyorum ve çıplak ayaklarımı benden her şeyimi alan adamla buluşmak için açıyorum. Ve şu anda onun mülküne izinsiz , bu bizim türümüz için iğrenç bir suç.

Drakos erkekleri her zaman bir sürünün erkek merkezi olan rexler olmuştur. Bizim görevimiz soyu çoğaltmak ve bunu birden fazla dişiye sahip olarak yapabiliriz. Tohumlarımızı birden fazla kadına ekerek. Bir regina'ya sahip olarak, merkezi bir dişi eşi paylaşarak -ki bu ejderha olmayan bir eştir- sadece soyuma leke sürmüş olmuyorum, aynı zamanda onu sona erdiriyorum.

Bundan daha kötü bir suç olamaz.

Babam odaya adım atıyor, geniş kapı aralığını cüceleştiriyor. Omuzları genişti, gövdesi herhangi bir erkeğe göre heybetli olacak kadar kaslıydı. Uzun siyah saçları omuzlarının iki yanına dökülmek üzere ayrılmış, bana yatmak üzere olduğunu söylüyor. Atalarımızın zarif uzun siyah cübbesini giyiyor. Zümrüt yeşili ipek süslemesi elmas ve zümrütlerle süslenmişti. Beni sürgüne gönderdiğinde ona bakmak zorunda kalmıştım ama şimdi göz göze duruyoruz.

Bu değişikliği not edişini izledim. Kişiliğimin diğer tüm detaylarıyla birlikte.

Sesi düz, ama yine de beni içimden vurmaya başarıyor. "İzinsiz giriyorsun."

"İznim var," diyorum sertçe, kız kardeşimi işaret etmek için yanıma bakıyorum.

Burnundan küçümseyici bir şekilde ofluyor. Kadın düşmanı herif onun sayılmadığını düşünüyor. Babam bana bakıyor, çenesi gergin, simsiyah gözleri parlıyor.

"Eee? Asil Lord Drakos ne söyleyecek?"

Bir adım öne çıkar. "İstediğin şeye sahip olabilirsin Xander," diyor, şaşırtıcı bir şekilde nazikçe. "Bu aileye geri dönme ayrıcalığına sahip olabilirsin. Evimizin mührünü taşıma, Drakos koltuğunun varisi olma ayrıcalığına sahip olabilirsin. Kız kardeşini, yeğenini ve yeğenini özgürce görebilirsin. Sevgi dolu bir yuvaya kabul edilme. Güvenlik ve sevgiyle."

Her geçen cümleyle birlikte kalbim bir ejderha gibi güm güm atıyor ve bunu hepimiz duyuyoruz.

"Peki," , "tüm karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

Çenesini yukarı doğru eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Aurelia

Wiki gün sonra karanlıkta arabayla okula geri dönüyoruz. The Jewel of the Jungle'dan döndüğümüzden farklı otellerde kalıyoruz ve çok az konuşuyoruz, benim

Olan biten her şeyi sindirmeme izin veren arkadaşlar. En az iki kez banyoya koştum ve kendimi içeri kilitledim, tuvalete oturdum ve avuçlarımdan içine ağladım. O kadar uzun zamandır tuvalette tek başıma ağlıyordum ki, bu çok doğal geliyordu ve Savage ve Lyle'in üzerine ağlayıp sümkürürken bunu yapmak benim için önemliydi.

Aslanım ve kurdum her gece beni kucaklıyor, ben uyanık yatarken annemin yüzünü bir döngü halinde görüyorum. Genellikle şafağa yakın bir yerde uykuya dalıyorum ve sonra arabada başımı Savage'in omzuna koyarak uyuyorum, bazen de tanıdık, tüylü sıcaklığına ihtiyaç duyduğumda Eugene kucağımda oluyor. Scythe'in gözlerini hep üzerimde hissedirim. O gece yaşadığım güç dalgalanmasını merak ederken zihninde dönen dişlileri hissediyorum.

Bunu önemseyecek zihinsel enerjiyi bile bulamıyorum. Yeni güçler keşfetmek benim için yeni bir şey değil ve şimdi ateş fırlatabilmem heyecan verici olsa bile, annemi geri getirmeyecek. Çalınan on buçuk yılını *ona* geri vermeyecek. Durumun acımasızlığını ve sanki küçük bir sandaldan başka bir şeyim yokmuş gibi şiddetli bir denizde mahsur kalmışım gibi midemde bulantı yaratma şeklini değiştirmez.

Savage ve Lyle sandalda benimle birlikte, ama bana kaşık kaşık yemek ya da büyük çikolata blokları yedirmeye çalıştıklarında bile

Vahşı alımlar, iştah bulamıyorum. Scythe okyanustaki canavar gibi, gözleri ve yüzgecinden başka hiçbir şey bize her zaman izlediğini, her zaman beklediğini bildirmiyor. Sanki her an patlamaya hazır bir el bombasıymışım gibi.

Ve doğrusu, öyle hissediyorum.

Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış tetikleme ile kendimi parçalayacakmışım gibi hissediyorum. Naga malikanesinde ve ardından annemin cenazesinde yaptığım şeyin beklenmedik olduğunu biliyorum. Bu seviyede bir gücün bana daha önce hiç gelmediğini biliyorum. Sanki istesem hepimizi bir su hortumunun içinde denize savurabilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirmişim gibi geliyor.

Bazen uykuya dalıp çıkarken saatin tik taklarını duyduğuma yemin edebilirim. Diğer zamanlarda ise yorgun ciğerlerimin ölüm çığırıklarını. Ve bir keresinde, karanlık güçle örtülmüş öfkeli, zehirli dişlerin fırçasını hissettim.

Acaba bu babamın benden daha çok nefret etmesine neden olacak mı? Umarım eder. Çünkü bu *asla* ona duyduğum nefretle eşleşmeyecek.

Scythe arabasıyla akademiye yaklaştığında, Forklift Kardeşler olarak da adlandırılan iki devasa ayı muhafız, Ernie ve Bernie, akademinin devasa altın ve dökme demir ön kapılarını sessizce açarak bizim ve Marduk ile Raquel'in bulunduğu cipin geçmesine ve fakültenin arabalarını barındırdığı yeraltı otoparkına girmesine izin veriyor.

Raquel'e iyi geceler diyorum ve sessizce odamıza dönerken Minnie'ye telepati yoluyla döndüğümü bildiriyorum. Sıkıcı bir ağrı vücudumun her zerresine nüfuz ediyor. Savage'ın kollarında uyumuş olmama rağmen, vücudum sanki on bin kiloluk bir ağırlık beni okyanusun derinliklerine doğru sürüklüyormuş gibi hissediyor. O kadar yorgunum ki sonunda gizli süitimizin en üst basamağına takılıyorum ve Lyle, nefesinin altında bir ana tavuk gibi gıdaklayarak beni kucaklayıp banyoya götürüyor. Muhtemelen kokuyordum çünkü yatağa gitmeyi tercih ederdim ama Savage ve Scythe sessizce bizi takip ediyor ve kendimi birden daha uyanık buluyorum. Eugene uykulu bir şekilde Xander'yatağına doğru ilerliyor, şüphesiz gece boyunca orada uyuyacak.

Neyse ki ejderha son iki gündür ortalıkta yok, bu yüzden Lyle'in tişörtümü çekip çıkarması hiç de garip değil.

Her zaman yaptığı gibi parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, hâlâ kızgın olan koyu pembe yara izlerini kontrol ediyor, diyagonal kesikler

derimin üzerinde.

Sütyenimi çıkarıyorum, Savage'a fırlatmadan önce rahatlayarak iç çekiyorum. Ona bir hediye vermişim gibi sıcak pembe kupları göğsüne bastırıyor ve sonra dikkatlice katlayıp kendi kıyafetleriyle birlikte çamaşır sepetine atıyor. Lyle çömelip pantolonumu aşağı çekmeden önce pelvisimin içindeki gizli yerlere komik şeyler yapan kotumun düğmesini çözüyor. Pantolondan çıkarken ellerimi iri omuzlarına koyuyorum ve doğrulmadan önce ağzını kalçama bastırıyor. Scythe çoktan çıplaktı ve duşlara doğru dönüyordu.

Son iki gece boyunca aynı motel odasını tutmuş, hepimiz aynı yatakta yatmış ve her birimiz teker teker aynı banyoyu kullanmıştık.

Ve şimdi üçüyle birlikte durmuş, Scythe'ın üç altın duş başlığından birini, Savage'ın da diğerini açmasını, çıplak kışkılarını sadece benim seyir zevkim için seyrederken, şimdi daha büyük bir sorumluluk hissediyorum.

Sadece kendim ve anneme söz verdiğim intikam için değil, bu erkekler için de. Lyle ve Savage bana kalplerinin sözünü verdiler ve ben buna her şeyimle değer veriyorum.

Artık çıplak olan ve üçüncü musluğun altında durup sert göğsüne sabun süren Lyle omzunun üzerinden sırtıyor ve birden son bir dakikadır onlara baktığımı fark ediyorum. Savage arkasını dönüyor, elini sekiz ya da on paketinin üzerinde gezdiriyor, bu günlerde her ne halt yiyorsa artık, sonra kaya gibi sertleşmiş sikinin hazır ola geçtiğini görüyorum. Kurdum bana orantısız bir sırtış atıyor, arkasındaki fayans duvara yaslanıyor ve bana açlıkla bakarken tembelce sikini pompalıyor.

Kendi başının çaresine bakmaktan mutlu olması çok tatlı, ama kendimi dudağımı ısırırken ve en sağımda sabırla duran, her zaman buharlı, gömme jakuziye bir bakış atarken buluyorum. Savage görüş alanımı takip ediyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Lyle bir şeyler olduğunu hemen fark ediyor ve dönüp benimle Savage'ın arasına bakıyor. Dudaklarımı yalıyorum, gözlerim tekrar jakuziye, sonra da Scythe'a kayıyor.

Büyük olasılıkla her şeyi fark eden ve fark etmemiş gibi yapan Büyük Beyaz köpekbalığı kararlı bir şekilde kendini sabunluyor. Lyle tüm vücudunu

Bana da bakmak için etrafında dönüyor ve ben kalınlaşan boyuna bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

O jakuzi ağrıyan vücuduma harika gelecekti ve artık evde olduğumuza göre gerçekten rahatlayabilirdim. Gözlerimi arkadaşlarımdan ayırıp buhar ve sudan oluşan cennete doğru ilerliyorum. İçeri girmek için basamaklar var ama korkuluk yok, bu yüzden yavaşça içeri giriyorum, taşın düzlüğüne bir elimi koymak için eğiliyorum.

Su hoş bir şekilde ılık ve uykulu bir şekilde kendi kendime sırtıyorum çünkü ben bir dahiyim. Burası uyumak için *en iyi* yer gibi görünüyor. Sırtımı bir tarafa yaslıyorum ve ayağımı önüme uzatıyorum, fısıkiyelerden birinin ayağımın ucunu gıdıklamasına izin veriyorum, basınçla kıkırdıyorum.

Bana katılmaları sadece üç saniye sürüyor.

Önce Savage geliyor, elindeki beyaz sabunu silah gibi kullanıp bana doğru yaklaşıyor ve yavaşça boynuma ve omuzlarıma sürüyor. Lyle'in elinde bir bez var ve Savage'ın hareketlerini takip ederek sırtımı ona doğru çekiyor, bu da kurdun kendinden çok memnun görünmesini sağlıyor. Birlikte şaşırtıcı derecede sağlıklı bir şekilde çalışıyorlar bana da başımı Lyle'in göğsüne yaslayıp tenimdeki tatlı okşayışın tadını çıkarmak kalıyor. Sabunun, el bezinin ve ellerinin her bir darbesi, çıplak tenlerinin bana karşı verdiği his, ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ve sızlayan kalbimi besliyor. Memnuniyetle iç çekiyorum ve Savage'ın parmakları klitorisimin üzerinde gezinip, parmağını yavaşça amımın yarığından aşağı doğru gezdirmeden önce yavaşça bir daire çizirken bu küçük bir iniltiye dönüşüyor. Lyle'in el bezi bir saniye sonra üstümden geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, elimi uzatıp Savage'ın sert pazusunu buluyorum. Bir elimi kollarında gezdiriyorum ve o da inleyerek kalçalarımı hem Lyle'in sikine hem de onun eline sürtmemi sağlıyor.

Yavaşça Savage'a geçiyorum, o da boynuma öpücükler konduruyor, kolu aramızdan aşağı uzanıp klitorisimi tekrar buluyor.

Lyle'in el bezi kıcımın etrafını sıyırdıktan sonra yarığımdan aşağı inerek göt deliğime ulaşıyor ve burada dairesel bir baskı uyguluyor. Beni kendi yaptıkları bir alet gibi kullanıyorlar, boynuma iki yandan masaj yapıp öpüyorlar.

"Ne kadar tatlı bir Regina," diye fısıldıyor Savage kulağıma kabaca. "Ne kadar mükemmel ve tatlı bir şey." Başımı yukarı kaldırıp kollarımı onunkilere doluyorum.

Boynundan tutup, ağzını alabilmem için onu aşağı çekiyorum. Savage inliyor, parmakları aynı amımı okşuyor. Dudaklarına doğru inliyorum ve dili benimkinin üzerinde kayıyor, açlıkla tadına bakıyor.

Lyle boynumla omzum arasındaki hassas eti nazikçe ısıyor ve ben de sağ elimi boynunun arkasını tutmak için uzatıyorum. Lyle başparmağıyla kışımındaki bezin yerini alıyor ve ben onun içinde gevşeyene kadar sıkı kas bandının etrafında dönüyor. Şefkatli, baştan çıkarıcı bir sarmal kışımdan geçerek merkezime doğru ilerliyor. Savage'ın parmaklarına damladığımı hissediyorum.

Savage'la öpüşmeyi kesip döndüğümde Lyle'in beni çoktan beklediğini görüyorum ve dudaklarımı kabaca yakalıyor, dili ağzıma girmeyi emrediyor. Başparmağı kışıma giriyor ve nefesim kesiliyor.

"Daha fazla!" İnliyorum. Köpekbaliğim nerede? Tırpan'ım nerede?

Cevabımı bir saniye sonra alıyorum çünkü duş çoktan kapanmış ve suyun küçük bir hareketi bana şeytanın havuza girdiğini söylüyor. Onu göremediğim zamanlarda bile her zaman olduğu gibi gözlerini üzerimde hissediyorum; yanağımdan aşağıya, omurgama doğru delici bir görüşün serin okşayışı. Savage'ın sikini kavrayıp girişime yerleştirmeden önce hem aslana hem de kurda karşı kıvranıyorum.

"Regina," diye inliyor Savage, ben girmesine izin verirken boynumu ısıyor. Başımı arkaya atıyorum, kurdum delerken ve beni sadece onun yapabileceği şekilde gererken mutlak bir zevk sesi çıkarıyorum.

Ama Lyle'in siki de devasa ve sert bir şekilde arkamın yarığına dayanıyor. Etrafıma bakındım.

"Sana ihtiyacım var," diye alıyorum.

Lyle yutkunuyor, gözbebekleri büyümüş ve neredeyse kehribar rengi gözbebeklerini yutacak hale gelmişken kısık sesle soruyor: "Buna hazır mısın meleğim?"

Savage'ın omzunu öyle sert kavriyorum ki acıtıyor olmalı ama eminim. "Çok hazırım aslan adam."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Scythe solumdan.

Onun endişesi hayati bir şeyi ısıtıyor.

Nefes nefese, Lyle içime girerken Scythe'a bakıyorum. Aslanım içime girdiğinde homurdanıyor ve ben kapatmadan haykırıyorum, zevkimi gösteriyorum, içgüdüsel olarak gücümün üç akım halinde bana ulaşmasına izin veriyorum.

Köpekbalığım yaklaştıkça parlayan safir ışıkları üzerimde yoğunlaşıyor ve biliyorum ki önden giden o, sadece o, köpekbalığı değil. Gözlerimle gerçekten yalvarıyor olmalıyım, çünkü aniden etrafımda üç canavar yükseliyor.

Lyle yavaş ve dikkatli bir şekilde uzun aletini içime sokuyor. Scythe elini uzatıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor.

"Nefes al, Aurelia," diye mırıldanıyor. "Arkadaşların için rahatla."

Dudaklarında ismim ya da nazik dokunuşu olsun, bedenim itaat ediyor. Savage ve Lyle ağırlığımı aralarında tutarak kaslı kollarını kalçalarım ve belime doluyor, böylece kendimi tamamen bırakıp eşimin içime girmesine izin verebiliyorum. Scythe dudaklarını ayırarak bakışlarımı sıkı sıkıya kavırıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

"Biliyorum bebeğim," diye yanıtlıyor.

Bu üç kelimeyle Savage'ın sikini ıslattım.

İçimde biri aslan, diğeri kurt olan iki korkunç alet var ve o anda, bedenlerimiz yoğunluğun altında inlerken büyüyü anlıyorum.

Ancak yine de bir şeyler kesinlikle eksik.

Alnımı Savage'ın çenesine dayayıp Scythe'a olan ihtiyacımı bastırıyorum. Savage önce giriyor, sonra çıkıyor, Lyle da onunla birlikte beni beceriyor. Bedenim onlarınkinin içinde eriyor, zevki ve hafif yanmayı içine çekiyor. Homurtuları, yumuşak inlemeleri, içimde fokurdayan lezzetli yüksekliğe çıra gibi.

Sanki daha fazla yardım edemeyecekmiş gibi, Scythe'ın eli uzanıyor ve yanağımı kavrayıp başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. Ona doğru eğiliyorum, dokunuşunu daha fazla arzuluyorum, nefes verirken dudaklarımdan küçük, muhtaç bir sızlanma kaçıyor.

Lyle sarsılarak içime pompalıyor, iri elleri kalçalarımı sıkıyor. Scythe sanki o da kıvranan dansımıza katılmak için can atıyormuş gibi eğiliyor. Ona uzanıyorum, bir elimi boynunun arkasına koyuyorum, başparmağım çiftleşme izini sıyrıyor.

Gözlerini kapatıyor ve o acı dolu ifadenin zevk mi yoksa acı mı olduğunu anlayamıyorum. Gözlerimin arkası yanıyor ve hemen uzaklaşmaya çalışıyorum, ancak diğer eli elimi geri bastırıyor

Aşağı. Ağzıyla inlemelerimi yutuyor, dili talep ediyor, tüketiyor, açgözlü.

Bana olan ihtiyacı o anda nefesimi kesiyor, sanki kendini ne kadar zor tuttuğunu, içinde ne kadar ateş olduğunu hiç anlamamışım gibi. Ne kadar arzulu olduğunu.

O dudaklar, kendimi ağırlıksız, zamansız hissettiğim anlar boyunca ağzıma hükmediyor, sanki eterde salınan, sadece kaybolan dört varlıkmışız gibi.

Ama Scythe'ın hareketlerindeki bir gerginlik beni gerçeğe döndürüyor.

Çünkü öpücüğünün temposu değişti, dudakları sanki artık onun için acı veriyormuş gibi benimkini zar zor .

"Canını yakacaksa istemiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. Yüzünü geri çekiyor, eli hâlâ yanağımı kavriyor.

Bu safirler güneşle dolu bir gölün yüzeyi gibi parıltıyor ve ışıltıyor. Altındaki karanlığı gizleyen dikkat dağıtıcı bir yüzey. "Gelmeni izlemek Aurelia," diye nefes alıyor. "Gözlerini benden ayırma." Bu, midemi hoplatan ve amımın, Savage'ın başını geriye eğmesine neden olacak kadar gerilmesine yol açan bir komut. Ama Scythe beni boşaltacak kişi olmak istemiyor mu?

Yaklaşmıyor, pozisyonu belli.

Eğer ondan sadece bu kadarını almama izin veriyorsa, buna saygı duyacağım. Bu yüzden kurduma ve aslanıma teslim oluyorum, beni okşamalarına ve parıldayan zevkten yapılmış kanatlarla daha yükseğe sarılana kadar beni becermelerine izin veriyorum. Scythe'ın gözlerinin içine derin derin bakarken kanım mutluluktan çılgılık atıyor. Beni kendi kararın bakışlarıyla sabitliyor ve beni çözen de bu oluyor. Orada yazılı, bana yöneltilmiş soğuk, karanlık ateş. Uzun zamandır görmeyi o arzu parıltısı.

Sonra başını eğip sırtıyor.

Bir kolum Savage'ın boynunda, diğer kolum arkamda Lyle'in etrafında, vücudumu titreten bir yoğunlukla boşalıyorum. Çılgılığım banyoda yankılanıyor ve iki büyük erkek kendi zevklerini bedenime pompalayıp beni aynı sıcak döl patlamalarıyla doldururken su etrafımızda şiddetle hareket ediyor. Kalçalarımı onlara karşı bir dalga gibi savuruyorum, nefes nefese kalıyorum ve onları sıkıyorum, mutlak zevkten aşağı inerken her son damlayı istiyorum. Lyle içimde inliyor

kulağımı, dişleri boynumu tırmalıyor. Savage inliyor, başparmağımı ağzına alıp sertçe emiyor, kalçaları tekliyor.

Nefes nefese kaldım, aralarında sıkıştım, gözlerim kapüşonlu ve sarkık bir şekilde Scythe'a dikildi. Büyük Beyaz köpekbalığı sanki bu tabloyu zihninde işaretliyormuş gibi yavaşça göz kırptıyor, dövmeli göğsü bir nefesle genişliyor.

"Aferin kızıma," diyor Scythe zihnimin içine, arkasını dönüp dışarı çıkmadan önce.

Bölüm 57

Ghoul

ölüyorum.

Ben ölümün içinde doğdum. Yaşayanlar ve arasındaki örümcek ağı inceliğindeki boşluklarda yürümek kutsanmış.

Ve bu yüzden bu dünyaya kader gibi dağıtölümün kutsamasıdır.

Altı yılan ve iki kartal kralın ve tüm sarayının önünde durur, yüzleri asıktır, titrerler, ruhları *titrer*.

İlkel korkuları içimdeki karanlık, yırtıcı tanrıyı çağırıyor, çürüyen etin akbabaları çağırması gibi. Bir leşin kargaları çağırması gibi. Ruhumu aydınlatıyor. Başımı döndürüyor.

Mace Naga cilalı siyah taşın tahtında oturuyor, iki yanında iki dev siyah kobra yükseliyor, dişleri coşkulu bir hayranlıkla gökyüzüne doğru açılıyor. Toplanan yılanlar nefeslerini kaburgalarında sıkıca tutarak krallarına bakarken sarayda doğal olmayan bir sessizlik hakim. Ebeveynlerine yaslanmış çocuklar bile kocaman gözlerini kırıştırıyor. Mace Naga'nın sağ elinin etrafında bir kobranın kalın gölgesi var, kukuletası kalkık, dişleri açık. Öfkesini kontrol etmek için benden öğrendiği bir numara.

Ve bugün, çok öfkeli.

Sarayın *her* üyesi belediye binasında kralın yargılamasını izlemelidir. Hepsi Yılanlı Saray'ın gücünü öğrenmeli.

Ve kralın tahtının yanında diğer altı generalle aynı hizada durarak hepsini izliyorum.

Yılan kralın kara gözleri, yüzleri yedi günlük ter ve kanın kül ve kiriyle kirlenmiş, giysileri mahkemenin işkence ustasının bakımları altında yırtılmış ve kanlı olan sanıkların her birinin üzerinde geziniyor. Oğlunun Xander Drakos tarafından öldürülmesinden bu yana değişmiştir. Artık tek mutluluğu iğne inceliğinde, tırtıklı bir bıçak kullanmak.

"Haşarat karşımda duruyor," diye alay ediyor Mace Naga. "Başarısız oldunuz." Duraklıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bu mahkemede başarısız oldun. Davamızda başarısız oldunuz."

Yalvarmaktan daha iyisini bilirler. Bunun yerine dua ederler.

Gölgeler beni çağırıyor, şarkıları tatlı ve derin. Beni ele geçirmelerine ve bedenimi kaplamalarına izin veriyorum. Avludaki bir çocuğun nefesi kesiliyor.

"Bırakın yapılınsın," diyor kral bana eliyle işaret ederek. Ses tonundaki emir kanımı kaynatıyor.

Korkularının gölgelerime, tenime işlemesine izin vererek yavaşça ilerliyorum.

Bir an için büyülenirler. Gözleri kocaman, kalpleri fare gibi çırpınıyor. Aileleri için gömecekleri bir ceset olmayacak. Nagaların eski ölüm ritüelleri için bir araç yok. Krallarını hayal kırıklığına uğrattıklarında bu hakkı kaybettiler. İki kartal da kuş olarak doğduklarında bu hakkı kaybettiler.

"Kralın iradesiyle," diye anons ediyorum.

Ben'i en sona saklıyorum, eşi -sadece unvanı prenses olan- Charlotte Naga

-Uzun boylu ve gururlu, sarı saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, kırmızı rujı doğru sürülmüş. Özü korkunç bir korkuyla titremesine rağmen başka tarafa bakmayı reddediyor.

Kemik maskemi çıkararak gözlerimin ardındaki acımasız gücü tam olarak hissetmelerini .

Saçlar yanar, etler cızırdar, sakatatlar dökülür ve keskin bir koku tamamen kaybolmadan önce bir anlığına havayı doldurur.

Onlardan geriye dumandan başka bir şey kalmadı.

Maskemi tekrar yerine takarak arkamı dönüyorum ve omurgama eğilmesini emrediyorum.

Mace Naga başını bana doğru eğiyor. "Şimdi size kime karşı savaştığımızı hatırlatıyorum. Bizden daha iyi olduklarını düşünen canavarlar. Bu ayrıcalığa sahip olduğumuz için işaretlenmemiz ve barkodlanmamız gerektiğini düşünen yaratıklar,

Zehir *armağanı*. Bizim verdiğimiz güçten korkuyorlar. Damarlarımızda akan güçten. Hükmetme gücümüzden. Ve bizi kandırdılar. Kafalarımızı bir anlatıyla doldurdular: zehir olduğumuzu. Zehirli olduğumuz. Yeteneklerle doğduğumuz için kilit altında tutulmamız ve saklanmamız gerektiği.

"Şimdi size söylüyorum, zamanımız geliyor. Ailemizin ayağa kalkma vakti geldi. Bize borçlu olunan şeyi talep etmek için. Nesillerdir bizden çalınanları. Büyük yırtıcılar çok uzun zamandır kontrolsüz hareket ediyor. Dengenin doğru kurulmasının zamanı geldi. Onlarca yıldır bize yapılanı biz de onlara yapacağız."

"Kral kobrayı selamlayın" diye .

"Kral kobrayı selamlayın" diye koro halinde bağırıyorlar.

Kralım bana gülümsüyor, dudakları zevkle yukarı doğru kesiliyor - bu hareket en sevdiği yılan generali için ayrılmış. "Bana her zaman iyi hizmet ediyorsunuz Lord Basilisk."

Bölüm 58

Aurelia

L Ertesi gün Devi paketi animalarımı süitimizin yemek odasında beni görmeleri için getirdi. Her biri teker teker bana sarıldı ve Stacey'nin resmettiği güzel bir kart hediye etti

çiçekler ve nimpinler. Önünde '*Seni sonsuza kadar seviyoruz*' ve hepsi içine bir resim çizmiş. Minnie bana bir demet çiçek uzatıyor ve Connor da öğle yemeği servisinden alındığı belli olan bir tabak dolusu yemeği önüme koyuyor.

"Bana öyle bakma," diye azarlıyor beni. "Mutfakta bağlantılarım var, unuttun mu? Ve Dolores bugün denetlemiyordu bile."

"Bu her zaman bir artıdır," diyor Stacey bana peynirli ve domatesli bir tost tabağı uzatırken. "Son zamanlarda özellikle mızızlanıyor. Ama onun hakkında konuşmak istemiyoruz."

"*Senin* hakkında bir şeyler duymak istiyoruz," diyor Sabrina sessizce, kapüşonunu aşağı çekerek. "İyi misin Aurelia?"

Leopar arkadaşıma hüznle gülümsüyorum. "Muhtemelen hayatımın en kötü günüydü." Onlara bundan sonraki her şeyi anlatıyorum, erkekler televizyon odasında kendi aralarında konuşuyorlar. Annemle ilk tanışmamdan bahsederken Minnie elimi tutuyor. Cenazeden bahsettiğimde hepimiz sessizce ağlıyoruz ve bunu paylaşmak konusunda isteksiz olsam da, etrafımda arkadaşlarımin desteğini hissetmek midemde bir şeyleri hafifletiyor.

Diğerleri çeşitli cezalara veya ev ödevlerine katılmak için ayrıldığında akşam sadece Minnie kalır.

İşte o zaman her iki sürümüz de beşinci eşim hakkında konuşmak için bir araya geldi.

"Oradaydı," diyorum Minnie'ye, servis altlığımın kenarıyla oynayarak. "Gulyabani babam için çalışıyor."

Minnie masanın etrafına bakınıyor, gözleri sonunda Marduk'a takılıyor.

"Yıllardır yılan generalleri araştırıyorum," diyor Hazar kaplanı, ellerini yemek masasına dayamış. "Ve dumandan yapılmış olan beni her zaman atlattı."

"İyi bir sebepten ötürü," diyor Scythe karanlık bir sesle. "Gölgeleri gizlenme konusunda oldukça etkilidir."

"Basilisk gölgeleri," diyorum.

Minnie ile benim aramdaki masada sessizce oturan Eugene gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Sıcak, yumuşak tüylerini okşuyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle söylemek garip hissettiriyor. Savage, Eugene'e beni 'korumasını' emrettiğinden beri bunu düşünüyordum.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Minnie ağlıyor. "Süründe Tanrıça tarafından lanetlenmiş bir basilisk var! Anne ne düşünüyordu?"

Savage iğrenmiş bir ses çıkarıyor ve Minnie'ye "*Değil mi?!*" der gibi bir hareket yapıyor. Vombat Toastie'yi hayvanat bahçesi görevlisi Rick'ten geri aldı ve dalgın bir şekilde pamuk çuvalının içinde saklı olan vombat yavrusunun vücudu olan yuvarlak yumruyu okşuyor.

Ama Marduk düşünceli bir ses çıkarıyor ve şöyle diyor: "Sanırım Vahşi Ana'nın başka seçeneği yoktu. Bildiğimiz kadarıyla hiç basilisk kalmadı. Ghoul yedi yıl önce aniden Mace'in generallerinin saflarında beliriverdi."

"Yedi," diye cevap veriyorum donuk bir şekilde. "Tam da aile evinden ayrıldığım sırada."

"Yılanlar arasında çok değerlidir," diyor Marduk nazikçe. "Sırrı sıkıca kilit altında tuttular. Sadece bakışlarıyla öldürme yeteneğinin sessiz kalmalarına yardımcı olduğuna şüphe yok."

"Orada olmaması gerekiyordu," diyor Lyle. "Sanırım bu fırsatı kaçıramazdı."

"Ne fırsatı?" Ben soruyorum.

Arkadaşlarımın hepsi bana kaşlarını kaldırdı. Savage homurdanıyor, "Seni görmek için tabii ki."

Onlara bakıyorum, boğazım aniden sıkışıyor, avuçlarım aniden terliyor. O buradaydı, akademide. Beni takip ediyor, *izliyor*, bir yandan da babama rapor veriyordu. Ve sonra beni görmek isteme cüretini mi göstermişti?

"Siktir et onu," diye mırıldandım. "Bunca zamandır beni ispiyonluyormuş!"

"En azından kısmen öyle olduğunu düşünüyoruz," diyor Scythe. "O... karmaşık biri." Köpekbaliğımın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Onun gibi karmaşık. Tüm dostlarım gibi. İlişkilerimizin hiçbirisi basit olmadı ve onlar da bunu biliyor. "Yine de biraz kaçık olmalı," diyor Minnie. "Eğer o senin gerçek *düşman*ınsa. Sana gönderdiği o mesajların hepsi O zaman tüy mü? Sadece seni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu Regina'nın çekiciliği," diyor Scythe. "En psikopat canavarlar bile buna dayanmakta zorlanır. Çok meraklı oluyorlar."

Marduk'un masanın altından Minnie'nin eline uzandığını fark ettim. Titus bile Minnie'ye olan çekimine ve yine de onu olabilecek en kötü şekilde incitebilirdi. Kalbim aniden ikimiz için de acımaya başladı. Tehlikeli ve zalim eşleri olan Reginalar.

Minnie aniden başını sallıyor ve sakız pembesi bukleleri zıplamaya başlıyor. "Vahşi Anne senin bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor olmalı, Lia. Tek olası neden bu."

Arkadaşıma gülümseyerek başımı sallıyorum. "Belki de öyledir. Belki de sadece bir pisliktir. Ama her ne olursa olsun ona güvenilmez."

Scythe, "Arada sırada bir şekilde faydalı oldu," diyor. "Ama onun sözde yardımı her zaman bir şekilde kendi çıkarına çarpıtılıyor. Bu belki de onun sayesinde elimizde." Beklentiyle, önünde yeni bir cilt olan Lyle'a dönüyor.

"Düzenlemeye çalışıyordum," diyor Lyle, basit beyaz klasörü bana doğru iterek. "Ama yıllar öncesine ait bu arşivlenmiş notlar annenin odasında mevcuttu."

Dosyanın içindeki eskimiş kâğıtlara bakarken kaslarım tutuldu. O şeye dokunmuyorum, ellerim ona doğru hareket etmeyi reddediyor. Lyle dosyayı önümde açarken Minnie sol elimi kendi eline alıyor.

Dışarıda bir rüzgâr uğulduyor, pencerelerden ısıklık çalarak geçiyor. Çıplak ayaklarımın altında zemin hafifçe titriyor.

Lyle nazikçe, "Eğer çok fazlaysa, bakmak zorunda değiliz," diyor. "Bunu başka bir zaman yapabiliriz."

Derin bir nefes alıyorum ve yer hareketsiz kalıyor. "Önemli bir şey var mı? Dürüst olmak gerekirse, sadece yakmak istiyorum."

Lyle başını sallar. "Evet, Regina," diyor sessizce. "Kan alma kayıtlarını buldum. O kadar düzenli kan alıyorlardı ki dikkatimi çekti. Ve hiçbirinin kan testi sonucu gelmedi. Bu da bana onun kanını sattıklarını düşündürüyor."

Kalbimdeki baskı nefes almamı zorlaştırıyor. "Ondan çocuk sahibi olamayınca kanını satmaya başladı." Onu sömürmek istediği yollar sınırsızdı. "Ama onun kanının ne değeri var?"

"Onun kanı. Zehri de, ama onu düzenli olarak alamıyorlardı."

"Gebe kalma ritüelini atlatmayı nasıl umdular ki?" Minnie soruyor, sesi hiç duymadığım kadar sert. "Neden onu uyanık tutmadı?"

"Notlar bir süre bilincinin açık olduğunu gösteriyor," diyor Lyle, dosyanın arkasındaki sararmış notları karıştırırken. "Ama sonunda onu sakinleştirmişler ve bir süre sonra vücudu pes etmiş. Gitmesine izin vermeleri gerekirdi ama Mace onu yaşam destek ünitesinde tutma emri verdi, sonra da Halfeather ve uzman kartallarını kiraladı."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve dosyayı itiyorum. "Onu istemiyorum, Lyle. Onu ve bilgileri aldığın için teşekkür ederim ama... şimdilik sende kalsın."

"Elbette Regina," diyor ve defteri kapatıp masadan alıyor. "Eğer bakmak istersen bende kalacak."

Mide bulantımı . O şeye asla bakabileceğimi sanmıyorum. Ve eğer bunu bize sağlayan Ghoul'sa... bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlayamam bile.

Aurelia

S Ertesi gün öğlen saatlerinde, sürü yatağımda derin bir uykuya dalmışken, Scythe'in eli kalçamda geziniyor. Uykulu bir şekilde elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve aniden burnumu

Kedicik.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Scythe bacaklarımın arasından bana bakıyor ve "Kan" diye geveleyene kadar büyüleyici bir manzara.

Bacaklarımın arası kayganlaştı ve birden rahmimde korkunç bir ağrının farkına vardım.

"Oh olsun," diye mırıldandım.

"Pardon?" Lyle dönerek ve çok kırgın görünerek sorar.

"Ağrı kesiciler," diye inledim. "Bekle, buralarda hiç bulunduruyor muyuz?" "Ne için?" Savage telaşla soruyor, kalçamdan tutup

Diğer tarafa.

Scythe'in başının üzerindeki çarşafı atıp iç çamaşırımı indirerek haykırıyorum. "Olamaz!"

"Sorun ne!" Savage haykırır. Sonra o da koklamaya başlar.

"Yok bir şey," diyor Scythe, yüzünü serbest bırakmak için çarşafı aşağı çekerek. "Bu onun döngüsü."

Ben hariç herkes anda yataktan fırlıyor, anlayamadığım bir nedenle farklı yönlere doğru adım atıyor. Uzaklardan Savage heyecanlı bir sesle "Bunu bekliyordum!" diye bağırıyor.

Yataktan yuvarlanıp gardırobuma doğru çarpık bacaklarla yürürken kaşlarımı çatıyorum.

Anima yatakhanesindeki ortak zula. Adetlerim o kadar seyrek ve düzensizdi ki akademide bulunduğum süre boyunca fazla stok tutma zahmetine hiç girmedim. Ama Savage odaya dalıyor ve yatakta olmadığımı fark edince keskin bir sola dönüş yapıyor.

"Regina, bunları saklıyordum!" Ağzına kadar farklı marka ve boyutlarda hijyenik ped ve tampon paketleriyle dolu büyük bir kâğıt torbayı açıyor. "En çok hangisini seveceğini bilemedim," diyor heyecanla bir paket çıkararak. "Bak, mor olduğu için bunu seveceğini düşündüm, ama içine baktım ve *gerçek* ped mor değil, bu bana yanlış reklam gibi geliyor. Arkasında da küçük bir yazı var ve Xander'a arkasını okuttum ve bana bunların farklı gerçekler olduğunu söyledi!" Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden regl dönemindeyken sana bir şeyler öğretmek zorundalar?"

Bir elime bir paket süper boy ped, diğer elime de yeni bir çift iç çamaşırı alıyorum.

"Karnını ovayım mı?" diye soruyor.

"Önce temizlenmem gerek."

Banyoya gid. "Ve aslında, '*neden bu kadar pahalılar?*' daha iyi bir soru."

Savage itaatkâr bir şekilde beni tuvalete kadar takip ediyor ve ben de onu arkasını dönmeye zorluyorum ve o da bunu bir *hıçkırıkla* yapıyor.

"Lyle bana dönem vergisi olduğunu söyledi!" Savage haykırıyor. "Ben de bunu icat eden adamın boynunu koparacağımı söyledim."

"Hmm," diyorum belli belirsiz, oturup yeni iç çamaşırını giyiyor ve pedi üzerine yapııştırıyorum. "En azından kanı temizlemek için bunlardan kullanabilir."

"Evet," dedi Savage bilgece başını sallayarak. "Daha bitirmedin mi? Bir dahaki sefere pedi iç çamaşırına yapıştıra**cağım** çünkü *sen* regina'sın. Ben de ped yapıştırma monitörü olacağım."

Kapı çalındı. "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" Lyle şüpheyile sorar.

Savage kapıyı açıp Lyle ve Scythe'ı beklerken bulduğunda iç çamaşırımı çıkarmayı henüz başarmıştım.

Mide bulantısı boğazımı sıkarken karnımı tutuyorum.

"Ver şunu bana," diyor Lyle otoriter bir şekilde.

Kanlı iç çamaşırımı onun ulaşamayacağı bir yere çektim.

"Affedersiniz!" Bana bıkkın bir bakış attı. "*Angel*."

"Atayım gitsin," diyorum öfkeyle, bir elim karnımda, üçünün yanından geçip odaya doğru ilerliyorum. "Buralarda bir yerde ağrı kesici olmalı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Yatak odasına geri dönüp yatağın ortasındaki kanlı noktaya bakarken peşimden geliyorlar, neredeyse topuklarıma .

"Çarşafıları getireyim," diyor Lyle çabucak.

"Beş farklı türde hapım var," diyor Scythe, beni dirseğimden çevirip içinde çeşitli ilaçlar olan açık bir plastik kutuyu göstererek.

"Bunların bazıları yasadışı, değil mi?" Etiketleri inceleyip parasetamol ve ibuprofeni seçerek hafifçe söylüyorum.

Sessiz kalır.

"Aç karnına bunu yememeli," diyor Lyle onaylamayarak, kirli çarşafıları bir kenara atıp yeni bir takım açarak.

"Ben yemeği getireyim!" Savage kurt formuna geçtiğini duyurdu -muhtemelen oraya daha hızlı varmak için- ve dili ağzının bir tarafından dışarı sarkarak uzaklaşıyor.

Yeni çarşafılar giyildikten sonra, Lyle beni tutmak için uzandı.

"Ben sakat değilim!" Onu ağlıyorum. "Sadece regl dönemim." Bir kramp bana saldırıyor ve bir iniltiyle iki büklüm oluyorum. "Sadece ağrı kesicileri beklemeliyim."

"IV'ü tercih eder miydin?" Scythe ciddi bir şekilde sorar.

Kırk yıl yaşlanmışım gibi her seferinde bir santim yatağa tırmanarak el sallıyorum ona. "Kadın olmak bir şey," diye inliyorum.

"Biliyorum meleğim," diyor Lyle, başımı yere koyduğumda saçlarımı okşayarak.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," homurdanıyorum.

Sırtıma sıcak bir şey bastırıyor ve bunun bir sıcak su olduğunu anlıyorum. Anında kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim."

"Sorun ."

"Hiç ikolata var mı?"

Üç dakika sonra, Savage ağızında bir torba sandvile geri döner.

"Her tarafın salya ," diye mırıldanıyor Lyle.

Savage kayar ve artık insan olan ağızından çıkarır. "Hayır, değil."

Ondan sonrası tam bir operasyon. Savage bana küçük ısırıklarla jambonlu ve peynirli tostlar yediriyor ve sonra Lyle dilime haplar koyup ağızıma bir bardak ve pipet tutuyor.

"Gerçekten hasta değilim," diyorum, sıcak su şişesini mideme tutarak ve Savage bana küçük bir kare peri ekmeği ikram edene kadar yüzümü buruşturarak.

"Her animus bundan zevk alır Aurelia," diyor Scythe küvet koltuğunda dizüstü bilgisayarının başında oturduğu yerden. "Bırak yapsınlar."

"Evet, bize acıyın," diyor Savage mutlulukla.

Scythe'ın geçen gece bana nasıl *bebek* dediğini asla unutmayacağım. Hafızamda o karanlık törpüyü duymak hâlâ başımı döndürüyor.

Savage bana bir sır veriyormuş gibi elini ağızının kenarına götürüyor ama oldukça yüksek sesle, "Köpekbalığı muhtemelen senin tadına bakmak istiyor- Argh!" diyor. Bir kitap havada uçuyor ve Savage'ın kafasına çarpıyor.

Ama Scythe şimdi bizi görmezden geliyor ve çoktan işine geri döndü. Gözlerimi Savage'a dikiyorum ve o da komplocu bir tavırla başını sallıyor. Bu, daha önce bacaklarımın arasına gömdüğü burnunu açıklıyor. Kanıma bir çeşit takıntısı var.

Lyle ve Savage günün geri kalanını sırayla sırtımı ovarak ve beni mama ve tabletlerle besleyerek geçiriyorlar. Pedimi her değiştirmem gerektiğinde Savage'ı atlatmayı başarıyorum, ancak o 'ped yapıştırma monitörü' işinden memnun. Her seferinde yatağa geri döndükten sonra, topladığı kağıt koruyuculardaki rastgele gerçeklerin her birini okumaya çalışmasını sağlıyorum.

Bu şaşırtıcı derecede iyi alışıyor.

Gerçekleri kelime kelime 'Savage'ın diddling ve doodling kitabı' adını verdiği yeni bir alıştırma kitabına kopyalatıyorum. Yani, eğer kelime uydurmak istiyorsa.

Seslerle harfler arasında bağlantı kurmasını sağlarsa değil. Kitabı şarkılarının sözlerini ve benimle ilgili şiirlerini yazmak için kullanıyor, ancak şimdiye kadar çoğunlukla resimliydi. Şimdi bu değişiyor ve bundan çok mutlu.

* * *

Ertesi gün kuşluk vakti, Lyle ve ben yemek odamızda yalnızız ve o bana bir kase balkabağı çorbası ve ızgara peynir yedirirken telepatik bir enerji zihinsel bariyerlerime doğru balçık gibi süzülüyor.

Kaşlarım havaya kalktı. Lyle benden o kadar haberdar ve babamdan gelecek bir saldırıya karşı o kadar tetikte ki çorba kaşığını yere bırakıyor ve ne olduğunu anlamak için hemen gücünü gönderiyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve boğazından hırıltılar çıkıyor. Tanıdık olmayan güç zihinsel kalkanlarımı zorluyor ve göksel bir ısı yayıyor.

Bu .

Telepatik kalkanımda küçük bir delik açarak onun içeri girmesine izin veriyorum. *"Müdür yardımcısı,"* diyorum yumuşak bir sesle, *her ne kadar bunu Lyle'dan başka birine söylemek iğrenç de. "Bu davetsiz misafirliği neye borçluyum?"*

"Bir haftadan uzun süredir sınıfa gelmediniz ve arkadaşlarınızdan hiçbiri yanıtlarında işbirliği yapmadı," diye savunmaya geçti. *"Ben sadece durum yapıyorum."*

Lyle'in anka kuşunu hissettiğine şüphe yok, animus'unun kontrolü ele aldığı anı görüyorum. Kehribar rengi gözbebekleri büyümüş gözbebekleri tarafından yutuluyor ve elleri kolçaklarda sıkışarak sandalyesinden kalkmaya başlıyor.

Yapabileceğim tek şey onun üstüne tırmanmak. Onu koltuğuna oturtup ellerimle ağzını kapatıyorum.

"Regl oldum," diye cevap veriyorum. *"Arkadaşlarım benimle ilgileniyor."* Gülüyorum. *"Nasıl olduklarını bilirsin."*

Diğer tarafta uzun bir duraklama olur. Lyle ağzına bastırılan iki elin altında hırlamaya başladı. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bu öğleden sonra bir tampon seçtiğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Lyle'in başı yana eğiliyor ve kesiyor. Eğilip çiftleşme izini yalıyorum. Lyle'in anka kuşuna kuduzca bir şey yapmasını engellemem şart. Şu anda böyle bir belayı göze alamayız.

Birden Damien'in henüz cevap vermediğini fark ettim.

"Efendim?" Lyle'in büyük pazularını yatıştırıcı bir şekilde okşadım.

"Artık regl günlerine izin vermiyoruz, Bayan Boneweaver."

Pislik. Lyle, animaların istedikleri takdirde yurtlarında kalmalarına her zaman izin verirdi. Bir animayı regl olduğu konusunda kandırmak mümkün değildir, bu yüzden insanların bundan faydalanmasından hiç endişe etmemiştir.

Öte yandan, bu öğleden sonra ağrılarım aslında iyi. Ağrı kesicilerimi almaya devam ettiğim sürece buradan çıkıp derse gitmem sorun olmaz.

"Pekala, yarın sabah derste olacağım," diyorum ve Lyle'ı boynundan tekrar öpüyorum. *"İçin teşekkürler."*

"Yarın sabah sınıfta bulunmazsanız, ceza makbuzu alacaksınız."

Orada olacağımı söyledim, değil mi? Lyle sinirlendiğimi hissediyor ve beni uzaklaştırmak için kalçalarımı tutuyor, ben de ona doğru daha da eğiliyorum, dişlerimi boynuna bastırıp usulca ısııyorum.

"Başka bir tehdit var mı Lord Agnis?"

"Benimle birlikte terapi seanslarına katılacaksın. Bu kadar özel muamele yeter."

Akıllıca bir karşılık veremeden telepatik varlığı kayboluyor.

Sıkıntıyla inleyerek Lyle'in arkasına yaslanıyorum. *"Onun işini bitireceğim."*

Sesinin sertliği karşısında irkilerek Lyle'in düşmanca bakan gözlerini kırıştırıyorum. *"Hayır, yapmayacaksın,"* diyorum ve sert dudaklarına bir öpücük konduruyorum. *"Sadece endişeliydi."*

Daha meraklı.

Lyle kaşlarını çatır. *"Regina."*

"Beni regina etme! Ben hallettim." Sanki bir öğrenciymiş gibi parmağımı sallıyorum. *"Ve bana hırçınlaşmayın, Bay Pardalia."*

Öne doğru eğiliyor, nefesi ağzımı gıdıklıyor. "Ne zaman istersem sana hırlarım. Ne zaman istersem sana saygısızlık *edeni* öldürürüm."

Ölmüş olsaydım, *bu* kalbimi yeniden çalıştırırdı. Parmakları tişörtümün altından kayarak sırtımda küçük daireler çizirken aniden sıcak bastı ve rahatsız oldum.

"Öp beni," diye emrediyor. "Sakinleşmem gerek."

Memnuniyetle itaat ediyorum.

Scythe

A Gece için dizüstü bilgisayarımı kapattığımda Aurelia'ya bakma riskini göze alıyorum. Televizyon odasının salonunda oturdukları yerde başını Savage'ın kucağına koymuş uyuklarken çok tatlı görünüyor. Bu gece

Sonunda aurasına zehirli bir balçık gibi yapıştığını görebildiğim karanlık soruyu sordu.

Ghoul'a tek satırlık bir mesaj attı: *Bunca yıldır annemden haberin var mıydı?*

Ghoul'un cevabı , yalan olmadığını anladım. *Hayır.*

Bunun gerçek olduğunu biliyordum. Ghoul'la eterde ya da yüz yüze yaptığım tüm kısa tartışmalarda, onda hiçbir yalan tespit etmemiştim. Gölgelerinin gerçeği benden gizleyip gizlemediği farklı bir

.

Ona asla tamamen güvenemezdik.

Ama Aurelia'nın bu konudaki rahatsızlığını bastırdı ve regina içgüdülerinin ona gerçek gerçeği söyleyeceğine güvenmek zorunda kaldım. O bu konuda tatmin olduysa, ben de şimdilik tatmin olmuşum.

Sadece ona bakarak bile kimse damarlarında dolaşan devasa gücü tahmin edemez. Eşleri olarak bunu hissedebiliyoruz ve güçlerimizi birbirine karıştırma dürtüsü her geçen gün daha da sinir bozucu hale geliyor. Sikim serbest bırakılmak için ağrıyor, taşaklarım boşaltılmak istiyor ve aklım...

Sürü her zaman etrafımda sabit bir şekilde hareket ediyor. Vücudumun geri kalanı gibi tedirgin.

Yırtın, parçalayın, bükün. Kırın, kanatın, bağlayın.

Lyle spor salonunda, Damien'ın Aurelia'nın zihnine girmesinden kalan saldırganlığı gidermek için çalışmaktadır.

Bunun için gagasını kırmalıydım.

Ben başımı sallarken Savage bana bakıyor ve agresif tepkimden dolayı kendimi azarlıyorum.

Yorgunluk beni koltuğumdan kaldırıyor. Ayaklarımı Aurelia'ya doğru hareket ettiriyor. Kendimi kanepeye bırakıyorum, çıplak bacaklarını kaldırıp kucağıma koyuyorum.

Dehşetle onu uyandırıyor ve tek gözünü açıp bana doğru bakıyor, aurası beni görmekten duyduğu sevinçle sarı sarı yanıp sönüyor.

Bu gezegende beni gördüğünde sarı renkte parlayan çok az varlık var. Bazen bunu Lyle'in aurasında görüyorum, Savage'da da uzun zamandır var. Ama Aurelia'nın aurası güneş gibi parlıyor. Yorgun atardamarlarımı titretiyor ve bana enerji veriyor.

"Planın nedir Scythe?" diye soruyor uykulu bir şekilde. "Benim... Mace Naga hakkında mı?"

Düzeltilmesini onaylayarak başımı sallıyorum ama dikkatim cidden dağılıyor çünkü böyle uykulu olduğunda çok sevimli oluyor. Neredeyse karşı konulmaz. Onu kardeşimden ayırıp kollarımın arasına almak, bu haftaki meraklı ve büyüleyici kokusunu içime çekmek istiyorum. Asla onun sıcak kokusu kadar olamaz ama de beni cezbediyor.

"Planlarını asla kimseye söyleme Aurelia," diye cevap veriyorum, bir elimi ayaklarının üzerinde gezdirerek. Ayak parmakları kıvrılıyor ve başparmağımı ayak başparmağının üzerinde gezdiriyorum. Connor birkaç hafta önce cep harçlığı karşılığında herkesin tırnaklarını boyuyordu ve Aurelia koyu lacivert bir renk seçmişti.

"Gıdıklanıyor," diye mırıldanıyor Savage hayranlıkla saçlarını okşarken, yüzünde orantısız bir sırıtma.

Aurelia endişelenmekte haklıydı. Kraliyet evini yakmak sonuçsuz kalmazdı. Ama bu olayı ele alırken herhangi bir misillemenin *benim* yolumdan gideceğinden emin olmuştum.

Okulun etrafında kendi koruma duvarları olabilir, ama ben onunla yeraltı suç dünyası arasındaki duvarım. Her

Canavar ve avcı yaratıkları onun peşindedir ve şimdi Mace bir saldırıyla karşı karşıya kaldığı için herkesin tedirginliği artmıştır.

Xander şu anda yerel bölgenin etrafında uçuyor ve Mace'den gelebilecek herhangi bir misilleme belirtisine karşı devriye geziyor.

Tahmin ettiğim gibi henüz hiçbir şey olmadı.

Ama gelecek hafta Mace en büyük depolarımdan birini hedef alacak ve halıyı altımdan çekmeye çalışacak. Kaybettiği malları geri çalarak telafi etmeye çalışacak. Ama ben o deponun tamamını çoktan şahinlere sattım, böylece Mace saldırısını başlattığında yeni bir düşmana sahip olacak.

Aurelia tamamen anlamış gibi uykusunda başını sallıyor.

Gözlerimi kapatıp öylece oturuyorum, Aurelia'nın ayağını okşuyorum ve sürüye tahammül ediyorum.

Bir yanım Aurelia'nın annesinin hayalet olarak gözümün önüne gelmesini umuyordu. Bizimle konuşmaya çalışacağını, bazı önemli bilgiler vereceğini. Ama yapmadı. Belki de burada geçirdiği zaman çok uzun ve acılı olmuştu ve arkasına bakmadan Vahşi Anne'ye gitmişti.

Uzun bir nefes çekiyorum ve kafamı dolduran fısıltılara karşı gözlerimi açıyorum.

Sadece bir sürü değil, odanın etrafında dolaşan görüntülere bakarken bir sarsıntıyla fark ediyorum. Bir saat oluşturuyorlar. Tıklayan bir saat.

Karanlık bir his kalbimi bir kefen gibi sarıyor.

Aurelia'nın ayağını dudaklarıma götürüp önce ayak parmaklarını, sonra kemerini, sonra da bileğini öpüyorum. Elimde kıvranıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Güçlü bir eş görüyor. Ona zarar vermeye çalışan herkesi yok edecek büyük beyaz köpekbalığı. Kendini ona ve sürüsüne adamak için her gün kendini parçalıyor.

Bu işin sonunda benden geriye ne kaldıysa, onun görmesini istemiyorum. En kötü halimi değil. Delirmiş, saçmalayan, kendi zihnimin gerçekliğinde kaybolmuş halimi değil. Onu buna maruz bırakamam.

Ya tamamen aklımı başıma getirecek ya da hiç getirmeyecek.

Aurelia

TErtesi gün animalarımla yemek odasında buluştuk. Masaya geldiğimde arkadaşlarım bir kenara itildi ve Minnie, Stacey, Raquel, Connor ve Sabrina grup halinde bana sarılıyorlar. Yine ağlıyorum ama beni yemek salonunun geri kalanından saklıyorlar ve sonrasında makyajımı düzeltiyorlar, böylece hayatımın geri kalanı gibi tam bir felaket olmuyor. Minnie yemek yerken elimi tutuyor ve Savage'ın oturamadığı için sürekli homurdanmasına çok iyi davranıyor. Sanırım onu kızdırmaktan zevk bile almış olabilir.

Diğerleri bana akademide olup bitenleri anlatırken, onu geri getirdiğimiz siyah kapüşonlu tişörtü hâlâ üzerinde olan Sabrina dalgın dalgın başını sallıyor. Marduk'un dersleri animuslar arasında çok popüler ve anlattığı korkunç ve tuhaf hikâyelerle bir nevi ünlü olmuş. Görünüşe göre, sadece bir sebze soyacağıyla birini nasıl öldürdüğüne dair bir hikaye bile varmış. Minnie onun adı her geçtiğinde kızarıyor ve ona ısındığı için memnunum - eğer tenindeki kokusu bir şey ifade ediyorsa, ona ısınmaktan *daha fazlası* olduğu açık. Damien iki gün ortadan kaybolmuş ve sonra mutlu bir şekilde geri dönmüştü, hatta bir grup öğrenci kurdun yaklaşan baloda DJ'lik yapmasını bile kabul etmişti.

Damien köyü kapattığından beri animalar balo için kıyafetlerini düzenlemeye çalışıyorlardı. Bu durum tüm animaları son derece sinirli hale getirmiş ve birden fazla kıdemli kız bunu telafi etmek için ortak tuvaletleri fırçalamaya başlamıştı.

"Kendi elbisemi yapıyorum," diyor Stacey. "Sabrina nakış işlerinde bana yardım ediyor. Ayçiçeklerini tercih edeceğiz."

Leoparımız sessizce kuru tostuna dönmeden önce bize zayıf bir gülümseme veriyor. Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeydi.

"O ?" Zihinsel olarak Raquel'e soruyorum.

"Raquel, *"Her gün Theresa ve Dolores ile danışmanlık alıyor ve en az iki çeşit ilaç kullanıyor,"* diye yanıtlıyor. *Ama bunların herhangi birinin yardımcı olup olmadığını bilmiyorum. Dolores onun MOTF programına izin vermiyor. Ona yalvardık ama konseyin işlediği suçlar nedeniyle onu buraya gönderdiğini ve cezasını çekmesi gerektiğini söyleyerek reddetti. Bu tam bir saçmalık."*

Mates of the Fallen, eşlerini kaybeden canavarlar için bir akıl sağlığı programı. İntiharın önlenmesine büyük önem veriliyor, bu da Raquel'in ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor.

"önünden ayrılmasına izin veremeyiz," diyorum kararlılıkla.

Raquel, *"Bunu vardiya olarak yapıyoruz,"* diye onaylıyor. *"Ama bu çok zor, Lia. Bu durumdan kurtulması uzun zaman alacak."*

"Benden bahsediyorsun, değil mi?" diye yumuşak bir ses beni Raquel'e bakmaktan alıkoyuyor.

Sabrina kirpiklerinin altından bana bakıyor. Telepatik konuşmalarla ilgili olan şey, eğer dikkatli olmazsanız, yine de normal konuşmadaki aynı yüz ifadelerini ve vücut dilini kullanmanızdı.

"Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim?" Elinin arkasını kavramak için uzanarak soruyorum. "Yapabileceğim bir şey olursa bana söylersin, değil mi?"

"Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Tıpkı annen için kimsenin bir şey yapamayacağı gibi."

Taze yaraya bir hançer. Gözlerimin arkası karıncalanıyor ama elini bırakmıyorum.

"Sabrina!" Stacey dehşet içinde soluk soluğa kalır.

"Acı çekiyor," diyorum usulca. "Hepimiz acı çekiyoruz. Öfkelenmek çok doğal."

"Özür dilerim," diye
fısıldıyor Sabrina. "Ben
de," diye fısıldıyorum.

Connor diğer yanımdan iç geçiriyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve tabağımdan bir çilek alıyor. "Plan yapmalıyız

Dolores'in ölümü." diyor. "İnsanın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek şey ."

"Söyleyeceğim," diye inliyorum. "Dün aklıma bir sümüklü böcek gibi girdi."

Herkes soluk soluğa kalırken Savage pastırmasının üzerinde homurdanıyor.

Hikayeyi anlatıyorum ve günün geri kalanını hem benim hem de Sabrina'nın dikkatini kendi zihnimizden uzaklaştırmaya çalışarak geçiriyoruz.

* * *

Ancak derslerden birkaç gün sonra Dolores'ten biraz intikam alabiliyoruz. Neyse ki babamdan herhangi bir misilleme haberi gelmedi ve Naga konağı yangını da *Animalia Today*'e ulaşmadı. Scythe şaşırmadı ve ben de onun ne düşündüğünü anlıyorum. Bir suç lordu olarak, saldırıya uğradığınızda yapacağınız en iyi şey hiçbir şey olmamış gibi davranmaktır.

Yine de enerjiyi akademinin etrafındaki kalkanlara yönlendiriyorum ve son birkaç aya kıyasla enerjimi hiç tüketmiyor.

Aslında, gücümün kaçmasına izin vermekten hoşlandığımı fark ettim. Kanımdaki yeni ateşle savaşmama yardımcı oluyor ve beni sakinleştiriyor.

Bir öğleden sonra, Savage'la birlikte okulun arka tarafında, onun 'özel zaman heceleme derslerimiz' için bulunuyorum ve içeri girmeden önce onun vombat yavrusu Toastie'ye tuvaletini yaptırmasını izliyorum.

"Yani yirmi altı alfabeyi doğru okursam," diyor Savage, Toastie'yi çömelmiş bacaklarıyla vücudundan uzakta tutarak, "bu yirmi altı öpücük alacağım anlamına gelir." Kaşlarını çatıyor. "Ama hayatta kalmak için günde elli öpücüğe ihtiyacım var."

Toastie işini bitirir ve Savage onu güvenli bir şekilde çantasına koymadan önce ona miyavlar.

Gözlerimi ağaç tepelerine dikerek Savage'ın sözlerini değerlendiriyorum. "Her şeyi doğru yaparsan, öpücükleri atlasak ve sana *daha iyi* bir ödül versem nasıl olur?" Kasıklarına bakıyorum ve dudağımı ısııyorum.

Savage'ın gözleri irileşiyor ama hemen yüz hatlarını düzelterek ciddiyetle başını sallıyor. "Ama yaşamak için ağız öpücüklerine *de* ihtiyacım var. Ya sırf sen benim sikime fazla odaklandığın için ölürsem?"

Sırıtarak bana bakıyor. Batan güneş yüzüne vuruyor ve ela gözlerini aniden aydınlatıyor. Acımasız bir şekilde gerçekten çok güzel ve böyle olduğunda onu inkar etmek benim için çok zor. Ve Tanrıça, o yokken onu çok özlemiştim.

"Regina?" diye soruyor usulca.

Son bir dakikadır ona sözsüzce baktığımı fark ediyorum. Vücuduma sıcaklık doluyor. "Doğru, pardon. İzini sürdüğün ve doğru seslendirdiğin her cümle için seni öpeceğim yeri seçmeye ne dersin?"

"Anlaştık." Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor ve elimi tutuyor. Sessizce ama kalbim *küt küt atarak* onu içeri, zemin kattaki boş sınıflardan birine kadar takip ediyorum.

Toastie'nin askısını boynundan çıkarıyor ve dikkatlice kapının yanındaki askılardan birine asıyor. Kalemimi ona veriyorum ve o da sınıfın arka tarafına oturup köpekler için özel okuma yazma alıştırma kitabını açıyor. Yanındaki sıraya tüneyip iyi bir öğretmen gibi onu izliyorum.

Mükemmel bir şekilde kopyalanmış bir cümlenin ardından Savage yavaşça, "Bin-tavukları yemek yasadışıdır" diye seslendi. Bana bakıyor ve alt dudağına vuruyor.

Önce onun çalışmasını kontrol ediyorum. "Doğru." Ve dudaklarına yüksek sesle bir öpücük konduruyorum.

Bir sonraki cümle: "Kefal asla geri dönmemeliydi."

Doğru anlıyor ve çiftleşme işaretini gösteriyor. Elimde sırtıyorum ve eğilip küçük bir yalama yapıyorum. Mutluluktan titriyor, ben de iyi bir önlem için ona bir tane daha veriyorum.

Savage kalçalarımı kavırıyor ve sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi derin derin nefes alıyor. "Anlaşmayı değiştirmek istiyorum. Ne zaman bir şeyi doğru yapsam, *seni* bir yerinden öpeceğim."

Gülüyorum. "Ama bunun *senin* ödülün olması gerekiyordu!" "Bu benim ödülüm ." Arsızca sırtıyor.

Bir sonraki cümleye geçiyoruz. "Ağır uyuşturucular sağlıklı değildir."

Doğru anlıyor ve ben de onun kalemmini kullanarak cümleye büyük bir tik atıyorum. Ayağa kalkıp kucağımı işaret ederken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Emin misin?" Ben soruyorum. "Çoğunlukla regl dönemim bitti, ama olabilir-"

"Biraz kandan korktuğumu mu sanıyorsun Regina?" diye soruyor önümde diz çöküp bacaklarımı ayırırken. "Sana söyledim, herkes bunu bekliyordu."

"Lütfen *herkes* deme," diye homurdanıyorum, o da doğru eğiliyor.

"Mmm, benim güzel regina'm," diyor tepesine doğru. "Senin için her şeyi yapacağımı , değil mi?"

"Anima yurtlarını havaya uçurmak da dahil," diye hayıflanıyorum. "Biliyorum, kurt adam."

Parmakları kalçalarımın yukarı kayıyor, külotumu ve taytımı birlikte aşağı çekiyor. "Bunu asla unutamayacağım. Acırsa söyle bebeğim." Taytımı ve iç çamaşırlarımı masanın üzerine koyuyor ve dönüp seksime tatlı bir öpücük konduruyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor klitorisime karşı.

Güç damarlarımda nabız gibi atıyor ve bir dalga halinde yayılıyor. Merkezimdaki o ilkel güç eşimle birleşmeyi talep ederken nefes nefese kalıyorum. Savage amımı zevkle yalıyor, tadına bakıp inliyor. Dili en mükemmel noktada minik daireler çiziyor ama sonra ayaklarımdan tutup masanın üzerine koyuyor ve ben de onun zevki için iyice açılıyorum. İçime doğru inlediğinde, titreşimleri ve dilinin lezzetli hareketi yıldızları görmemi sağlıyor. Beni nasıl tadacağını, dilini gözlerimin geri dönmesine neden olacak şekilde nasıl oynatıp çırpacağını çok iyi biliyor.

"Kahretsin Savage," diye nefes alıyorum, masanın kenarlarını öyle sert ki iki elimdeki kan dolaşımı kesiliyor. "Sana ihtiyacım var."

"Ne-"

"Sana sahip olmama izin ver," diye talep ediyorum. Kontrolün kafamda olması dışında kendimi ateşin içindeymişim gibi hissediyorum. Gücüm vücudumda köpürmüş gibi hissediyorum, sanki serbest bırakılmaya ihtiyacı varmış gibi. Sanki bir basınç valfine ihtiyacı varmış ve bulunacak bir şey yokmuş gibi.

"Eğer sikini içime sokmazsan, ben-"

Savage ayağa fırlıyor, kollarını belime doluyor ve beni yere yatırıyor. Beni döndürüyor ve yere itiyor, masanın üstüyle aynı hizaya gelmem için beni eğiyor.

"Ne yapacaksın, Regina?" diye homurdanıyor, lezzetli, çıplak tacını ıslak girişime doğru bastırıyor. Onun kollarına karşı kıpırdanıyorum, onu içeri çağırıyorum. Ona daha yakın olmak istiyorum. Mümkün olduğunca yakın. Tüm oda titriyor.

"Uh-oh," diye mırıldandım. "et."

Bir hamlede kendini içime bıraktı. İkimiz de

"Evet!" Bağırıyorum, kollarımı havaya kaldırıp masanın üstünü tutuyorum.

Bunun için bir şeylere tutunmam gerektiğini biliyorum. "Odayı sallayan sen misin Regina?" Savage'ın pantolonu.

"Kapa çeneni ve sik beni." Gücüm elimden kayıp gidiyor ve birleştiğimiz yerde kurdunu arıyor.

Savage buna mecbur kalıyor, ben can havliyle masanın kenarına tutunurken beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Gücüm aşağı, aşağı, aşağı akarken çığlık atıyorum, Savage'a ulaşıyorum.

Kurdum bana çarparken homurdanıyor ve bunu kabul ediyor. Savage hunimin ona geçmesine izin verirken damarlarımdaki köpüklenme yavaş yavaş azalırken iç çekiyorum, kalçaları affetmiyor, ikisi de tam olarak ihtiyacım olan şey.

"Regina," diye soluk soluğa bağırırken kendi gücünün arttığını hissediyorum. "Emin misin-"

"Al şunu!" Ağlıyorum. "Durma!"

Kapıda bir ses duyulduğunda etrafımızdaki oda sakinleşiyor ve ben ağzımı kapatıyorum. Savage nefesinin kıkırdıyor ama kalçaları hiç titremiyor.

Başımı kaldırıyorum ve nedenini hemen anlıyorum.

Çünkü az önce kapıyı açan ve gözlüklerini tiksinti dolu bir bakışla düzelten kişi Damien Agnis'tir.

"Dur! Hemen şimdi!" diye bağırıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Bir şey duyuyor musun?" Savage bana sertçe çarparak yüksek sesle söylüyor.

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ve Damien'a bakmaya devam ediyorum.

"Kes şunu!" diye bağılıyor Anka kuşu lordu tekrar, elleri kenetlenmiş. Bir şey beni çekiyor ve hemen ikimizin etrafına bir kalkan fırlatıyorum, bizi ayırmak için anka telekinezisini kullanmaya çalışmasından çok rahatsız oluyorum. Yanağımı masaya yaslıyorum ve o yokmuş gibi davranıyorum, Savage'ın kalçaları bana çarparken ekstra yüksek sesle iniliyorum, etin ete çarpma sesi tüm odayı kaplıyor.

"Gözaltı!" Damien çığlık atıyor. "Gözaltı!" "Vahşi!"

Yüksek sesle iniliyorum. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim!"

"Regina!" Savage ağlıyor. "Senin tatlı amını seviyorum."

Damien orada uzunca bir süre duruyor, muhtemelen not falan alıyor, sonra pahalı ayakkabılarının tepinerek uzaklaştığını duyuyorum.

Savage eğilip omzumu ısıyor ve anında boşalmamı sağlıyor. Kalın kolanının etrafında kasılıyorum, her damlasını içime boşaltana kadar onu sağlıyorum.

O hâlâ içimdeyken masanın üzerine yığılıyoruz, ikimiz de karnımızı ağrıtan bir kahkaha kriziyle titriyoruz.

Her nasılsa, bu olay okulda çok hızlı yayıldı. *Bir şekilde*, yani Savage ve ben tanıdığımız herkese acı verici detaylarla anlatıyoruz.

Yemekten sonra, Lyle odalarımızda bizimle yüzleşti. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Bu neyle ilgili?" Masumca soruyorum.

Savage saçımınla oynuyor.

"Damien Agnis sizi izlerken ikiniz bir sınıfta sevişirken bulundunuz ve durmayı reddettiniz."

"Röntgenci olması benim suçum değil," diyorum öfkeyle. "Belki de boynuzlama meraklısıdır?"

Lyle bana doğru yaklaşıp boynumu koklamadan, beni omzuna alıp duşa taşımadan önce nefesinin altından küfrediyor.

Скәпт'са W2

Aurelia

Damien, Lyle ve ben Damien'in zemin kattaki sınıf ofisinde garip, tüyler ürpertici bir sessizlik içinde oturuyoruz. Görünüşe göre Şerif Yardımcısı'nın ofisi onu hâlâ içeri almıyor.

Savage ve benim bu odayı eğlencelerimiz için seçmiş olmamız sadece bir şans meselesiydi. Şans ya da Savage tam olarak ne yaptığını biliyordu. Aslanımın 'denetleyeceği' terapi seansım için içeri girdiğimizde Lyle havayı nazikçe koklamıştı. Lyle bana bir bakış attı, Damien'in masasının önüne önce gözlerinde kısa bir süreliğine parlayan düşmanlığı.

Ne tür bir terapist hastasıyla arasına koca bir maun masa koyar?
Damien. Damien yaptı.

Sabrina'yı bu şekilde terapi ediyorsa, işe yaramamasına şaşmamalı.

"Oldukça terapötik bir düzen, sizce de öyle değil mi Bay Pardalia?"
Keyifle söyledim.

Lyle'in animusu bana sadece homurdanıyor ve kravatını çıkarıyor. Bunun üzerine kaşlarımı kaldırıyorum çünkü Damien'ın, ben onu sakinleştirmek için Lyle'in kucağında otururken terapi görmemden hoşlanacağından şüpheliyim.

Ama eğer gelirse.

"Oldukça etkili buldum," diye sertçe yanıtlıyor Damien.

"Kanıtı dayalı," diye başımı salladım, oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Lyle'in dikkatini dağıtmak için bilerek kısa bir etek ve dekolte bir bluz seçmiştim. Şimdiden iki kez bacaklarıma baktı. Başarılar.

"Sizinle anneniz hakkında konuşmak istiyorum" dedi ve dosyayı açtı.

"Kesinlikle hayır." Dişlerimle gülümsüyorum. "Bu sınırların dışında bir konuşma." Eğer onun hakkında tek kelime *etmek* zorunda kalırsam, yıkılırım. Ya da odayı . İkisinden biri. Ya da aynı anda ikisini de.

Damien'in burun delikleri açıldı.

Sol tarafımızdaki pencereler hafifçe

tıkırdıyor. "Baban o zaman."

hafif bir çatırtı duyuyorum.

"O benim babam değil," diyorum sıkıca, Lyle koltuğunda kayarken yumruklarımı kucağımda sıkarak. "Bana kalırsa o Bay Naga."

"*Majesteleri*," diye sertçe düzeltiyor Damien, camların tıkırdamasına aldırmadan ya da onları görmezden gelerek, "uygun olan onurlandırmadır."

"Hizmetçileri tarafından bana hatırlatıldığı gibi," diye mırıldandım. "Bungalovumu ziyaret ettiği tek seferde."

"Ona karşı kin besliyorsun."

Damien'a bakarken yanımda bir çatlak daha oluşuyor, yüz hatlarımı taşılaştıran alaycı bir ifade. Buna nasıl katlanacağım?

Lyle'a bakarak, "Ben de senin seanslarının kötü olduğunu düşünüyordum" diyorum.

Lyle bir boğa gibi burnundan soluyor ve Damien'a her an saldıracakmış gibi bakıyor.

"Kendi güvenliğiniz için, efendim, sanırım bu seansı bitirmeliyiz." Ona dişlerimi tekrar gösterdim.

"Belki de diğer arkadaşlarınızdan birinden gözetim almalıyız."

"Evet, eminim Scythe da takılmak ister."

Damien sanki sabrını sınavan benmişim gibi nefes alıp veriyor. "İyileştigine inanıyorum..."

Şaşkınlığımla birlikte gücüm de azalırken tıkırtılar kesiliyor.

Neden bahsettiğini ancak Lyle'in gücü etrafında parladığında anlıyorum. "Oh, benim dönemimden mi? Evet, bir kadının

Adet kanaması genellikle sadece yedi gün sürer." Ayağa kalktım ve Lyle'in elini tuttum. "Şimdi Bay Pardalia'yı almaya gidiyorum."

Damien bize veda etmedi, sadece çıkarken bize baktı. Lyle ise beni bir hademenin dolabına çekip duvara yaslayarak sikmeye devam ediyor, ben boşalana kadar tekrar tekrar "Benim" diye homurdanıyor, titriyor ve devasa aletinin etrafında sarsılıyor. Ben de gücümü ona bırakıyorum ve o da bunu şarap gibi içiyor çünkü tam olarak ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor.

Yemekten sonra Eugene ve ben, tanıdığım en iyi iki araştırmacı olan Minnie ve Stacey'i alıp arkadaşlarım spor salonuna giderken onları kütüphaneye götürdük. Xander geri döndü ve her zamankinden daha sinirli, bu yüzden Scythe'in enerjisinin bir kısmını yakmak istediğini hissediyorum. Animalarımı kütüphanenin özel bir köşesine çekiyorum, burada birkaç erkek ödevleri için yardım alıyor.

"Neredeyse Dolores'in ofisinin camlarını kırıyordum," diyorum. "Sanırım bu şey daha da kötüye gidiyor."

Olayları arkadaşlarıma anlatırken yeni güç dalgalanmalarımı atlamıştım. Şimdi onları bilgilendiriyorum ve ikisi de bu bilgiyi büyük bir ciddiyetle ele alıyor.

"Burada onu kontrol etmekle ilgili bir şeyler olmalı," diyor Minnie, kütüphanedeki bilgisayarda arama yapmak için ayağa kalkarken.

"İnternette kontrol edeceğim," diyor Stacey.

Kollarımı ovuşturarak ve arkamızdaki masalara göz gezdirerek endişeyle, "Kurcalamak için güç paylaşımı yapmak zorunda kaldım," diyorum. "Ama o zaman bile hala bir sorun. Annemle konuşamamış olmam çok yazık. Eminim bildiği ama bana anlatacak zamanı olmadığı şeyler vardı."

Daha ne olduğunu anlamadan bu hafta yüzüncü kez koluma sarılıp ağlıyorum. Yığınların arasından sipariş hediyelerin olduğu bölüme doğru yürürken Minnie kolunu bana doluyor. "Artık Vahşi Anne'nin yanında güvende," diyor kalın bir sesle. "Ama Boneweaver'lar hakkında hiçbir şey yazılmamış değil. Buralarda bir yerlerde bir şeyler olmalı."

Kitapları araştırmak için iki saat harcadık ve Stacey'nin internetteki aramaları bile bu konuda somut bir şey ortaya koymuyor, sadece gerçekten güçlü telekinetikler hakkında belirsiz hikayeler var, ama benim gibi kontrolünü kaybetmedi.

Yollarımızı ayırıyoruz ve gece için kendi yatakhanelerimize dönüyoruz. " et," diyor Bastien, kapı çirkinliği, Eugene ve ben Animus yurtlarına yaklaşın. "Kızgın ejderhalar etrafta."

"Kızgın Boneweaverlar da," diye .

Eugene onaylayarak gıdaklıyor.

* * *

Sessiz bymzn uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Hâlâ tutsak nimpinlerimizle ilgili bir sorun vardı ve hayvan bakıcısı Rick, Stacey'nin baştan çıkarma girişimini geri çevirmiş, nerede tutulduklarını söylemeyi reddetmişti. Bu da bir sonraki felakete yol açtı.

Bir akşam geç saatlerde Minnie ve Raquel benimle birlikte paketimin sitindeki televizyon odasında Bridgerton'ı tekrar izliyorlar. Hepimiz içeride tıkış tıkış oturuyoruz; Minnie Yeti'nin kucağına kıvrılmış bir kase patlamış mısır tutuyor, Marduk ve Savage yerde bir kase ekşi solucanı paylaşıyor, Raquel ve ben ise koca bir dilim çikolatayı paylaşıyoruz. Scythe ve Lyle koltuklarda dizüstü bilgisayarlarının başındalar. Diğer animalar Sabrina ile birlikte sürü yatakhanelerinde balo için giyecekleri elbiseler üzerinde çalışmakla meşguller. Xander, bugünlerde yaygınlaştığı üzere, Eugene'le birlikte odasında sigara içiyor.

Sadık horozumuzun odaya koşarak gelmesi, kanatlarını çırpması ve Savage'ın kucağına atlamadan önce ciyaklaması dışında.

Karanlık bir şey havayı titretiyor. Kasemi yere bıraktım. Savage ve Raquel aynı anda ayağa fırladılar.

"Sabrina!" Raquel odadan koşarak çıkmadan önce bağırır.

Kurt ağında bir şeyler duymuşlar.

"Anima yurdunun tepesinde!" Savage ağlıyor, bana doğru uzanırken gözleri çılgına dönmüş. "Hemen gitmeliyiz."

"Oh Tanrıça!" Minnie bağırarak Yeti'nin üzerinden atlar.

Hepimiz merdivenlere yönelip dışarı koşarken tam bir kaos yaşıyor. İnsan ayaklarımdan vazgeçip kartal formuma bürünüyorum, kalbim hızla çarparak koridor ve merdivenlerden aşağı süzülüyorum.

Dışarıya ilk çıkanlardan biriyim. Önümde Connor, dişi aslan formuyla okul bahçesinde koşturuyor.

Raquel ve Minnie arkamızıdalar. Kanatlarımı pompalayarak gece havasında yükselirken, anima yatakhanelerinin tepesinde ince bir figür beliriyor. Kırılgan ama bir o kadar da kararlı görünüyor.

"Dur!" Sabrina'nın zihnine bağıyorum. "*Sakın buna cüret etme!*"

Kanatlarımı sertçe çırpıyorum, o kenara yaklaşırken, siyah kapüşonu rüzgarda çırpınırken ona doğru fırlıyorum.

Kenardan adım atıyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Benimki de dahil olmak üzere birçok çığlık havayı dolduruyor. Sonra Minnie dişi kaplan formuyla gecenin içinde kükrüyor ve Sabrina güçlü bir telekinetik el tarafından yakalanıyor.

Rahat bir nefes aldım.

Ta ki Sabrina'nın bir kez daha bir düşman tarafından yakalanmış gibi Minnie'nin gücüyle savaşıyor. Ölümlü için. Ama Minnie sıkı sıkı tutuyor ve Lyle da yanına geliyor. İki birliktedir, çırpınan arkadaşımızı nazikçe yere indiriyorlar.

"Bu benim hakkım!" diye bağıyor.

"Benim hakkım!" Bu beni tam kalbimden vurdu.

"Tuvalete gideceğini söyledi!" Connor ağlıyor, insan formuna geri dönmüş, Minnie'nin yanında duruyor. "Ama orada çok uzun süre kaldı!"

Ben yere inip insan formuma geri döndüğümde Yeti yatakhanelerindeki ağzı açık animaları içeri kovalıyor.

"Cherry'ydi," diye hıçkırıyor Stacey. "Gardiyanlardan biri nimpinler hakkında konuştuğumuzu duydu ve bize Cherry'nin cesedini gördüğünü söyledi."

Raquel burun kemiklerini sıkarak küfrediyor. Savage hemen yanıma geliyor, tişörtünü yırtıp başıma geçiriyor, Yeti de aynısını Minnie için yapıyor.

Connor tarafından tutulan Sabrina'ya ulaşıyoruz. Connor onu tutarken Sabrina sırtına sertçe vuruyor, ikisi de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Kalbim acıyor!" Sabrina çığlık atıyor. "Lanet olası kalbim her zaman acıyor ve artık durmasını istiyorum!"

Connor onu teselli etmeye çalışır. "Bebeğim, biliyorum."

"Bilmiyorsunuz!" diye bağılıyor, uzun siyah saçları karmakarışık. "Hiçbiriniz bilmiyorsunuz!"

Minnie yanlarına çömeliyor ve titreyen eliyle Sabrina'nın saçlarını yüzünden alıyor. "Sonsuza dek acıyacak," diyor herkesi şaşırtarak. Sabrina sakinleşiyor ve zor nefes alarak ona bakıyor. "Sadece bununla daha iyi başa çıkmayı öğreniyorsun."

Sabrina'nın yüzü acıyla buruşuyor ve gecenin içine doğru ağlıyor, acısı rüzgârla ruhuma doğru taşınıyor. Stacey, Raquel ve ben toplandık. Hep birlikte ona sıkıca sarıldık.

"Bunu yapamam." Sabrina'nın sesi artık boğuk. "Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Kırıldım. Bu beni mahvetti."

"Bundan kurtulabilirsin," diye bastırıyor Minnie. "Ben kurtuldum, sen de kurtulabilirsin."

"Ve hepimiz oradaydık." Yıkılmamaya çalışarak söylüyorum. "Minnie'ye yardım ettin ve bunu birlikte atlattık. Senin için burada olmamıza izin ver."

Daha fazla ölüm yok. Şu anda daha fazla ölümle başa çıkamam.

Scythe'ı arkamda hissediyorum, varlığı bir buzul kadar kesin ve sabit. "Ona dokunabilir miyim?" diye soruyor zihnime.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Arkadaşına dokunabilir miyim?" Karanlıkta yavaşça, anlamlı bir şekilde göz kırpmıyor. "Regina mı?"

Farkındalık içime işliyor. Sadık bir animus için regina dışında bir dişiye dokunmaya genellikle izin verilmez. Scythe, Sabrina'ya yardım etmek için benden izin istiyor.

Ckapt'ca WT

Aurelia

"O Kay," diyorum çekingen bir şekilde.

Scythe çömelir ve yavaş bir el ile Sabrina'nın başını Connor'ın dirseğine yasladığı yere götürüyorum. Köpekbalığım, bir babanın korkmuş bir çocuğa yapacağı gibi nazik bir elle saçlarını okşuyor.

Sabrina nefes alış verişini yavaşlamadan önce sadece bir saniyeliğine sertleşiyor. Dönüp Scythe'a bakıyorum. Kimseye dokunmayan bir canavar çünkü bundan nefret ediyor. Ama şimdi gücünü arkadaşşıma yardım etmek için kullanıyor. Bir okyanus dalgasının kıyıya hafifçe vurması gibi havada hissediyorum.

Sabrina'nın nefes alış verişini derin ve ritmik bir uykuya dönüşüyor ve Scythe Connor'a onu tıbbi merkeze taşımasını söylüyor. O sırada bir grup muhafız etrafımızı sarmış ve bizi oraya götürecek olan anima yatakhanelerinden biraz uzaktaki dış kapının kilidini açmışlardı.

Acil servisin ışıkları parlak ve sert; Sabrina uyuduğu için şükrediyorum. Lyle doktorlara onu akıl sağlığı odasına götürmelerini söylüyor ve hepimiz oraya yığılıyoruz, onu bırakmayı .

Bir yatak ve kanepenin bulunduğu geniş, havadar bir alan ve saksı bitkileri ve eğrelti otlarıyla dolu. Duvarlar bir orman duvar resmiyle boyanmıştır ve ışık sıcak ve yumuşaktır. Connor, Sabrina'yı yatağa yatırırken doktor ve hemşire onu kontrol ediyor.

Bu olaydan sonra her yer yas içindeymiş gibi hissediyorum. Herkes kendini hissetmiyor, bitkin ve kederli. Minnie ve ben birbirimize sarıldık,

Raquel, Connor ve Stacey Sabrina'yı yatakta aralarında tutarken.

"Burada daha fazla kalamaz," diye mırıldanıyor Scythe. "Akademide."

"Hayır," diye kabul ediyor Lyle.

Raquel, "Ailesiyle hiç görüşmüyor," diyor. "O sadece bize sahip."

Bu beni tekrar tekrar ağlattı. Hepimiz çok şey kaybettik. Ama... Savage arkamdan gelip bana sarılırken ve ben Lyle ile Scythe'ın sessizce konuşmalarını izlerken, biz çok şey kazandık.

"Eskiden çok güçlüydü," diye fısıldıyor Connor sessizliğin içinde. Bunu duymak beni kızdırıyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum.

Herkesi şaşırtan bir şekilde, sesi kısık olan Lyle konuşur. "Bu bir güç meselesi değil. Bu bir umut meselesi. Karanlık, umudun her zaman var olduğunu görmemizi engelliyor. O bir çıkış yolu göremedi ve elinde olan tek yolu seçti. Bu ona oldukça mantıklı geldi."

Şaşkın bir sessizlik içinde duruyoruz.

"Bir keresinde ben de düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Connor. "Bir anima'm olduğu ortaya çıktığında. Kırıldığımı düşündüm. Diğer herkesin de benim kırıldığımı düşüneceğini sandım."

"Ama sen değilsin!" Savage haykırır. "Bu tamamen doğal!"

Connor kurduma acımasız bir gülümseme veriyor. "Bazen kendi aileniz farklı olmayı bir tehdit olarak görür. Her şeyin yoluna gireceğini görmeme yardımcı olan büyükbabam için şanslıyım."

"Aynı şeyi Sabrina için de yapmalıyız," diyor Stacey kararlılıkla. "Ona her şeyin yoluna gireceğini göstermeliyiz. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Vahşi Ana yırtıcıları yarattığında, avları da yarattı," diyor Marduk, parmağını kaldırıp Scythe'a bakarak. "Yarattığı her sorun için bir çözüm de yarattı."

"Yardımcı olabilecek bir şey olabilir," diyor Lyle, Scythe'a da bakarak.

Kendimi merak ediyorum. Her şeye rağmen devam etmemi sağlayan neydi? Beni hâlâ ayakta tutan ne? İlk başta, annemin hatırasıydı. Sonra sırf babama inat olsun diye devam ettim. Şimdi, bir kez daha annem için, ama farklı bir nedenden dolayı

Kan. Hepimizin bizi zaman ve mekânda ileriye götüren nedenlerimiz vardır. Bu nedeni bulmak ve onu güçlü bir neden haline getirmek anahtar gibi görünüyor.

Sanırım Scythe'ın sebebinin ne olduğunu biliyorum. Anıları bana onu her geçen gün ileriye iten şeyin ne olduğunu söylüyor. Ama resme girmemin onun için bir şeyi değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Regina'sını bulmak onu değiştirdi mi?

Sabrina uyanmadan önce birkaç saat uyur, gözlerini siler ve odada kederli bir şekilde dolaşır. "Burada olmak istemiyorum. Beni buraya neden getirdiniz?"

"Sabrina," diyor Scythe usulca.

Kadın irkiliyor ama adam kendisinden saygılı bir mesafede bir sandalye çekerken yüzünü ona doğru çeviriyor. Hepimiz onu hayranlıkla izliyoruz.

"Sizi kurtarmaya gelen iki çitayı hatırlıyor musunuz?

Uzun boylu, sessiz ve siyah saçlı. Blair ve Blade."

Gözlerinde bir tanıma parıltısı beliriyor ve sertçe başını sallıyor. Ben de iki kıvrak suikastçıyı hatırlıyorum.

"Regina'larını iki yıl önce nadir görülen bir kanser türünden kaybettiler."

Sabrina'nın kaşları birbirine çarpıyor ve yine ağlayacakmış gibi dudaklarını büzüyor.

"Onlarla tekrar tanışmak ister misin?" Bir an için tavana göz kırpmıyor. "Bazen hayvanlar sürülerini kaybettiklerinde, kendileri gibi sürülerini kaybetmiş başka hayvanlarla eşleştirilirler. Bu, birbirini anlayan hayvanların bir araya gelip bu hayat için bağ kurmaya çalışmasının bir yolu. Bir sonraki hayatta eşlerimizle yeniden bir araya gelene kadar üzüntü ve yalnızlıktan uzak durmak için."

"Hemen evet demek zorunda değilsin," diyor Lyle hemen. "Bunu düşünebilirsin."

"Üzerinde hiçbir zaman baskı olmayacak," diye onaylıyorum. "Sadece neler olacağını göreceğiz."

"Nasıl işe yarayacağını anlamıyorum." Sabrina önce bana, sonra Minnie'ye bakıyor. "Sen evet der misin, Min?"

Minnie ağlayacak gibi görünüyor ve sanki kopan bağı hissediyormuş gibi bir elini kalbinin üzerine bastırıyor. Titrek bir nefes veriyor. "Ben olsam bir denerdim."

Sabrina bu fikirden nefret ediyormuş gibi dudaklarını büzüyor, sonra odaya bakıyor. "Kendimi kurtarmama izin vermeyeceksin, değil mi?" Bunu söylüyor çünkü cevabı zaten biliyor.

Herkes hep bir ağızdan "Hayır," diyor.

"Şerefsizler." Sanki bizden nefret ediyormuş gibi çenesini sıkıyor ama nefret etmediğini biliyorum. Sadece durumundan nefret ediyor. Hayatın ona verdiklerinden nefret ediyor. "*Peki.*"

Hepimiz rahatlayarak iç çekiyoruz. Ve ben Scythe'ın kollarına atlayıp onu öpmek istiyorum Onun yerine zihnine içten bir "*Teşekkür ederim*" diyorum. Bundan bir baş sallama, küçük bir gülümseme ya da olumlu bir şey bekliyorum, ama tek aldığım kafamı karıştıran suskun bir bakış.

Scythe hiç vakit kaybetmez ve ikizler ertesi gün gelir.

Blair ve Blade Animus Akademisi'ne devam etmek için biraz yaşlılar, ayrıca Scythe sabıka kayıtlarını yıllar önce sildirdi, ancak iki çita ellerinde çiçekler ve paketlerle araziye girdiğinde muhafızların hiçbiri bir şey yapmadı.

Minnie, Stacey ve ben, Scythe'ın ikisini binaya götürmesini yatakhane'nin penceresinden heyecanla izliyoruz.

"Tam onun tipi," diyor Stacey, kolumu tutarak. "Uzun boylu, siyah saçlı."

"Şu kaslara bak," diye Minnie. "Buna bayılacak, değil mi?"

"Pardon?" Yeti küstahça soruyor.

"İkisi de oldukça yakışıklı," diyorum hafifçe. "Sence de öyle değil mi, Min?"

"Affedersiniz!" Savage dramatik bir şekilde ağlar.

Stacey gülmemek için kendini zor tutarken Minnie ve ben birbirimize dirsek atıyoruz.

Koşarak Sabrina'nın odasına geri dönüyoruz ve onu pencerenin yanındaki kanepeye yerleşmiş buluyoruz. Artık kokuyor olsa da kapüşonunu çıkarmayı reddediyor ama bu onun için bir güvenlik battaniyesi, o yüzden bu konuda konuşmuyoruz. Kapüşonu hala yukarıda, gözlerinin bir kısmını kapatıyor ve yüzünün geri kalanını gölgeler içinde bırakıyor.

"Sith Lordu Sabrina," diyor Stacey derin bir sesle. "Hizmetkârlarınız geldi."

Bu, leoparımızın bir paket patates cipsini açıp mekanik bir şekilde yemeye başlarken biraz oflamasına neden olur.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Scythe kapıda beliriyor ve hepimiz izlemek için kenara kaçıyoruz.

İkiz çitalar odaya hafif, sessiz adımlarla girer. Sabrina'nın onları ve ellerindekileri görmesine saygıyla izin vererek adımlarını yavaşlatırlar.

"Sabrina," diyor Scythe, "bu Blade." Elinde bir demet güzel sarı gül tutan soldaki ikizi işaret ediyor. "Ve Blair." Elinde hediye çantası olan sağdaki kardeşi gösteriyor.

Blade, Sabrina'nın koltuğuna yaklaşır ve tek dizinin üzerine çökerek çiçeklerini ayaklarının dibine koyar ve ona elini uzatır.

Nefeslerimizi tutarken Minnie elimi öyle sert kavlıyor ki canımız yanıyor.

Sabrina'nın elini cips paketinden çıkarıp yavaşça uzatması sonsuzluk gibi geliyor. Blair sanki Sabrina'nın eli var olan en değerli şeymiş gibi onu iki elinin arasına alıyor. En nazik dudaklarıyla elinin arkasını öpüyor.

Sabrina'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Blair hediye çantasından bir şey çıkarır ve dikkatle Sabrina'nın kucağına koyar.

Şeffaf plastik bir kutu içinde pembe ve sarı buzlu bir pasta olduğunu görüyorum. Küçük güzel bir şey. Regina'ya bir yiyecek sunumu.

Sabrina parmaklarını gezdiriyor.

Minnie ve ben gözlerimizde yaşlarla birbirimize bakıyoruz.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor Sabrina.

"ederim," diyor Blair kabaca. "Bizimle konuşma onurunu bize bahşeder misiniz?"

Sabrina, muhtemelen konuşamadığını hatırlayarak Blade'e bakar.

"Şey," diye kıkırdıyor Blair, gergin bir elini siyah saçlarında gezdirerek, "Blade çoğunlukla dinliyor olacak."

Sabrina'nın dudakları bir gülümseme fısıltısıyla seğiriyor. "Sanırım iki kişiye yetecek kadar konuşabilmem iyi bir şey."

Blade'in yüzü bir sırtışa dönüşür.

Scythe

Üç Yıl Önce

"H Korkunç bir canavar. Geldiği gibi kötü." Gaga, küçümsediğini göstermek için yan taraftaki çimlere tükürür. "İnfazımı Regina ve kardeşleri, sırf çok canlı ve sağlıklı bir hayvanın organlarını çıkarmayı reddettiği için."

"Pislik herif," diyor Savage. "Bunu biliyorduk."

Xander, "Onu üstlenmemiz için henüz çok erken," diyor. "Henüz o kadar büyük bir şey için hazır değiliz."

"Lütfen," diye ısrar ediyor Beak. "O herifin kafasının yuvarlandığını görmek için her şeyi yaparım."

Halfeather'ı düşünüyorum. Yılan Sarayı'yla zayıf bir bağlantısı olan güçlü ve zengin bir canavar. Profesyonel tıp ve şifa hizmetleri kılıfını kullanarak karaborsada organ satarak imparatorluğunu kurmuştu.

Kendine Gaga diyen bu genç kartalı düşünüyorum.

Hastalıklı ve marazi grinin altında, Amerikan kartalının aurası bir kuş için ateşlidir. Yaşamaya devam edecek ve sürüsü için intikam planları yapacak kadar güçlüdür. İçinde aldatma ya da sahteliği gösteren hiçbir gri nokta yoktur.

"Onun ölümünü hazırlamak biraz zaman alacak," diye uyarıyorum. "Bu kadar büyük bir suç lordunu alaşağı etmek hatırı sayılır bir çaba gerektirir."

"Ne kadar sürerse sürsün," diyor Gaga, yumrukları sıkılı. "Bu işin sonunda Charles Halfeather tamamen yok olacaksa yıllarca dayanabilirim."

"Bana yemin et." Cebimden sigara tabakamı çıkardım. "Bana bağlılık yemini et, Halfeather'da gizli kal ve intikamının alındığını göreyim."

"Sana sadığım," diyor Beak vahşice, dizlerinin üzerine çöküp bronzlaşmış, dövmesiz elini uzatarak. "Ve ben de ona sadık kalıyormuş gibi yapacağım."

O zaman Beak'e yeni bir Regina bulmaya karar verdim. Sürüsünü özleyen bir yırtıcı kuş, gerçek regina'sına yaptığı gibi sevmeyi ve değer vermeyi öğrenebilir. Ona ve onun gücüne layık bir kadın.

Aurelia

T Öğleden sonra Scythe, Minnie'yle vakit geçirdiğim sürü yatakhanesine geldi ve beni özel olarak görmek istediğini söyledi. Bakışlarını üzerimde sabitlediğinde kalbim her zamanki gibi çarpıyor.

"Theresa'ya Sabrina'yı Zambak Mabedi'ne götürmesi için talimat verdim, Blade ve Blair de güvenlik görevlisi olarak eşlik edecek. Hiç duymuş muydunuz?"

"Elbette," diye ağızımdan kaçırdım. Zambak Sığınağı'nı herkes bilir. Eyaletin hayvanlar için önde gelen akıl sağlığı tesisi. En iyi sağlık profesyonellerinin ve rehabilitasyon programlarının bulunduğu son teknoloji ürünü bir kompleks. Bir yıldan kısa bir süre önce ilk inşa hakkında büyük bir heyecan vardı.

Başını sallıyor. "Bu... benim." "Pardon?" Boğuluyorum.

Beklenmedik, çok erkekçe bir gülümseme mükemmel ağzının kenarlarını kıvrımayı başarıyor. Bunu görebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. "Evet, hanımefendi."

Bana bir daha hanımefendi derse gelebilirim. Ve beynim gerçekten yıprandığı için sözlerimi tam bir aptal gibi kesik kesik tekrarlıyorum. "Bu. Sizin mi?"

"Sana ne göstermek istiyorum. Sorun olur mu?"

Bana ne inşa ettiğini göstermek istiyor. Tanrılar aşkına. Zambak Mabedi. Oraya annesinin adını vermiş. Neden bunu daha önce fark etmedim?

"Evet!" Yüksek sesle bağırdım. Boğazımı temizleyerek çok daha sessiz bir şekilde "Evet" diyorum.

kaybettiğimi fark etmemiş gibi davranıyor. "Sabrina bu akşam arabayla gidecek ama seni yarım saat içinde ejderha sırtında istiyorum."

Ağzından çıkan her kelime kulak zarıma bal gibi geliyor. Başımı salladığımda yerde eriyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum ve sıcak giysiler almak için süitimize geri dönüyoruz.

Hava karardıktan sonra, Animus yurtlarının çatısında buluşuyoruz. Bizi bir kez daha beklettikten sonra, Xander cinayete hazır bir canavar gibi oraya çıkıyor. Ejderha formuna bürünürken burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ve korkuyla geri sıçramama neden oluyor. Scythe sırt çantasını omuzlayıp tahta merdivenden Xander'ın sırtına çıkmama yardım ettikten sonra çantayı bir kenara bırakıp gözden kayboluyor. Xander'ın sırtına çıkıp yerleşirken arkamda soğuk bir enerji dalgası hissetmeden önce bir an panikliyorum. Kollarını karnımın üst kısmına, sütyenimin balenlerinin hemen altına dolayarak beni kendine çekiyor.

"varsa uyu," diyor kulağıma.

Vücudumu saran karıncalanmadan dolayı ayak parmaklarım kıvrılıyor.
İhtiyaçtan.

"Hiç şansım yok. V'yi görmeyi seviyorum-"

Xander güçlü bir hamleyle havaya sıçrıyor ve cümlem kan donduran bir çığlıkla sona eriyor. Ancak koruyucu kubbeyi aşip düzlüğe tekrar nefes alabiliyorum.

"Pislik!" Sert, siyah pullarını tokatlayarak ve tabii ki bu sırada elimi inciterek bağıriyorum.

Ve muhtemelen fark etmedi bile.

Scythe çenesini hafifçe başımın tepesine yaslıyor ve bu aniden her şeyin daha iyi görünmesini sağlıyor.

İki saat sonra, şehrin ışıklarına hayranlıkla bakarken Zambak Mabedi karşıma çıkıyor. Büyük bir hastane büyüklüğünde: birden fazla katı, kanatları ve siyah bir ejderha ile boyanmış bir helikopter pisti olan bir kompleks. Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar, girişlerden birinde sabit duran ambulansları işaret ediyor.

Yani bir acil servisleri bile var.

Bunu bizzat görmek daha da etkileyici. Xander helikopter pistine gereksiz sert bir gümbürtüyle iner ve

Salla. Bu sefer beni havaya kaldıracak Lyle yok ve tüm vücudumu güvenli bir şekilde hareket ettirmek için telekinezime henüz güvenmiyorum. Scythe kolayca etrafımda sürünüyor ve Xander'ın bacağından aşağı itfaiyeci tarzında kayıyor. Arkasını dönüyor ve kollarını uzatıyor.

", Aurelia."

"Ne demek istiyorsun?"

Gıcırđıyorum. "Zıpla."

"Hiç şansın yok."

"*Bir,*" diyor Xander tehditkâr *bir şekilde. "İki."*

Hiç düşünmeden kendimi Scythe'ın üzerine atıyorum. Bir beni belimden yakalıyor. Xander bir an sonra yer değiştiriyor, çıplak, yüksek formu bize doğru yaklaşıyor, parlayan gözleri yanıp sönüyor. Helikopter pistinin sert ışıkları altında, dalgalanan kasları, kolundaki tam kollu kabile ejderhası dövmesiyle Xander ölümsüz bir ejderha tanrısına benziyor. Ya da belki de kulaklıkları hâlâ yerinde ve asla anlayamayacağım bir ejderha büyüsyyle onunla birlikte yer değiştiriyor gibi görünen sarkan siyah haç küpesiyle modern bir tanrı.

Scythe beni betona yatırıyor ve Xander profesyonel bir gömlek, iş pantolonu, yelek ve iş ceketini giyerken ben ceketimi düzeltip saçımı düzeltiyorum.

Beni bir asansöre götürüyorlar ve birkaç kat aşağı iniyoruz. Xander bizi bir üst katta bıraktı ve bir hoşça kal bile demeden çıkıp gitti.

Asansörün kapıları kapanıyor ve aşağı doğru inmeye devam ediyoruz. "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Xander Zambak Sığınağı'nın Mali İşler Müdürü. İlgilenmesi gereken birkaç şey var."

"Onun bu tür şeyler için uygun bir mizaca sahip olduğunu düşünmüyordum," diyorum nefesimin altında.

Bir gülümseme fısıltısı dudaklarını büküyor. Son zamanlarda bunu yapıyor gibi görünüyor. "Birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz. Bu yüzden bu kadar çok tetikliyorsunuz."

"Ne istiyorsun?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Asansör ikinci katta durana ve beni dışarı çıkarana kadar gözleri yüzümde geziniyor. Akşamın bu saatinde koridor bomboş,

Yumuşak ve sıcak ışıklar, normal sert hastane ışıklarından çok farklı. Her ayrıntıya dikkat etmiş.

"Başından beri anılarımızı gördüğünü biliyordum Aurelia. Boneweaver tarafından mı yoksa yılan tarafından mı olduğunu bilmiyordum ama biliyordum."

Olduğum kalakaldım. "Nasıl?"

Scythe geniş omuzlarını silkiyor. "Aurik alanınızda bunu hissedebiliyorum."

"Auraları görüyor musun?"

"Evet. Muhtemelen sen de yapabilirsin."

Artık bir köpekbaliğına dönüşmüştüm. Ama henüz böyle bir şeyin ortaya çıktığını görmemiştim. "Bu benim yılan tarafımdan geliyor," diyorum sessizce. "Yılanlar eşlerinin anılarını ve hatta bazen şimdiki zamanın görüntülerini görebilirler. Bu bizim kontrolümüzde olan bir şey değil."

Yavaşça nefes veriyor. "Orada bazı rahatsız edici anılar var. Kimsenin görmemesi gereken şeyler. Üzgünüm eğer-"

"Ben bir şey görmedim," diyorum hemen. Ondan gördüğüm anıları kısaca anlatıyorum, annesiyle ilgili olanı, Ormanın Mücevheri'ne ilk kez gidişini, Marduk'la ilk karşılaşmasını.

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Neyi ve neden görmemi istemediğini anlıyorum ve bunu düşünmek gözlerimin arkasını yakıyor.

Scythe asansörün yanındaki duvarda bulunan kompleksin haritasını işaret eder.

"Başlangıçta burası sadece evlerinden uzakta sıkışıp kalmış deniz şekil değiştirenleri için olacaktı ama fikir büyüyerek daha büyük bir şeye dönüştü. Artık tüm şekil değiştirenleri tedavi ediyoruz ve insan kanadını daha yeni inşa ettik. Hastalıklarına özel tedavilere odaklanan koğuşlara ayrılmış durumdalar. Sabrina Denizyıldızı ünitesinde kalacak."

Denizyıldızları yeni uzuvlar çıkarabilir. Başımı sallıyorum, her şeyi anlıyorum. Böyle bir yeri planlamak için ne kadar çok çalışılmış olmalı. Göğsümde bir gurur kabarıyor. Bunu dostum inşa etti. Ama bir şey dikkatimi çekiyor. "Böyle mi görüyorsun? Okyanus senin evin mi?"

Dudaklarının gülümseme denebilecek kadar kıvrımıyla beni onurlandırıyor. "Orada kendimi huzurlu hissediyorum. Orası senin de evim diyebileceğin bir yer değil mi?"

"Ve buna annenizin adını verdiniz."

"Yaptım," diyor usulca. "İnşa ettiğimiz ilk birim daha çok seks ticareti ve üreme halkalarından kurtarılan hayvanlar için bir sığınaktı." Haritada başka bir noktayı işaret ediyor. "Oraya artık Umut Birimi diyoruz."

Kalbim sıkışıyor.

Kendisi için olmasını dilediği bir yer inşa etmişti. Şimdi onun gibi başkalarının da çaresizce ihtiyaç duydukları yardımı almak için rahat bir yer olarak kullanabilecekleri bir yer.

Scythe dönüyor ve bir şey söylemek ister gibi bana bakıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra başını sallıyor ve bana elini uzatıyor.

Geçici olarak kabul ediyorum.

Eli serin ve benimkinden çok daha büyük. Parmaklarımı ona doluyorum ve bir dizi cam kapıya gelene kadar koridorda sessizce yürüyoruz. Üzerindeki tabelada şirin mavi balon harflerle 'Deniz Kabuğu Koğuşu' yazıyor.

Scythe kapının yanındaki gümüş düğmeye basar. Diğer tarafta bir kişi onu ismiyle selamlar.

"Kısa bir ziyaret için buradayım."

"Elbette, elbette, Bay Kharkouros."

Kapılar sallanarak açılır.

Duvara monte edilmiş, iki yana doğru uzanan, el yapımı, rengârenk bir pankart karşılıyor bizi. Birçok farklı el tarafından yazı ve pastel boya ile yapılan illüstrasyonlar deniz yaşamını, okyanus dalgalarını tasvir ediyor ve arada bir denizcilik dilinde yazılmış kelimeler var.

Neşeli bir maviye boyanmış başka bir koridora girip sağa dönüyoruz, ancak bu koridorda geniş aralıklarla yatak odaları var çünkü her biri on fit uzunluğunda bir gömme havuza sahip. Bu odaların yanından geçip olimpik havuzun alanın çoğunu doldurduğu açık bir alana geldiğimizde havayı tuzlu su kokusu dolduruyor. Bir tarafta hemşire masası, diğer tarafta kanepeler, masa ve sandalyeler var. Pastel gökkuşağı önlüklü bir kadın bizi karşılamak için acele ediyor.

"Neredeyse yatma vakti geldi, Bay Kharkorous, ama-

"Kitabımı bitirdim efendim!" diye bağılıyor koltuklardan bir erkek.

Uzun boylu, gümüş saçlı, otuzlu yaşlarında, üzerinde sadece çizgili mavi bir pijama altı ve boynunda bir havlu olan bir adam, elinde bir yosunla yaklaşıyor.

Deniz değiştiren önümüzde dururken hemşire gözlemlemek için kenara çekiliyor. İki sıra sivri dişini göstererek ışıldıyor. Renksiz gözlerinin her biri zıt yönlerde odaklanmış durumda. Ona bakmak başımı döndürüyor.

"Kitabımı bitirdim," diye tekrarlıyor adam, elindeki yosun tomarını uzatarak.

"Şimdi anladın mı?" Scythe ıslak yapışkan şeyi kabul ederek şöyle der.

Scythe deniz yosunlarını bir kitap gibi karıştırırken gururla başını sallıyor. "Bir unvanınız var mı?"

Ellerini görünmez bir reklam panosu gibi havaya kaldırarak "A Study in Madness" diyor.

"Bunu sevdim." Scythe deniz yosununu geri verir.

"Regina'nı getirmiştin!" demeden önce nezaketle kabul ediyor.

"Lütfen Aurelia ile tanışın. Ona etrafı gezdiriyorum."

Animus başını eğiyor. "Adımın bu dünyada söylenmemesi gerekiyordu," diyor ciddiyetle. "Ama yeryüzünde yaşayanların bana Hammer demesine izin var."

Çekiç başlı köpekbalığı mı?

"Tanıştığımıza memnun oldum Hammer." Gülümsüyorum.

"O zevk bana ait, Leydi Boneweaver. Oh evet," diyor gülümsemem biraz duraksadığında, "haberleri buradan alıyoruz!"

Küçük bir hareket sol omzundan sarkan saçlarını hışırdatıyor. Başını dışarı çıkaran pembe tüy yumağına bakıyorum, sıvı siyah gözler merakla bakıyor.

Scythe, "Bazı sakinlerle nimpinleri deniyorduk," diyor. "Henry'nin seninle nasıl olduğunu gördükten sonra bu fikre kapıldım."

"Nimpin var mı?" Hammer pembe tüy yumağını eline alarak heyecanla soruyor. "Fırında Fasulye çok yardımsever ve yüzebiliyor bile!"

İsme kıkırdıyorum. ". Henry benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Banyo yapmaya bayılır."

Hammer parmağıyla Pişmiş Fasulye'nin başını okşayarak ışınlr. "Yine de ondan ayrılmalıyım. Okyanustaki evime dönmek zorundayım ve o orada boğulacak."

"Yatma vakti!" Hemşire elinde bir bardak su ve bir kâğıt bardak tabletle geri döner.

"Salamuram!" Hammer dudaklarını yalayarak ve kabul ederek şöyle der. "Güle güle, efendim. Güle güle, Leydi Boneweaver."

Hemşire Hammer'ı başka bir oda koridoruna yönlendirirken onlara veda ediyoruz.

"O neden burada?" Sessizce soruyorum. "Neden bazıları karada olmayı tercih ediyor?"

"Hammer tutsak olarak yetiştirildi," diyor Scythe tekrar elimi tutarak. "Bu yüzden bu kadar iyi konuşuyor. Her zaman geri gelir. Döndüğünde de kaçınılmaz olarak kafası karışıyor ve musluk suyunun kendisine komplo kurduğunu düşünüp denize geri kaçıyor. Paranoya ve sanrılar ileri kara psikozunun önemli bir parçasıdır. Bu onun asla kurtulamayacağı bir döngü. Ne de olsa hepimiz karada doğduk. Ve bir insan çocuğu olduktan sonra, aniden sürekli suda olma ihtiyacı geliştirmek çok kafa karıştırıcı olabilir. Yetim yavrulara yardımcı olmak için kapsamlı bir çocuk birimimiz ve ebeveynler kalmak isterse aile birimlerimiz var."

"Ailenin nasıl tanıştığını hiç öğrendin mi?" diye sordum.

"Annemin akli neredeyse hiç yerinde değildi ve babam da bu konuda hiç konuşmadı. Ama anladığım kadarıyla, onu aramak için karaya çıkmış."

Kadının ilkel bir içgüdüyle onu aradığını ve adamın da ondan tamamen faydalandığını bilmek beni hasta ediyor.

"İstedіği zaman gidebilirdi," diyor Scythe sessizce. "Rex'i için kalmadığını anlamam biraz zaman aldı. Benim için kaldı."

Sesinde hâlâ suçluluk duygusu var. Belli belirsiz ama suyun altındaki bir akıntı gibi hissediyorum. "Seni seviyordu," diyorum.

"Keşke yapmasaydı," diyor. "Sırf benim yanımda olmak için kendine zarar vermemeliydi."

Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum. "Pişman olduğunu sanmıyorum." "Bunu bilemezsin Aurelia," diyor, sanki son sözümüş gibi.

Scythe konuyu değiştirip bana programlar hakkında daha fazla bilgi verirken üniteden ayrılıp bir dizi koridordan geçiyoruz

Burada.

"Celeste anka kuşu gözyaşlarını bağışlıyordu ve biz de bunu karmaşık TSSB ve diğer ağır ruh sağlığı için bir tedavi olarak test ediyorduk. Bedeni bu kadar iyi iyileştirdiğine göre zihni de iyileştirebilir diye düşündüm."

"Kara psikoza gibi mi?"

Duraklıyor. "Arazi psikoza, bir canavarı ne kadar uzun süre rahatsız ederse o kadar büyüyen bir kanser gibidir. Tedavisi yoktur."

"Henüz," diyorum kararlılıkla.

Scythe beni durduruyor, gözleri beni yakıyor, aceleyle konuşurken beni olduğum yere yapıştırıyor, dirseğimi sıkıca kavıyor. "Hammer gibi, benim gibi insanlar bu dünya için yaratılmamış Aurelia. Kalbim ulaşamayacağı bir şey için atıyor. Ruhlarımız hem çok yakın hem de çok uzak bir şeyi özlüyor. Gözlerimiz çok parlak. Suyun üstünde çok hassasız. Bazen... birbirimizde teselli bile bulamıyoruz."

Konuştuğu her ateşli kelimedede gözlerimin arkası daha da şiddetle yanıyor. Kolumu sıkıyor. Acıtmıyor ama ne dediğini anlamam için bana ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Bunu kabul edemem. Onu sarsmak ve hatalı olduğunu söylemek istiyorum. Beni öpmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. sonsuza dek birlikte olacağız.

"Beni buraya neden getirdin Scythe?" Sessizce sordum.

Çenesindeki bir kas . "isterim ki," diyor yavaşça, "dürüst ya da iyi biri olarak ama bir parçam iyi. Küçük bir parça olabilir ama... orada. Tüm başlatan parçam." Annesinden gelen parçası. Demek istediği bu. İyi olan yanı, onu benden almak isteyen yanıyla aynı. Kaybedemeyeceği parçası bu. Gözleri benimkilere dikilmiş, buz parçaları parlıyor. Yükselen duygularımı göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu sadece onun bana daha da derin bakmasına neden oluyor. Sanki gözyaşlarımı büyüleyici buluyor.

"Neden ağlıyorsun Aurelia?" diye mırıldanıyor.

Serseri bir gözyaşını öfkeyle sildim. "Bilmiyorum bile."

"Aurelia, ben asla senin olamam. . Bu hayatta olmaz."

"Hayır," diye fısıldıyorum, gömleğini yumruk yaparak. Beni buraya sadece birlikte olamayacağımıza ikna etmek için mi getirmişti?

"Bunu kendin söyledin," diye fısıldıyor, elini benimkinin üzerine koyarak. "Benimle asla güvende olamayacağını söyledin."

Kelimeler zaman içinde yankılanarak bana geliyor. Akademideki ilk aylarımızda onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ve o Minnie'yi tehdit etmişti. O sözleri hatırlıyordu. Onları bir zehir gibi kalbinde saklamıştı.

"Hayır, demek istemedim- bilmiyordum-"

"Hala bilmiyorsun Aurelia." Beni sallıyor. "Bilemezsin."

Ckapt'ca WW

Scythe

"W Annemle babam gibi değilsiniz," diye ısrar ediyor Aurelia. "Onunla savaşıabiliriz. Sen savaşıabilirsin..."

Başımı sallıyorum. Bu deliliğin çok güçlü olduğunu bilmiyor. Athena ve Eko için. Annem için. İkimiz için de.

Gözlerimin içine bakıyor, umutsuzca bir şeyler arıyor. Ona veremediğim her şeyi. Böyle olduğunda çok ciddi, çok büyüleyici. Beni kavlıyor, gözleri kızgın, gücü titreşiyor. Tanrım, keşke bunu ona söyleyebilseydim, ama bu her şeyi-

"Gittikçe kötüleşiyor, değil mi? Arazi psikozu." Tabii ki biliyor. O benim Regina'm. Muhtemelen hissediyordur. "Acaba bana da olur mu?" diyor belli belirsiz. "Eğer yeterince sık bir deniz canavarına dönüşürsem. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunu kimsenin başına getirmek istemem. Bırak seni."

İçimden bir ses, Boneweaver olarak korunmasına rağmen haklı olabileceğini söylüyor. Vahşi bir şey beni gecenin bir yarısı onu kaçırmaya ve onunla birlikte denize gitmeye teşvik ediyor. Sadece ikimiz, sonsuz okyanusla aramızda hiçbir şey olmadan hayatlarımızı huzur ve yalnızlık içinde yaşıyoruz.

"Keşke sana yardım edebilseydim," diye fısıldıyor.

Gözlerindeki o bakışa karşı koyamıyorum. Ona dokunmamı isteyen bakışa. Onunla birlikte olmamı. Kendimi ona adamamı.

Parmaklarımı uzatıp yanağının en yumuşak tenini sıyrıyorum. Gözlerini kapatıyor, dokunuşumu içine çekiyor.

"Yapıyorsun," diye fısıldıyorum. *Her şeyi daha iyi yapıyorsun*, demek istiyorum. Ve her şeyi çok daha kötü yapıyorsun. Onun kanını tüketerek bir hata yaptım. O artık benim bir parçam. Mümkün olan her şekilde değiştim. Tek başıma okyanusa dönüp onu burada nasıl bırakabilirim? Birdenbire, yumuşak yastıkların üzerinde bana söylenen her çürük kelime doğru gelmeye başladı.

Ben aşâğılık bir uzaylı yaratığım. Çekirdeğime kadar soğuk. Ruhuma kadar karanlık. Etrafımda dolaşan gremlinler de benzer, hatta daha kötü şeyler fısıldıyor; korkunç bedenleri, son bir haftadır beynimi çınlatan yeni gürültünün ritmine ayak uyduruyor.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

O zaman beni tamamen çılgınca bir şey yakalıyor ve kendimi varlığımın en karanlık derinliklerinden gelen kelimeleri konuşurken buluyorum.

"Benimle denize gel. Benimle yüz. Sadece bir kez."

Gözbebekleri büyüyor ve ben kendimi tamamen onların sonsuz derinliklerinde kaybediyorum. Nefesim ciğerlerime doluyor ve boynumun kenarları cehennem ateşiyle yanıyor. "Çıplak teninde ay ışığını görmem gerek."

Regina'mın gözleri parlıyor ve ben onun gözyaşlarının düşmesini istiyorum, böylece onun üzüntüsünü ve arzusunu tadabilirim.

"Beni oraya götür," diye fısıldıyor. "Bana neyi sevdiğini göster."

Sonra ona suyun yüzeyindeki kendi yansımısını gösterdim. Başka bir şey söylemeden elini elime alıyorum ve asansörle bodrum kattaki otoparka iniyoruz. Burada benim için her zaman bir araba park edilir ve Aurelia'yı kucaklayıp içeri taşıyım ve sürücü koltuğuna otururum.

Oradan sahile gitmek sadece kısa bir yolculuk. Gecenin bu geç saatinde ne turist ne de yerli var; gelgit çok yüksek, sular dalgalı ve . Dışarı çıktığımda şiddetli bir rüzgâr saçlarımı kamçılıyor.

Bir fırtına geliyor.

Aurelia

S Scythe'ı bir şey ele geçirdi. Bir düşünce ya da duygu, emin olamıyorum. Ama artık gözlerinde vahşi bir bakış var. Onun içine düştüğünü hiç görmediğim vahşi bir enerji. Daha önce hiç içine düşmesine *izin verdi*.

Beni arabadan çıkarırken elimi sıkıca kavıyor ve sanki bir şeyden kaçıyormuşuz gibi garip bir hisse kapılıyorum. Kumların üzerinde koşuyoruz, saçlarımız ve giysilerimiz çılgınca savruluyor.

Onu tekrar köpekbalığı olarak görmek için sabırsızlanıyorum. Yine de, bu kumsalın karanlığında, havada bir sarsıntıyla birlikte, içime bir korku kaması çarpıyor.

Ayakkabılarımıza su çarparken "Deniz kızgın sanki," diye soluklanıyorum.

Scythe dönüp yüzümü iki eliyle kavıyor. "Bana güvenmediğini biliyorum ama-"

"" diye ısrar ediyorum, bileklerini kavrayarak. ". Ne dersen yapacağım."

Bunu duymaktan hoşlanıyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve geri çekilerek gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor.

Hava buz gibi ama bunu ne kadar çabuk yaparsam o kadar çabuk ısınacağımı biliyorum. Pantolonumu ve ceketimi bir anda çıkarıyorum, ardından sütyenimi ve külotumu.

"Daha önce hiç çıplak yüzmemiştim," diye gülüyorum.

Elimi tutuyor ve beni suyun içine çekiyor. ". Birçok kez."

Buz gibi su ayak bileklerimi tırmalarken gülüşüm bir çığlığa dönüşüyor. Zıplıyorum, garip bir şekilde etrafa sıçırıyorum. Scythe

ne benim maskaralıklarımı ne de soğuşu fark ediyor, sadece inatla bizi daha da derine çekiyor.

Ayaklarım ve kalçalarım hırçın dalgaların saldırısını hissederken haykırıyorum.

Suya balıklama dalmadan önce "Vites değıştir," diye emrediyor.

"Siktir!" Cevap olarak bağıriyorum ve sonra kendimi okyanusa atıyorum

çok.

Çığlığım solungaçlarım tarafından yutuluyor, yüzüm uzarken, kollarım ve bacaklarım yüzgeçlere dönüşürken ve vücudum çok daha hoş bir sıcaklığa soğurken kendilerini boynumun her iki tarafına doğru kesiyorlar. Akıntı etrafımda sert ama bedenim güçlü ve yeni kaslarıma alışmam biraz zaman alsa da kuyruğuma bir ritim buluyorum.

Suyun altı karanlık. Daha da karanlık bir şekil bana doğru geliyor.

Scythe, arkasını dönüp yüzmeye devam etmeden önce, "*Yakın dur,*" diye talimat veriyor.

Tıpkı bir balina yavrusunun annesine yakın durduğu gibi sol yüzgecine yakın durarak onu takip etmek için acele ediyorum. Okyanus, yukarıdaki dünyadan çok daha sessiz. Dünyadan gelen seslerin çoğu üstümde ve etrafımda belli belirsiz gümbürtülere ve patlamalara dönüşmüş durumda ama o zaman bile çok daha fazlasını *hissediyorum*. Tenim her türden gıcıklayıcı yeni hisler algılıyor ve içimdeki bir şey uzaklarda parıldayan ve ışıldayan şeyleri algılıyor gibi görünüyor.

Bunu sorduğumda Scythe bana "*Parıldayan şey elektrik,*" diyor. "*Deniz yaşamının elektrikseldürtüleri.*"

Akıntının titreşimini tenimde hissetme biçimim, yılanların yerdeki titreşimleri hissetme biçimine ya da bir kartal olarak rüzgârı hissetme biçimime benziyor. Bunun yabancı doğasına, sonsuz suyun uçsuz bucaksızlığına alışıyorum ve okyanusun derinliklerine doğru ilerledikçe, dünyayı algılamanın bu yeni yolu rahatlatıcı hale geliyor.

Belki bir saat yüzdükten sonra Scythe yavaşlıyor ve akıntılar üzerimizde agresif bir şekilde değışiyor. Suyun sadece kayalık olabilecek sert bir şeye çarptığını hissediyorum. Scythe bana yol gösteriyor.

Daha da karanlık dairesel bir çukur görene kadar önümüzde yükselen karanlığa doğru ilerliyorum.

"Bu bir mağara," diyor Scythe. "Yıllar önce keşfettim ama şimdiye kadar başka kimseyi getirmedim."

Scythe'ın özel bir şeyi sadece benimle paylaşacağı düşüncesi kalbimi kabartıyor. Onu tünele kadar takip ediyorum, alan bazı bölümlerde rahatsız edici derecede dar. Ancak bu sadece birkaç saniye sürüyor, çünkü bir anda yukarı doğru çıkan bir eğime açılıyor ve yüzeyin üzerinde garip yeşil bir ışık var. Üzerimde peri ışıkları gibi dalgalanıyor ve hemen ona doğru yöneliyorum, ne olduğunu görmek için yüzeyi kırıyorum.

"Parlayan solucanlar!" Heyecanla söylüyorum, insan formuma geri döndüğümde alçak tavanlı mağaranın çatısı boyunca dağılmış milyonlarca küçük yeşil ışığın olduğu büyük bir alan görüyorum. Scythe çoktan kayalık zemine tırmanmış ve bana elini uzatıyor.

Birden donuyorum ve havanın tenime değmesinden korkuyorum ama Scythe'ın elini tutuyorum ve o da bana yardım ediyor, beni temiz bir havluya sarmadan ve kollarımı ovmadan önce bedenine çekiyor.

"Bu da çıktı?" Dişlerim takırdayarak gülüyorum.

"Sık sık erzak getiriyorum," diye açıklıyor, plastik torbalar, su, konserve yiyecekler ve battaniyelerden oluşan bir yığın malzemeyi işaret ederek. "Zaman zaman buraya gelirim." Bir yığın da yakacak odun var.

Derme çatma ateş çukuruna doğru koşmaya başladım bile. "Solucanlara zarar vermeyecek mi?" diye soruyorum.

"Şimdiye kadar olmadı."

Her şeyi patlatmamaya çalışıyorum, ancak son zamanlarda gücümü Savage ve Lyle'a bırakıyorum, bu yüzden şu anda onunla kaynamıyorum. Kısa bir süre sonra kırmızı-turuncu alevlerden oluşan neşeli bir topun önünde çömeliyorum.

Scythe benden biraz uzakta, küçük bir kayanın üzerinde oturmuş, dizlerinin üzerine çökmüş, suyu seyrediyor. Daha önceki çılgın enerjisi gitmiş, belki de yüzmenin etkisiyle yatışmış. Beni buraya getirdiği için pişman mı?

Benim yanımda güvende olduğunu bilmesini istiyorum. Ona asla izinsiz dokunmayacağımı, ona herhangi bir evcil hayvan ismi takmayacağımı ya da hak ettiğinden daha kötü davranmayacağımı bilmesini istiyorum. Hatta benimle seks yapmak bile istemeyebilir ve mutlu olduğu sürece sorun değil.

İşte o anda, kollarımı dizlerime dolayarak ateşin yanına çömelip dostuma bakarken aklıma geldi. *Sadece* onu mutlu görmek istiyorum. Ve eğer mutluluğu ona hiç dokunmamak anlamına geliyorsa, o zaman bununla yaşayabilirim.

Gözyaşları dökülür, çünkü başka bir kaybı düşünmek çok acı verir. Başka bir keder türünden. Ama onun için yapardım.

Scythe kayanın üzerinden kalkıyor ve neredeyse ağır çekimde ilerleyip beni dik tutarak ona bakmaya zorluyor. "Hatalı olduğumu kabul etmekten çekinmem Aurelia." Sesi kırık cam gibiydi. "Ve senin hakkında yanlışım. Babanla asla bir kan sözleşmesi yapmamalıydım. Senin için ne planladığını bilseydim, seni asla ona teslim etmezdim. Neredeyse seni de kendimle aynı şeye maruz bırakacak olmak beni iliklerime kadar hasta ediyor-"

Sözünü kesiyor, zor nefes alıyor, gözleri benimkilere dalıyor, yüksek sesle ifade etmediği ya da edemediği duygularla dolup taşıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve sesim titriyor. "Biliyorum Scythe." Onu böyle görmek acı veriyor. Tanrım, *acıtıyor*. "Biliyorum."

Birbirimize uzun, yoğun bir an boyunca bakıyoruz, bu benim kararlılığımı tamamen bozmama neden olabilir. Ama yapmayacağım. Bu anda kendimi kaybedemem. Basit bir şehvet için çok önemli.

"Sana dokunabilir miyim?" Onu daha iyi görebilmek için gözyaşlarımı kırıştırarak fısıldıyorum.

Başını sertçe eğmeden önce gözlerini kırıştırıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme çünkü ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. İşte tam da bu yüzden uzanıp yüzünü ellerimin arasında nazikçe tutuyorum ve önce sol yanağına, sonra sağ yanağına iffetli bir öpücük konduruyorum.

O keskin gözler hareketlerimi çok yakından takip ediyor ve ben kasıtlı ve dikkatli bir şekilde uzaklaşırken alışılmadık bir şekilde genişliyor.

"Babalarımız berbat durumdaydı, Scythe." Havluyu kendi etrafımda sıkıca kavriyorum. "Ama biz onlar gibi değiliz. Senin kalbini biliyorum. Ve bu seninle ilgili her şeyden çok daha güzel."

Onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakmak niyetiyle arkamı dönüyorum.

Ayağının sürtünmesi, geri önce aldığım tek uyarı, sert dudaklar benimkini eziyor.

Öpücük alt dudağımı ısirmaya dönüşüyor, morartıcı ve sert, elini ıslak saçlarıma gömmeden önce, başımı yukarı eğiyor ve alev alev yanan okyanus gözlerindeki yasak, çılgın arzuyu görmeme izin veriyor.

Scythe

F ya da hayatımda ilk kez, diğer canavarların beni gördüklerinde hissettikleri yoğun arzuyu nihayet anlıyorum. Çünkü şu anda Aurelia'ya karşı hissettiklerim... Çıldırııcı. O kadar yoğun bir arzu ki bana bakmasını istiyorum. Bana gülümsemesini ve tüm dikkatini bana vermesini *istiyorum*. Başka birinin ona dokunduğunu düşünmek bile dünyayı başıma yıkmak istememe neden oluyor.

Gerçekliğim etrafımda kükrüyor. Çığlık atıyor. Bağırıyor. Azap, keder ve kontrol edemediğim saf, kötü niyetli kötülük.

Onun sözleri benim yorgun, kanayan kalbim için çok şey ifade ediyor. Ve tam olarak ne kadar anlamlı olduklarını bilmeli. En azından bunu kontrol *edebilirim*.

"Bu geceyi unutmanı istemiyorum Aurelia," diyorum. demek istediğim, *beni unutmanı istemiyorum*.

Yumuşak pembe dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve yukarıdaki parıltı solucanlarının geçici yeşil parlaklığıyla aydınlanan yüzü onu başka bir dünyadan bir şey gibi gösteriyor.

Tıpkı benim gibi.

"Güvenli kelime." Ellerim kollarının hassas etinin etrafında sıkılaşıırken, kırık sesim yıpranan kısıtlamanın sesi. "Güvenli sözünü hatırladığını bilmem gerek."

"Peri ekmeği," diye kekeliyor ellerim beline inerken. "Peri ekmeği."

Omurgamdan aşağı rahatlama akıyor. "Aferin kızıma."

Kızarıyor ve bu beni sonsuza dek baştan çıkaracak. Kanının vücudunda dolaşması, güçlü ve tatlı. En azından o kutsal damlalar sonsuza dek benimle olacaktı.

Küçük giysi yığınımı karıştırmaması için onu yalnız bırakıyorum. Siyah bir gömlek buluyorum, önünden bir şerit koparıyorum, ikinci bir şerit koparmayı düşünüyorum.

Ama hayır, o gözlerin bana, sadece bana baktığını görmek istiyorum.

Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde bir an donup kaldım. Önümde duruyor, çıplak vücudu bir siren gibi beni çağırıyor. Uzun siyah saçları hala ıslak ve omuzlarına dökülüyor. Mavi gözleri bana bakıyor ve ellerime bakarken dudağını ısıtıyor.

Sikim kanla doluyor.

Hayranlıkla başımı sallayarak ona doğru ilerledim, ellerini arkasından çektim ve gözlerinin içine bakarak bileklerini birbirine bağladım.

Nefesi çenemi gıdıklıyor. "Ne?" diye soruyor merakla. Bağlamadan bahsetmiyor.

"Sen benim için yaratılmışsın," diyorum ikinci bir düğüm atarak. Biraz homurdanmadan önce gülümsüyor.

"Çok sıkı değil mi?" "Acıtmıyor."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve şimdi şişmiş olan alt dudağını inceledim. Bu benim yüzümdendi. Benim ısırdığım. Ve gece bitmeden daha fazla izimi taşıyacaktı. Sikim onun yumuşak, sıcak kalçasına çarpıyor ve temas anında keskin bir nefes alıyorum.

Sert uzunluğuma bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni ağzımda istiyorum." Zor nefes alıyor ve tanrılar aşkına yüzündeki aç ifade beni kudurtacak.

"İstedğin şeyi elde edemeyeceksin." Onu reddetmek tüm gücümü alacak çünkü vücudunun tam olarak neyi arzuladığını biliyorum. Kalp atışları arasındaki sessizlikte bunu hissedebiliyorum. Kanının yanaklarını nasıl doldurduğunu hissedebiliyorum. Bu yüzden eğilip beni anladığından emin oluyorum. "İstedğin şeyi elde edemeyeceksin Aurelia." Başparmağımı alt dudağına sürtüyorum, yastık yumuşaklığına hayran kalıyorum. "Ben *istediğimi* alacağım."

"Peki bu ne?" diye fısıldıyor.

Bu sefer üst dudağını ısıyorum. Nefesini içine çekiyor ve dili beni tatmak için dışarı çıkıyor. Geri çekilerek bakışlarımı sahiplenici bir şekilde onun tatlı mükemmelliğine dikeyorum. Heyecandan titriyor, ben "" demeden önce sırtını dikleştiriyor.

Kalbi gümbür gümbür atıyor ve ben de kulaklarımda onun arzusunun sesinin tadını çıkarıyorum, kendi kalbim Regina'minkini yansıtıyor. Nazik parmaklarımı boynunda gezdirip çiftleşme izimizi okşadıktan sonra saygıyla köprücük kemiklerini sıyrıyor ve meme uçlarına doğru iniyorum. Kahverengi tomurcuklar gergin ve birini sıkıca çimdikliyorum, sonra diğerini.

Kendini benim dokunuşuma bırakıyor.

Kararlılığım zayıflıyor ve dizlerimi büküyorum, böylece kollarımı kışının altına sarabiliyorum, onu yukarı kaldırıyorum, böylece bir meme ucunu ağzıma alabiliyorum. Sertçe emiyorum ve o da mağaranın tavanına doğru iç çekiyor.

Bu gece, onun her şeyini tadacağım. Kıvrımlarının her yükselişini ve düşüşünü hafızama kazıyacağım, teninin her santimini dilimle ve dişlerimle damgalayacağım. Dişlerimi meme ucuna sürüyorum ve o da itiraz edercesine ciyaklıyor. Onu sıkıca tutarak ve yüzümü yumuşak etine gömerek diğer meme ucunu tadıyorum. Hafifçe miyavlıyor ve ağzımın altındaki zevk sesi beni çılgına çeviriyor.

Onu yanıma alıp yere yatırıyorum, hareketlerim çılgınca ve onu yumuşak battaniyemin üzerine yatırıyorum, onu yan tarafına yuvarlıyorum ve üst bacağını kaldırıyorum, beni açık okyanus kadar şiddetli bir şekilde çağıran kısmını keşfetmek için hareket ederken omzumun üzerine kaldırıyorum. Onun merkezini. Onun çekirdeği.

Amcığı yumuşak ışığın altında parlıyor ve dilimi ipeksi kıvrımlarının arasında gezdiriyorum, en hassas yerlerinin her bir parçasını tatmak için heyecanlanıyorum.

Regina'mın kokusu parlak ve vahşi. Sınırsız bir güçten bahsediyor ve aynı şekilde ay ışığı altında nazik dokunuşlardan, kumun üzerindeki yumuşak öpücüklerden bahsediyor. Onunla ziyafet çekerken inliyorum, dudaklarım ve dilim aç ve keşfederek karnımı doyuruyorum.

Havaya tatlı bir şarkı haykırıyor, ağzıma karşı kıvranıyor ve beni en çok sevdiği yere yönlendiriyor. okşuyorum, sonra parmaklarımı uyluklarının sıcak etine bastırıyorum, kalçalarını bulmak için yukarı uzanıyorum ve onları hareket etmeye teşvik ediyorum.

Kıçına sert bir tokat atmadan önce.

Bana dokunamaması onu vahşileştiriyor, tıpkı bildiğim gibi. Adımı haykırıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, çünkü aynı vahşilik benim içimde de yükseliyor. Kıçını tekrar tokatlıyorum, yalıyorum, emiyorum ve tadına bakıyorum, sularının yüzümü, çenemi kaplamasına izin veriyorum.

Onun içinde boğulmak istiyorum.

"Tanrılar, sana ihtiyacım var!" diye haykırıyor. "Lütfen, Scythe. Lütfen!"

Onun amına kıkırdıyorum. Çok erken yalvarıyor. Köpekbaliğim acımasızca çırpınıyor. *Ona istediğini ver. Regina'mıza ihtiyacı olanı ver. Ona hizmet et. Ona itaat et.*

Gücü dudaklarımı gıdıklıyor, ağzımı karıncalandıran bir elektrik zonklaması. Onun gücü serbest bırakılmayı arıyor. Birleşme için.

Geri çekiliyorum, bir yumruğum sikime geliyor ve onu sertçe sıkıyor. Güçlerimizin birbirine karışmasına izin veremem. Bu tabutuma çakılacak son çivi olur.

"Scythe?" Aurelia soluk soluğa, sırt üstü dönüp bacaklarını açıyor.

Kendini bana takdim ediyor.

"Vahşi Anne," diye fısıldıyorum, bir elimi çeneme sürterek.

Her şeyden vazgeçmek istememe neden oluyor. Her şeyi ona teslim etmemi istiyor.

Çabucak baldırından tutup onu yüzüstü çeviriyorum ve dizlerinin üzerine çökmesine yardım ediyorum.

Saçlarını yumruğuma dolayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Seni istiyorum Aurelia. Bunu sakın unutma. Seni bedenlen ve ruhen ele geçirmek istiyorum. Bir olmamızı istiyorum, böylece nereye gidersen git, unutmayacaksın-" Aletim ihtiyacı olanı buluyor ve girişini kızdırıyorum, ilk delicimin topu hemen içinde onu gıdıklıyor. Yavaşça, kendimi onun içinde rahatlatıyorum, kolanımın gerginliğini ve piercinglerimin her birini tek tek hissetmesine izin veriyorum. Nefes nefese kalıyor, beni daha fazla içine almak için kalçalarını geri sallıyor. "Bu sakin seni sahiplendiğini. Sana sahip olduğunu." Derin bir nefes alıyorum, onun sıcaklığının ipeksi, mükemmel hissiyle boğuluyorum. "Seni sevdim." Onu sonuna kadar sahiplendiğimde, kalbimin en soğuk, kırık odasında hissettiğim bir inilti çıkarıyor.

Regina'mın merkezini ilk kez hissettiğimde gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Onu en ilkel şekilde sahiplendiğim gibi. Onun tüm

Vücudun benim merhametimde. Onun merhametine.

"Her zaman benim adımları , " dedi. "Bebeğim, sadece bir kez."

Ne demek istediğini biliyorum. Diğerleri Regina demedikleri zaman onun için kendi takma adlarını kullanıyorlar.

Dudaklarımı dudaklarının tatlı kıvrımına değdirerek mırıldanıyorum: "Sana seslenmek istediğim ama asla yüksek sesle söyleyemediğim bir başka isim."

Gözleri ilgiyle parlıyor. "Ne oldu?"

Kalçalarımı esnetiyorum ve taşaklarıma kadar hissettiğim canlı bir çığlıkla beni alıyor. "*Tanrıça.*"

Karşılık olarak beni sıkıca sarıyor. *Anne tarafından, beni delirtecek.*

"Neden?" diye inliyor.

Ona gerçeği söylemeliyim. "Çünkü sevdiğin insanlar için her şeyi yaparsın. Çünkü sen mükemmelsin."

"Ben-"

Cümlesini bitiremeden elim ağzının üzerindeydi. Sikimi çıkarıp içine sokuyorum ve onu daha sert beceriyorum. "Ama bu ağız benim sikim için mükemmel." Parmak uçlarımı boynunda gezdirerek ağzını serbest bırakıyorum. "Çünkü bu boyun, çiftleşme izimle mükemmel." Parmaklarımı göğüs kafesinden aşağıya, karnına ve klitorisini bulana kadar kasık kıllarının yumuşak kıvrımlarına doğru kaydırıyorum. "Çünkü bu am beni alıyor-" Sözlerimle aynı anda itiyorum. "Yani. Lanet. Mükemmel bir şekilde."

Gözleri başının arkasına kayıyor ve o çok sevdiğim sesiyle inliyor. Bana bağırmasını seviyorum. Bana fısıldamasını seviyorum. Ve en çok da, onu bir canavarın reginasını alması gerektiği gibi aldığım da çığlık atmasını seviyorum. Sert, hızlı, ikimiz de nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu ya da yukarıdaki dünyada bizi neyin beklediğini bilmeyene kadar onun içinde kızılsak.

Aurelia'yı sahip olduğum her şeyle beceriyorum, ona ne kadar mükemmel olduğunu söylüyorum. Klitorisini ovuyorum, boğazını sıkıyorum, böylece onu her şeyden çok arzuladığımı biliyor. Bu gece onun amcığı benim.

Güzel çiftleşme izimizi yalayarak, onu daha da yukarı kaldırıyorum, titrediğini ve yoğunluğumun etrafında çığlık attığını hissediyorum. Kışına tekrar tokat atıyorum, her iki tarafına da iki kez. Aurası her şeyle parlıyor

Gökkuşağının renkleri, onun gücü parıldıyor ve dönüyor. Omuriliğimin tabanında saf, ambient bir his büyüyor. Her inleyişi, her çılığı, ıslak amının kokusu, teninin ve ağzının tadı bu hissi körüklüyor. Nefesim kesiliyor.

Zevki bilirim. İstemediğim zamanlarda bile, insan vücudunun sunabileceği büyük ve çeşitli zevkleri biliyordum. Ama her zaman lekelenmiş hissettim.

olabileceğini bilmiyordum.

Aurelia'nın içinde olmanın zihnimin içinde gökler açılmış gibi , vücudumun yanıyormuş gibi hissedeceğini bilmiyordum, ama en iyi şekilde. O kollarımdayken, onun muhteşem ıslak sıcaklığı sikimin etrafındayken kendimi... özgür hissedeceğimi. Hayatımda ilk defa neşenin farkındaydım.

Aletimdeki o elektrik karıncalanması içeri girmemi istiyor. Titrek bir nefes alıyorum, gücünü benimkiyle birleştirmek istediğini hissediyorum. Ama onunla enerjik bir birleşmeyi riske atamam. Asla olmaz.

Bu yüzden onun gücünün içime girmesine izin veriyorum, onu kendi gücüme dokunmayacak parlayan bir topa dikkatlice kanalize ediyorum. Aurelia içime boşalırken rahatlayarak iç çekiyor ve ben onun altın kaynağına, saf güce hayret ediyorum. Solar pleksusumun etrafında, içimde ama ayrı bir yerde toplanıyor ve ben onu orada tutuyorum.

Ondan parlayan bir parça, sadece benim için.

Kendi güç havuzuma katılmasına izin vermek cazip geliyor. İçimdeki Büyük Beyaz onun etrafında yüzüyor, kör burnuyla onu dürtüyor, onun için özlem duyuyor.

Zamanla çözülecek ve muhtemelen özleyeceğim.

Kaderimiz böyle. İhtiyaç duymak ve asla sahip olamamak. Tam olarak değil.

"Hiç kimseye sana ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmadı," diye kulağını tırmalıyorum. "Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?"

Şiddetli bir şekilde boşalıyor, titriyor ve ağlıyor, ben onu sıkıca tutup serbest bırakana kadar becerirken, her bir zevk parçasını yaşamasını , her bir gözyaşını istiyorum, çünkü onun hepsini istiyorum, tüm bunların beynimin girintilerine damgalanmasına ihtiyacım var, böylece delilik beni hangi seviyeye götürürse götürsün, her zaman bana rehberlik edecek bu anıya sahip olacağım.

Çünkü taşaklarım amının içinde, dişlerim omzunda, akıl almaz bir zevkin sancıları içindeyken bile, son beni çağırıyor. Attığım her adımda beni uçuruma sürükleyen sonsuz bir akıntı. Onu yanımda götüremem. Kalbim özlem duysa bile. Ruhum bunu talep etse bile. Gitmesine izin vermeliyim. Hepsinin gitmesine izin vermeliyim.

Ben bu dünya için yaratılmadım.

Ancak Aurelia, ben itişlerimi yavaşlatıp uzatırken yüksekten iniyor ve beni tamamen mahveden bir şey söylüyor. O mavi gözler, karanlıkta lacivert, sınırsız duygularla parlıyor.

"Karanlığının yanında seninle birlikte yürümek istiyorum," diye fısıldıyor. "Tıpkı senin benim için yaptığın gibi."

Varlığım paramparça oluyor. Regina'mın içine girdiğimde mağarada yankılanan kükremem yürek parçalayıcı ve ruh yıkıcı. Göklerin ve Vahşi Anne'nin ıstırabımı duymasını ve bize ne yaptığını bilerek, umarım o ağlar.

Aurelia

S Cythe beni okyanusa geri götürüyor ve karanlıkta birlikte yüzüyoruz. *"Karanlığa karşı sen ve ben, köpekbaliğı adam,"* diye düşünüyorum.

"Şafak söküyor," diye cevap veriyor sessizce.

Boşaldıktan sonra bana sarıldı. Bileklerimi bağlayan kumaşı çözdü, beni yumuşak bir battaniyeye sardı ve kolunun kıvrımına yerleştirdi. Burnunu saçlarıma bastırırken sessizdi ve ben biraz uyuklamaya başlamıştım.

Dudaklarının ağızıma değmesiyle uyandım, sonra omzuma hafif bir öpücük kondurdu, orada hafif pembe bir iz vardı. Beni ters çevirmeden ve tenimin her bir parçasını incelemeden önce o iz üzerinde durdu. Vücudumla ilgilenmesi beni gülümsetiyor, sanki sağlığıma zarar veriyorlarmış gibi her iz için endişeleniyor. Gözlerinin önünde her birini gücümle iyileştiriyorum ve gümüşü kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizginin belirmesini izliyorum. Elini tuttum ve kollarımı omuzlarına dolamadan ve kendimi ona bastırmadan önce öptüm. Sanki bu onu rahatlatıyormuş gibi elini uzun darbelerle gezdiriyor. Dokunuşumun onu rahatsız etmediğini bilmek içimde bir şeyleri yatıştırıyor. Bunu istiyor ve beni Xander gibi iğrenç .

Hava hala karanlıkken, havada hayvan kokusu varken, fırtına geçmiş gibi görünürken sahile geri dönüyoruz. Çırlıçıplak arabaya koşuyoruz, orada kurulanıyoruz ve onun yedek kıyafetlerini giyiyoruz

bagajına yerleştirdi. Sonra bir süre arabada sessizce oturuyoruz ve büyük bir zevkle, doğu gökyüzü aydınlanırken elimi tutuyor.

Güneş ufukta belirmeye başladığında Scythe'in etrafındaki havada bir şeyler değişiyor. Gökyüzü ateşli bir turuncu-altına dönüşüyor ve ben köpekbaliğıma bakarken, nemli, gümüş saçları altın tonlarını yansıtırken, etrafındaki boşluğun aslında karanlık olduğunu fark ediyorum.

Bana bakmak için dönüyor ve bakışları benimkini yakaladığı anda her şey kararıyor. Tüm araba bulanık, tamamen acımasız bir güç tarafından batırıldı. Ghou'l'un uzay boşluğu gibi görünen ve hissettiren gölgelerine hiç benzemiyor. *Bu* enerji şiddetli bir fırtınanın ortasındaki girdap gibi çalkalanıyor.

"Görüyorsun, değil mi?" Scythe'in sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Ölü bir ses. Hayattan yoksun. Umuttan yoksun.

Ve sonra çığlıklar başlar.

Zihnime nüfuz eden çığlıkların şiddetine karşı ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp gözlerimi sıkıyorum. Birden fazla ses, tiz ve keskin, aynı anda bana saldırıyor, en yüksek pozisyon için yarışıyor. Bir şeyler söylüyorlar ve korkunç cümleleri seçemesem de doğası gereği kötü niyetli olduğunu biliyorum.

Soğuk parmaklar şakaklarıma bastırana kadar çığlık attığımı da fark etmiyorum.

"Özür dilerim." Bu tiz ses çılgınca, diğerlerinden daha derin. "Çok özür dilerim."

Bir şey beni bütünüyle yutuyor ve aşağı, aşağı, çekiyor.

Uyandığımda hâlâ arabadaydım ama Scythe'in kucağına sarılmış, arka koltuğa uzanmıştım. Etrafıma baktığımda Zambak Mabedi'nin bodrum katındaki otoparka geri döndüğümüzü görüyorum.

Acı verecek kadar sessiz.

"Tam o sırada içime düştün," diye mırıldanıyor Scythe, beni yavaşça kendi koltuğuma oturtarak. Araba çok daha soğuk geliyor. "Seks yüzünden olmalı. Bir daha olmasına izin vermeyeceğiz."

Kendimi toparlayıp sessizce oturuyorum, bir elimle emniyet kemerimi tutarken diğer elimle gözlerimi siliyorum.

"Her zaman gördüğün şey *bu*. Her zaman *duyuyor* musun?"

Aramızdaki mesafe, katıksız soğuk, bir vadi gibi hissettiriyor. Karşılıklı dağ zirvelerinde duruyoruz, sonsuzluk var. "Son zamanlarda,

Evet."

Sırf burada olmak için her gün buna katlandığı gerçeğini kavrayamıyorum.

"Sen çok güçlüsün. Beş arkadaşımın hepsi çok güçlü."

Bana sertçe bakıyor. "Asla beş arkadaşın olmayacak Aurelia."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yani hayatımın geri kalanında içimde boş bir alan olmaya mahkum muyum?"

"İki. Belki üç." "Ne?"

"Üç boş alan. Xander asla senin olmayı kabul etmeyecek. Onun iradesi çok güçlü. Ve Ghoul düşmanınız için savaşıyor. O kaybedilmiş bir dava. Her zaman öyleydi."

Sözlerinin acısı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ruhumda beş isim var. Bunu asla değiştiremem. Değiştirmek istemiyorum. Onlar benim. İsteseler de istemeseler de hep öyle olacaklar.

Scythe bana bakmıyor. Ön camdan dışarı bakıyor, elleri kucığında gevşek. "Ancak..." Her kelimesine tutunuyorum. "Bir yedek planım var. Gaga'nın yuvası öldü. Regina'sı çok uzun zaman önce öldü ve o zamandan beri bir yuva arıyordu. O güçlü bir kartal ve... sürünüzde bir kuş eksik."

Konuştugu her kelime bir pala darbesi gibi. Beni kesiyor. Beni parçalıyor. Yaralıyor beni. Korku, boynumdaki bir kırbaç sarmalı.

"Bunu bir süredir planlıyordun," diye fısıldıyorum inanmayarak. "Beni terk etmeyi mi planlıyordun?" Tıpkı Sabrina'nın arkadaşlarını değiştirdiği gibi kendini de değiştirmeyi planlıyordu.

"Gaga ile her zaman bir kimyanız vardı ve regina'sı gittiğinden beri-"

"Siktir git!" Varlığımın derinliklerinden kopup gelen bir çığlık bu. "Siktir. Sen. Scythe." Kapıyı iterek açtım ve öfkeyle gözlerimden akan yaşları silerek kendimi dışarı attım. Kendini sürümden, hayatımdan öylece çıkarabileceğini mi sanıyor?

Otoparkı koşarak ve asansörün düğmesine tekrar tekrar basıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Scythe'ın eli dirseğimi bulduğunda asansör kabloları üzerinde inliyor.

"Sakin bana dokunma!" Çığlık atıyorum, tutuşundan kurtuluyorum. "Ben *annem* değilim Scythe. Bana istediğin her şeyi izin vermeyeceğim. Öylece yapabileceğini mi sanıyorsun- Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Ona tokat atmışım gibi geri adım atıyor, yüzü gibi oluyor. O kadar öfkeliyim ki kendimi kötü bile hissetmiyorum.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?" Tıslıyorum. "Bana söylediğin onca şeyden sonra mı?" Yüzümü siliyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve zemin katın düğmesine basarak içeri giriyorum.

Kapılar kapanırken tüm metal kutu titriyor. "Aurelia," diye uyarıyor Scythe. "Kontrol etmen gerek-"

"Siktir git," diyorum acımasızca. Zemin tekrar titriyor.

Scythe beni kollarımdan tutup kendisine bakmam için döndürüyor, gözleri soğuk ateşle yanıyor. "Benimle böyle konuşamazsın Aurelia Boneweaver. Kontrol et. Kendini."

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve o da buna izin veriyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapmıyorum, zihnim öfkeli bir fırtınanın içinde koşuşturuyor.

Kapılar zemin kata açılıyor. Dışarı çıkıyorum.

"Akademiye geri dönmemiz gerekiyor," diyor sakince, bir elini kapıya koyarak. "Xander helikopter pistinde bekliyor."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyorum acımasızca. Bakışları meydan okuyor. Baskın.

Bil bakalım ne oldu? *Kimse* bana ne yapacağımı söyleyemez. Ona sırtımı döndüm ve kalabalık lobiye doğru yürüdüm. Sağlık çalışanları, hizmet personeli ve aileler kafede, eczanede ve markette oyalanıyor. Aydınlık ve havadar. Etkileyici ama şu anda bunu takdir edemiyorum çünkü gözlerim, arkamda sinsice yaklaşan soğuk kalpli yırtıcıdan kurtulmamı sağlayacak büyük sürgülü cam kapılara dikilmiş durumda.

İnsanlar yanlarından hışımla geçerken bana bakıyorlar ama gücüm devasa, ölümcül bir kubbe gibi etrafımda tehlikeli bir şekilde titreşirken onlara aldırmıyorum. Ön kapılar kayarak açılıyor ve temiz havaya doğru adım atıyorum, derin nefes alıp soğuk havanın ciğerlerimi serinletmesine izin veriyorum.

"Aurelia, dur. Nereye gidiyorsun?"

"Kendi yolumu kendim çizerim," diyorum öfkeyle, arkamı dönerek. "Hep öyle yaptım. Artık beni takip etmeyi bırakabilirsin."

O sakin. Hem de çok sakin. "Hayır."

Arkasındaki cam kırılır. Küçük cam parçaları beton kaldırıma yağarken, geniş omuzlarından ve başının arkasından sekerken şaşkınlıkla irkilir. İçeriden biri çığlık atıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, tepki göstermemeye kararlıyım. O da aynı şekilde gözlerini kırpmadan bana bakmaya kararlı. Kıpırdamadan. "Faturayı bana gönder," diyorum kartal formuma bürünüp havaya fırlamadan önce. Telepatimi karanın dört bir yanına savuruyorum. Akademiye dönüş yolunu kendim bulabilirim. Ejderha uçuşundan ve haritalarda gördüklerimden yolu kabaca biliyorum. Ama lanet olsun, telefonumu Scythe'ın arabasında unutmuşum.

Önemli değil. Sadece yolları takip edeceğim ve yaklaştığımda Savage ve Lyle'ı hissederek izleyebilirim.

"Regina?" Savage'ın sesi aradaki mesafe nedeniyle kafamın içinde zayıf çıkıyor ama yine de onu net bir şekilde duyuyorum.

"Merhaba," diyorum kuru bir sesle.

"Oluyor?" "Hiçbir

şey."

Alçak bir uyarı hırıltısı.

"Akademiye tek döneceğim. Yolu bildiğimden oldukça eminim."

"Bebeğim, hayır," diyor onaylamayarak. "Lyle . Ben de çıldıracağım."

". "Lyle'in sesi zihnimde karanlık. "Ama mutlu . Seni almaya geliyorum meleğim."

"Daha hızlı olacağım," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla. "Kartal, hatırladın mı?" "İkiniz kavga mı ettiniz?" Savage soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Otoyolu buldum ve iç kısımlara doğru takip ettim. Yolları takip etmek yeterince kolay. Kartal formumda uçmanın sakinleştirici bir yanı var ve doğrusu kafamı boşaltmak için uzun bir uçuş düşüncesini seviyorum. Oraya varmam muhtemelen günün büyük bir kısmını alacaktır. Ayrıca Xander'ın şehirde bir yerlerde olduğunun ve sadece gözleriyle bile beni bulabileceğinin farkındayım. Dün gece Scythe'a gücümü vermiştim, bu yüzden o da beni kolayca takip edebilecektir.

Umarım beni rahat bırakacak kadar akıllıdır, çünkü uçmamı engellemeye çalışırsa Tanrıça ona yardım etsin.

Bölüm 70

Scythe

arzuyu bildiğimi sanıyordum.

Onun tarafından kontrol edilmenin ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Hayatım boyunca canavarların içine düşmesini izlemiştim ve bunun nedeni.

Ama Regina'mı izlerken, güçle kükrerken, öfkeyle kaynarken, bana *emrederken*... Hiç böyle bir sarhoşluk yaşamamıştım. Böylesine güçlü bir ihtiyaç. Onu yere atmak ve öfkesine eşdeğer bir tutkuyla adımı haykırıncaya kadar içine girmek istemişim.

Vahşi Anne beni Büyük Beyaz yaptığında acımasız bir güçtü. Çünkü şimdi, kırık dökük parçaların arasında duran ve Regina'mın benden uçup gitmesini izleyen bir balıktan başka bir şey değildim.

Bir kuş bir balığı nasıl sevebilir? Aşkları en başından mahkum olurdu.

"Faturayı bana gönder,"

demişti. Hay sikeyim.

Onu böyle görmeye bayılıyorum. Eski bir Boneweaver kraliçesi gibi. Çok tehlikeli beş canavara hükmeden bir Regina gibi. Ve çok tehlikeli bir güce. Onunla bir ömür geçirmek için neler vermezdim. Bana verdiği altın güç küresini üzgün hayatımın sonuna kadar kucağımda taşıyacağım. Bana olan sevgisinin bir simgesi olarak saklayacağım. Çünkü artık beni sevdiğini *biliyorum*. Bu kadar öfke ılık bir şeyden gelemez. Çıldırıncı bir duygudan gelir.

"Bu o muydu?" Hastane personeline kırık camları süpürmelerini söylerken Xander'ın sesi zihnimde sinirli bir şekilde yankılanıyor.

"Evet."

"Piçler onunla güç paylaşımı yapıyor." "Onu takip etmeliyiz."

"Bisikletleri çoktan aldım."

Bodruma inerken Zambak Sığınağı'nın genel müdürüne mesaj atarak cam kapılar için geçici bir yedek ayarlamasını istiyorum. Genellikle kargo ile seyahat ettiğimiz için bisikletleri pek kullanmıyoruz ama bugün arabadan daha hızlı ve bir ejderhadan daha az görünür bir şeye ihtiyacımız var.

Dakikalar sonra uygun bir şekilde giyinmiş ve Savage'ın Kawasaki Ninja H2'lerinden ikisine binmiş olarak yola çıkıyoruz; biri yeşil, biri turuncu. Xander beni takip ediyor, ben yalnız hissettiğim için kama kuyruklu kartalı izliyorum, ta ki otoyolun üzerinde güçlü bir şekilde uçtuğunu görene kadar.

Artık onun içindeyim. Benden kaçmasına imkan yok.

Bölüm 71

Aurelia

Saatler sonrasına kadar ejderha ya da köpekbaliğı izi görmedim. Otoyolun kenarındaki küçük bir benzin istasyonunun yanında dinlenmek için duruyorum, nefes nefese, bir çalının arkasına saklanıyorum. Şehrin çok dışındayım.

Yolun her iki tarafında sadece tarım arazileri uzanıyor. Gün bulutluydu ve bir süre yağmur yağdı, bu da ferahlatıcı ve katartik oldu. Ruh halimi mükemmel bir şekilde yansıttı ve şimdi tüylerim taze ve temiz hissediyor.

Gerçekten susadım ve hiç param ya da kıyafetim yok. Ama bu dramatik etki için benim seçimimdi, bu yüzden şimdi sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım.

Saklandığım çömelirken gürültülü motorlar dikkatimi çekiyor. İki parlak, pahalı görünümlü motosiklet kükreyerek benzin istasyonuna giriyor, keskin bir dönüş yapıyor ve iki iri erkek tarafından kullanılıyor.

Sikeyim. Onlar.

Ateşli ve *endişesiz* görünüyorlar. O kadar ateşli ki, içimden bir ses ikisinin de beni o motorlardan birinin arkasında becermesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyor.

Susuzluk beni delirtiyor olmalı. Açlık beni azdırıyor olmalı.

İkisi de pompalardan birinin önünde durup kasklarını çıkarıyor. Scythe başını geriye atıyor, gümüş rengi saçları güneş ışığını yakalıyor ve bu açıdan beni neredeyse kör ediyor.

Tanrım, ondan nefret etmek istiyorum. Ama bu sadece bir arzu parlaması ve dostuma yakın olma ihtiyacının vücudumda sığraması.

Xander bisiklet derisi giymiş, uzun saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve bu onu nasıl on kat daha çekici yapıyor? Nefes nefese kaldım, ama efordan *değil*.

Gördüğüm iki seçeneğim var. Burada kal ve saklan. Ya da...

Sonunda, idari bir karar veriyorum ve Scythe'ın açıkça sahip olduğu aynı cürete sahip olmayı seçiyorum ve insan formuna geçiyorum.

Tamamen çırlıçıplak bir halde, iki canavarın ve çıplak halime ağzı açık bakan arabalarını dolduran insanların yanından geçerek çalıların arasından çıkıyorum. Muhtemelen çıplaklık devriyesine şikâyetle bulunacaklar. Onlar vahşi hayvanları bulan ve çıplaklıkla, idrarla ya da kış koklayarak insanları rahatsız ettikleri için onları azarlayan insanlar. Bizi akademide eğittikleri şeyler. Belki postayla bir ceza alırım.

Belki bir teşekkür notu olur.

İnsanları görmüyormuş ya da Scythe'ın odaklanmış bakışlarını hissetmiyormuş gibi davranıp servis istasyonuna doğru ilerliyorum ve çalı-kadın gibi görünmemek için saçlarımı

Tezgâhta benzinini ödeyen bir adam var ve ben de sıradan bir günmüş gibi onun arkasında sıraya giriyorum. Tezgâhın arkasındaki yirmili yaşlardaki adam, diğer adam için işlem yaparken bana bakıyor. Kırk yaşlarında bir erkek müşteri arkasını döndüğünde, far görmüş bir kanguru gibi donup kalıyor.

"" diyorum derin ve yüce bir otoriteyle, yana dönüp bir kolumu uzatarak.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, itaat ediyor.

Memnun bir şekilde tezgâha doğru ilerliyorum ve zavallı adam nereye bakacağını şaşıyor. Hızlı hızlı göz kırptıyor, gözleri göğüslerime, sonra yara izlerime ve tekrar yukarıya kayıyor. Herhalde sürekli kavga ediyormuşum gibi görünüyorum. Belki de yara izlerinin bir faydası vardır.

"Biraz su alabilir miyim lütfen?" Tatlı tatlı gülümseyerek sordum. "Telefonumu kaybettim, o yüzden ödeme yapamıyorum."

"Um. Ne? Evet. Evet, tamam. Arkada bir soğutucu var. Bedava." Bana bir kâğıt bardak uzattı, gülümseyerek aldım. Arkamı dönecektim ama beni durdurdu.

"Hangi ?"

"Her şey" demeden önce soruyu düşündüm.

Sinirli bir şekilde şapkasını düzeltiyor. "Güzel, güzel. Yemek de ister misin?"

Başımı eğerek ona bakıyorum. "Evet, tamam."

Tezgâhın etrafından dolaşp dükkânın arka tarafına geçiyor ve bana iki sosisli ekmek, domates sosu ve bir paket cips veriyor. İyi bir önlem olarak bir de buzlu kahve alıyorum ve o da tek kelime etmeden bana izin veriyor. Yardım etmeye *hevesli* görünüyor. Hatta hevesli.

Umarım Xander bunu izliyordur.

Görünüşe göğüsler dışarıda, kalçalar dışarıda yaşam tarzı o kadar kötü değil.

Yüzümde bir sırıtişla yemeği ağızıma tikiştiriyor ve kahvemi yudumluyorum. İnsanlar benzin paralarını ödemek için içeri girip çıkıyorlar ama ben bu gayet normalmiş gibi davranıp yemeğime odaklanıyorum. Parmaklarımı yalayp temizledikten sonra dev bir anahtarla arka tarafa geçip tuvaleti kullanıyorum çünkü tam bir vahşi değilim ve yine de tuvalet kağıdına ihtiyacım var. Tatmin olduktan sonra tekrar dışarı çıkıyorum.

Scythe ve Xander motorlarına yaslanmış, kollarını rahatça kucaklarına dayamış, kasklı kafaları her hareketimi takip ediyor. İnsanlar endişeyle onlara bakıyor.

Jason Bourne gibi hissediyorum.

Ama o adam, dün gece ağrıyan amına taşaklarını sokmuş olan bir arkadaşı tarafından takip edilmiyordu. Ve eğer öyleyse, o kısmı kaçırmıştım.

Geçidin kenarına ulaştığımda içimden homurdanarak kartal formuma bürünüyorum ve kanatlarımı güçlü bir şekilde aşağı doğru süpürerek havalanıyorum. Beni takip eden motosikletlerin gürültüsünü gelmeye çalışarak, rüzgârın ve yüksekliğin verdiği keyfin beni ele izin veriyorum. Kanatlarımı germenin ve mesafeyi tüketmenin tanıdık bana keyiften başka bir şey getirmiyor. Sonunda, üstün hızımla onları kaybetmeyi başarıyorum, ama bir yerlerde olduklarını biliyorum.

Uçuşumun geri kalanı zihnimdeki atlıkarıncada dönen düşünceler dışında olaysız geçiyor. Dün gece olan her şey üzerine kafa yoruyorum. Scythe'a bu kadar yakın olmanın verdiği hisler ve şimdi aramızda oluşan yeni, rahatsız edici vadi. Seks beni diğer dostlarıma yaklaştırmış, aramızdaki ilişkiyi değiştirmişti.

daha iyi bir ilişki için. Ama Scythe ile seks tamamen yanıltıcıydı. Hoşuna gittiğini *biliyorum*. Söylediği her şeyde dürüst olduğunu biliyorum. Hepsi kalpten geliyordu. Ham ve dürüsttü.

Yine de bu, kendisini *değiştirmekten* bahsetmesine neden olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hem de Gaga'yla! Bundan sonra kartala bir daha bakabilir miyim bilmiyorum. O biliyor mu? Scythe bunu ima etmiş miydi, yoksa herkes habersiz miydi?

Gökyüzü bu düşüncelerin üstesinden gelmeme yardımcı oluyor ve özgürlüğüm sona erdiğinde tamamen bitkin ve yatmaya hazır oluyorum.

Gün batımından hemen önce ufukta Animus Akademisi'ni görüyorum. Lyle, Savage, Damien Agnis ve birkaç muhafız açık okul kapısında beni bekliyor. Gördüğüm en dramatik karşılaşma. Acaba yine ceza alacak mıyım?

Scythe ve Xander görünürde yoklar. Aslında, Scythe'ı burada hiç hissedemiyorum. Henüz dönmemiş olmalılar ve ikisini de süslü araçlarında yendiğim gerçeği bu dönüşü daha da tatlı kılıyor.

"Bir kabul partisi," diye mırıldanıyorum arkadaşlarıma. *"Tam da ihtiyacım olan şey."*

"Alacağınızı aldın," diye homurdanıyor Lyle. *"Ödümüzü kopardığınız için."*

Onları yukarıdan izliyorum, inişime başlamak için isteksizim. Koruyucu kubbeye yaklaşır yaklaşmaz geri dönüyorum.

"Buraya gel, Regina," Savage.

Ama özgürlüğümün tadını biraz daha çıkarmak istiyorum çünkü birden Animus Akademisi'nin duvarları çok küçük görünüyor. Büyük bir kompleks ama buradan çok küçük görünüyor ve kısa bir süre önce beynimi kızartan o güçlü, elektrikli kubbe açık gökyüzüne kıyasla minicik görünüyor.

Küçük ve boğucu.

Arkadaşlarımı istesem de akademiye geri dönmek istemiyorum.

"Regina." Lyle'ın animusu çok sabırsız. Bahse girerim bu gece yatakta bana her şeyi anlatacak.

"Tamam." Kanatlarımı kıvırdım ve gagamı aşağı doğru eğdim. Ve tam üzerlerine düşüyorum.

Ben gruba doğru mızrakla ilerlerken Damien bağıyor, daha hızlı ve daha hızlı. Tüylerden ve içi boş kemiklerden yapılmış bir füzeden başka bir şey olmayana kadar hızlanıyorum.

Yer bana çarpmadan hemen önce *ona* çarpıyorum, insan formuma geçiyorum ve çömelerek yere iniyorum, telekinezi gücüm bacaklarımı kırmayacak kadar beni destekliyor.

Yer titriyor. Havada bir toz bulutu dalgalanıyor. "Vay canına!" Savage ağlıyor.

Anima'm onun hayranlığı karşısında gururlanıyor.

Ayağa kalkıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için başımı savuruyorum ve erkekleri arkamda bırakarak açık akademi kapılarından içeri giriyorum.

Scythe ve Xander yarım saat sonra geliyorlar, motorlarının sesi onları süitimizin duşunda duymama yetiyor, Lyle ve Savage bana ne kadar mutsuz olduklarını anlatıyorlar.

Gücümün bir dalgası odanın içinde yuvarlanırken zemin titriyor. "Piçler," diye inliyorum Lyle'in sikinin etrafında. Onu içime sokmuştu

Ben istedikten sonra ağzını kapattı.

Savage yüzüne oturduğum yerden homurdanıyor. Konuşabilmesi için kıcımlı kaldırıyorum. "Bunlar benim bisikletlerim mi?"

Lyle'in parmakları sahiplenici bir şekilde boynumu okşarken onaylar gibi bir ses çıkarıyorum ve Savage'ın yüzüne tekrar oturuyorum. Lyle'in sikini ağzımdan ve büyük, parlayan başını yaladım.

"Gücümü almana ihtiyacım var," diyorum kurduma. "Bunu ağzınla yapabilir misin?"

Savage, "*Bilmiyorum ama deneyeceğim*" anlamına geldiğini düşündüğüm bir ses çıkarıyor.

O dilini lezzetli bir ritimle kullanırken ben de yüzüne sürtünüyorum.

"Bir sorun mu var meleğim?" Dilimle kalın damarlarından birinin izini sürüp baş döndürücü tadının tadını çıkarırken Lyle pantolonunu indiriyor.

"Scythe'ın her yerinde cam kırılması bir sorunsu, evet."

Savage zihnimize "*bir şekilde geri döndü,*" diyor. "*Bunu sevdim.*"

Dilimi aslanımın şaftının kalın alt tarafı boyunca gezdirirken, Scythe ve Xander'ın odaya girdiklerini hissediyorum. Banyoya girdiklerinde

Kapı açılır, Scythe rüzgârda savrulan gümüş rengi saçlarıyla orada durur, nefis bir şekilde terlemiştir ve odanın sıcaklığını düşürür.

Gözlerini bana diyor, ben de gözlerimi diyorum. Sonra banyoya doğru ilerliyor ve lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturarak bizi izliyor.

Başımı çeviriyorum ve gözlerimi Scythe'dan ayırmadan Lyle'in sikinin diğer tarafını yalıyorum. Eğer beni bırakıp yerine lanet olası Gaga'yı almak istiyorsa, zaman neler kaçıracağını görebilir.

"Neden Gaga'yı içeri göndermiyorsun?" Acımasızca söylüyorum. "Bakalım herkes beğenecek mi?" Dudaklarımı tekrar Lyle'in başının etrafında kaydırıp sertçe emmeden önce.

Scythe'ın burun delikleri

alevlenir. "Ne?" Lyle

pantolonunu indirir.

"," diyorum, karo zemini işaret ederek.

Lyle itaat ediyor ve Scythe'a kaşlarını çatıyor. "Ne tartışıyordunuz?"

"Bu onuru Scythe'a bırakacağım," diyerek Lyle'in üstüne çıktım ve öne doğru eğildim, böylece şimdi arkamda olan *sefil* köpekbalığı, Lyle'in sert, dik horozuna batan amımın her santimini görebiliyordu. "Vahşi mi?"

Kurdum ayağa fırlıyor ve sol tarafıma geçerek bana güzel, sert sikini gösteriyor. Ona küçük bir öpücük vermek için dönüyorum ve bir elimle kavıyorum. Savage bir eliyle gevşek saçlarımı geriye doğru çekiyor.

Scythe sessiz kalır.

"Görünüşe bakılırsa," diye inliyorum Lyle'in belirgin kolanını kabul ederken. "Kendini Beak ile değiştirecek."

Lyle ve Savage donup kalıyor, ikisi de beni sıkıca kavıyor.

Lyle'in animusu konuşuyor. "Bu doğru mu, köpekbalığı?"

Scythe cevap vermiyor, sadece çenesini sıkıyor ve bana öfkeye yakın bir şeyle bakıyor.

Sonunda ondan bir tepki almak beni tatmin ediyor.

Lyle içime doğru iterken inliyorum, kalçaları açgözlülükle beni doldurmak istiyor.

Toplum içinde çıplak olmak birdenbire kendime daha çok güvenmemi sağladı ve Scythe'ın beni umursamaması bana

Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir cüret.

Bu yüzden Savage'ın sikini ağızıma alırken omzumun üzerinden Scythe'a bakıyorum, kurt gibi tadının tadını çıkarırken gürültülü bir şekilde emiyorum.

Arkadaşlarım şu anda nazik olmak istemediğimi anlayarak enerjime ayak uyduruyor. Lyle kıcımlı avuçluyor, ben klitorisimi ona doğru çekerken sıkıyor ve masaj yapıyor.

Scythe'ın gözleri aynı hem soğuk hem de sıcak, retinalarımı buz gibi yakmakla tehdit ediyor. Ben de öfkeyle bakıp *meydan okuyorum*.

"Faturayı bana gönder' demiştin," diye tıslıyor zihnime.

Savage'ın sikinin ağızımdan çıkmasına izin veriyorum ve ucunu sertçe emerek ön spermini sağıyorum. Sesli bir şekilde yutkunurken inliyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Scythe'ın gözleri kıskançlıkla parlıyor.

Elimi Savage'karın kaslarında gezdiriyorum, sertliğini hissetmek hoşuma gidiyor. Savage bana sırtıyor, yanakları pembeleşmiş, çünkü kendi deyimiyle onu 'okşamam' hoşuna gidiyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Scythe'ın zihnine geri tıslıyorum.
"Sana başka bir eş almanı mı söyledim?"

Çenesi yine sıkıştı.

"Çünkü asla yapmam," diyorum. *"Umarım okyanusta asla bir eş ya da kız arkadaş bulamazsın çünkü oraya yüzer ve onları öldürürüm."*

Savage ve Lyle konuşmalarımızı duyuyor ve bu onları çılgına çeviriyor.

Savage yüzümün kenarlarından tutuyor ve ağızımı sikmeye başlıyor. Zevkle yüksek sesle inliyorum, boğazımın arkasına ulaşana kadar onu daha derine ve daha derine götürüyorum. Lyle kalçalarımı kavırıyor ve sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye başlıyor.

O andan itibaren öfkeyle sevişiyoruz. Terli ve gürültülü, morartıcı ve sert, sanki hoşnutsuzluğumuzu kısır, zevkli hareketlere kanalize edebilirmişiz gibi. Gücümü ikisine de ateşliyorum ve onlar da bunu kabul ediyor, aynı anda içime boşalırken yüksek sesle inliyorlar.

Nefis bir al-ver, arzu ve öfkenin itip çekmesi ve tüm bunlar olurken Scythe izliyor, nefesi kesilmiş, gözleri parlıyor.

Bu sadece beni daha da sinirlendiriyor.

Bölüm 72

Savage

"M Küçük Chompy, benim küçük tatlı ,
Sen benim gözbebeğimsin.
Tüylerini okşayacağım ve saçlarını
tarayacağım ve eğer bana tükürürsen,
umurumda bile olmayacak."

Yeni şarkım mükemmel bir şarkı. Aurelia ve Lyle sürü yatağında uyurken, ben de Scythe ve Xander'la birlikte animus yatakhanelerinin çatısında, kimsenin bizi duymasının mümkün olmadığı bir yerde oturuyorum. Ben ayaklarımı tekmeleyip horozumu severken onlar purolarını paylaşıyorlar. Eugene'in neden hâlâ burada olduğunu bile bilmiyorum. Sözleşmesini yerine getirdi ve sürüsüyle birlikte olmakta özgür, onu çok özlüyor olması gereken üç küçük civciv. Ama hayır, o burada, mutlu bir şekilde dumanları yakalıyor. Sebebi ne olursa olsun hâlâ burada olmasına sevindim. Sanırım küçük adamı ben de özlerdim.

Ama sorusuyla beni şaşırtan kan kardeşim oldu: "Bizimle ilgili en sevdiğin anın nedir?"

Diğer elimdeki kuzu inciği çiğniyorum, derin düşüncelere dalıyorum, yıllar öncesine gidiyorum. Açık bir gece, ay üzerimizde parlıyor ve yıldızlar neşeyle parıldıyor. Ama ben hiç neşeli hissetmiyorum. Havasız bir balon gibi hissediyorum. Birinin şişirdiği ve sonra düğümünü bağlamadan bıraktığı, böylece odanın dört bir yanına uçan ve üzgün bir şekilde yere batan, sarkık ve tükürükle dolu bir balon gibi.

"Bilmiyorum," diyorum yavaşça. "Halfeather'ı alt ettiğimiz ve Eugene ile sürüsünü kafeslerden kurtardığımız zamanı düşünüyorum. Orada

üzerlerine kaka yapışmıştı, hatırladın mı? Sonra sen bana bir hortum getirmiştin ve ben de yıkamak için onları . Nefret ettiler ama sonra minnettar oldular."

"Yangından çok korktular." Xander bir ciğer dolusu duman çıkardı. "Yine altlarına sıçacaklar sandım. Bu arada, istediğin gibi kuzeydeki depodaki stokları sıvılaştırdım."

"Neden?" Kuzu incikten bir parça daha koparıyorum. "Bu ikinci en büyük parça."

"İdare etmek daha kolay olacak," diyor Scythe çenesini ovuşturarak. "Her şey değişiyor. Güvende olmak daha iyi."

Gözlerimi kardeşime dikeyorum, sallanan bacaklarım kıpırdamıyor. Ayak sesleri bana Lyle'in çatıda varlığını hissettirdiğini söylüyor. Havadaki öfkenin kokusunu alabiliyorum. Kudurmuşluğunu ortaya çıkarıyor.

O ve Aurelia şu anda Scythe'a küsmüş durumdalar ama onu benim kadar iyi tanımıyorlar. Benim gördüğümü görmüyorlar.

Zehirli bir balçık etrafını streç film gibi sarmış. Ve sanki her gün yeni bir katman ekleniyor. Gittikçe daha da sıkılaşıyor, böylece ona karşı kıpırdanması ve onunla savaşması zorlaşıyor. Ama sonunda o kadar sıkılaşacak ki hareket edemeyecek. Mücadele edemeyecek ve sıkışıp kalacak.

Biliyorum çünkü daha önce birini streç filme sarmıştım. Nefes almayı bırakana kadar da çok fazla kat gerekmedi.

"Belki de karma budur," diyorum usulca. "Yaptığımız tüm kötü şeyler için."

"Tüm kötü şeylere rağmen," diye homurdanıyor Xander. "Yine de çok fazla iyi şey vardı. Dengeyi sağlıyor."

"The Lily Sanctuary gibi!" Daha dik oturarak söylüyorum. "Bu çok önemli olmalı. Evet." Kuzu kemiğini kemiriyorum. "Aurelia'ya sahip çıktığında her şey yoluna girecek ve cinler ortadan kaybolacak. Bu hastalıklı bir sezgim var."

"*Altıncı* his," diyor Lyle gelip otururken. "Hayır, *hastalık* hissi," diye düzeltiyorum.

"Grönlandlı Eko mu olmak istiyorsun?" Lyle Scythe'a soruyor. "Aurelia'nın, aşkının savaştan dönmesini bekleyen bir savaş dulu gibi yılda bir kez sahile gelmesini mi istiyorsun? Ona bunu yapamazsın."

Scythe sessiz. Bu zehir çok sıkı. Sesler yüksek. Onların görüntüsü dikkat dağıtıcı. İlk başladıklarında bana onlardan bahsetmişti. O piç gremlinleri ve goblinleri kontrol edeceğini söylemişti. Onlardan daha güçlü olduğunu. Sabrina hakkında söylediklerini hatırlayarak Lyle'a bakıyorum. *Bu bir güç meselesi değil.*

Kardeşim hasta. Kalbimde bir şeyler çarpıyor ve gökyüzüne hızla göz kırpıyorum.

"Beni seviyor," diyor Scythe sessizce. Onun *bu* sesi kullandığını ilk kez duyuyorum. Yumuşak ve tatlı bir ses.

O da onu seviyor.

Kurdum sevinçle uluyor. Yapışkan olmayan sol elimle Scythe'ın eline uzanıyor ve onu tutuyorum. Serin, kuru ve acı dolu.

"İşte bu yüzden gidemezsin," diyorum kararlı bir şekilde. "Tamam mı? Bunu atlatmana yardım edeceğiz. Bir çözüm bulacağız. Celeste'in bize verdiği anka gözyaşlarını kullan ya da Damien'in gözyaşı bezlerini oyup senin için bir kavanozda saklayacağım." Kardeşimin gözleri karanlıkta gümüş gibi görünüyor. Sanki tüm renkleri akıp gitmiş gibi. "Elimizdeki tüm parayı Lily's'in araştırma bölümüne yatırın. Kısa sürede bir tedavi bulacaklardır. Artık Gaga'nın sürümüne katılması hakkında konuşmak yok."

Herkes bir süre sessiz kalıyor ve sadece puronun yanarken çıkardığı *çıtırtı* ve akademinin etrafında sallanan sakız ağaçlarının düzenli salınımı duyuluyor.

"Pekâlâ Savage," diyor Scythe sonunda. "Pekâlâ."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak. "."

Bölüm 73

Ghoul

T Canavarı görmeye geldiler.

Çiftleşmemiş yılanlar ayda bir kez, animalar doğurganlaştığında şehirdeki evime beni görmeye gelirler. Charlotte Naga onları evimin küçük, loş, samimi bir odasında sıraya diziyor, ben de geniş deri koltuğumda bir kral gibi bekliyorum. Anima'lar siyah gelin ipekleri içinde titriyor, acaba bugün onların

Son gün.

O kadar çok 'gelinle' karşılaştım ki Mace bir süre onları bana vermeyi bıraktı. Ama Naga Evi'nin yıkılmasından bu yana, dünyada yılan gibi bir iz bırakma çabaları yeniden ikiye katlandı. Yeni kan getirdi. Bu sabah diğer altı generalle yaptığı toplantıda bana "Uzun vadeli düşünmeliyiz," dedi. "Akıllı olmalıyız."

"Lordum?" Charlotte gözlerini saygıyla botlarımdan ayırmadan soruyor. Ben'in ölümünden sonra pek eskisi gibi olamadı. Yine de kardeşine her zaman sadık bir hizmetkâr oldu. Onu tanıdığım uzun yıllar boyunca sadakati hiç azalmadı. "Bu ay hangisi olacak?"

"Hiçbiri yeterince güçlü değil," diye iç geçirdim ve elimi küçümseyici bir şekilde salladım. "Başka var mı?"

"Hayır,

lordum." "O

zaman git."

Charlotte tereddüt eder. "Kral bu ayın-"

Dişlerimle gülümsüyorum ve ağzı kapanıyor. Aniden ayağa kalkıyorum ve hepsinin lezzetli bir şekilde irkilmesine neden oluyorum. "Kral emrediyorsa, itaat etmeliyiz, değil mi?"

Yavaş bir ilgiyle grubu inceliyorum. Sonunda en uzun boyluya, barkodlu yanağı korkuyla titreyen Kırmızı Karınlı bir kara yılanı işaret ediyorum. "İşte bu. Tam anlamıyla zehirli görünüyor."

Alçak sesle reverans yapıyor ve fısıldıyor, "Sizin tohumunuzu taşımak benim için bir onurdur Lord Basilisk."

Her zaman iğrenç bir şekilde uyumludurlar.

"Çok iyi," diyor Charlotte ve diğerlerini gidebildikleri kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkarıyor, ağartılmış sarı bukleleri çılgınca zıplıyor.

Şimdi tek başına duran ve gözleri fal taşı gibi açılmış genç kadına sesleniyorum. İnce, narin bir şey, şüphesiz etkili zehri ve yakışıklılığı için seçilmiş. Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatak odama gidiyorum.

Bu büyük bir mesele, dünyada kalan son basilisk için uygun bir oda ve Macein bana kendi evinde bir oda vermemiş olması büyük şans. Benim için özel olarak yapılmış siyah Banarasi ipeğinden bir yorgan, neredeyse hiç kullanmadığım kral boy yatağımın üzerinde uzanıyor. Ama onu burada tutuyorum çünkü ipek ve güzel eski ahşap çerçevesi bana çocukluğumun memleketini hatırlatıyor. Artık çoğunlukla gölgelere dönüşmüş bir zaman.

Yılan anima itaatkâr bir şekilde yatağın üzerine tünüyor, elbisesini yukarı kaldırıyor ve üzerine çıkmam için hazırlanıyor.

"Dur," dedim tiksintiyle.

Donup kalıyor, telaşlı bir ifadeyle bana bakıyor, korkusu lüks bir parfüm gibi.

Maskemi çıkarmadan önce, "Vahşi Anne seni her zaman sevdiği koynuna geri alsın," diyorum.

Kız saniyeler içinde kül ve duman oldu.

Birkaç dakika sonra Charlotte'un telefonunda gezinerek endişesini gizleyerek beklediği salona geri dönüyorum. Beni gördüğünde topuklu ayakkabılarıyla ayağa fırlıyor.

"Bir başarısızlık," diyorum büyük bir hayal kırıklığıyla. "Bana zayıf hayvanlar getirmeye devam edersen, tohumum asla tutmayacak. Oh, ve yeni çarşafı gönder. Onları kirletmiş."

Kül rengi suratıyla Charlotte'u arkamda bırakıyorum ve gidip soğuk gecede kendimi rahatlatıyorum.

Bölüm 74

Aurelia

Haftamın daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken, ertesi sabah Lyle bana veli ziyareti günü olduğunu bildirdi. Elbette her şeyi unutmuştum, çünkü izin formlarında 'hayır'ı işaretlemiştim ve diğer her şeye ne kadar kızgın olduğuma odaklanmışım.

Minnie beni, Marduk'u ve Yeti'yi ailesiyle tanıştıracak için heyecanlı ve animus yatakhanesinden çıkarken havada heyecanlı bir vızıltı var.

"İyi şanslar, Leydi Boneweaver!" Bastien, animus kapı gargoyle'u, cılız parmaklarıyla monoklünü ayarlayarak bağıyor. "Düşmanlar ayaklandı!"

Birisi onun şişkin, dökme demir burnuna bir tenis topu atar ve top sekerek onu en yaratıcı şekilde çılgın atmaya ve küfretmeye zorlar.

Bastien'in beni gerçekten uyarmaya çalıştığını yemek salonuna varana ve Damien uzun, soluk bir parmakla beni işaret edene kadar fark etmiyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve "*Beni* işaret ediyor olamazsın" gibi omzumun üzerinden bakıyorum. Ama sonra Savage aramıza giriyor ve Damien'a *havlıyor*. Etrafımızdaki insanlar kıs kıs gülüyor.

"Kurtlar havlamaz," diyor Anka kuşu kayıtsızca. "Eğer gerçekten bir köpeksin ve bu bilgiyi bize şimdi açıklıyorsun."

"Regina'mı işaret etme, seni dodo," diyor Savage.

"Gözaltı," diyor Damien yumuşak bir sesle. "Önümüzdeki hafta boyunca tuvaletleri temizlemek için regina'na katılabilirsin. Ziyaretçin de yok, çık dışarı."

Bu gidişle okuldaki tüm tuvaletler pırıl pırıl olmalı. Elimi Savage'ın omzuna koyuyorum, parmak uçlarıma çıkıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Homurdanarak yatakhaneye geri dönüyor ve beni Stacey, Connor ve Raquel'le baş başa bırakıyor. Minnie arkadaşlarıyla birlikte çoktan içeri çağırılmıştı.

Hepsi sevdikleriyle tanışmamı istiyordu ve bu kalbimi son derece ısıttı.

Damien panosundan başını kaldırıyor. "Sizin de bir ziyaretçiniz var, Bayan Boneweaver."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Buna izin vermedim."

Damien burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bir konsey üyesinin tebaasından birini görmek için izne ihtiyacı yoktur."

"Hangi konsey üyesi?" Şüpheyle sordum. Kendimi bir Boneweaver olarak ilk açıkladığımda, tüm konsey üyeleri hazır bulunmuştu. Kurt Sarayı Kraliçesi bir aşamada buluşmamız gerektiğini söylemişti ve kedi kral da büyük ilgi göstermişti. İkisinden biri olabilirdi. Öte yandan, yıllardır Kuş Sarayı'nın bir üyesiymişim gibi davranıyordum. Muhtemelen yüksek burunlu kraliçe bir görüşme yapmak istiyordu.

Ama Damien soruma yanıt olarak omuz silkti. "İçeri gir ve gör."

Xander'ın babasının buraya bizi görmeye geleceğinden şüpheliyim ve Scythe da Denizcilik Sarayı'nın temsilcisi, yani geriye sadece...

Yemekhane masaları, Damien'in sipariş gruplarından çiftlere bölünmüş ve her birinin etrafında iki ila dört kişinin oturmasına izin verilmiştir.

Vitray pencerelerden birinin yanında oturuyor, ellerini önündeki masanın üzerinde herhangi bir günmüş gibi kavuşturmuş. Sanki kızını ziyaret eden herhangi bir babaymış gibi.

Babam. Yılan Sarayı'nın Kralı, evini yaktıktan sonra beni görmeye

Ağır obsidyen pardösüsü vücudunu bir kral pelerini gibi sarıyor ve karanlık gücü bunun üzerine muhteşem bir kürk gibi oturuyor. Hiç yakışıklı olmamıştı. Belki de çarpıcı, keskin, karanlık yüz hatları var. Duruşu son derece düzgün, siyah ayakkabıları bir hizmetkâr tarafından mükemmel bir şekilde cilalanmış ve saçları yeni kesilmiş.

Yakasını. Mülkünü yok etmemden kaynaklanabilecek herhangi bir öfke ya da kızgınlık belirtisi göstermiyor.

"Devam o zaman," diye arkamdan Damien'ın sesi geliyor. "Sakın *Majesteleri* bekliyor."

Koridora üç adım kala donup kaldığımı fark ettim. Anka kuşu lorduna hayal edilebilecek en iğrenç bakışı atmak için döndüm. "Ben buna rıza göstermedim."

"Ne istediğiniz Bayan Boneweaver," diyor Damien kesin bir ifadeyle, "bu kuruma girdiğinizde bir önemi kalmadı. Burada yasal düzen ve benim yetki alanım altındasınız."

Boğazımın arkasına bir hırıltı yapıyor. Birdenbire, her lanet adam bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyor. Hayatımın nasıl işleyeceğini dikte edebileceklerini düşünüyorlar. Ateş damarlarımda yanıyor, serbest bırakılmak için can atıyor. Saldırmak için yanıp tutuşuyorum.

Ama Mace Naga artık burada. Brutus Clawson gibi ete ve sıvıya dönüşmesini ne kadar istesem de bunu değiştiremem.

Babamın beni sarsılmış görmesine izin vermeyeceğim. Zayıf görünmeyi reddediyorum. Bu yaratığın canını almaya yemin etmiştim ve öfkeden başka bir şey beni yönlendiremezdi.

Omuzlarımı dikleştirdim, gücümü kendi koruyucu pelerinim gibi etrafıma sardım ve on beş yıl boyunca anneme dişlerini geçirmiş olan adama doğru ilerledim.

Önüne geldiğimde bakışlarım soğuk, baskın ve değişmez.

Donuk ve yakacak kadar sıcaklıktan yoksun bir sesle, "Günaydın Aurelia," diyor.

"Buraya gelmeye nasıl *cüret* edersin?"

"Otur , seni terbiyesiz çocuk." Sesindeki mutlak aşağılama karşısında içimdeki on yaşındaki bir şey çirkin başını kaldırıyor. Eski bir refleksle sandalyeyi çekip oturuyorum.

kendimden nefret ediyorum.

Babamın üzerinden karanlık damlıyor. Yağ ve karanlık ateşten bir pelerin. , sanki benim de üzerime örtülmüş gibi oluyor. Mide savaşıyorum. O kadar uzun ve gururlu oturuyor ki, ince dudakları hafifçe kıvrılmış, soğuk bir hesaplamayla bana bakıyor.

Scythe'ın da bir zamanlar bana aynı şekilde baktığını düşünmüştüm ama yanıldığımı hemen anladım. Çok farklılar. Babamın bakışı delici ve ihlal edici. Kesici ve tırtıklı. Son on beş yıl boyunca her ay annemi taciz eden bir adamın bakışları.

Müdahalemizden dolayı sarsılmış olmalı. Onu kaybederek. Kontrol ve güç kaybıyla. Dikkat çekici bir şekilde, *hiçbirini* göstermiyor.

korkutucu şey de bu. Kalbimdeki tüm nefret ve acıyla tıslıyorum, "Seni katlederken göreceğim. Bu yapacağım *son* şey olsa bile."

Sanki aptalca şeyler fısıldayan bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. "Athena'yı benden aldın. Şimdi, yerine geçecek birine ihtiyacım var. Buradaki arkadaşlarından hangisini önerirsin? Bazılarının regina olduğunu duydum." Etrafımızdaki aileleri göstermek için bir el sallıyor. Minnie uzak köşede, ailesiyle sohbet ediyor. Connor büyükbabasına sarılıyor; Stacey annesiyle.

"Onları senin elinde görmeden ölürüm," diye tıslıyorum.

"Eğer ölmüş olsaydın, onları hiç görmezdin."

"Gerçekten tüm insanlığınızı kaybettiniz, değil mi?" İğrenerek söylüyorum. "Belki de hiç yoktu."

Bundan sonra söyledikleri tamamen duygusuz. "Seni bu odadaki herkesten daha iyi tanıdığımı unutuyorsun çocuğum. Sözde arkadaşlarından daha iyi. Küçük anima arkadaşlarından daha iyi. Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Hepsini kurtarmak için kendini feda edeceğini biliyorum. Uğruna şehit olduğun yılanlar olsaydı bu asil bir nitelik olurdu. Ama bu yaratıklar?" Bakışlarını odanın içinde gezdiriyor, ağzı tiksintiyle çarpılıyor. "Buna asla değmezlerdi Aurelia. Bunu zamanla anlayacaksın."

Bir gerçek asla değişmeyecekti. Bir zamanlar sevgi dolu bir babaydı. Bir zamanlar, işine yaradığı zamanlarda. Ve anne babanın kullandığı bir bıçak, diğer tüm silahların kesebileceğinden daha derin ve daha hızlı keserdi. Her zaman başkalarını sessizliğe sevk eden bir konuşma tarzı vardı. Ve şimdi beni sersemleten bu sessizlikten nefret ediyorum.

"Eşiniz Scythe Kharkouros," diye devam ediyor, "kendisinin dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Eğer buna uymazsanız, o ve diğerlerinin yıl bitmeden öleceklerini söylemek için buradayım. Onların ölümleri

İmzaladım. Yaratabileceğim dehşeti görmedin Aurelia. İsteddiğimi elde etmek için sevdiklerini ne kadar infaz edeceğimi görmedin. Onların hayatları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. *Senin* hayatın da benim için bir şey ifade etmiyor. Onlarca yıldır efendicilik oynadığım bu dünyada yenisin."

Kemiklerimi bir ürperti sarıyor. Sözleri soğuk ve kesin. Ve ben her hecesine inanıyorum.

Öne doğru eğilir ve sesini alçaltır. "Sabrina'ya yaptıklarımızı çocuk oyuncağı gibi göstereceğim. Beni anlıyor musun?"

Tam bir şoka girdim. Kötülüğün bu seviyesinde, rakibim yok. Alt edildim. Akılsız. Bu iğrenç hesaplama seviyesiyle nasıl rekabet edebilirim?

"Sözlerimin ulaştığını görebiliyorum."

Beni kurtaracak bir cevap yok. Ondan değil.

"Artık oynamayacağım Aurelia. Artık şansın yok. Seni sadece cenazeler bekliyor."

Sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. "Ne yapmamı isterdin?"

"Başından beri istediğim şey. Bunun sona ermesini istiyorsan, bana teslim ol. Bana sadakatini göster." Sandalyesinin arkaya sürtünme sesi zar zor duyuluyor. Gitmeden önce üzerimden bir gölge geçiyor ve ardında kulaklarımda son derece soğuk bir çığlık bırakıyor.

Bölüm 75

Xander

Pnsanlar Snake Spawn'ın arkasından sesleniyor, o ise Scumbag King gittikten çok sonra salondan koşarak çıkıyor. Köşede oturmuş, salonu izlerken, diğer herkes konuşurken ben tüm bu septik konuşmayı duymuştum.

kendilerinininkine kapılmıştı.

Onu takip ediyorum çünkü hepimizi tehlikeye atabilecek son derece aptalca bir şey yapma ihtimali var. Değişken biri. Tehlikeli derecede aptal. Aptalca tehlikeli.

Boynumdaki çuvalın içinde kıvranan kanguru yavrusunu okşayarak çimenlikte ilerliyorum. Beni fark etmiyor bile, kendi bencil melodramına o kadar kapılmış ki. Doğruca anima yatakhanelerine yöneliyor ve bir süre sonra girişe geldiğimde, gargoye Christine'in sinir bozucu bir cıvıltıyla, "İyi günler lordum," diyerek beni içeri almasına şaşırıyorum. Sanırım bir keresinde Savage'ın kafasını kesmeye çalışmasını engellediğim için gözüne girdim.

Spawn tam olarak tahmin ettiğim yere, kuduzluk döneminde kullandıkları anima sığınağına, Minnie'nin 'Operadaki Hayalet zindanı' dediği yere gidiyor. Eski ejderha resminden geçip spiral taş merdivenlerden inerek sulu kanala ve ben de Scythe'ın hayaletlerinden biri gibi onu takip ediyorum.

Görünümü tamamlamak için joey'imi Ghoul'un ki gibi bir maskeyle değiştirmem gerekiyor.

Siyah taş merdivenden indiğimde, parlayan mavi suya sıçradı ve eski sandalın yanında dağınık bir yığın halinde sadece kıyafetlerini bıraktı.

Kaşlarımı çatarak sandalın yanına çömeliyor, kulaklarımı zorlayarak suyu tarıyorum. Enerjisi Athena Boneweaver'ı kurtardığımız günkü gibi ateşli ve öfkeli değil. Tam tersi.

Ateşi düştü, solunumu tamamen durdu. bir şekilde, bana Scythe'ın Büyük Beyaz'ına düştüğünde nasıl soğuduğunu hatırlatıyor.

Birden garip bir ses duyuyorum ve devasa gri bir yüzgeç suyu delerek kanal boyunca benden uzaklaşıyor. Uzun ilk defa ilgimi çekiyor.

Scythe'ın aşık olmasına şaşmamalı. Büyük beyaz köpekbalığı formuyla onu baştan çıkardı.

Hâlâ ona sahip olmak istemesi delilik. Muhtemelen kelimeyi kötü kullandım ama her zaman kara psikozunun işitsel ve görsel halüsinasyonlardan daha fazlasını içerip içermediğini merak etmişimdir. Bazen psikoz sanrıları da içeriyordu. Her iki şey de psikozun ayırt edici özellikleridir. Ama Scythe hiçbir zaman gerçek olmayan bir şeye inanmamıştı. Sadece bir yeraltı dünyası donunun olması gerektiği kadar paranoyaktı. Sanrılar hiçbir zaman onun işi olmamıştı. Savage bu avantajı ortak kurt babalarının onu dengelemesine bağlıyordu.

Ama Spawn'la karşılaştığımızdan beri psikoz daha da kötüleşti.

Her şey daha da kötüleşti.

O hepimiz için bir lanet ve diğerlerinin hiçbirisi bunun farkında değil. Belki de yanılısama *budur*. Belki de hepsi hasta.

"Senin baban da benimki kadar senden nefret ediyor mu?" Etrafımızda yankılanan hırıltılı sesi beni hayallerimden uyandırıyor. Gözlerim onun insan başını ve boynunu suda sallanırken görmeye odaklanıyor, siyah saçları omuzlarından akıyor ve etrafında toplanıyor, mavi gözleri bir peri masalındaki denizkızı gibi bana kocaman kırışıyor.

"Karanlık yılanlara doğal geliyor," diye çıkışıyorum. "Bizim türümüz birbirine hiç benzemez."

"Emirlerimizden bahsetmiyordum," diyor usulca, nefesini içine çekerken dudakları aralanıyor. Üst dudağının üzerinden bir su damlası süzülüyor. "Babalarımız hakkında konuşuyordum."

Tanrım, her gün ondan daha fazla nefret ediyorum.

"Babam benden nefret etmiyor," diyorum. "Bu yalnızsın."

Yaklaşıyor, sefil, mücevher gibi gözlerini benden hiç . Cildinde hiçbir takı yok, bu da onu eksik gösteriyor. Savage ona biraz vermişti. Neden buna saygı göstermedi bilmiyorum ve-

"Sana nasıl baktığını gördüm," diye devam ediyor. "Kapılarda herkes Lyle için geldiğinde. O gerçek bir iş parçası."

Kitaptaki en kötü tekniği kullanarak bilgi almaya çalışıyor. Bizi birbirimize *benzetmeye* çalışıyor. Anlaşıldığımı hissettirmeye çalışıyor. Ama bana ne olduğunu bilmeyi hak etmiyor. Bu hakkı asla kazanamaz. "Sen kendi işine bak," diyorum. "Sen kendi sürünen solucanın için endişelenmelisin."

"Scythe tepki vermeyeceğimizi, karşılık vereceğimizi söylüyor" diyor. Babasının ona söylediklerinden sonra nasıl bu kadar sakin kalabildiğini bilmiyorum. Muhtemelen babasıyla aynı sosyopatik gene sahip. "I..." Tereddüt ediyor, sanki bunu açıklamak isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi ağzını suyun altına daldırıyor. Çay tabağını andıran iri gözlerini en iğrenç şekilde bana diyor. "Boş ver."

Şimdi günün geri kalanında aklıma takılan bu korkunç görüntüyle uğraşmak zorundayım. "Bunun için zamanım yok. Buraya sadece daha fazla cam kırmayacağından ve bunun yerine bir sorguya maruz kalmayacağından emin olmak için geldim." Ayağa kalkıp dönüyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Camlar kırılmayacak ama sanırım kalbim kırılacak." dediğinde merdivenin yarısına gelmiştim.

Ejderham etrafımızdaki taşı ateşe verip obsidyen bir kaydırağa dönüştürmekle tehdit ediyor. "*Umarım öyledir,*" diyorum ona. "*Bize yaptıkları için umarım kalbi olmuştur.*"

Ckapt'ca 7W

Lyle

Mace Naga'nın Animus Akademisi'ne eşı benzeri görülmemiş bir şekilde girip çıkması herkesi bir sarmalın içine sokuyor. Savage ve ben, Xander bize ne olduğunu söylediğinde oldu.

Damien, Mace'i bizden korumuştı. Scythe'dan bile. Ve bu, Aurelia'ya tam on dakika boyunca sınırsız erişimi olduğu anlamına geliyordu. Onu sulu kanalda sırtüstü yüzerken bulduk, gözleri kapalı ve dingindi, sanki meditasyon yapıyordu.

Sakin biri olmadığını biliyorum. Şu an için duygularını hissetmemizi engellemiş olabilir ama artık onu yeterince iyi tanıyorum. Meleğimin sarsıldığını biliyorum. Son birkaç haftanın travması taze ve kanlı bir şekilde ortaya çıkmış olabilir.

Savage hemen yer değiştiriyor ve gürültülü bir şekilde suya atlıyor, onun yüzen formuna ulaşana kadar köpek gibi kulaç atıyor, yanağına sokuluyor ve sonra yalıyor.

Suyun kenarına çömelip onları izliyorum.

"Sana zarar verdi mi, Regina?" Savage soruyor. *"Sana dokundu mu?"*

Aurelia gözlerini açmadan, "Hayır," diye cevap verdi. "Yalnız kalmak istiyorum."

Savage homurdanıyor, onun etrafında bir daire çiziyor ve kanal duvarına çok yaklaştığında onu dürtüyor.

Keskin bir acı kalbimi delip geçiyor. "Angel, bence şu anda yalnız kalmamalısın."

"O halde sessiz olun, Bay Pardalia."

Sesindeki emre ve ayaklarına kapanma isteğime neredeyse gülümseyeceğim. Savage endişeyle bana bakıyor ve ben de ona başımı sallayıp bacaklarımı soğuk taş zemine uzatıyorum, Savage ve ben nöbetimize devam ediyoruz.

O akşam, Aurelia güvenli bir şekilde giyindikten ve arkadaşlarıyla birlikte sürünün yatakhanesine gittikten sonra, akıl hocamı aradım. Aurelia anlaşılır bir şekilde dalgındı ve onu birkaç saat tuttuktan sonra bile düşüncelerini paylaşmakta isteksizdi. Scythe bütün öğleden sonra telefonda buz gibi ve katilce konuşmuştu. Marduk'la ne konuştuklarını bilmiyorum ama bir plan olduğunu umuyordum.

"İçeri gel."

Celeste'in ofisine girdiğimde kaşlarımı çatıyorum. Sesi uzak ve gergin geliyor.

Akşamları onunla yaptığım görüşmelerde her zaman yaptığı gibi masasında oturuyor. Ancak masasında bir şeylerle meşgul olmak yerine sandalyesini yana yatırmış ve okul arazisini gören pencereden dışarı bakıyor.

Gözleri cam gibi, o ateşli güç sadece havada belli belirsiz bir vızıltı halinde. Yüzündeki boş bakış beni korkutuyor. Onu hiç bu kadar dikkatle dizginlenmiş görmemiştim. Sanki hafif bir esinti onu paramparça edecekmiş gibi sandalyesinde öyle dikkatle duruyordu ki.

"Ne oldu?" Sessizce talep ediyorum.

Bana bakıyor, eli ağzına geliyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Lyle. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum," diye onaylıyorum, makyajının altındaki mavimsi torbalara dikkat ederek. "Ama-" O zaman kokusunu alıyorum. Onun üzerinde. Anti-bakteriyel sabunun hafif kokusunun altında... o var. "Hayır," diyorum inanamayarak.

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ciddi olamazsın?"

Çenesini yukarı kaldırıyor ama gözlerimin içine bakmıyor. "Bu konseyin emri. Mace bu sabah resmi emri yanında getirdi. Anka kuşu nüfusunu yeniden artırma çabasının bir parçası. Diğer eyaletlerde kehanette bulunacak kimse kalmadı."

Sessizce ona baktım. Şok içinde. Damien'ın amacının bu olduğunu biliyordum ama bunun sonucunu gerçekten görmek...

"Oylama yaptılar," diye devam ediyor sakın ve ölçülü bir sesle, "ve benim lehime sonuçlanmadı. 'Türlerin korunması her şeyden önemlidir.'" Hâlâ masasının üzerinde duran konsey antetli resmi belgeyi dürtüyor. Tekrar tekrar okuyormuş gibi görünüyor.

Animus'um bilincimde kükrüyor. Celeste benim akrabam. Bize bir teyzenin yeğenine baktığı gibi baktı. *Kan. Kan istiyoruz.*

Ve katılıyorum.

Arkamı döndüm ve ofisinden çıktım.

"Lyle." Bu bir uyarı.

Olduğum duruyorum ama yüzümdeki saf öfke ifadesini görmemesi için arkamı dönmüyorum.

"Pişman olacağınız bir şey yapmayın."

Bir şey yapmadığım için pişman olacağım. Başka bir şey söylemeden .

Kravatımı gevşetip yere atıyorum, düşmanlığımın beni ele geçirmesine izin veriyorum ve güvendiklerimize gidiyoruz. Bizim gibi akli dengesi yerinde olmayanlara.

Animus yurtlarının üstündeki gizli katımızda Savage bana bir bakış attı ve kaşları heyecanla havaya kalktı. Bir akrobat gibi yataktan fırladı. Eugene yatağın altına saklanmak için kaçıyor.

"Kardeşim." Benim tarafımdan tetiklenen Savage kurduna dönüştü, sesini alçak ve kaba bir hale getirdi.

Scythe ıslandığı banyodan çıkar.

"Onu öldürmeliyiz," diyorum, beni içine hapseden takım elbise ceketimi ve gömleğimi yırtarak.

"Kim?" Savage topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplar.

"*Damien Agnis.* Celeste ile zorla çiftleşiyor. Regina'mızda gözü var. Okulumu ele geçirdi. Boğazını parçalamak istiyorum."

"Evet!" Savage diyor ki. "Bunu yıllardır söylüyorum. Aurelia'ya bakışından hoşlanmıyorum."

"Onu öldüremeyiz," diyor Scythe yavaşça.

Köpekbalığının etrafında dönüp yüzüne bakıyorum. Burun , birbirimize bakıyoruz. "Onun ölmesi gerek. Bana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Regina."

Scythe'ın gözleri kararır. "Ölümden daha iyi bir şey yapabiliriz."

Xander saplar içine ve Oda, nefes verme Duman.

"Yaptı mı I Birinin işkence dediğini duydunuz mu?"

* * *

Marduk ve Yeti, Savage'ın emriyle Damien'in okulun altındaki küçük mağara odasında bize katılıyor. Yaklaştığımızda kalın, kayalık kapı merhametle açılıyor ve Damien'i duştan sadece ince kalçalarına sarılı bir havluyla çıkarken buluyoruz. Küçük ejderha kolyesi yatağının başucundaki masanın üzerinde işe yaramaz bir şekilde duruyor.

Biz altı erkeğin odasını incelediğini görünce bir kuş gibi çığlık atıyor. Ben üzerine obsidyen bir ağ önce hepimiz tiksintiyle kaşlarımızı çattık.

"Bana dokunamazsın!" diye bağırarak koruyucu simgesine doğru sıçradı. "Bana dokunamazsın!"

Savage, Damien kolyeye uzanamadan yere yıkar ve Anka kuşu tüm gücüyle çırpınırken çılgınca kıkırdar.

Xander Damien'i ayağa kaldırmaya yardım ederken Marduk bana uzun bir obsidyen zincir atıyor. Birlikte zincirleri onun, havlusunun ve ağın etrafına dolayarak sıska kollarını iki yanına bağladık. Savage iyi bir önlem olarak ağzına kirli bir çorap sokuyor.

Yüce Anka kuşunu akademinin altından geçirip yeni inşa edilmiş, tanıdık bir su havuzunun bulunduğu bir mağaraya götürüyoruz. Aurelia'yı kaçırmaya teşebbüs ettikten sonra üç bağ kardeşimi buradaki kafeslere kilitlemem sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

İşler nasıl da tersine dönüyor.

Damien'i telekinezi gücümle baş aşağı asıp havuzun üzerinde gezdirirken Savage mutlu bir melodi söylüyor.

"Ateş kuşu, ateş kuşu, gel benimle oyna.

Ateş kuşu, ateş kuşu, işememeye çalış!"

Altın gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Celeste'e dokunmayacaksın. Regina'ma dokunmayacaksın. Onun özgür, hevesli ve sürekli rızası olmadan başka bir kadına dokunmayacaksın."

"Beni kontrol edemezsin," diye tıslıyor. Kafasını suyun içine bırakıyorum.

Savage dokuz parmağıyla yüksek sesle sayar. "Bir Mississippi. İki Mississippi. Üç Mississippi." Onu tekrar havaya kaldırmadan önce yirmiye kadar saydı.

Damien öksürüyor ve sığıyor. "Ben *korunan* bir türüm."

"Mace Naga'nın ya da destekçilerinin okuluma girmesine izin vermeyeceksin," dedim. "Regina'mla bir daha *asla* konuşmayacaksın."

Onu tekrar suya bırakarak Savage'ın otuza kadar saymasını bekledim.

Anka kuşu boğuluyor, ağzından sular akıyor. "Sikeyim seni! Seni de sürünü de sikeyim!"

"Anka kuşları organlarını yeniden büyütebilir mi?" Xander sigara içtiği yerden, Yeti'yle birlikte duvara yaslanarak hafifçe soruyor. "Ejderhalar bile bunu yapamaz."

"Buna pişman olacaksın!" Damien çığlık atıyor. "Buna pişman olacağından emin olacağım!"

"Vahşi mi?" Yumuşakça soruyorum. "'Hadım etmek' nasıl heceleniyor?" Damien'in gözleri dehşetle açılıyor.

"Ooh, bu yeni bir şey," diyor Savage, heceleme yarışmasındaki bir çocuk gibi dikkat kesilmeden önce, ellerini iki yanına indirerek. Kendini vahşi hissettiğinde giymeyi sevdiği siyah rugby şortuyla gülünç görünüyor. "Kastre. C-A-S-T-R-A-T-E. Anladım mı?"

Scythe'dan uzun, gümüş bir bıçak almadan önce "Aferin oğlum," dedim.

"Bekle!" Vahşi haykırıyor, önce almak dışarı onun Telefon ve kayıt düğmesine basıyor. "Tamam, hazır."

"Bazı insanlar," diyor Marduk, Damien'in havlusunu kesip açarken, "buna bir grup kaynaşma egzersizi diyebilir."

Bölüm 77

Aurelia

F Minnie, Connor, Stacey, Raquel, Eugene ve ben aylar sonra ilk kez sürü yatakhaneğinde yatıya kalıyoruz. Arkadaşlarımız Savage'ın "bağ kurma" dediğı şeyi yapıyordu.

seansı', muhtemelen spor salonunda antrenman yapmak anlamına geliyordu, bu da biz animaları ve horozumuzu kendimize ait bir odayla baş başa bıraktı.

Doğal olarak, babamın ziyareti duyuldu. Çoğu kişiye fark ettirmeden içeri sızmayı başarmıştı ama dramatik bir çıkış yaparak herkesin onu gördüğünden emin oldu. Arkadaşlarıma tam olarak ne söylediğini anlatmıyorum, çünkü bu kesinlikle tek başıma benim yüküm, ama Sabrina'nın kaçırılmasından beri babamın ne kadar ileri gidebileceğini anladılar.

Nimbinlerimize el konulduğu için annelik enerjimizi, tüylerine elmas takarken ve ayak tırnaklarını boyarken soyunma basamağı gibi kullandığımız bir taburenin üzerinde sabırla duran Eugene'den çıkarıyoruz.

Artık olayla aramda biraz mesafe olduğuna göre, sonunda onlara Ghoul'u babamın evinin altında nasıl bulduğumuzu anlatmayı başarıyorum.

"Maskesini gördüğüm o geceden beri şüpheleniyordum," diyorum. "Ama her zaman endişelenecek daha acil meseleler vardı, biliyor musun?"

"Son zamanlarda çok fazla kötü şey oldu," diyor Connor, Eugene'in sol ayağı için başka bir oje seçerken. "Ve sen de son zamanlarda köpekbalığı babayla çok *takılıyorsun*."

Scythe bugünlerde ona böyle seslendiğimizi *asla* bilemezdi. Ama onunla baş başa kaldığım o anlara çok değer veriyorum. Paylaşmanın doğru olmadığını hissettiğim özel bir şey. Yanaklarım kızarıyor ve Minnie Stacey'e dirsek atıyor ve kahkahalara boğuluyorlar.

"Çok telaşlıydı," diyor Raquel, piercinglerini metal bir kaptan temizlerken. "Bay Kharkorous'un işlettiği gibi bir işletmeyi hiç tanımadım."

"Evet, evet, bize hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyoruz," diyor Minnie gözlerini devirerek. "Gizli sincap işleri falan. Önemli olan büyük görevin başarılı olması."

"Önemli olan, arkadaşlarımdan birden fazlasının tam bir psikopat olduğunu keşfetmiş olmam ve Xander'ın sorunun *ben olduğumu* düşünmesi."

"Beş," diyor Stacey hayretle başını sallayarak. "Gerçekten bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Tatlı olabiliyorlar... bazen."

"Ve seks!" Connor haykırıyor. "Oh Tanrıça, seks harika olmalı!"

Gecenin geç saatlerine kadar odanın içinde çeşitli pozisyonlarda uyuyakalıyoruz, herkes uyuduktan sonra Minnie ve ben fısıldaşıyoruz.

Sabah, bir çığlıkla uyandık.

Çünkü Minnie kapıyı açtığında Yeti, Marduk ve Savage'ı hemen dışarıda yerde uyurken bulur; üçü de 'nöbet tutmak' için kabarık battaniyelerin altına kıvrılmışlardır.

Cumartesi sabahının ilerleyen saatlerinde Savage'ın eski çam kokusunu alıyorum ve bu koku beni kütüphaneye götürüyor. Onunla karşılaştığımda, okuduğu kağıt yığınının o kadar dalmıştı ki, ben ona yaklaşıp kadar beni fark etmedi. Ona eşlik eden Eugene beni bir mil öteden görüyor ama onu susturmak için bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

"Ne okuyorsun?" diye sordum. Üzerinde çalıştığımız 'yetişkin kurtlar için okuryazarlık' alıştırma kitabı olmadığı kesin.

Savage bir çırpıda kâğıdı ters çeviriyor ve porno izlerken yakalanmış gibi iri gözlerle bana bakıyor. "Bir şey yok."

Ellerimi kalçalarıma koydum ve ona onaylamayan bir bakış attıktan sonra uzanıp kâğıdı olduğu yerden çekip aldım.

ön koluyla kapatmaya çalışıyordu. Sayfayı çevirdiğimde, 'Phoenix Gözyaşları ve Psikozda Çağdaş Kullanımı' başlıklı bir araştırma makalesi olduğunu görünce şaşırdım: Bir Metanaliz'.

"Bunu okumaya mı çalışıyordun Savage? Etkilendim."

Yanakları renkleniyor ve bu bende gülümseme isteği uyandırıyor. Başlıktaki son kelimeyi işaret ediyorum. "Ne yazıyor?"

"Şey, 'anal' kısmını anladım ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum."

Bir sandalye çekiyorum. "Sonundaki 'y' harfi söylemeyi zorlaştırıyor." Kelimenin geri kalanını telaffuz etmesi için ona koçluk yapıyorum ve anlıyor.

"Bu konuda yardım ister misin?" Yığınınındaki diğer kâğıtları işaret ederek yumuşak sesle sordum. "Belki ikimiz birlikte daha fazla yol kat edebiliriz."

Başını kaşıyor. "Bunu yapar mıydın?"

"I..." Boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Scythe için her şeyi yaparım."

"Regina," diye fısıldıyor Savage, beni kucağına çekerek. Buna izin veriyorum, kendimi sandalyemden kurtarıyorum ve onun içinde yeniden dolanıyorum. Yüzümü avuçluyor. "Bunu birlikte atlatacağız. Scythe ve ben, çocukluğumuzdan beri hep böyle yaptık ve o bizim kaçmamızı planladı."

"Bilmiyorum Savage," fısıldıyorum. "Belki içimdeki regina yüzünden, ama hissediyorum... hissediyorum..." Kelimeler boğazımda takılı kalıyor ve onlara orada kalmalarını emrediyorum. Düşüncesini bile aklıma getirmek istemiyorum - Scythe bizim yerimize okyanusu seçerse, sonsuza dek seçmiş olacakmış gibi kötü bir his. Sonuna kadar bir köpekbalığı olarak yaşayacak.

Savage yanağımlı okşuyor. "Seni seviyorum."

O zaman kollarımı ona dolamak ve buruşmuş yüzümü boynuna saklamak zorunda kalıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bir süre orada oturuyoruz, sadece birbirimize sarılıyoruz, birbirimizin duygularına yer açıyoruz. Savage ağlamıyor ya da ne düşündüğünü söylemiyor ama kollarının beni sıkıca sarmasıyla, boynumun ve saçlarımın kokusunda teselli arayışıyla bana nasıl hissettiğini anlatıyor.

Bir süre sonra, uzun boylu bir kedi animus olan kütüphanecimiz boğazını temizliyor ve ben de aceleyle doğruluyorum. "Bunun ne olduğunu bilen birini tanıyor musun?"

"Değişmek ister misin?" -yutkunuyorum- "Değişmek ister misin?"

Vahşi gözlerimi arıyor. "Mağaranda dişi bir aslanken bunu hiç hissetmedin mi?"

Hepsini olmasa da bir kısmını bastırıp bastırmadığımı merak ederek hafızamı yokluyorum. O kadar üzülmüştüm ki en temel içgüdülerime gerilemiştim. Animam insan tarafımı bastırmış ve sadece içgüdülerimle yaşamaya başlamıştım. O zaman değişen formumda var olmak ne kadar zordu? Tamamen hayvan mı? Bir daha asla insan olamayacak mıydım? Ama başımı salladım. "Çok sık hayvan değiştiriyorum, yüzden asla değişmiş bir hayvan olacağımı sanmıyorum. Ama deniz değişimcileri için durum farklı. Okyanusun ortasında insan formuna geçemezler, bu yüzden yıllarca deniz formunda kalırlar ve... geri dönmeyi unuturlar."

Savage başını sallıyor ve ilk kez onun ciddi bir şey üzerinde düşündüğünü görüyorum. "Scythe bizi asla unutamazdı. İsteddiği zaman okyanusa kaçabilirdi ama asla kaçmadı. Ve şimdi seni tanıyor." Kalçalarımı sıkıyor. "Senden asla uzak kalamayacak."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Scythe'ın soğuma yeteneği olduğunu biliyorum. Onu insan yapan ve işini yapmasını sağlayan şeyleri kapatmak için. Eğer bunu yapabiliyorsa, o zaman bana olan çekimini de kapatabilir. Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum, çünkü Scythe ile aramızda olan ya da *yaşadığımız* şey ikimizin arasında.

Savage hafifçe kısarak Eugene'e bakıyor ve ben de horoza bakıyorum. Eugene ikimizin arasına bakıyor, giderek daha endişeli görünüyor. Gözlüklerindeki yapışkan elmaslar pencereden süzülen güneş ışığında güzelce parlıyor ve hatta dün gece onu gözlüklerinin yansımalarına bakarken yakaladım.

"Değiştin mi, Eugene?" Çekinerek sordum. "Ama . Bizi çok iyi anlıyorsun." Kurduma dönüyorum. "Seninle hiç konuştu mu?"

"Şey, evet," diye itiraf ediyor Savage, başının arkasını ovuşturarak. "Scythe ona yemin ettirdiğinde insan formundaydı."

"Ne?" Şok içinde tısladım.

"Evet, ama sanırım artık kudurmuş durumda."

"Yine de o bir hayvan değil. Her Şeyi anlıyorsun, değil mi Eugene?"
Horoz başını eğdi.

Kalbim umutla çarpıyor. "Onunla nasıl konuŐabiliriz? Belki bana anlatabilir-"

Ama Savage'ın aklına çoktan bir fikir gelmiŐtir ve eli Eugene'in boğazını sıkıca kavrar.

"Vites deęiŐtir, horoz," diye emrediyor Savage, kurdu gizli bir tehditle ortaya çıkıyor.

Eugene'in gözleri yuvalarından .

"Dur! Dur!" Savage'ın elini tutarak fısıltıyla bağırıyorum.

Savage göğsünden hırılıyor ama horozu bırakıyor. Ayağa fırlıyorum ve Eugene'i kucaklayıp herhangi bir yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorum. Boynundaki birkaç kırık kan damarını iyileŐtirdim ama Savage anatomisini gerçek bir zarar vermeyecek kadar iyi biliyor.

"Regina'ma cevap ver, Eugene," diyor Savage.

"Evet ve hayır sorularına ne dersiniz?" Eugene'e onu yere bırakarak soruyorum.

İki farklı kağıda kocaman bir EVET ve HAYIR yazıp Eugene'in önündeki masaya koyuyorum.

"Sen kuduz musun?"

Eugene iki kağıt arasında gidip gelir ama de seğmez.

abucak nc bir kağıt hazırlıyorum, üzerinde

"EMİN DEğİL" yazıyor. Hemen gagalıyor.

"Söylediğimiz her Şeyi anlıyor musun?" diye soruyorum. EVET'i gagalıyor.

"Geri dönebilir misin?"

BELİRSİZ'i gagalıyor.

"ok uzun süredir yer değiştirmiş formda olduğunuz için mi?" BELİRSİZ.

Savage, "Belki de uzun süredir sürüsünden uzak kaldığı içindir," diyor.

Eugene BELİRSİZ'i gagalıyor.

Oflayarak koltuğuma geri oturuyorum, çünkü hiçbir yere varamıyoruz. Savage parlıyor. "Biliyorum! Ortak düğmelere ihtiyacımız var.

Üzerine kelimeler kaydedilmiş, böylece onlara basıp bizimle konuşabiliyor. Bunları zeki köpekler için kullanıyorlar."

Eugene olumlu bir mırıltı çıkarır.

"Savage, bu aslında gerçekten iyi bir fikir." Ona sııttım. Anılarında gördüğüm kadarıyla Lyle yavruyken onlarla birlikte eğitilmişti.

Yanakları pembeleşti.

Tam o sırada Minnie gözlerinde heyecan ve elinde eski bir kitaba benzeyen bir şeyle koşarak yanımıza geliyor. "Bir şey buldum!"

Bölüm 78

Lyle

Aurelia ve Minnie Cumartesi sabahı telafi dersimden sonra sınıfımın kapısından içeri koşarak giriyorlar. İkisi de parlak gözlü ve gür kuyruklu; resmi baş döndürücü Heyecan. Beni gülümsetiyor. Regina'mı kapıp yatağımıza saklayasım ve sonsuza dek ona imrenesim geliyor.

Minnie eski bir kitabı cesurca masama çarpıyor. Bin sayfadan daha uzun, kapağı tanınmayacak kadar solmuş ve altın harfler yontulmuş. Ayrıca ejderha kokusuyla doymuş.

"Boneweaverlar hakkında bilgi buldum," diyor Minnie gururla. "Bunu nereden buldunuz, Bayan Devi?"

Aurelia benim nezaketim karşısında gözlerini deviriyor ama Minnie'nin yanakları pembeleşiyor. "Kütüphanenin arka tarafında, eski metinlerin yanında. Kimsenin bakmaya gitmediği kitapları biliyor musun? Tozlu ve örümcek ağı olanlara mı?"

Yalan söylüyor ihtimali çok yüksek, ancak bunu kötü niyetli yollarla elde ettiyse, bu durumda onaylıyorum.

"Temel olarak," diyor Aurelia, "bu kitabın tavsiyesi uyarınca bol bol seks yapmam gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Minnie eğlenen bir ses çıkarır. "Bilimsel amaçlar için *elbette*," diyor bilgece. "Eski Boneweaver'lar eşlerini büyülerini yumuşatmak için kullanırlardı. Bizim modern güç paylaşımımız da buradan geliyor."

"Eşlerini, büyük güçlerini kontrol altında tutmak için bir araç olarak kullandılar." Aurelia başını sallar.

Sonra yazıcıdan yeni çıkmış ve hala sıcak olan zımbalanmış bir kağıt yığınını çıkarıp bana . "Cinayet davamdan beri resmi hukuk danışmanım olduğunuza göre, bunu benim için inceleyecek ve ilgili taraflardan imzaları alacaksınız."

Her iki genç bayan da hallerinden çok memnun görünüyor ve üzerlerinde büyük bir memnuniyet havası var.

Belgeyi kabul ediyorum ve başlık karşısında kaşlarımı kaldırmamaya çalışıyorum. Bunun yerine, emin değilmişim gibi kaşlarımı çatıyorum. "Yasal ücretlerimi karşılayabileceğinizden emin değilim, Bayan Boneweaver. Bugünlerde oldukça yüksek ücretler alıyorum."

"Güzel bir kuruş ve daha fazlasını ödeyeceğim," diye hırlıyor bana.

Bir kırbaç kadar hızlı, çenesini parmaklarımın arasına aldım ve ikimizi de öne eğdim, dudaklarım onunkilere değdi. "Az önce bana hırladın mı?"

Minnie kitabı kapıldığı gibi kapıya doğru fırlar ve muzipçe kıkırdar.

"Bu tür konuları ciddiye alırım, Bay Pardalia," diye yanıtlıyor Regina'm.

Başparmağımla çenesinin altını okşuyorum. ". " Aniden onu bırakıp geri çekiliyorum ve ekler de dahil olmak üzere sözleşmenin on sayfasını çeviriyorum. Bunun üzerinde ne kadar çalıştıklarını merak ediyorum. "Ben ayarlamaları yapacağım."

Odadan çıkmadan önce bana mahcup bir gülümseme veriyor - sanırım Minnie'yi bulup *kendi* ayarlamalarını yapmak için.

* * *

Animus yurtlarının çatısında zehirli varlığıyla bizi şerefleştirdiğinde saat gece yarısını geçmişti.

Gece buz gibi ve ben kardeşlerime bakarken soğuk bir rüzgâr saçlarımı savuruyor. Savage kucağında Eugene'le ayakta duruyor ve takıntılı bir şekilde minik, özel yapım gözlüklerinin yerinde olup olmadığını kontrol ediyor. Xander yaşlı bir ejderha aristokrati gibi piposunu tüttürerek oflayıp pufluyor, Scythe ise sanki bu duruma zar zor katlanıyormuş gibi kaskatı ve sessiz.

etrafındaki dünya. Benim elimde ise Aurelia'nın üzerinde dört imza bulunan on sayfalık sözleşmesini içeren bir dosya var.

Beşinci imzayı atması gereken el önce gölgeler olarak beliriyor, boşluğun kendisinden bile daha karanlık, kâbuslardan fırlamış gibi uzanıyor. Benden biraz daha uzun, Xander'la aynı boyda, korkutucu bir figür oluşturmak için birleşiyorlar.

"İşte orada," diye söylenir Xander. "Partiye geç kaldın, Sindirella."

Gölgelerde Ghou'l'un gözlerinin olması gereken yerde iki iğne ucu kadar kırmızı ışık beliriyor. Onun bağ kardeşleri olarak, bu ölümcül bakışa dayanabilecek tek kişiler biziz. Başka birini anında öldürebilir.

"Ne halt etmeye çalışıyordun, öcü adam?" Savage homurdanıyor. "Lanetli gölgelerini böyle peşimizden mi gönderiyorsun? Orada olmayacağını söylemiştin!"

"Regina'mı test etmek istiyorsam bu seni ilgilendirmez kurt. Bu süreçte bir yanağını kaybedersen, bu sadece ikincil hasar olur."

Xander güler ve Savage basiliske ters bakmadan önce ona pis bir bakış fırlatır. "Kesinlikle bir sorunum var, seni amcık suratlı *solucan*."

"Benimle böyle konuşmaya devam edersen prenses, beni sertleştireceksin." Ghou'l sevdiği bir hayvanmış gibi kasıklarını okşuyor.

Savage derin bir tiksintiyle ses çıkarır. "Regina'm seni Halfeather'ın zindanında *asla* iyileştirmemeliydi."

"Tamam, tamam," diyorum, gerilimi düşürmek için araya giriyorum. "Buradayız çünkü Aurelia hepimizden bir sözleşme imzalamamızı istiyor-"

"Sikilmek," diye bitiriyor Ghou'l. "Ver onu, aslan." Asil bir şekilde elini uzatıyor.

Ona doğru yürümek yerine, dosyayı ona doğru fırlatıyorum. Dosyayı yumruğuyla yakalıyor ve sırttan dişlerini gösteriyor, bu da bana yüzünü sadece gölgelerinin kapladığını söylüyor. Bu gece maskesi yok.

Naga Evi'ndeki kötü talihimiz sırasında bundan şüphelenmiştim, ancak Ghou'l muhtemelen içimizdeki en kötüsü. Regina'sının düşmanına hizmet ederken bir yandan da açıkça ona çekiliyor olması onu sadece iki şeyden yapabilirdi: bir sosyopat ya da tamamen ve tamamen dengesiz. Scythe onu çağırmanızı önerdiğinde şaşırmıştım, ama dairemde hepimizin Aurelia'ya karıştığı o uğursuz gece

Regina'mızın bize olduğu kadar ona da ihtiyaçı vardı. O beş canavar için yaratıldı ve vücudu hepimizi arzuluyor.

Tehlike ya da değil, Savage haklıydı. Regina'mıza istediğini vereceğiz.

Ghoul'un lazer ışınlı gözleri belgeyi o kadar hızlı tarıyor ki kırmızı ışıkları bulanıklaştırıyor. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyoruz ama zeki ve muhtemelen çok zeki olduğunu tahmin ediyorum.

Son sayfayı okur ve dosyayı kapatır.

"Güzel," diyorum sertçe. "Bununla ilgili herhangi bir sorunuz var mı?"

"*Bu kadar* sık sikilmek mi istiyor?" diye soruyor. "Peki, ben kimim ki tartışayım?"

Aurelia, akademide bulundukları sürece her bir arkadaşıyla günlük yakınlaşma istemişti. Bu, Ghoul'u istediği gibi gelip gitmeye bırakıyordu, ama tercihlerini açıkça belirtmişti. Yeşil, turuncu ve kırmızı kodları kullanarak nelerden hoşlandığını, neleri denemek istediğini ve neleri kesinlikle denemek istemediğini ayrıntılarıyla birlikte belirtmişti.

Savage için iyi bir okuma alıştırması olmuştu.

"Gücünün bir basınç valfine ihtiyaçı var," diye açıklıyorum. "İnsan bedeni için çok fazla güç taşıyor."

"Eğer onu sikip atmamız gerekiyorsa, öyle olsun. Peki kanatlı kertenkele tüm bunların neresinde?" Ghoul siyah eldivenli parmağıyla Xander'ı işaret ediyor, o da alay ediyor.

"Kıskanç piç."

Boğazımı temizliyorum. "Hakkı olduğu halde imzalamayı reddediyor. Ama Aurelia dahil diğer herkes imzaladı."

"Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz," diyor Savage, "açık olmak gerekirse. Bunu hak etmiyorsunuz. Ama Regina'mız ısrar etti ve istediğini aldı."

Ghoul kıkırdıyor ve bu karanlık, içi boş bir ses. "Tabii ki ısrar etti. Bahse girerim benim tadımı senden daha çok seviyordur."

Savage yardım edemiyor ama yemi yutuyor ve boğazından hırlıyor. Gulyabani bir tıslamayla ağzını açıyor, dişleri alt dudağını geçerek uzuyor. Gölgeleer yüzünden tamamen uzaklaştığında, hepimiz hâlâ sırtıttığını görüyoruz. Tüm dişleri artık iğne uçlu, ölümcül birer alet.

Xander homurdanıyor, "'Deniz kıyısında deniz kabukları satıyor' cümlesini beş kez hızlı hızlı söyle."

"Bunu dişlerim göz çukurlarının 15 santim derinliğindeyken söylememe ne dersin?"

"Sadece. Lanet olsun. Dene," diye buruk bir cevap gelir.

"Ghoul." Scythe'ın sesi tartışmayı keserek Ghoul'un cevap vermesini engelliyor. O lazerler köpekbalığına diğer kardeşlerimden daha fazla sonsuz bir ihtiyatla bakıyor.

Scythe çenesini hâlâ Ghoul'un elindeki sözleşmeye doğru salladı. "İmzala ve bu işi bitir."

Basilisk'e doğru bir kalem fırlatıyorum. Ghoul gözüne girmeden bir santim önce yakalıyor. Sırtışını bana doğru çeviriyor.

Aurelia az önce Ghoul'un imza yerine "Lord Jerk Basilisk" yazmıştı. Marduk'un bile onun gerçek adını bildiğini sanmıyorum.

Ghoul, Aurelia'nın akıcı el yazısıyla imzaladığı yer olduğunu tahmin ettiğim kağıdın üzerinde yumuşak bir parmak gezdirmeden önce sözleşmeyi inceliyor.

Daha sonra kağıdı sert bir şekilde .

Aurelia

Damien son birkaç gündür yıllık izindeydi ve Lyle da bundan sonuna kadar yararlandı. Dolunay yaklaşırken, çiftleşen kurtlar milyonuncu kez bir gece avı talep etti ve Lyle sonunda onları mecbur bırakır.

Temelde her sürünün regina ve rex'lerinin dolunay altında koştuğu ve eşlerinin onları avladığı bir zamandır. Bazen sadece eğlence için yapıldı ama *genellikle* bir yığın sekse yol açardı. Karanlıkta avlanan bu kadar çok sürü olunca tehlikeli de olabiliyordu. Diğer sürülerin sahipleniciliğine katlanmaya istekli . Ve reginaların başıboş dolaştığı bir ortamda kazaların olması kaçınılmazdı.

Bu yüzden Lyle bunu asla onaylamamıştı. Dış dünyada sürüler bu tür şeyler için kapalı parklar kiralarlardı. Ama Lyle'in keyfi yerindeydi ve bunu sadece kurtlar için değil, tüm sürüler için onayladı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca, güvenlik için, arazide ölümcül kavgaları en aza indirmek için herkesin kendine ayrılmış bir yeri vardı.

Sadece acil bir durumda gökyüzünden nöbet tutan kuş muhafızları olacaktı ama güvenlik açısından hepsi bu kadardı.

"Sürüler için iyi bir kaynaşma olacak," diyor Lyle kahvaltı sırasında çok ciddi bir sesle. "Son zamanlarda herkes huzursuz."

"Doğru," diyorum tabağıma sırtarak. "Harika bir bağ."

Savage burnuyla beni dürtüyor, tıpkı evcil bir köpek gibi. Ben de onu kendi burnumla dürtüyorum ve gülmekten boğuluyor.

Arkadaşlarımın ve dostlarımın beni son olaylardan uzaklaştırmaya çalıştıklarını biliyorum. Zihnimi meşgul edip üzüntü ve kederden uzak tutmaya çalışıyorlar. Güç dalgalanmalarım gelip gidiyor. Bazen sınıfta pencereler takırdıyor, bazen de uykumda yangın ve yanan odunlarla ilgili bir kabus gördüğümde tüm yurt binası titriyor. Lyle o gecelerde beni uyandırıyor ve sonrasında beni sırlıslık eden teri temizlemek için soğuk bir yüz bezi getiriyor. Annemi kurtardığımız geceye dair hayaller görüyorum, bizi kovalayan yılan biçimli gölgeler ve beni boğmaya çalışan çalkantılı, şiddetli bir deniz izlenimi ediniyorum. Bir başka ısı kilitlenmesi daha geçiyor ve dehşete düşüyorum, hem Scythe hem de Xander o günler için akademiden ayrılıyor. Son zamanlarda zihnimde o kadar çok endişe, o kadar çok kaba, sinirli enerji var ki, Lyle planını uygulamaya koyduğunda hepimiz seviniyoruz.

Tecritten çıktığımızda, Lyle dolunay avının üç gecesini için çağrı kâğıdını herkesin görebilmesi için yemek odasına asıyor. Herkes gece boyunca bir saatlik yer alıyor; kurtlar istekleri doğrultusunda gecenin en derin bölümünde, aslanlar ve kuş sürüleri ise gün doğumu saatlerinde yer alıyor.

'The Boneweaver Pack'in ilk gecenin ilk yazıldığını görmekten mutluyum: 8-9 pm.

Minnie ve ben animalarımızın yardımıyla hemen plan yapmaya başladık. İkimiz de sürülerimizi istiyoruz ve belki ben de Scythe'ı birazcık dürtmek istiyorum. O da diğerleri gibi sözleşmemi imzaladı ama henüz bana yaklaşmadı. Bizimle ava geliyor olması çok umut verici.

İçim onun için *kaşınıyor*. Anima'm köpekbaliğımıza özlem duyuyor ve ne zaman yanımdan biraz fazla geçse boğazımdan küçük sızlanma çıkma tehdidinde bulunuyor ve onu bakarken yakaladığımda, o gözlerden soğuktan çok sıcaklık yayılıyor.

Bazen, tam uykuya dalmak üzereyken ya da dersten sonra kanepede uyuklarken, parmaklarının baldırında ya da kolumda gezindiğini hissediyorum. Her zaman tüy kadar hafif, her zaman masum noktalarda. Bunlar gerçekleştiğinde değer verdiğim anlardı, tenim dokunuşunu saatlerce hissedirdi.

Ama Cuma gecesi *benim* gecem ve nihayet gün geldiğinde, tüm okulda heyecanlı bir vızıltı var. Damien hala izinde, bu yüzden akademi Lyle'in geçici müdür yardımcılığı görevini üstlenmesiyle iyi bir ruh halinde.

Geçersiz kılamadığı tek şey nimpinleri serbest bırakmaktır. Damien onları saklıyor ve hayvan bakıcısı Rick, Lyle'a bir şey söyleyemeyecek kadar anka kuşundan korkuyor.

Yaşlı kakadu muhtemelen karanlık bir odada tüylerini döküyor ve öğrencilere yapacağı bir sonraki kötülüğü planlıyordu.

Güneş ufukta kaybolurken, arkadaşlarım başlangıç noktalarında beklemek üzere odadan çıkıyorlar. Xander ve Eugene dinlenme odasına gittiler. Hazırlanmam için beni odamda yalnız bırakıyorlar.

Baş döndürücü bir şekilde, animalarımın yardım ettiği kıyafetlerimi değiştiriyorum, sonra Minnie son rötuşlarda bana yardım etmek için geliyor.

İşimiz bittiğinde bana bakıyor, ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve heyecanla zıplamaya başlıyor. Birlikte, animus yatakhanesinin alt katındaki hileli merdivenlere doğru koşuyoruz. Orada, sakallı Forklift İkizleri Ernie ve Bernie bizi bekliyor, gözlerini saygıyla aşağıya çeviriyor ve bana Av Oyunları stadyumuna regina ve rex giriş noktasına kadar eşlik edeceklerini mırıldanıyorlar.

Aslında hiç av oyununa gitmemiştim. Hayvanlar için ulusal bir spor olmasına rağmen, hiçbir zaman çok fazla ilgi duymamıştım. Savage ve Xander bazen eyalet ve ulusal oyuncular hakkında konuşur ve Cumartesi gecesi maçlarını diğer erkeklerle birlikte dinlenme odasında izlerdi. Ancak önümüzdeki üç gün boyunca bu spor sahası *çok* daha eğlenceli bir amaç için kullanılacaktı.

İki dağ gibi, iri yarı vücudu gecenin karanlığında takip edip çimlerin üzerinden stadyuma doğru ilerlerken Minnie yanımdan ayrılmıyor. Hava keskin ve kuru, beklentim keskinleşiyor ve stadyuma girdiğimizde heyecandan karnıma ağrılar giriyor. Uzun tribün sırasının önünde, spot ışığı olan küçük beyaz bir çadır ve önünde arkadaşlarımın muhtemelen pek de sabırsızlıkla beklemediği yeri işaret eden metal bir kapı var. Ön taraftaki kapı sistemi bana rodeoda boğalar için kullanılanları hatırlatıyor.

Çiftleşme işareti hariç tüm kalkanlarımı hemen havaya uçuruyorum. Bu gece işleri kolay olmayacak. Hiç de değil. Onlar olabilir

Sadece hislerimle avlanırım. Ancak benim çiftleşme izim onlar tarafından görülemiyorsa, ben de *onlarınkini* göremezdim ve bu da beni dezavantajlı duruma düşürürdü. Işık olarak sadece ayın şişkinliği varken, çiftleşme işaretlerimiz gecenin içinde küçük fenerler gibi olacaktı. Bu da onlardan kaçmama yardımcı olur.

Çiftleşme izim için kendi planlarım var.

Ernie ve Bernie beni diğerinden yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki ikinci, daha küçük beyaz çadıra götürdüler. Bu çadırın farkı, bir kapı sistemi yerine, ön taraftaki küçük bir üç merdivenli platforma odaklanmış bir spot ışığına sahip olması. Bunun amacı kalbimi hızlandırıyor.

Xander burada olsaydı, bu mesafeden kalbimi duyabilen tek dostum o olabilirdi. Ama bizden olabildiğince uzakta olmak istediğine şüphe yok.

Ernie ve Bernie beni çadıra götürdüler ve kapıyı açarak içeri girmemi sağladılar. Bana üzerinde talimatların yazılı olduğu bir poster gösterdiler.

İlk zil sürünün toplanma kapısından çıkması içindir. İkinci zil naibin platforma çıkması içindir. Üçüncü zil naibin serbest bırakılması içindir.

Dördüncü zil paketin serbest bırakılması içindir.

İkizler ayrıldıktan sonra, çadırın dört çıplak duvarının içinde gergin bir şekilde bekliyorum, ayak parmaklarımı çimlere sıkıştırıyorum ve zihinsel olarak stratejimi gözden geçiriyorum.

İlk çan sesi. Ama hayal ettiğim gibi tiz bir çınlama sesi değil. Adrenalini yükseltmek için yapılmış , gümbür gümbür bir siren. Muhtemelen yatakhanelerin içinden duyabilirler.

Titrek bir nefes üflüyorum. Bu daha da kötü çünkü arkadaşlarımla iletişim kuramıyorum ve yüzden duyularım daha da artıyor. Elektrik damarlarımda dolaşıyor ve çadır titriyor.

İki dakika sonra ikinci siren sesi duyuldu ve çadırın açılan kapağını kenara ittim.

Bölüm 80

Savage

B Küçük çadırımızda çırılçıplak, heyecanla yüksek atlayışlar yaparak bacaklarımı hazırlıyorum. Lyle tişörtünü yırtıp atıyor, animus'u sinirlenmiş ve bu düşünceyle gürlemeye hazır

Regina'mız ondan kaçıyor. Bu sırada Scythe, siyah eşofman altı ve siyah spor tişörtüyle köşede bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

Köpekbaliğini mutlu etmek için yer değiştiremeyecek olması çok yazık. Av Oyunları alanında küçük, yüzülebilir bir göl var, ancak bu çoğunlukla içinden geçen canavarlara sorun çıkarmak için. Acaba Regina'mız koşmak için o yolu mu seçecek?

Bebeğimi görmek için sabırsızlanıyorum.

İlk siren çaldı ve ben bir "hooop!" sesiyle çadırdan dışarı fırladım, beni dışarı alıkoyan ağır metal kapıya doğru koştum ve onu bir suçlu gibi salladım.

Lyle ve Scythe arkamda toplanıyor, Regina'nın platformuna doğru dönüp bekliyorlar. Nasıl hareketsiz durabildiklerini bilmiyorum. Hareket etmeden duramıyorum. Kafesi sallamaktan, Lyle'in omuzlarını tutup hareket ettirip ettiremeyeceğime bakmaya geçiyorum.

Uyarırcasına hırlıyor.

"Sadece heyecanlıyım!" Yıldız sıçramalarına geçerek söylüyorum.

"Senin de heyecanlı olduğunu biliyorum, Lyle!"

Aslan kardeşim bana sırtını dönüyor, ama bir gülümseme yakalamadan önce değil.

"Ha! Gördün mü, biliyordum!"

İkinci siren çalıyor ve işte o zaman otların içindeki yırtıcı hayvan gibi duruyorum.

Kalbimin tombul kraliçesi çadırından bir ünlü gibi çıktığında, sanki bir rüyada ya da bir filmde gibiyim. Soğuk gece havasına karşı kabarık beyaz bir bornoz giymiş, k ayakları çıplak, zarifçe platforma doğru yürüyor.

Bize bakmıyor bile. Birden çaresiz kalıyorum, ağzımdan salyalar akıyor, kafesimizin parmaklıklarına tutunuyorum, o platformun üzerinde duruyor, bornozun kurdelesini çözüyor ve seksi bir Şekilde omzundan indiriyor.

"Anne adına," diye nefes nefese kaldım. Yaramaz, *yaramaz* Regina.

Onu hiç i çamaşırlarıyla görme Şansım olmamıştı. Lyle ve ben her zaman giydiği her Şeyi yırtar ve doğrudan tenini yalamaya başlardık. Ve tabii ki, bu gece, mümkün olan en iyi rengi seçti.

Parlak kan kırmızısı dantelli styeni güzel göğüslerini yarım ay Şeklinde sarıyor. Karnında bir jartiyer kemeri var ve her iki nefis kalçasının etrafında eşleşen jartiyerlere kadar iniyor. *Minicik*, uyumlu bir tanga bana onun bizim için ağda yaptığını söylüyor. Siyah sa buklelerini her zaman sevmişimdir ama bu *yeni* ve onu bana karşı daha hassas yapacak. Benim zeki regina'm boynuna kırmızı ipek bir kurdele takarak çiftleşme izini bizden saklıyor.

Lyle saf bir açlıkla hırılıyor. Bir sanat eseri. Siktiğimin *sanatı*.

"*Sakin yer deėiőtireyim deme*," diyorum huşu içinde.

İşte o zaman telepatik olarak bizi engellediğini fark ettim. "Şu k fingerdek!" Mırıldandım.

Lyle gğsnden öfkeyle homurdanıyor, belli ki onunla konuşmayı da denemiő.

Scythe'ı kontrol ediyorum, ancak onu gözlerini kırpmadan, nefes almadan ve kıpırdamadan buluyorum.

"Uh-oh," diyorum sırtarak. "Birisi bize köpekbalığı gibi davrandı."

Regina'ya ellerimi ağzıma götürüp "Başın belada Regina!" diye bağırıyorum.

Her zamanki gibi seksi bir sırtışla omzunun üzerinden bakmadan önce bize sırtını göstererek arkasını dönme cüretini gösteriyor. O sırada

Hareket ediyor, kolu ışığın altında altın parıltılarla parlıyor. Ama durun, *tüm* vücudu altın parıltılarla kaplı.

Alnımı tokatlıyorum çünkü bu iş çığırından çıkıyor ve ben zaten bir roket kadar sertim. Fikrimi değiştirmeden önce utancımı bir elimle örtüyorum ve okşayarak kendimi hazırlıyorum.

Üçüncü siren çalıyor.

Kıkırdaması aramızdaki acımasız, soğuk mesafeden duyulabiliyor ve platformundan atlıyor, bacakları tıpkı bir dişi aslan gibi zarifçe bir yay şeklinde uzanıyor. Bir kedi kadar hafif bir şekilde yere iniyor ve çimlerin üzerinden koşarak tüm alanı kaplayan ormanın karanlığı tarafından yutuluyor.

Onun için endişelenmiyorum. O kartal gözleri muhtemelen her karanlık yaprağın gözeneklerini görebilir ve çenesi o ağaçların gövdelerini kesebilir. Ama o hâlâ benim prensesim ve ona bir kıymık batmadan önce ayaklarını yerden kesmek, sonra da adımı haykıracağı kadar derine dalmak istiyorum.

Çelik kafesimiz tıkırdamaya başlıyor ve Lyle'ın kendini zor tuttuğunu biliyorum. Son siren bile önce kapı gıcırdayarak açılmaya başladığında gerçekten kendini kaybettiğini anlıyorum.

Yüzümü aya çeviriyorum ve geceye doğru uluyorum.

Siren çaldığında ve kapı açıldığında, İspanyol yarışlarındaki boğa izdihamı gibiyiz. Çimlerin üzerinde son sürat koşuyoruz, gözlerimiz sadece bir noktaya odaklanmış, ruhlarımız sadece bir anima hissediyor.

Bölüm 81

Aurelia

R Geceleyin karanlık bir ormanda, tanıdığım en güçlü üç yırtıcıyla birlikte ilerlemek, şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şeydi.

Ne de olsa tüm ilişkimiz benim onlardan başladı.

Ve şimdi bunu *eğlence* için yapıyoruz.

Kartal gözlerimin kontrolü ele almasına ve Av Oyunları sahası olan hainlikte bana rehberlik etmesine izin verirken yüzümde bir sırıtma var. Ağaçlar sizi yavaşlatmak ve ayağınıza çelme içindir; çıkıntılı kökler, engebeli zemin ve alçak ağaçlar. Ne de olsa yetenekli yırtıcılar için zor olması için yapılmış ve geceleri burası düpedüz ürkütücü hale geliyor.

Lyle, Savage ve Scythe ormana girdiklerinde bir şekilde neredeyse hiç ses çıkarmıyorlar. Hangi tekniği kullanacaklarını merak ediyorum. Üçü ayrılıp beni içeri tıkmaya mı çalışacaklar yoksa beni bir takım olarak mı yakalayacaklar.

Devrilmiş bir dalın üzerinden atlıyorum ve neredeyse yaprak çöplerine basıp kayarak yere düşüyorum, sonra ayaklarımı tekrar yere basıp bir sonraki ağaçların arasından geçiyorum.

"Leee-uh!" Savage arkamdan çok sesleniyor.

Bir sarsıntıyla aniden dönüyorum, daha iyi görüşümün karanlıkta bana avantaj sağlayacağını umuyorum. Yeterince eminim, arkamdan mırıldanan bir küfür geliyor ve sırtıyorum, adrenalın damarlarımda pompalanıyor, vücudum gecenin soğuğuna karşı ısınıyor.

Önümde bir şey beliriyor ve ormanın açıldığını fark ediyorum. Minnie'yle birlikte dün stadyumun haritasını incelemiş, en çok sorun çıkaracak şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş çeşitli engelleri ve tuzakları hafızamıza kazımaya çalışmıştık. Kendimi uzaktan görebildiğim Uçan Tilki'ye doğru yöneltiyorum; insan yapımı bir vadinin üzerine yerleştirilmiş, yaklaşık yirmi metre genişliğinde bir zip hattı ve suya yaklaşık on metre düşüş. Eğer oraya inerseniz ve bir kuş ya da tırmanıcı değilseniz, uzun ve eziyetli bir tünelden yüzerek geçmeniz, sonra da daha yüksek bir yere çıkmak için bir ip merdivenden çıkmanız gerekiyordu.

Aslında Savage ya da Lyle'a ne kadar iyi yüzebildiklerini hiç sormamıştım.

Artık çok geç.

Uzun düşüşten hemen önce kayarak duruyorum, aşağıdaki siyah sulara bakarken zor nefes alıyorum. Telekinezi yeteneğimi kullanarak uçuşumun üzerinde sallanan kısa ipi yakalıyorum ve sağlam bir elle kavrayarak biraz geri çekiliyorum. İleri doğru koşup kendimi halattan aşağı atıyorum. İp tamamen yatay, yani kendinizi itmek için yeterli ivmeyi yakalayamazsanız, ortada sıkışıp kalırsınız ve kıpırdanarak karşıya geçmekten ya da düşmekten başka çareniz kalmaz.

Hızımı mükemmel bir şekilde hesapladığım için kendimi tam ortada sallanırken buluyorum; yukarıda siyah gökyüzü, aşağıda ise soğuk karanlıktan başka bir şey yok. Arkadaşlarım gelmeden önce sadece bir saniye bekliyorum, parmaklarım sert, dokunmuş ipin etrafında gergin.

Lyle uçuşumun kenarına ilk ulaşan oluyor, gözleri kızgın bir aslanınki gibi kocaman, ta ki beni çaresizce ortada sallanırken görene kadar. Savage kayarak onun yanında ve düşmemek için kollarını çevirdi. Lyle onu dik tutmak için bir elini karnına doğru uzatıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Scythe arkalarındaki gölgelerde beliriyor, gümüş saçları tam tepelerindeki parlak ayın altında parlıyor.

"Yardım edin!" Abartılı bir iniltiyle söylüyorum. "Regina!" Savage panik içinde ağlıyor.

Lyle'ın telekinezi beni sıcak bir kucaklama gibi sarıyor ama kalkanlarım beni istediği gibi kendisine doğru çekmesine izin vermiyor. Bir elimi ipten çekmeden önce dudaklarımın yavaşça sırtmasına izin veriyorum.

"Sakın buna *cüret* etme," diyor Lyle, sesi kovalamacadan dolayı sert ve hararetli.

Nefesimi tutup ipi bırakmadan önce başımı arkaya eğip gülüyorum.

Savage'ın "hayır!" çığlığı daha kararlı bir şeye dönüşüyor ve ben suya çarptığımda onun uçuşunun kenarından atladığını biliyorum.

Buzlu patlama ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve telekinezi yeteneğimi kullanarak başımı suyun üzerine itiyorum, böylece boğazımdan aşağıya doğru hırıltıyla hava çekebiliyorum.

Bir sıçrama bana Savage'ın suya düştüğünü söylüyor, ardından bir sıçrama daha geliyor, bu Scythe olmalı çünkü *Lyle*, o lanet kedi, kendini aşağıya bıraktı ve yüzeye hemen önce durdu. Öfkeli, aç gözleri karanlıkta beni yakalıyor ve uzun saçları dağınık, çıplak göğüslü, doğaüstü gücüyle suyun üzerinde süzülen eski bir savaşçı tanrıya benziyor.

Tam bana doğru dalışa geçtiği sırada hızlıca bir yudum hava alarak suyun altına dalıyorum ve vadinin diğer tarafındaki tünele doğru canımı kurtarmak için yüzüyorum. Beni ilerletmek için telekinezi gücümü kullanmam adil olur ve peşimdekilere dönüp bakmaya cesaret edemem. Scythe değişmeyecek çünkü burası tatlı su-

Birinin çenesi ayağıma dolanıyor ve ben acıdan değil, daha çok şaşkınlık ve heyecandan inliyorum. Arkamı döndüm ve gözlerimi kısarak saldırgana baktım.

Bu Scythe, insan formunda, dişleri ayağıma batıyor, gümüş gözleri heyecanlı ve memnun. Diğer üç gölge bana doğru hızla ilerliyor.

Bekle. *Üç mü?*

Scythe ayağımı bırakıyor ve baldırımı tutuyor, diğer eli dizimin arkasına uzanıyor. El ele tutuşup beni kendine doğru çekiyor.

Ama nefesim kesiliyor ve başımı sudan çıkarmak zorunda kalıyorum. Ben soğuk havada nefes nefese kalırken Scythe bacaklarımı ayırıyor, tangamı ikiye ayırıyor ve arasına dalıyor.

Sıcak ağzı amımı kaplarken, klitorisime yapışıp emerken bir çığlık atıyorum. Elleri beni açık tutuyor, o beni yerken

Suyun altında, dili sanki orada oksijen varmış gibi dudaklarımı arıyor.

Yüksek sesle inleyerek başını iki elimle kavıyorum, o beni ayakta tutarken başımı geriye yatırıyorum.

Karıncalanmalar içime doğru ilerliyor ve birden diğerlerinin ortalıkta görünmediğini fark ediyorum. Panikle etrafıma baktığımda Lyle ve Savage'ın dev dalgaların saldırısına uğradığını görüyorum, vadinin normalde sakin olan suyu şimdi bir dalga havuzu gibi dalgalanıyor.

Benim sahiplenici köpekbaliğım.

Scythe dikkatimi hızla ona geri çekiyor, kış yanaklarımı yumrukluyor, dilini amımın içine sokmadan önce klitorisimi yalıyor.

"Oh Tanrıça," diye inliyorum gecenin içinde.

Ama olsun. Beni çok hızlı yakaladı. Henüz boşalmak istemiyorum ama böyle devam ederse kesinlikle boşalacağım.

Oyunumu yükseltme zamanı.

Telekinetik gücümü bir dalga gibi gönderiyorum. Suyun içinde patlayarak Scythe'ı benden uzaklaştırıyor ve onu karanlık suya, diğer arkadaşlarıma doğru gönderiyor.

Kısa bir kahkaha atarak hızlıca bir nefes daha alıyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi kulaç atarak etkili bir serbest stile başlıyorum. Sanırım beş yaşımdan beri her bahar aldığım yüzme dersleri için babama teşekkür etmeliyim.

Kızgın bir yılanın ağzı gibi açık olan tünele ulaştığımda arkamdan öfkeli bir hırıltı geliyor.

Beni tamamen yutmasına izin verdim, karanlığın içine daldım.

Dar, alçak tavanlı bir şey, tam da dev bir canavarın boğazının nasıl hissettireceğini hayal ettiğim gibi ve kararlı bir şekilde kayanın derime sürtünmesinin beni caydırmasına izin vermiyorum.

Erkekler bu şeyin içinden geçerek avlarını yavaşlatmak zorunda kalacaklar. Bu benim işime gelir. Bu yüzden başımı aşağıda tutuyorum, sadece birkaç kulaçta bir nefes almak için başımı sağa çeviriyorum. Kısa bir yol kaldığında tavan o kadar alçalıyor ki geçebilmek için tamamen suyun altına eğilmem gerekiyor.

Tünelin su altındaki kısmı neredeyse bir nefes fazla uzun çünkü stadyum yapımcılarının tamamen sadist olduğuna şüphe yok ve tam ciğerlerim yanarken ve yer değiştirmeyi düşünürken, bir ip merdiven

beliriyor. Onu tutuyorum ve başım kurtulana kadar kendimi yukarı doğru çekiyorum.

"Siktir!" Savage'ın ıslak, heyecanlı homurtusu tünelin içinde bir yerden yankılanıyor.

Çılgınca, sadece su dolu her odaklanıyorum, sefil eski merdivenin sallanmasına rağmen olabildiğince hızlı tırmanıyorum.

Yukarıya bakma riskini bile göze alamıyorum ve bu yüzden son basamağa ulaştığımda derin, eğlenen bir sesin "Merhaba küçük yılancık" demesi beni şaşırtıyor.

Düşünmüyorum bile.

Vurucu bir kobradan daha hızlı bir şekilde yumruğumu sıktım ve piçin tam aletine bir yumruk attım.

Bölüm 82

Savage

Merdivenden birinci pozisyonda tırmanırken kendimi yarı boğulmuş bir fare gibi hissediyorum. Buraya gelebilmek için Lyle' yumruklamak ve Scythe'ın suratını tekmelemek zorunda kaldım ama hiç üzgün değilim. Regina'mın açıklığıyla

Bu gece *kirli* oynuyoruz.

İp merdivenden atlayıp ormana geri döndüğümde gördüğüm ilk şey, acı içinde inleyerek yerde yuvarlanan devasa bir figür. Regina'm uzaklara doğru koşuyor, çıplak kıcının ay ışığı daha parlak ve daha değerli.

Lyle aşağıdan ateş ederken kıvranan basiliske doğru kasıla kasıla yürüyorum, onu işaret ediyorum ve bir köpek yavrusu gibi gülüyorum.

"Bunu hak ettin!" Gülererek gülüyorum.

Yere yatırılıp çeneme bir yumruk yemeden önce bir uyarı hırıltısı duydum.

Bazı insanlar yüzlerine yumruk yediklerinde yıldızları görürler. Ben sadece regina'mın yüzlerini görüyorum, yüzlercesi, parlak, güzel balonlar gibi süzülüyor.

"Tekrar yap!" Heyecanla söylüyorum.

Ama diğer tarafta, Aurelia'nın yüzlerinin kafamın etrafında uçuşmasını izlerken sırtarak kafatası maskeli yüzüne göz kırpyorum.

"Vahşi," diyor Lyle koşarak uzaklaşmadan önce onaylamayarak.

"Yarışı kaybediyoruz!" Ayağa fırlayan ve sikini ovuşturan Ghoulu iterek bağıryorum. "Çük-a-doodle-do!" Gülüyorum, Scythe da yanımdan koşarak geçerken ben de ona katılmak için sıçıyorum.

Sadece bir saniyeliğine memnunum çünkü bir gölge bulutu kızgın bir hayalet gibi yanımdan hızla geçiyor, çılgınca gülüyor ve beni üşütüp boğuyor.

Ghoul ormanının karanlığında erirken, "Tanrım, her yönden tahrik edici," diye kıkırdıyor.

Hiç adil değil.

Bu yüzden kurt formuma geçmem adil olur ve kemiklerim çtırdarken ve ağızım bir ağızlığa dönüşürken, pirzolarımı yalıyorum, ormanda hızla ilerliyorum ve Scythe ve Lyle'a yetişiyorum, o da aslan formuna geçti. Ama onlar ve artık bir insana dönüşmüş olan Ghoul küçük bir açıklıkta durdular.

"Nereye gitti?" Scythe bir daire çizerek kasveti araştırıyor.

Çoktan tadına baktı, bu da beni çıldırtıyor, bu yüzden bir sonraki adımda ona sahip çıkmam gerektiğini biliyorum. Ama onu kaybettik. Açıklığın etrafında dolanıyorum, havayı kokluyorum, tenimle, ruhumla hissediyorum. Sağımda küçük bir parıltı belirdi-

Gulyabani aniden gölgeler içinde toplanıyor ve ormanın içine doğru mızraklıyor. Hemen peşine düşüp karanlığına saldırıyorum. Havada titriyor ve heyecanla ona doğru hamle yapıp Regina'mın peşinden .

küçük bir çığlık geliyor, ardından kan kokusu geliyor. Nefesim kesiliyor ve hemen insan formuna geri dönüyorum.

Hayır! Hayır!

Birkaç ağacın arasından atladığımda Regina'mın dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum, belli ki ayağı takılmış ve kalkmaya çalışıyor. Bir hırıltıyla üzerine atlıyor, tekrar yere itiyor ve sırtına sokuluyorum.

"Ah!" diye yakınıyor.

Sızlanıyorum, yarasını kokluyorum ve dizindeki rahatsız edici yarayı buluyorum. Bir sıyrıktan kıpkırmızı sızıyor ve hemen yarayı yalıyorum. Yabani bir canavar olmamam gerektiğini hatırlayıp insan formuna geri dönmeden önce yarasını yatıştırırken acı içinde tıslıyor.

"İyileş bebeğim," diye homurdanıyorum, iki elimle dizini kavriyorum.

Beni itiyor ve ben de buna izin veriyorum, her ne kadar içimi sızlatsa da, kışımın üzerine, ayaklarının dibindeki çimlere düşüyorum. Gözlerimin önünde, sıyrık düzeliyor, geride sadece mükemmel bir deri ve kurumuş kan kalana kadar tamamen kayboluyor.

Hevesle öne atılıp iyileşmekte olan derisini yalıyor, üzerindeki kiri ve kanı .

"Vahşi!" diye gülerek kendini itiyor ve dizlerinin üzerine çökerek sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor.

"Hayır!" Hırlayarak çıplak kalçalarından yakaladım ve kendime doğru çektim. "Bebğim, bu koca kurdun sikinin sana çok ihtiyacı var." Kukusunun dudakları ay ışığının altında parıldıyor. Bana karşı koysa da ıslak ve hazırda ve ben de sert, ağrıyan sikimin başını onun tatlı, tatlı girişine yerleştirdim ve boğazını önden kavramak için uzandım. "Bana ne kadar güzel çılgılık atabileceğini göster," homurdanıyorum, içine girmeden önce.

Haykırıyor ve ben de onu bunca zamandır istediğim gibi beceriyorum: acımasızca sert ve hızlı. Kıcı en iyi yastık gibi itişlerimi yastıklıyor, göğüsleri iki elimle kavrayana kadar zıplıyor. Amı beni sıkıyor, aşkımı karşılıyor ve en mükemmel, en lezzetli sesleri çıkarıyor.

Aslanımız önümüzde sağdaki ağaçların arasından, Scythe ise soldaki ağaçların arasından çıkıyor. Lyle'in gözleri genişlemiş ve büyümüş, sikilen Regina'mıza sabitlenmiş durumda. Kollarımı beline doluyorum ve içinde hareket ederken onu dikleştiriyorum, onu kardeşlerime gösteriyorum. Onlara onu becerdiğimi, ona ilk *benim* ulaştığımı gösteriyorum. Lyle hemen Aurelia'nın yanına geliyor ve büyük aslan ağzıyla yüzünün yan tarafına sokuluyor.

Lia nefes nefese kıkırdıyor ve onun tüylü yanağını avuçluyor. Lyle insan formuna geçiyor, tam boyuna doğru düzeliyor, sert önümüzde.

"Ne kadar güzel bir Regina," dedi Lyle, parmaklarının tersiyle onun yanağını okşayarak. "Arkadaşlarının onu kullanmasına izin veren ne kadar iyi bir kız."

Regina'mız elini açgözlülükle onun sikinin etrafına sarmadan ve tabandan uca yalamadan önce mutlu bir ses çıkarır. Onu ağzına alıyor, gürültülü bir şekilde emiyor, uzun, koyu kirpiklerinin altından ona bakıyor.

Yüzdüğümüzden beri çıplak olan Scythe, Lyle'in yanına geliyor, delikli aleti tam boy sertleşirken parlak gözlerinde tamamen aç ve kıskanç bir bakış var.

Aurelia, Lyle'in sikinin etrafında kıkırdayarak aslanın başını geriye yatırmasına ve inlemesine neden oluyor. Sol elini Scythe'in sikinin etrafına yerleştiriyor ve başparmağını sanki onları büyüleyici buluyormuş gibi piercinglerin üzerinde tek tek gezdiriyor.

Scythe onun sağ yanağını okşuyor, belli ki daha fazla ilgi istiyor. O da değişiyor, Lyle'i eline alıyor ve yanağının ucunu öpüyor. Scythe'in sikini ağzına almadan önce biraz tıkanana kadar ağzına alıyor, sertçe emerken yanakları çukurlaşarak geri çekiliyor.

Dudakları aralanıyor, *hepimiz* Regina'mızı huşu içinde izlerken o da onu huşu içinde izliyor. Scythe'in emiyor, Lyle'in sikini pompalıyor, bir yandan da benimkini alıyor.

"Mükemmel ," diyor Scythe. "Ne kadar da mükemmel bir Regina."
Kendim daha iyi söyleyemezdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına, çünkü bunu ona hatırlatmak benim için çok önemli.

İnliyor ve bu inleme göğsünden geliyor, ıslak, iç kasları etrafımda sıkılaşıyor, sonra tekrar Lyle'in sikine dönüyor ve diliyle başının altını okşuyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor meleğim," diye homurdanıyor. "Hepimizi her zaman çok iyi karşılıyorsun."

Onu kabaca becerirken destek olmama izin veriyor, kendimi onun sıkı, ıslak sıcaklığında ve tatlı, vanilyalı kek kokusunda kaybediyorum. Onun her şeyini hissediyorum, amındaki her hafif çıkıntıyı ve çukuru. Güzel, yumuşak vücudunun her kıvrımını. Hepimizi zevkle alıyor ve neredeyse boşalıyordum ki, o pislik gölgesinin bize doğru yaklaştığını, Aurelia'nın beline sarıldığını, beni reginamdan ayırmaya çalıştığını hissediyorum.

Aurelia en tatlı hoşnutsuzluk sesini çıkarıyor ve bu benim koruyucu içgüdülerimi anında tetikliyor. Aslında hepimizin koruyucu içgüdülerini tetikliyor.

Bölüm 83

Lyle

G Houl'un Regina'mın açgözlü, pembe ağzını sikimin üzerinde kesmesi pratikte ölümü istemektir. Aslanım ve ben, Naga'da peşimize takıldığından beri Ghou'l'a bir an geçirmeyi bekliyorduk.

Ev.

Ve Savage'ın birkaç dakika önce gölgelerini cismani bir şeymiş gibi kavrayabileceğimizi keşfetmesi, beni kuduz aslanımın pençesinden çekip çıkaracak kadar şaşırttı.

Aurelia'nın belindeki, jartiyer kemerinin hemen üstündeki lanetli gölge bandına doğru hamle yapıp iki elimle kavıyorum.

Ghoul güçlü, ama hem Scythe hem de Savage benimle birlikte, güçlü yumruklarıyla gölgelerin etrafında, en sadist, katil kardeşimizi birleşik gücümüzle kavıyorlar. Aurelia kızgınlıkla öyle güzel hırlıyor ki hepimizin dikkati dağılıyor ve Ghoul'a çırpınma şansı veriyor.

Regina'mızı yana doğru savuruyor.

"Dur!" Aurelia öfkeyle emrediyor, dizlerinin üzerinde yeniden dengesini buluyor.

Herkes gerçekten durur çünkü hepimiz aşk acısı çeken hayvanlarız. Regina'mız sakın bir şekilde elini gölgeler bandının etrafına koyar.

"Vardiya, *General*," diye emrediyor büyük bir kinle.

Hepimiz bırakıyoruz ve gölgelerden oluşan grup sağımda toplanıyor, genişliyor, insan şeklini alıp katılaşıp kadar geceyi her zamanki boşluğuyla dolduruyor. Aslanım içimde kükrüyor, onu test etmek istiyor

Cesaret. Dişlerimizi ona geçirmek ve efsanevi basilisk'in tadının neye benzediğini görmek istiyoruz.

Ghoul insan formunda yeniden ortaya çıkıyor, gölgeleri bize gerçek benliğini göstermek için geri çekiliyor. Her zamanki gibi kafatası maskesini takıyor, ayrıca yedi yılan generalin kimliklerini gizlemek için her zaman giydiği siyah askeri üniformayı ve botları giyiyor. Gözlerimi acıtan kırmızı lazer ışınları maskenin karanlık göz çukurlarını delip geçiyor ve Regina'mıza sabitleniyor.

Aurelia ayağa kalkıyor, mükemmel varlığının her uzvunu öfke sarmış. Bunu görmek beni heyecanlandırıyor ve kardeşlerimle ben hemen onun yanında sıraya giriyoruz. Her zaman onun koruyucularıyız.

"Sanırım," diyor, sesi alçak ve tehlikeli, "*vardiya* dedim."

Ghoul başını eğip derin bir nefes alıyor, gözleri kızın vücudunda öyle aç bir şekilde geziniyor ki, ona karşı koymakta zorlandığını biliyorum, özellikle de bu yeni iç çamaşırlarıyla. Ama aynı derecede derin ve tehlikeli bir sesle, "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun, yılan delisi?" diyor.

Ona doğru yaklaşıyor ve ben onu uyarmak istiyorum ama beşinci eşiyle nihayet yüzleştiği bu anın ne olacağını görmek için kaçınıyorum. Aurelia, Gulyabani'yle göğüs göğüse, ayak parmağına adım atıyor. Geri kalan kardeşlerimiz iki adım ötede durup ona yer açıyor... ama çok fazla değil.

Ghoul, 1.80 boyundaki Aurelia'ya bakıyor; Aurelia'nın boyu ancak göğsüne kadar geliyor. Dantelli göğüslerini ona doğru bastırırken başı tamamen geriye eğilmiş. Eli göğsünden yukarı çıkıyor, şüphesiz altındaki atletik vücudu hissediyor. Parmakları gömleğinin açık yakasının hemen üzerinde görünen kahverengi teni sıyırmak için daha da yukarı uzanıyor. Sonra, benim zevkime göre, parmakları boğazının etrafında kıvrılıyor.

Ghoul hareketsiz kalır.

"Eylemlerinin hiçbir sonucu olmadığını mı düşünüyorsun?" Aurelia mırıldanıyor.

Ghoul başını daha da aşağı indiriyor. "Sanırım kısa bir süre önce yumruğunuzla beni cezalandırdınız," diye mırıldanıyor Ghoul.

"Gözlerimin içine bak ve bunca zaman annemden haberin olmadığını söyle." Aurelia bundan nefret ediyormuş gibi

sormak zorunda.

Basilisk, bu sorunun önemini açıkça bilerek gözle görülür bir nefes aldı. Aurelia'nın görünmez bir çizgi çekebileceği bu anın.

Nefesimi tutuyorum, tüm içgüdülerim Mace Naga'yı nerede olduğu konusunda kandırabilecek kadar güçlü olan bu canavara yönelmiş durumda.

Gulyabani sağ eldivenini çekip çıkarıyor ve maskesini yukarı kaldırarak dişli ağzını ortaya çıkarıyor. Aurelia hareketsiz, dinliyor. Kalbinin bu gece idam edilip edilmeyeceğini görmek için bekliyor.

Nazik olmayan ama bu canavarın yapabildiği kadar ona yakın olan sessiz bir sesle, "Bilmiyordum. Mace, sen onun için gelmeden iki ay öncesine kadar bunu herkesten sakladı."

Aurelia'nın kirpikleri titreyerek kapanıyor ve bir an için onun sözleriyle rahatladığını biliyorum. Onu öldürmek zorunda kalmayacak.

Duruşundaki sertlikten Ghoul'un bunu anladığını görebiliyorum. Ona bakarken dudaklarını yalıyor, kemik beyazı dişleri tehlikeli bir şekilde hareket ediyor.

Sonra Aurelia beklemediğim bir şey yaptı. Gözlerini ve ağzını aynı anda açtı. Kesici dişleri değişiyor, uzuyor, iğne gibi keskinleşene kadar daralıyor.

Savage'ın nefesi kesildi.

Bir seferde vücudunuzun sadece bir kısmını değiştirmek, en fazla kontrole sahip en güçlü şekil değiştiriciler için ayrılmış çok zor bir beceridir ve genellikle en sevilen vücut parçasıdır. Bunu yapabildiğini biliyordum çünkü sık sık gözlerini kartal versiyonuna dönüştürüyordu ve Naga Evi'nde pençesini geri çektiğini görmüştüm.

Ama şimdi dişlerinin sivri dişlere dönüştüğünü görmek sikimin yeniden sertleşmesine neden oluyor.

Regina'm güçlüdür.

Ellerini Ghoul'un boynuna uzatıyor, dizleri bükülüyor ve niyeti açık. Ghoul onu zıplarken yakalıyor, bacaklarını beline doluyor ve kıcını ona doğru kaldırıyor. Aurelia ağzını Ghoul'un boynunun yan tarafına doğru hareket ettirmeye devam ediyor ve göremesem de dişlerin deri üzerindeki acımasız sıyrıklarını duyuyorum. Basilisk, sanki ani bir uyarılma ya da acıdan bunalmış gibi bir adım geri atıyor. Ya da ikisi birden.

Aurelia başını kaldırdığında, Ghoul onu indiriyor ve boynu ortaya çıkıyor. İki derin, sivri çizgi, kan damlıyor.

Bölüm 84

Scythe

T Sürü, lanetli çemberinin etrafında hareket ediyor, artık her şeyin çevresinde değil, önünde ve merkezinde. Çığlıkları, kötü sözleri, sürekli ve acımasız sesleri...

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor. Ayaklarım altımdan kayıyormuş gibi hissediyorum. Bu Çin su işkencesinden daha kötü.

Karada boğuluyorum.

Ve beni burada tutan, dik tutan ve kulaklarımı bu konuşmayı dinlemeye, bu dünyada kalmaya zorlayan tek şey Regina'mdı, ağzı aletimin etrafındaydı, Tanrıça vergisi gözleriyle bana bakıyordu ve kendimi onlara bakarken bulduğum her seferinde çözülmemeneden oluyordu.

Aurelia Ghoul'u göğsünden iter, niyeti açıktır - *Sen burada kal*

-Bize dönmeden önce o keskin dişleri diş etlerinin arasında kayboluyor. Önce bana geliyor, gözyaşlarım beni ağlatırdı. Onun sinsî adımları, onunla ve kardeşlerimle birlikte olmama izin verdiğim bu anlık zaman diliminde beni yere seriyor.

dizlerinin üzerine çöküyor, eli karnımın çizgisini sıyrıyor. Eli aşağı doğru inerken ve ağzı sertleşmiş sikimi bulurken, elleri ağrıyan taşaklarımı kavrarken acı ve zevkle tıslıyorum. O okyanus mavileri bana göz kırpmıyor ve ben onun içine düşüyorum, ağzının beni odaklanmaya ikna etmesine, dilinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Lyle ve Savage'ın belli belirsiz farkındayım.

Gölgeler Ghoul'u bir kez daha ele geçirip onu boşluk ve kırmızı lazer ışınlarından oluşan bir sise bırakırken önceki pozisyonlarımızı alıyoruz.

Regina'mın eli Lyle'in üzerinde ve Savage tekrar içine girdiğinde çıkardığı inilti dolu, ağrıyan taşaklarım kadar titreşiyor. Sertçe emiyor, başı sallanıyor, gözleri sanki bana kalmamı söylüyormuş gibi bana sabitlenmiş.

Tek istediğim bu.

Yine de sürü görüşümü dolduruyor, her şeyin önüne geçiyor. Onun geldiğini görmem gerek.

Savage amansız bir hızla onun içine giriyor. Koşudan dolayı aç ve kesintiden dolayı sinirli, küçük kuşuna onun şımarıklığına tahammül etmeyeceğini söylüyor, hepimiz bilsek de.

Lyle meleğinin elinin kocaman sikini pompalamasını izliyor, damarlar şişkin, canavarını serbest bırakmaya ve boşalmaya hazır.

"Aurelia," diye fısıldadım, "bu horoz senin."

Gözleri zevkle kapanıyor, o mavi havuzları benden uzaklaştırıyor. Vahşi ısırmalar boynunu ısırtıyor, klitorisini oynuyor, amının ıslak sesi arkadaşlarına hepimizin birlikte olmasını ne kadar sevdiğini söylüyor. Bize ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Bir çatlak kalbime doğru ilerliyor.

Üçümüz ona ne kadar mükemmel olduğunu, ne kadar iyi aldığını, bizi ne kadar lezzetli emdiğini söylüyoruz.

Ona olan bağlılığımız çığlık atarak boşalmasını sağlıyor, sert ve sarsıcı emişi en yoğun zevki içimden çıkarıyor. Taşaklarım sıkılaşıyor ve hayatımda ilk kez onun güzel ağzına patlıyorum, salıverilişimi inliyorum. Beni minnetle, zevkle yutuyor ve sadece onunla birlikteyken hissettiğim o saf duygu içimde birikiyor, temiz ve parlak. Köpekbalığının kuyruğunu şiddetle kamçılmasına ve çenesini neşeyle gıcırdatmasına neden oluyor.

Lyle titriyor ve bir kırbaç gibi hızlı bir şekilde benimkini onunkine bırakıyor, boşalırken mutlu bir sesle onunkini yutuyor, yüzünü tutuyor ve gökyüzüne doğru inliyor.

Delinmiş sikime bakıyorum, onu hayranlıkla kavriyorum. Geçmişte çektiğim acıların kaynağı. Onu deldirerek kendime mal etmişim, tıpkı derimin her santimine dövme yaptırarak geri kalanını kendime mal ettiğim gibi.

Onlar benimdi; kendi kendimin efendisiydim ve ne kadın, ne erkek, ne de hayvan buna sahip çıkabilirdi. Ama şimdi Aurelia'nın ağzını özlüyorum. Ellerin tenime sahip çıkmasını, dudaklarının dudaklarıma sahip çıkmasını, yumuşak bedenini sert bastırmasını özlüyorum, sanki derimin altına girmek istiyormuş gibi-

Kulaklarıma bir çığlık geliyor, gırtlaktan ve derinden.

Hayaletler yürüyor, tükürüyor, alay ediyor ve bağırıyor. Beni asla bırakmayacaklar. Bu dünyaya her geri döndüğümde, bana bu dünyadan olmadığımı hatırlatmak için hep burada . Yabancı bir şey olduğumu.

Bu yenemeyeceğim bir düşman.

İki elimle başımı tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır," fısıltıyla ağzımdan dökülüyor.

Bölüm 85

Aurelia

S Lyle'in sikinden çekilip tatlı erkeksi tadının son damlasını da yuttuğumda avage hâlâ içimdeydi.

Scythe bizden iki adım ötede dizlerinin üzerine çöküyor, dudaklarından acı dolu bir fısıltı dökülüyor.

"Scythe?" Telaşla söyledim.

Başını ellerinin arasına almış, bir o yana bir bu yana sallıyor. Lyle yanına gidiyor ve elini uzatıp Scythe'ın dövmeli omzuna, ahtapot resminin tam üzerine dokunuyor.

Ama Scythe ayağa fırlıyor ve bizden uzaklaşarak kararlı bir canavar gibi karanlığa doğru adım atıyor.

Kendi zihnimde bir şey yanıp sönüyor, düşmüş, gıcırdayan bir çığlık, sonsuz karanlığın görüntüsü...

Mide bulantısı midemi dolduruyor, boğazımı tırmalıyor. Ayağa fırladım.

"Bırak onu, Regina," diyor Savage. "İhtiyacı var-"

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum!" Savage'a ters ters bakmak için döndüm. "Ben onun regina'sıyım."

Savage bana soğukkanlı bir bakış fırlatıyor ve ben de sözlerime hemen pişman olup ona doğru koşuyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Önümde diz çöküyor, onu alnından yüzü göğsümle buluşuyor. "Özür dilerim."

Kurdumun yüzü hemen aydınlandı. "Sorun yok, Regina."

Ama Ghoull gölgelerinin içinden "İlginç" diyene kadar o karanlık his hâlâ içimdeydi.

"Göt herif," dedim ona. "Pislik blob."

Savage göğüslerimin arasından homurdanıyor. "O bir blob."

"Buraya gel ve bunu söyle, yılanlık," diyor Ghoul, hemen gölgelerini geri çekip yüksek, ölümcül formunu bir kez daha ortaya çıkararak.

"Git buradan," diyorum. İçimde kötü bir his var ve Ghoul bunu daha da kötüleştiriyor.

Basilisk lordu bana doğru hamle yaparak Savage'ın sıçramasına ve tehditkâr bir şekilde dişlerini göstermesine neden oldu. Ghoul bana doğru eğilip alçak sesle konuşmadan önce bir eliyle ona doğru kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Bana hâlâ borçlusun Regina. Ve bu borcu ödemeye geleceğimden emin olabilirsiniz." Bununla birlikte, gölgeleri etrafında toplanıyor ve şekli ağaçların arasında kaybolan hantal bir kütleye dönüşüyor.

diken diken oldu.

Lyle, tehditkâr bir şekilde arkamda durduğu yerden, çıplak kollarımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. Aylar önce, arkadaşlarım tarafından bağlanıp işkence edilmiş ve odamızda saklanmış bir yılan bulduğumda Ghoul'dan istediğim iyiliği asla unutmadım. Natalia beni kaçırmaktan sorumluydu ama yine de serbest bırakılmasını istemiştim. Gulyabani tarafından zaten tanındığına ve onunla müttefik olduğuna şüphe olmadığı için şimdi pek adil görünmüyor ama yapacak bir şey yok. Bunu kabul ettim ve bir aşamada beni aramaya gelecekti.

Uzaktan gelen bir siren sesi bize eğlence saatimizin dolduğunu haber veriyor. Scythe muhtemelen çoktan geri dönmeye başlamıştır, bu yüzden Lyle ve Savage beni aralarına alıp ormandan geçerek sahayı çevreleyen birçok çıkıştan birine doğru götürüyorlar.

Ckapt'ca 8W

Scythe

İki Yıl Önce

O eni yılın ilk dolunayında, Savage ve ben annemi bir kayanın üzerinde insan formunda oturmuş, denize bakarken bulduk.

Gece nemli, hava beline kadar uzanan gümüşü saçlarını eski bir hikâyedeki denizkızı gibi dalgalandırıyor. Her yıl yanımda getirdiğim battaniyeyi nihayet kullanabileceğim için mutlu bir şekilde kumların üzerinde ilerlerken kanım kaynıyor.

Xander arabanın yanında nöbet tutuyor, gizliliğimizi sağlıyor.

"Anne!" Savage ağlıyor, elini başının üzerinde sallayarak selamlıyor.

Annem dönüyor ve gördüğüm şey neredeyse kalbimi durduruyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, gözleri kararmış, yanakları solgun.

Bizi görünce gülümsüyor, ince elini uzatıyor. Savage ona doğru yaklaşıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve bir köpek yavrusu gibi elini ısıtıyor.

"Karanlık," diye fısıldıyor, diğer elini bana uzatarak. "Böyle bir karanlık yaklaşıyor."

Ben de dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü onun ellerine bastırıyorum. "Anne," diye iç geçiriyorum, battaniyeyi kucağına atıyorum. Onun soğuk dokunuşu beni iliklerime kadar ısıtıyor. Nadiren de söylediği sözler

bizi görmek için kuma girmesi her zaman tedirgin edicidir. Nadiren ne demek istediğini anlıyorum. Hiçbir zaman çözemediğim bilmeceledir.

"Vahşi Anne beni almaya geldi, oğullarım." Karanlık denizin ötesine bakıyor. "Onu görüyorum, ufukta, ona katılmam için beni çağırıyor."

Savage kıpırdamadan duruyor, sonra yüzünü çevirip ona bakıyor. Elim onun küçük bileğini kavramak için uzanıyor. Sonra bize bakıyor, teker teker.

"Ama ay ışığında bir haber var. Elleri kanlı bir kartalın fısıltısı." Beni teşvik etmek için yüzümü sıkıyor. "Seni bağlayan zincirler anahtar. Büyük bir özlemi bileceksin. Karanlığın azabını çekeceksin. Sonra sonsuza dek özgürlük ekeceksin."

"Ne demek istiyorsun?" Savage fısıldar ve sanki uyarıyormuş gibi başını sallar.

Ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bazen istediğinizi elde etmek için doğrudan tehlikeye girmeniz gerekir.

Annem bizden ayrılıyor ve kumun üzerinde tüy gibi hafif adımlarla yürüyerek ayağa kalkıyor. Keskin dişleriyle gülümseyerek bize bir bakış attı. Ve onun o son görüntüsü, gerçekten bir su yaratığı, güzel, gümüş rengi ve kara gözleri sonsuza dek gözlerime kazınacak.

"Şafaktan önce karanlık olmalı. Vahşi doğanın kuralı budur."

* * *

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyor Xander, biz ona döndükten ve yapmamız gerekenleri anlattıktan sonra.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Savage, ayak parmaklarını kumda oynatarak. "Daha önce hiç esircilik oynamamıştım. Umarım Gaga bizi!"

Xander, "Ama içinde ne olduğunu bile bilmiyoruz," diye belirtiyor. "Halfeather ejderha böbreğim için üç kat para isteyecek, emin olduğum tek şey bu."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diyorum eşit bir şekilde. "Halfeather'ın düşmanları da var. Mesela kardeşi Dirk'ün yıllardır malikânede gözü var. Belki de onunla bir anlaşma yaparız."

"Scythe'ın önsezileri asla yanılmaz," diyor Savage kararlılıkla. "Eğer kendimizi bir düşman zindanına kilitlememizi ve orada bilinmeyen bir süre boyunca aç ve susuz kalmamızı ve bilinmeyen tehlikelerle yüzleşmemizi söylüyorsa, o zaman yaparız."

Xander ellerini havaya kaldırıyor ama bana sonuna kadar güvendiğini biliyorum. "Peki, sizi kaçıklar. Tamam."

Yedi hafta sonra, Halfeather'ın zindanında yaralı ve aç bir şekilde oturmuş, ruhani bir yaratığın hayatlarımızın karanlığına girmesini izliyoruz.

Eter anneme tüm sorunlarımın çözümünün Halfeather'ın zindanında yattığını söyledi. Bu ilk kez yanlıştı. Çünkü Aurelia Boneweaver her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Bölüm 87

Scythe

A Olaydan neredeyse bir yıl sonra, şu anda küllerinden yeniden inşa edilmekte olan eski Halfeather Evi'ne dönüyorum. Gecenin bu saatinde, inşaat işçileri çoktan gitmişlerdi ve ben içeriye doğru.

Ben ve sürüm, . Ben ve çılgınlığım.

İskele, geniş ve karanlık iç mekâna girişimizi çerçeveliyor; burada bir zamanlar merdivenlerin kapladığı alana doğru ilerliyorum. Yanmış ahşap ve erimiş metal kaldırılmış ve yerine bir merdiven konmuş; yıllarca bir ejderhaya tırmanıp inmek beni esneklettiği için hızla aşağı iniyorum.

Burası zifiri karanlık, köpekbalığı gözlerim bile bu gece yarısı karanlığını yarmaya yetmiyor. Arka cebimden feneri çıkarıp yakıyorum ve odaya doğru çeviriyorum.

İnşaatçılar enkazı ve külü süpürüp atmış olsalar da, ölülerin ve yanıkların keskin kokusu hâlâ burnumda tütüyor. Hücrelerin obsidyen parmaklıkları hâlâ sağlam ama Xander bizi dışarı çıkarmak için eğip açtığı anda iki yana doğru bükülmüş.

Burada geçirdiğim süre boyunca işgal ettiğim hücrenin dışında duruyorum ve çömelip parmaklarımı taşın üzerinde gezdiriyorum.

Onunla ilk kez burada tanışmıştım. Bana eşofman hediye ettiğinde babetleri tam bu taşın üzerinde duruyordu.

Hafızamda ilk kez biri bedenimi örtmeye çalışmıştı. O zaman bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Hala bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Onun olduğumuzu bile bilmeden Savage'a çikolata ve Xander'a müzik verdi. Bana *kıyafet* verdi.

Ve bu bizi trajedi yoluna soktu.

Bir esinti dikkatimi hücreden uzaklaştırıyor. İlkel bir uyarı hissi. Önsezi.

Bir şey beni takip ediyor.

Arkamı dönüyorum ve takipçime sesleniyorum. Görünüyor, hayalet gibi, yarı saydam bir gri, siyah cüppeli kel kartal, taşların üzerinde süzülüyor.

Bunca zaman sonra, Charles Halfeather hâlâ eski topraklarını ziyaret ediyor.

"Bir imparatorluk kuracağımızı düşünmüştüm, biliyorsun," diye iç geçiriyor ve özlemle etrafına bakıyor. "Ben ve kız. Mace Naga'yı bile geride bırakacak bir imparatorluk."

Omzumun kırılmasını emrettiği gerçeğini unutmaya çalışıyorum. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bunu yapmasına izin vermişim ve cevabımı almıştım. Aurelia'yı doğurmaya *bu kadar* yaklaştım olduğu gerçeğini de unutmaya çalışıyorum. "Onun yerine, Mace seninle oynadı."

"Hepimizle oynadığı gibi. Seninle bile. Şimdi bile."

Ölülerin düşünceleri her zaman yardımcı olmaz.

"Yapmam gerekeni yapıyorum. Kaderimi takip ediyorum."

"Kader," diye tükürdü Halfeather. "Bizim gibi adamlar kendi kaderlerini kendileri çizer. Bana bir bakın. Vahşi Anne'nin bana hediyesi iyileştirmekti ve ben bunu inadına ters yüz ettim."

Organları iyileştirmek yerine, onları masumdan söküp almıştı. "O artık senin, sanırım?" dedi. "Mace seni görecektir ve tüm kurumunuz bunun için öldü. Bana yaptığı gibi. Sözlerime kulak verin, o yılanı hafife almayın. Ölümümünden sonra bana geldi, biliyorsun."

"Kim?"

"Mace. Ve onun kuklaları. Hayal bile edemeyeceğiniz güçleri var Köpekbalığı Kralı." Yılanlar kara büyüleriyle tanınırlar. Sanırım bu ölümlerle de iletişim kurdukları anlamına geliyordu. Ya da belki de sadece bir tanesi öyleydi. "Yüzeyin ötesine bak."

"Yoluna git, Charles Halfeather," diye talimat verdim. "Huzur içinde git." "Yüzeyin ötesine bak."

Eterde kayboluyor ve ben başımı sallayarak eski hücreme adım atıyorum. Arkamı dönüp parmaklıklardaki açıklıktan bakıyorum, sanki onun anısını yeniden yaşayabilirmişim gibi. Onun ne olduğunu, bana ve kardeşlerime ne olacağını bilmeden önce.

Sürü etrafımda sürekli bir girdap oluşturuyor. Kaynıyor, öfkeleniyor, çılgılık atıyor.

Yakında hepsi olacak. Yakında hepsi olacak.

Kendimi toparlıyorum ve dışarıya, Rufus'un beni beklediği arabaya gidiyorum.

"Gidelim," diye mırıldanarak yolcu koltuğuna geçiyorum.

Rufus beni okyanusa götürüyor, birkaç günlüğüne gittiğimde sık sık yaptığım gibi ona talimatlar içeren birden fazla zarf veriyorum.

Sadece hiçbirisi bu kez koşulların kalıcı olacağını bilmeyecek.

O gittikten sonra bir süre sessiz kumsalda duruyorum, rüzgârı yüzümde, çıplak ayaklarımın altındaki kumu hissediyorum.

Ruhumdaki bir şey yorgun hissediyor. Ruhumdaki bir şey çok yaşlı hissediyor. Bükülmüş ve kırılmış. İşler hep bu noktaya gelecekti. Her zaman bu şekilde bitecekti. Regina ya da değil. Aşk ya da değil.

Acı içinde. İstirap içinde. Kanayan bir kalp ve gözlerimdeki yaşlarla, bir elimi çiftleşme izimin üzerinde gezdiriyorum.

Eğer vahşi bir hayvanı gerçekten seviyorsan, gitmesine izin verirsin. Artık birbirimizden .

Son kez kıyafetlerimi çıkardım.

Son kez denize giriyorum ve Aurelia'nın bir daha asla yapamayacağı gibi beni kucaklamasına izin veriyorum.

Bölüm 88

Aurelia

Gecenin bir yarısı uyanıyorum, irkilerek doğruluyorum. Derin, karanlık bir önsezi hissi kemiklerimde gizleniyor.

Bir var.

Çok yanlış.

"Ne oldu?" Lyle doğrulup vücudumda yara izi olup olmadığını kontrol ederek soruyor.

Savage yataktan fırlar, sanki bir şey onun da zihnini karartıyormuş gibi etrafta dolanır.

"Bilmiyorum," diyorum alnımdaki teri silerek. Çarşafı üstümden itiyor ve ben de yataktan fırlayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Okulun arkasındaki çimenlik, gümüşü ay ışığının aydınlattığı huzurlu bir yer. "Scythe nerede demiştin?"

Savage da pencereyi kontrol etmeye gelir. Cevap vermek için ağzını açar ama sonra sertleşir.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum ve daha önce kimsenin olmadığı yerde, tek bir korkunç figür duruyor ve bize bakıyor. Boşluk kadar karanlık, kıvranan gölgeler onu tepeden tırnağa örtüyor, geriye sadece bana dikilmiş kırmızı lazer ışınları gözler kalıyor. Sigarasının kiraz kırmızısı izmaritini ağzına götürüp derin bir nefes çekerken parlıyor.

"*Sorunlu küçük Regina,*" diye fısıldıyor zihnime. "*Şimdi ne yapacak?*"

"*Buraya gel ve bunu söyle!*" Hırlıyorum.

Neyi kaçırıyorum?

Lyle elini dirseğıme koyuyor. "Regina," diyor sessizce.

Ses tonundan hemen telaşlanıp arkamı döndüm. Lyle kocaman eliyle bir mektup tutuyordu. Beyaz, ağır bir kâğıt. "Size gönderilmiş."

Terbiyemi bile umursamadan elinden kapıyorum ve yapıştırıcıyı açıp kapatıyorum. Kolayca açılıyor, yeni bir mühür.

Kalbim küt küt atarken yatağın yanındaki lambayı açtım ve kelimeleri çılgınca okudum.

Scythe'in el yazısını daha önce hiç görmemiştim ama keskin ve eğimli. Mükemmel ve sert.

Aurelia,

Seni hiç beklemiyordum.

Seni izlediğimi biliyorsun. Ve gördüklerim, senin düşmanım olduğunu düşünmekle çok büyük bir hata yaptığımı doğruluyor.

Seni arkadaşlarınla izlerken. Sabrina döndükten sonra onunla. Titus olayından sonra Minnie'yle. Sonra Savage'la, ona nasıl davrandığınızı. Nezaketle. Sadakatle. Hepsi içimdeki bir şeyi iyileştirdi.

Savage bana nasıl sevilleceğini öğretti. Ama sen... Sen bana bağlılığı öğrettin. Saplantıyı. Sana tamamen takıntılıyım.

Delirmiş olabilirim. Aklımı kaybediyor olabilirim. Ve eğer gerçekten dağılırsam, eğer gerçekten deliliğin dar uçurumundan aşağı düşersem, bu aşk yüzünden olsun. Çünkü aklım saf olmayabilir ama sana olan sevgim saf.

Sana baktığımda, gerçeklerim en şiddetli ve sevgi dolu şekilde çarpışıyor ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum Aurelia. Gerçekten bilmiyorum.

Eskiden ne istediğimi bilirdim: Vahşi Tanrıça'nın bana verdiği işi yapmak ve sonra eve dönmek.

Sonra sen geldin ve her şeyi tehdit ettin. Seni göndermek istedim. Gitmeni istedim. Ama şimdi, kalmanı istiyorum ve gitmesi gereken benim.

Ben hep seninle olacağım. Sen de benimle. Damarlarımda dolaşıyorsun. Hep öyle oldun.

Ama burada kalamam.

Karanlık üzerime çöküyor. Zihnimi bütünüyle yutmadan önce buna bir son vermeliyim. Kim olduğumu benden almadan ve beni toprakta yürüyen canavarların en kötüsünden başka bir şey olarak bırakmadan önce.

Sadece iyi olduğundan emin olmak için yeterince uzun kaldım.

Öfkelenebilirsin Aurelia. İsteddiğin kadar bağırp küfredebilirsin ama devam etmelisin. Savage için. Lyle için. Minnie için. Seçme şansı olmayanlar için.

Hayatta kalmak için bir parçanı yok etmek zorunda kaldın.

O parçanı uyandır Aurelia. Zamanı geldi.

Düşenlerin yasını tutmalıyız, ancak onlarla birlikte düşmemeye de dikkat etmeliyiz.

Belki bir sonraki hayatta.

Sonsuza dek senin,

Tırpan

Önemli bir parçam titrerken mektup elimden yere düşüyor.

Scythe kaderinin ölüm olduğuna inanıyor. En başından beri lanetlendiğine inanıyor. Asla birlikte olamayacağımıza.

Bir parçam, onun zihnine giren ve psikozunun sonucunu gören parçam fısıldıyor, *anlıyorum. Tabii ki anlıyorum.*

Ama başka bir parçam, babamın evini yakan ve annemin cenaze ateşini yakan parçam, öfke ve ihanetle kükrüyor.

Dışarıda bir kurt uluyor. Savage'ın sesini bir mil öteden tanıyabilirim. Ülkeler, dünyalar ötesinden acısını bilirim. Onun acısı akademideki diğer kurtların ulumalarına yansıyor, onlar da onu duyuyor, pencerelerini açıyor ve liderlerinin acısını yansıtıyorlar.

Ayağa kalkıp yatak odasından çıkarken ayaklarımı kendim gibi hissetmiyorum, iki yanım savaşıyor ve ben hangi sesi takip edeceğimi seçemediğim için sadece bir hayalete dönüşüyorum. Arada kalmış bir insan. Var olmayan bir kişi.

"Savage bunları onun için bulmuş," diyor Lyle.

Sesi beni köpekbalığı şeklinde gümüş bir çakmağın ve ona uygun gümüş bir sigara tabakasının görüldüğü yemek masasına çekiyor.

"Bunu aldım," diye devam ediyor Lyle. Elinde bir zarf tutuyor. Benimkinden daha büyük ve daha ağır. Açılmamış.

"Aç ." Sesim zayıf. Zar zor.

Aslanım itaat ediyor ve ben izlemiyorum, gözlerim boşluğa bakıyor.

"Burada uçak biletleri var," diyor Lyle şaşkınlıkla, bir yelpaze içinde birkaç bilet uzatarak. "Hepimiz için. Singapur'a. Şafaktan önce kalkıyorlar. Minnie ve sürüsü için bile var... ve Beak için."

Bizim de gitmemizi istemişti.

"Gaga regina'sını kaybetti. Okuldaki en güçlü kartal. Sizin için iyi bir aday olacaktır."

Her şeyi . Muhtemelen yıllardır. "Xander nerede?" diye sordum.

"Dışarıda sigara içiyor. Sanırım şüpheleniyordu ama bu gece olacağını bilmiyordu. Hiçbirimiz ." Lyle'in sesi öfkeliydi ve bir elini yeleinde gezdirdikten sonra beni doğru çekti.

İtiyorum.

"Biz tepki vermeyiz," diyorum belli belirsiz.

"Yanıt veriyoruz." "Ne?"

"Biz tepki vermeyiz. Yanıt veririz."

Savage'ın vahşi, çılgın varlığının bana doğru geri döndüğünü hissettiğimde dışarıdaki ulumaların kakofonisi kayboluyor.

"Gidip onu almalıyız!" Savage gözleri panik içinde sağa sola bakarken, "Onu almalıyız," diyor. Lyle'a doğru fırladı ve kollarından tuttu. "Çok uzaklaşmadan ve ben ona ulaşmadan hemen gitmeliyiz."

Aslanım Savage'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "O gitti, Sav. Bizim de gitmemizi istiyor." Biletleri kaldırıyor.

Savage avucunun içiyle onlara vurur ve kâğıtlar etrafa saçılır. "Siktir et, Lyle! Kimse gitmiyor. *Hiç kimse!*" Savage yanıma geldi ve omuzlarımı tutup salladı. "Gidip onu yakalayalım, Regina."

"O seçimini yaptı," diyorum belli belirsiz.

Savage'ın yüzü buruştu. "Hayır."

Başımı salladım. "İstersen gidebilirsin ama ben seninle gelmeyeceğim."

ile izin verildi, Vahşi döner ve sprintler Dışarıda Xander'ın adını haykırıyordu.

Birkaç dakika içinde bir ejderhanın rüzgarına kapılıp gitti. Yani artık binayı temelinden titreten onlar değil.

Aşağıdan bağırışlar geliyor.

"Angel," diyor Lyle, önüme geçip görüş alanımı çıplak ten ve kaslarla doldurarak.

"Bizi terk etti," diye tekrarlıyorum. "Öylece gitti." İçimde dönüyor. Dönüyor, çırpınıyor, çığlık atıyor, tırmalıyor. Anima'm kontrolü ele almayı talep ediyor. Kalbimi acıdan, beni ele geçirmek isteyen karanlıktan kurtarmak için. *Biz tepki vermeyiz, karşılık veriz.* O kuduz yola giremem. şimdi olmaz. Sözler vermişken olmaz. Hayatlar tehlikeyken olmaz.

Anneme yemin ettiğimde Scythe da oradaydı. Onun yardımını almamın benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Ve bizi terk etti.

Tıpkı ailemin beni terk ettiği gibi. Bunu yaptığında neden olduğu acıyı biliyor olmalıydı. Bilirdi amına koyayım.

"O piç kurusu," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

İçimde bir düşünce yükseliyor. Uzun zamandır inindeki bir yılan gibi zihnimin arkasında gizlenen bir şey.

Lyle

Aurelia'nın karanlık yatak odamızda ileri geri gezinirken her hareketini izliyorum. Ona ne düşündüğünü sordum, ama o sorularımı geçiştirdi ve sinirli bir şekilde hırladı.

Öfkelenip yurtları yerle bir etmesini tercih ederdim. Dişi aslana dönüşüp birini öldürmeye çalışmasını tercih ederdim.

Ancak bu soğuk hesaplama, çünkü buna başka bir şey diyemiyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti getiriyor.

Athena ve sürüsünün bir arada kalamayacak kadar çok savaştan gücü vardı. Scythe ve Marduk'un araştırması, Eko ile birlikte delirmeye başladıklarını ortaya çıkarmış ve Eko'nun gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı. Ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Ayrılık ve özlem onu zayıf ve savunmasız hale getirmişti. Mace sonunda hüsrana uğradı ve kontrolü en acımasız ve istismarcı şekilde ele geçirdi.

Bir eşinden ayrılması onu savunmasız hale getirdi. İkinci eşinin ölümü onu bir saldırıya yenik düşecek kadar zayıflattı. Benim Regina'm annesiyle aynı *değil*. Ve her ne kadar herkes bunu düşünmemeye çalışsa da Aurelia da babasının genlerini taşıyor. Bazı parçaları Mace Naga'dan gelmişti ve bu kadar sevgi dolu, empati kurabilen bir insanın ne tür bir güce sahip olabileceğini merak etmeden duramıyorum. ve benim regina'm gibi şefkatli, kullanmak için.

İçimden bir ses, timsaha dönüşen ve ailemi yok eden adamı vahşice öldüren Regina'mın bir daha asla av gibi davranmayacağını söylüyor.

* * *

Uyandığımda Aurelia artık uyuduğumuzda olduğu gibi kollarımda değildi ve çarşaflar soğuktu. Yataktan fırlayıp odayı kolağan ediyorum ve onu televizyon odasında, telefonunu kucağına koymuş halde buluyorum. Eugene onun yanında uyuyor.

Varlığımdan rahatlama akıyor. Yüzü solgun. Gözlerinin bana bakışına bakılırsa neredeyse hiç uyumamış.

"Geri döndüler." Bir an sonra, ejderha büyüklüğünde ağır bir gümbürtü tavanı sallıyor. "Scythe olmadan."

Tahmin ettiğim gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Telefonuyla oynuyor. "O seçimini yaptı, Lyle."

Savage ter ve tuz kokarak, gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde odaya giriyor. Çıplaktı, bu da bana doğrudan arama yapmak için okyanusa daldığını söylüyor. Onu televizyon odasına alıyorum ve Aurelia'nın ayaklarının dibine çöküp başını onun kucağına yaslıyor. Kurdumuz hayal kırıklığı gözyaşlarıyla savaşarak zor nefes alırken, elleri yatıştırıcı bir hareketle saçlarını tarıyor.

"Hep geri döneceğini söylediler ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim," diyor Savage, sesi kalınlaşarak. "Gerçekten yaşlandığında falan demek istediğini sanmıştım."

Aurelia hiçbir şey söylemiyor, sakın tavrı beni tamamen sarsıyor. Scythe ona aşık olduğunu söylemişti ve son birkaç aydır ondan gördüklerimden ve hissettiklerimden bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Ne yapacağız?" Savage sorar. Sesi kırıktır. İçi boş. Aurelia sessizce, "O seçimini yaptı," diye tekrarlıyor.

O sırada Savage ağlıyor, Regina'nın bacaklarına tutunurken omuzları titriyor. Regina kollarını ona doluyor ve alnından usulca öperek kederini atmasına izin veriyor.

Sonunda kendimi onun diğer tarafında otururken, Savage'ın sırtını ovarken ve sonunda ona mendil uzatırken buluyorum. Tüm bu süre boyunca Regina'mı izliyor, nefes alışını, kalbini, gücünün etrafındaki dalgalar halinde nasıl hareket gözlemliyorum.

O zaman fark ediyorum, belki biraz da rahatlayarak: dış görünüşü hiçbir şey ele vermese *de öfkeli*. Çok öfkeli.

Vücutunun geri kalanı ona yol vermek için ifadesini kapattı. Derisinin yakın çevresindeki alanda nabız gibi atıyor ve Scythe burada olsaydı ne derdi biliyorum.

"Onu izle."

Savage

"T "Çağrı çok güçlüydü," diyor Marduk. "Büyük bir canavar." Başını sallar. "Büyük bir canavar."

"Onun hakkında ölmüş gibi konuşma!" Ağlıyorum. "Yapma bunu, Marduk!"

"Özür dilerim," diyor Marduk, elini kalbinin üzerine koyarak. "Keşke benimle son konuştuğunda vedalaştığını bilseydim."

Biftek tabağımın dokunulmadan durduğu ellerimin arasında kaşlarımı çatıyorum. Aurelia üzerime bir battaniye örttü ve tabağı elime tutuşturdu, elbise denemesi için animaları ziyaret ettikten sonra döneceğini söyledi, erkeklere izin yoktu. Marduk ve Yeti'ye, "Bana ne dediğini şimdi hatırlamıyorum," diyorum. "Neden hatırlayamıyorum ki?"

Belki de önemliydi? Ama zihnimi anıyı, kelimeleri aramak için ne kadar zorlasam da hiçbir şey bulamıyorum.

"Hadi koşalım." Tabağımı bir kenara bırakıp yer değiştiriyorum. Eklemlerim tahriş olmuş gibi hissediyorum, sanki kemiklerimin arasında asit yanıyor. Çıkartmak için hareket etmem *gerekiyor*. Yeti ve Marduk yer değiştiriyor ve birlikte orman doğru ilerliyoruz.

Geri döndüğümüzde Yeti ve Marduk Minnie'ye dönüyor ve ben de duş almak için süitimize giriyorum. Oturma odasından gelen alçak sesleri duyuyorum. Lyle ve Aurelia orada özel zaman geçiriyor olmalılar. Ben geçerken kapı açılıyor ve Xander dışarı çıkıyor, gözleri önce siyah, sonra beyaz parlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Aurelia nerede?"

"Şurada." Başparmağını omzunun üzerinden salladı ve ben de onu görmek için yönümü değiştirdim.

Karanlıkta kanepede oturmuş, tırnağını kemiriyor. Kapıda durduğumu görünce kaşları birbirine çarpıyor ve burnunu çekiyor.

Gözlerimin arkası yanıyor ve ter ve kirden sıırılsıklam olmama rağmen ona doğru yürüyüp onu koltuktan kaldırıyorum. "Benimle bir duş al Regina," diyorum ve onu yanağından öpüyorum.

Onun için endişeleniyorum. Kafasında her ne oluyorsa, iyi olamaz. Ama *benim* aklımdan geçenler de iyi değil. Onunla ilgilenmeliyim. Scythe bunu isterdi ve eğer iyi bir iş çıkarmazsam kesinlikle bana kızardı. Bu yüzden Regina'mı banyoya götürüyorum ve kendi gözyaşlarımla birlikte onun gözyaşlarını da yıkıyorum.

Aurelia

T Önümüzdeki hafta bulanık bir şekilde geçiyor ve Beak'in yüzünü her gördüğümde zehirli bir şeyle noktalanıyor. Öfke içimde kaynıyor, sınıfın zeminini titretiyor. En kötüsü de, Kimse neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyor ve Minnie dışında kimseye söyleyemiyorum. Xander ve Savage sık sık bana bakıyorlar, sanki göğsümde patlamaya hazır el bombaları varmış gibi.

Bunda doğruluk payı var.

O kadar çok gerçek var ki acıtıyor.

Her gün mekanik ve bir öncekinin tekrarı. Arkadaşlarım söylediğinde yemek yiyorum; beni oraya götürdüklerinde duş alıyorum; sınıfta oturup dinliyormuş gibi yapıyorum ve biri adımı söylediğinde çeviriyorum. Savage her akşam Xander'ı denize geri götürüyor. Her şafak vakti eli boş ve tuz kokarak döndüğünde yatağa giriyor ve bana sıkıca sarılıyor. Omzunu öpüyorum ve ona yemek getiriyorum ve sadece ben emrettiğim yediğini söyleyebilirim.

Minnie bazen sınıf masasının altında elimi tutuyor ve bir öğleden sonra Yeti'yi Savage'a sarılırken yakalıyorum. Her kurdun şüphelendiği gibi Raquel de bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor ama en sevdiğim animasyon konuda sessiz kalma nezaketini gösteriyor.

İçimde bir ölü hissediyorum. Sanki Ghoul'un gölgelerinden biri içimde açılmış ve iyi olan her şeyi yutmuş gibi. Sadece karanlık

ve sessizlik kaldı. Savage'ın hâlâ dönebileceğini düşündüğünü biliyorum. Kulağının grup sohbetimizdeki o soğuk törpü için hazır olduğunu biliyorum.

Gelmeyeceğini biliyorum. Lyle ve Xander da öyle.

Scythe hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Kararını vermiştir ve istisnai bir durum onu planlarını değiştirmeye zorlamadıkça buna sadık kalacaktır. Geriye dönüp bakmak onun doğasında yok. Uçak biletleri yemek masasının üzerinde kıyamet alametleri gibi duruyordu ve bir gece yurttan yemek yerken onları aldım, hepsini küçük parçalara ayırdım ve çöpe attım.

Bu tartışma da böylece sona ermiş oldu.

* * *

Kışın soğuğunun gitmesi zaman alıyor, ancak bahar topu çok hızlı bir şekilde üzerimize geliyor. O zamana kadar Savage okuma yazma sınavını geçti, Lyle çok mutlu oldu. Sonrası için ona bir pasta getirdim ama bu pek de kutlama gibi gelmedi. Hem kurt hem de ejderha yavrularını hayvan bakıcısı Rick'e götürüp bakımlarını değerlendiriyor. İkisi de sınavı başarıyla geçiyor ve yavruları geri vermek zorunda kalıyorlar. Herkesi şaşırtan bir şekilde, Savage Toastie'yi vermeyi reddediyor ve hayvan bakıcısı Rick'i o kadar kötü tehdit ediyor ki, Lyle daha sonra ona danışmanlık yapmak zorunda kalıyor. Böylece Savage istediğini alır ve Toastie her zaman Savage'ın boynundaki çantasında kalır.

Bahar balosunun olduğu gün, midem bulanıyor. Biz animalar hep birlikte Minnie'nin odasında hazırlanıyoruz, Marduk ve Yeti'yi dışarı atıp kendi arkadaşlarımla hazırlanıyorum.

"Sabrina bir fotoğraf göndermiş," diyor Stacey. "Her zamanki gibi akşam yemeğinin fotoğrafı.

Ama bakın, ikizler ona Red Rooster almışlar."

Connor aynada elbisesinin arkasını kontrol ederken, "O sevimsiz nuggs'ları özledim," diye iç geçiriyor. "Kız arkadaşım en iyi hayatını yaşıyor. Umarım baloyu kaçırsa bile orada ihtiyacı olanı alır."

"Her türlü eğlenceyi yapıyorlar." Minnie pembe buklelerinin etrafına bir hale şeklinde parıltılı saç spreyi sıkıyor. "Scythe orayı gerçekten havalı yaptı.

- "Aynada göz göze geldik ve gözleri parlamaya başladı.

"*Sorun yok,*" diye yansıtıyorum zihnine. "*Rol yapıyorduk, hatırladın mı?*"

Bana küçük bir baş selamı veriyor ve yüzüne sahte bir sırıtma yerleştiriyor. "Bu renk sana çok yakışıyor, Lia!"

Lyle ve Savage tatlı yakalı safir mavisi elbiseyi internetten . Lyle, "Gözlerimin rengini ortaya çıkardı" dedi. Ama ne zaman okyanus rengine baksam, tek düşünebildiğim Scythe oluyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bunu görmezden gelmeye çalışarak Stacey'nin yarı yukarı, yarı aşağı stilindeki bir kıvrımı düzeltmek için uzanıyorum. Karnının bir kısmını gösteren kanarya sarısı iki parçalı elbisesi içinde muhteşem görünüyor; Connor ise uzun yırtmacın etek ucuna çapraz olarak diktiği fırfırlarla kıpkırmızı bir elbise giyiyor.

Raquel, gözlerinin rengini ortaya çıkaran metalik gri bir takım ve düğmeleri göğsünün ortasına kadar açık seksi beyaz bir gömlek seçti.

Minnie kendine özgü eflatun rengini tercih etti ve ipekten bir elbise giydi.

Birlikte mükemmeliz.

Eugene ise son birkaç haftadır bana tutkal gibi yapıştı. Savage'ın bana göz kulak olmasını isteyip istemediğini bilmiyorum ama o benim küçük gölgem oldu. Bu gece yurttan kalması gerekiyor ve pencerenin açık olduğundan emin oluyorum, böylece doğru ilerleyişimizi görebiliyor.

Keşke bu gecenin tadını çıkarabilseydim. Minnie'nin aynasının üstündeki saate bakıyorum. Minnie'nin bunu buraya ilk taşındığında canavarlarına ince bir ipucu olsun diye koyduğuna eminim ama şimdi endişeyle bakıyorum. "Gitme zamanı!"

Hepimiz aynı derecede iyi giyimli canavarların, parlak payetler ve tüyler giymiş kuşların, leopar desenli kravatlı ve kürklü kedigillerin akışını takip ederek sürü yatakhanelerinden çıkıyoruz. Kurtlar gümüş, mavi ve siyah tonlarında keskin elbiseler ve takımlar giyerken, sırtlanlar siyah dantel ve deri ile kendilerini şekillendiriyor.

Bir tür alay halinde yemek salonuna doğru ilerliyoruz, gün batımı takılarımızı ve vücut ışıltılarımızı yakalıyor ve bizi bir mücevher dizisi gibi parlatıyor. Savage, Lyle, Marduk ve Yeti yemek salonunun kenarında bizi bekliyor, onlara doğru bakan herkese kaşlarını çatıyorlar.

Görünüşe göre huysuzluğum tutuyor.

Önlerindeki kurt çetesi parçalanıyor ve dostlarım tüm ihtişamlarıyla karşıma çıkıyor.

Lyle takım elbise içinde her zaman evindeymiş görünür ama onu hiç smokin içinde görmemiştım. Altın zincir ve papyonla tamamlanmış şık siyah-beyaz takım elbise ve yelek onu modern bir Adonis gibi gösteriyor. Altın sarısı saçları sırtında mükemmel bir at kuyruğu oluşturuyor, ancak temiz görünümüne rağmen derisinin altında sinsice dolaşan kuduz canavarı herkes görebilir. Duruşunda, çene yapısında ve kehribar rengi gözlerindeki parıltıda. İçimdeki animanın kanatlarını çırpmasına neden oluyor ve bakışları benimkileri yakaladığında kızarmamaya çalışıyorum.

Savage ise siyah gömleğini ve takım pantolonunu sanki onu rahatsız ediyormuş gibi giyiyor ve kaşlarını çatmadan önce yakasını çekiştiriyor, kravatını çözüyor ve ben izlerken yere atıyor. Saçları yeni yıkanmış ve şekillendirilmiş, ama şimdiye kadar ellerini birkaç kez saçlarında gezdirdiğini biliyorum ve ela gözleri ona bakan herkese cinayet vaat ediyor. Sonunda bana geldiklerinde, canlanıyor ve kaşlarını çatıyor. Savage çıkan bir kediyi acımasızca itip kakarken, ikisi de hemen yanıma gelirken dikkatleri karşısında kirpiklerimi kırıştırmaktan kendimi alamıyorum.

Yeni bir smokin giyen Marduk dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp kalbini tutarak sonsuz aşkını ilan ederken Minnie kıkırdıyor. Tamamen kaçık ve biraz tuhaf olsa da bu adamı sevmemek elde değil. Yeti, Minnie'nin altın küpesine bir fiske vurarak ona bir yumruk atıyor ve nedense sonunda yüzü kızarıyor.

Savage beni süpürmek için kollarını kaldırdı ama Lyle onu durdurmak için elini uzattı.

"*Eğer,*" diyor Connor arkamdan yüksek sesle, "bir canavar bir etkinlikten önce regina'sını öpmek isterse ve makyajını bozmayacak kadar centilmense, onu boynundan öpebilir."

"Çok haklısın Connor," diyorum arkadaşlarımın yanına gidip başımı yana çevirmeden önce.

Lyle kendimi ona sunduğum için biraz hırlamaktan kendini alamıyor ama çiftleşme işaretimizin tam üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor. Savage dramatik bir şekilde iç çekiyor ama öne doğru eğilip dilini boynumda gezdirerek Stacey'nin yüksek sesle nefes almasını sağlıyor.

"Sen bir insan bedenindeki mükemmelsin," diye fısıldıyor Savage. "Yemekten sonra eteklerini toplayacağım ve Lyle'la birlikte seni koridorun arkasına öyle bir götüreceğiz ki kendi adını bile unutacaksın."

Connor kendi tükürüğüyle boğulur ve Raquel onu sırtına vurur.

Savage geri çekilir, gömleğinin kollarını düzeltir ve herkesin neden baktığını anlamamış gibi davranır.

Vahşi Anne bana yardım et.

Çünkü artık bana sadece dualar yardım edebilir.

Yemek salonunun kapıları nihayet açıldığında, hepimiz içeri girdiğimizde masaların geriye itildiğini ve beyaz masa örtüleri, yanan mumlar ve yer ayarlarıyla süslendiğini ve ortada bir dans alanı bırakıldığını görüyoruz. Eskiden büfemizin olduğu yerde, şimdi DJ dizüstü bilgisayarları ve hoparlörleriyle hazır bekleyen iki kurt var.

"Bu gece not alacaksınız," diye hatırlatıyor Theresa bize, koyu camgöbeği mavisli pantolon takımının içinde muhteşem görünerek. Onun sözleri, masalarımıza mümkün olan en samimi şekilde giderken bir çift sırtlanın birbirini itip kakmasını engelliyor. Minnie'nin sürüsü ve benimki kendimizi bir masada, diğer anima arkadaşlarımız ve onların bu geceki eşlerinin yanında otururken bulduk. Animus Akademisi'nde erkek/kadın oranı dörde bir olduğu için, masaların çoğunda erkekler tarafından uğruna kavga edilen tek bir anima var. Bu suçluların en iyi davranışlarını izlemek çok komik, ancak daha vahşi öğrenciler bir süredir çatal ve bıçaklarla pratik yapıyorlar. Umarım not verme işi, gecenin ilerleyen saatlerinde işler çığıından çıkmadan önce yapılır.

"*Bir daha* o bıçağı salladığını görürsem," diye tersliyor Lyle yan masamızdaki birine, "yemeği yemek yerine servis edeceksin."

Kolalı beyaz garson üniforması giymiş bir dizi mutsuz öğrenci, ellerinde dolu tabaklarla yan kapıdan çıkarken Minnie heyecanla, "Ah, doğru ya," diyor.

Bazı öğrenciler onlarla alay eder ve Theresa ile diğer öğretmenler bu öğrencileri panolarına not eder.

Yine yakasını kaşıyan Savage'a ",," diye hatırlatıyorum. "Kötü almak istemezsin. The Jewel değil. Barın üzerine uzanarak içemezsin."

Savage çenesini elinin üzerine koyarak, "Sıkıcı," diye mırıldanıyor.

Müzik açıldığında bunun klasik müzik olduğunu fark etmeden önce balkabağı çorbası ve rosto yiyoruz.

"Oh poo," diye homurdanıyor Savage. Lyle ayağa kalkıp bana elini uzatıyor, tıpkı Marduk'un ayağa kalkıp Minnie'ye elini uzatması gibi.

Lyle'in büyük, sıcak elini gergin bir şekilde tutarken yutkunuyorum ve o da beni dans pistine götürüyor. Minnie bana sıkıntılı bir bakış atıyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor.

İkimiz en son Scythe'in kulübünde dans pistine çıkmıştık. Köpekbalığı benimle dans etmişti. Terk edilmesini ta o zamanlar mı planlamıştı? Benimle dans etmeyi bir daha asla böyle bir şansı olmayacağını bildiği için mi seçmişti?

"Angel." Lyle beni dürtmek zorunda kaldı çünkü dikkatim çok dağınıktı.

Tekrar saate baktım. "Özür dilerim."

"Sorun yok," diyor sessizce, başparmağı kürek kemiğimi okşuyor. "Adımlarını hatırlıyor musun?"

Neyse ki Theresa son birkaç aydır bize prova yaptırıyor ve dört adımlık basit bir vals benim aslan liderliğimde yeterince kolay. Yine de dans boyunca gözlerim ayaklarımdan ayrılmıyor.

"İlerleyin Bay Pardalia," diye seslendi Savage. "Medeni canavara yol açın."

Lyle elimi öpüp diğer öğretmenlere ve danışmanlara doğru ilerlemeden önce kurduma ters ters bakıyor. Savage elini kıkımın yarığına yerleştiriyor ve beni bir tango dansçısı gibi vücuduna çekiyor. Kıkırdamadan ve elimi tutup beni üç kez döndürdükten sonra tekrar kendisine yaklaştırmadan önce bir süre pelvisten pelvise dans ediyoruz. Başımı arkaya atıyorum ve heyecandan nefes nefese gülüyorum.

"Bebeğim, neden daha önce hiç dans etmedik?" Bana sırtıyor, yakışıklı yüzünde haftalardır ilk kez gerçek bir gülümseme beliriyor. "Sen..."

"Neye bakayım?" Tekrar bir ritim bularak söylüyorum.

Bizi odanın içinde fena olmayan bir valsle dolaştırırken kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Hayatı sevdiğin gibi. Bizimle birlikte. Benimle."

Boğazım acının saldırısına karşı ona göz kırpıyorum. Elimi dayadığım kaslı omzunu sıkıyor ve gözyaşlarına boğulmak istediğimi gizlemeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Seninle birlikte olmayı seviyorum Savage."

Yüzümü inceliyor. "Bazen öyle hissettirmiyor."

Yüzündeki ıstırapla kalbim ikiye bölünüyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Hepimizin ne kadar acı çektiğini biliyorsun." Hâlâ ne kadar acı çekmemiz gerektiğini.

Savage ciddiyle bana bakıyor. "Hayatımın geri kalanını telafi etmeye çalışarak geçireceğimi bilmeni istiyorum-" Yutkunuyor. "İçin-"

"Biliyorum," diyorum, bizi dans pistinin kenarında durduruyor, parmak uçlarımda yükseliyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "Beni çok mutlu ediyorsun. Ben... Ben daha önce böyle bir aşkın gerçek olduğunu bilmiyordum."

Savage'ın gözleri parlıyor ve yüzünü boynuma gömüp beni kendine yakın tutuyor. Benim görüşüm bulanıklaşıyor. Bunu onun zihnine söylemek zorundayım çünkü DJ'in üzerindeki saati gördüm ve sesim beni ele verecek. "*Seni zamanın sonuna kadar seveceğim, Vahşi Fengari.*"

"*Vahşi Boneweaver,*" diye yanıtlıyor. "*Sürü adını istiyorum. Ben seninim.*"

"Neden onu ağlattın, kurt?" Lyle yanıma gelirken sesi öfkeliydi ve iri gövdesiyle bize bakan insanların görüşünü engelliyordu.

"Bu onun suçu değil," diyorum çabucak, kolları boynumda sabit duran ve yüzü hâlâ boynuma gömülü Savage'ı rahatlatmaya çalışarak. Bir elimi Lyle'in sert yüzüne koymak için dönüyorum. "Benim güzel aslanım."

"Hayır, güzel olan benim," diye yakınıyor Savage, sonunda Lyle'a bakıyor, ama yüzü tamamen lekeli. "Kötü olan o."

"Hayır, deli olan sensin," diyor Lyle kabaca, "Ben..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor.

Başparmağımla yeni tıraş olmuş yanağını okşuyorum. "Sen benimsin," diyorum kararlılıkla. "Ve her zaman benim olacaksın." Lyle sanki orada önemli bir şey bulacakmış gibi gözlerini arıyor ve ben tekrar saate bakıyorum, midem . "Ama bu acı," diyorum, karnıma dokunarak.

Göğüs. "Asla geçmeyecek. Ta ki anneme verdiğim sözü yerine getirene kadar."

"Biliyorum," diyor Savage.

Keskin kulaklarım beklenen sesleri alıyor. Dışarıda birden fazla araba kapısı çarparak kapanıyor. Gücümü iki arkadaşımın etrafına sararken kusacağımı düşünüyorum.

"Bu yüzden," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim. Umarım beni affedebilirsin."

Tüm duyuları alarma geçerken Lyle'ın bakışları keskinleşir. "Ne için?"

Telepatik kanatlarla Mercan Denizi'ne bir mesaj gönderiyorum. Bir intikam mesajı.

Regina'dan eşine.

Salonun kapıları çarparak açılır ve en az on silahlı yılan, hepsi taktik kıyafetler giymiş, otomatik silahlarını doğrultmuş halde içeri koşar.

İşte o zaman kaos başlıyor.

Scythe

Soğuk resifte süzülürken, bir sürüsünün geçip daha sıcak sulara doğru ilerleyişini izliyorum.

İlkel bir kükreme eterde dolaşıyordu, dişi ve tümüyle öfkeli. Aslında bunu çok daha önceden bekliyordum. Geçtiğimiz birkaç haftanın radyo sessizliği neredeyse dayanılmaz olmuştu. Duyguları hakkında bir izlenim bile edinememiştim.

Regina'mın kükremesinin ardından, bir gong kadar net, her zaman duymayı arzuladığım bir sesle, keskin ve talepkâr bir okşayıyla omurgamı tırmalayan kelimeler geliyor.

Soğuk kanlılığımı buza çeviriyor.

"Sen gittin. Ben de gidiyorum. Ama anneme bir söz verdim. Cesedinin üzerine yemin ettim ve bu yemini tutmaya niyetliyim. Bunu bitirmenin tek bir yolu var. Bazen istediğini elde etmek için tehlikeye atılmak zorunda kalırsın. Her şey düşmanın inine girip onu içeriden çökerttiğin için başladı. Ve şimdi, benim yapmam gereken de bu. Hoşça kal Scythe."

Hayır.

Hayır, , hayır, .

Bu şekilde değil. Her şeyi titizlikle planlamışken olmaz. Hepsine bir çıkış yolu vermişken olmaz.

Tüm gücümü arkama alarak kuyruğumu kıyıya doğru savurmaya başladım bile. Donmuş kanım çözülüyor, tehlikeli bir erimiş öfkeye dönüşüyor.

Beni cezalandırıyor.

Ve ben onun hesaplamalarını tamamen hafife almıştım.

Gücümü kuyruğuma aktarıyorum, okyanusta bir torpido gibi ilerliyorum, su neredeyse soğuk ve hızımdan dolayı tenimi yakıyor.

İnsan elleri ve ayaklarıyla kuma vuruyorum, tökezliyorum, sonra üzerinde koşuyorum, bir haftadan uzun süredir ilk kez hava emerken ciğerlerim yanıyor. Kardeşlerimin zihinlerini çiftleşme izim cehennem ateşi gibi yanıyor.

"Savage, Xander, Lyle, oluyor? Aurelia nerede? Regina'm nerede?"

Cevap alamadım.

Nefes nefese, ayaklarımı daha hızlı çalıştırarak kumlu yokuştan ana yola doğru ilerliyorum. Akademiye geri dönmeliyim. Xander'a ihtiyacım var. İhtiyacım var-

Ancak sahil kenarındaki karanlık yolda yalnız değilim. En az on minibüs ve SUV yolumu kesiyor ve önlerinde hepsi siyah giyinmiş figürler duruyor. Hepsi de tabanca ve arbalet karışımı silahlar taşıyor.

Yılan, kaplan ve sırtlan kokusu havayı doyuruyor. Kaç kişi getirdiler? Otuz mu? Kırk mı?

Burada olacağımı
biliyorlardı. Beni
beklediler.

Siyahlar içinde devasa bir figür grubun arasından sıyrılıyor. "Bir yere mi gidiyorsunuz, köpekbalığı lordu?" Cain Clawson soruyor.

"Çekil yolumdan," diye törpüledim.

Sırıttıyor. "Hayır'a ne dersin?" Yüzü tüm mizahını kaybediyor ve ölümcül bir şeye dönüşüyor. "Çocuklarıma yaptıklarının bedelini ödeme zamanın geldi."

Ckapt'ca 7T

Lyle

M Kollarım yanımda kilitlenip beni görünmez bir güçle bağlarken animus kan için çığlık atıyor. Uzuvarım taşa mühürlendi. Düşmanlar okuluma sızıp öğrencilerimi korku içinde bağirttikça hareket edemiyorum. Dehşet kokusu burun deliklerimi doyuruyor.

Düşmanlar vardır içinde *benim* okulum. I
zorlanma karşı benim Tahviller,
kafamdaki basınç yükseliyor-

"Hayır, *Lyle*," diye emrediyor Regina'm zihnimde. Anında gevşiyorum.

"*Bana direnme. Burada kal. Müdahale etmeyin.*"

"Neden?" Ona bakarak çığlık atıyorum, beni sakinleştiren kişiye. Kalbimin atmasını sağlayan kişiye. "Neden?"

OnunCevap o Kederli, onu güzel gözler doldurma ile
Gözyaşları.

"Çünkü bir söz verdim."

Aurelia

T Babamın muhafızlarının yılanları salona akın ediyor ve Minnie adımı haykırıyor. Onun paniği kalbimi sıkıştırırken, hızla gelen saldırıların etrafına bir koruma kalkanı yerleştiriyorum.

Hayatımda hiç babamın adamlarını Minnie'den koruyacağımı düşünmemiştim. Hayatımı bu canavarların kurşunlarından kurtardıktan sonra olmaz. Her şeyden sonra değil. Minik, yuvarlak yüzünde sadece şaşkınlık ve korku vardı ve bu ifade salondaki her yüze yansyordu.

Xander her zaman haklıydı. Ben bir yılan olarak yetiştirildim ve bu gece bunu gösteriyordum. Ben arkadaşlarına ihanet eden, işbirlikçi, çıkarıcı, zalim bir canavarım. Arkadaşlarına.

Ama bir yemin etmiştim.

Marduk ve Yeti, Minnie'yi bana ulaşmaya çalışırken geri çekiyorlar.

"Onu güvende tut. Hepsini buradan çıkar," diye kaplana projeksiyon yapıyorum. Marduk, zeki aklı bunu kaşları çatıldı, bana başını salladı ve onu, Connor'ı, Stacey'i ve diğerlerini dışarı çıkarmak için aç yaptı.

Lyle ve Savage korumalarını şiddetle ama çıkaramıyorlar. Onlara bakmak için dönmeyeceğim. Yüzlerindeki ihaneti ve acıyı görmeyeceğim. Öfke. Tanrılar, güçlüler ama kraliyetlerine karşı.

Herkes dans pistinden ve benden uzağa itildiğinde, silahlar onlara doğrultulduğunda, yılan generallerden biri içeri dalıyor. Bir metre boyunda, iskelet maskeli ve

Gölgeleri gövdesinin etrafında dolaşan Ghoul, bu salonun gördüğü en tehlikeli yaratıklardan biridir.

Ama solgun tenli Damien Agnis'in ellerini birbirine sürterek ve gözlerini heyecanla etrafta gezdirerek onun ardından içeri girmesine hazırlıklı değilim. Her zamanki beyaz takım elbisesini giymiş ve gözlüklerini takmış ama ateş gibi saçları bugün sönük. İyileştirme gücüm bana Anka kuşu lordunun iyi olmadığını söylüyor.

"O orada!" Damien beni göstererek gereksiz yere bağıyor. "Bu Aurelia Boneweaver."

"Onu görüyorum," Ghoul. "Onu öne getirin."

Ben saf değilim. Beşinci dostum benim tarafımda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ve şu anda, ona ihtiyacım yok. Bir silahın ucu omurgamı dürtüyor ve isteksizce bir adım öne çıkıyorum. Tüm gözler üzerime çevriliyor ve Raquel'in köşeden bana sertçe bakan metalik gri gözlerini yakalıyorum. Lanet ediyorum. Marduk ona zamanında ulaşamamış olmalı.

"Hiçbir şey yapma," diye uyarıyorum kurt arkadaşımı.

"Oh, Aurelia. Scythe çok kızacak," diye cevap veriyorlar.

"Umarım öyledir."

Raquel'in yüz hatlarında ani bir dehşet ifadesi belirir.

Ghoul'un maskesinin ardındaki yüzünü görememek ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırıyor ama Damien'in yüzü solgun ve terli, sanki anlaşılmaz bir şekilde heyecanlanmış gibi.

Bu işe karışacağını bilmeliydim.

Arkadaşlarım telepatik kalkanlarıma çılgınca dokunuyorlar ama şimdi içeri girmelerine izin veremem. Çok yaklaştım.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" Ghoul'un derin sesi bana değil, arkamdaki birine doğru uzanıyor.

Damarlarımda bir parça rahatlama hissederek arkamı döndüğümde Xander'ın takım elbisesinin altını düzelterek bana doğru yürüdüğünü görüyorum, altın cep zinciri koridorun ışıkları altında parlıyor.

Şimdi izleyicilerin oluşturduğu çemberin ortasında duruyoruz ve ejderhanın yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şey. Her zamanki zorlukla bastırılmış erimiş öfkesi... soğudu. Yüzünün duygudan yoksun olmasıyla neredeyse Scythe'a benziyor. Tamamen ve

tamamen boş. Ve normalde parlayan beyaz gözleri... Onları hiç bu kadar sert siyah tonunda görmemiştim. Kenarlarında bir şey titriyor. Gri bir nokta.

Hayret ve dehşet karışımı bir duyguyla bakarken, ürkütücü derecede benzer bir anı hatırlıyorum. Titus ve Minnie, tıpkı bunun gibi bir seyircinin ortasında.

Xander ne dediğini sadece benim duyabileceğim şekilde eğiliyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor. "Var olduğun için senden nefret ediyorum. Nefes aldığın için senden nefret ediyorum. Beni şey için senden nefret ediyorum."

O kadar hızlı bir hareket yapıyor ki acıyı zar zor fark ediyorum.

Kıpkırmızı özgürce damlıyor. Ön koluma bakıyorum, derimdeki derin bir çizik kanarken sessizliğe gömülüyorum.

Etrafımdaki her şey kararmış gibi görünüyor.

Xander doğrulur ve yüksek sesle, "Seni eşim olarak resmen reddediyorum," der.

Varlığım hareketsiz hale geldi. İçimdeki saf ve önemli bir şey ikiye bölünürken zaman ve mekânda donup kaldım. Hafızamı onunla televizyon odasında konuştuğum ve Savage'ın bizi neredeyse yakaladığı geceye geri götürüyorum.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Ölmemi tercih edeceğini biliyorum. Şimdi sana bu fırsatı veriyorum."

Gözlerini bana dikti, parlayan gözbebekleri yarıklara dönüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, eğer gitmemi istiyorsan, işte sana fırsat. Kendimi babama teslim edeceğim. Ghoul kabul etti ama burada işleri kolaylaştıracak bir canavara ihtiyacımız var."

O anda gözleri karardı, renksizlik kan basıncımın fırlamasına neden oldu. "Ne dediğini bile bilmiyorsun."

"Ama ben biliyorum." Sesim buza dönüşmüştü ve ona ne kadar ciddi gösterdim. "Her zaman istediğin şeyi elde . Ben de öyle. Yapacak mısın?"

O kararmış gözler tekrar titredi ve önce şöyle dedi. "Öyleyse o."

Şimdi, Animus yemek salonunun eski avizesinin altında, etrafım dostlarım ve arkadaşlarımla çevriliyken, Xander bana doğru eğildi ve acımasızca, "Senin kendi planların vardı, *benim de kendi* planlarım." dedi.

Sanki suyun altındaymışım gibi, başım yavaşça yukarı bakıp yüzünü görüyor. Boynunu. Ve çiftleşme işaretimizin olduğu yer şimdi tamamen ve tamamen çıplak.

Scythe

C Ain Clawson önümde gururla duruyor, aurası şiddetli siyah ve kırmızıyla dolup taşıyor.

"Beni Regina'mdan uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?" Sonra gülüyorum. Yukarıdaki yıldızların sonsuzluğuna daha önce hiç gülmediğim gibi. Kulağa çılgınca gelmesi umurumda değil. Deli *olmam* umurumda değil.

Cain sessiz bir emir verir ve yaylar gerilir, geri çekilirken teller gıcırdar.

Tam oklar atılırken dalıyorum, gücümü ön safların ayaklarını yerden kesen bir dalga halinde savuruyorum. Ziftin üzerinde kıvranıyorlar, kan kusuyorlar, boğulurken çıkardıkları ıslak sesler havayı en güzel şarkı gibi dolduruyor.

Ayaklarımın yumuşakça yuvarlanırken, daha fazlasını duymak için can atıyorum. Bir senfoni istiyorum.

Kedigiller kırılan okçuların yerine geçmek için ilerlerken bağrıışmalar oluyor ve birden fazla canavar telekinezi gücünü üzerimde denerken sürekli bir çekilme hissediyorum.

Benim gücüm onları silip süpürüyor ve onların gücü dalgadaki yosun gibi yuvarlanıp gidiyor.

Gücümü odaklayarak bir sonraki kedigil ve sırtlan dalgasının üzerine salıyorum, ama şimdi daha güçlü canavarlar öne çıktı ve güçleri beni çekiyor... ve alıcı buluyor.

Bana doğru ilerlerken onlara kükrüyorum, en az yirmi ellerini uzatmışlar.

Dizlerimi çökmeye zorluyorlar. Ağır bir şekilde kemiklerimin üzerine düşüyorum, gövdem düz duruyor.

Cain ağır siyah sakalının altından bana bakarak alay ediyor. "Çok uzun zamandır kendini yanılmaz sanıyorsun. Sen ve senin türün." Kenara çekiliyor ve obsidyenle bağlanmış, sırık gibi, solgun bir figür öne doğru itiliyor. Gümüş saçları sokak lambasının altında parlıyor ve iki buz mavisi göz karşıt yönlerde bakıyor.

"Bay Kharkorous!" Hammer bağırır. "Beni öldürmek istediklerini söylüyorlar!" Sütü sıvıyla kaplanmış bir bıçak Hammer'ın boğazına doğru yönelir. Sıyrığı hisseder ve çığlık atar. "Eve gitmek istiyorum!"

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ama telekinezi beni sıkı tutuyor. Etrafımda bir hayalet beliriyor, hortlak gibi, çukur gözlü ve sivri dişli. Onu bir başkası takip ediyor, sonra bir başkası. Düşmanlarımdan arasından geçerek omuz omuza diziliyorlar. Ağızları açılarak iğnemsî dişleri ortaya çıkıyor ve benimkini taklit eden bir ses tonuyla gülüyorlar.

"Onların yeri bir akıl hastanesi," diye tersliyor Cain, "ya da yerin altı. Onu oklarla doldurun."

Bu harika şakaya yine güldüm çünkü Xander, Mace'in büyük ateşli silah stokunu yok etmişti. Artık eski taktiklere başvurmak zorundaydılar.

Arbalet mi?

Gülüştüm kendi kulaklarımda yankılanıyor.

Deli ya da değil, Regina'mı istiyorum. O benim tüm arzularımın nesnesi.

Takıntımdan.

Ama bir acı gövdemi delip geçiyor, tam da sert karın kaslarımdan. Uzun ve ince bir ok sapı derimden dışarı çıkarken, okun ucu tamamen kaybolurken, inançsızlık beynimi bulandırıyor. Karnımda bir yanma hissediyorum.

Önce sağ tarafımda, sonra sol tarafımda ağrılar oluşuyor. Beni tutan bağları çekiştiriyorum, boynumdaki damarlar şişkinleşiyor, tenimde ter patlıyor. Vücuduma daha fazla ok saplandıkça karnım, yanlarım ve göğsüm yanıyor.

Kükrüyorum, beni sıkıca tutan güçlere karşı zorlanıyorum, çekiyorum ve çekiyorum. Ayağım arkamda hareket ediyor ve tek bir süpürme hareketiyle onu önüme dikiyorum.

"Nasıl hâlâ ayakta?" diye biri. "Daha fazla ok!" Cain emrediyor. "Bay Kharkorous!" Hammer haykırır.

Göğsümde ağırlar oluşuyor. Şimdi bir iğne yastığına benziyorum. O yanma her kalp atışında vücuduma çarpıyor.

Bir hayalet gruptan ayrılıyor ve ileriye doğru yürüyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bu yeni gelişmeyi merak ediyorum.

Ama mavi parlıyor. Tanıdık bir zarafetle yürüyor, gümüş rengi saçları çıplak vücudunun etrafında uçuşuyor.

Hayalet değil. Bir hayalet.

"Oğlum," diye hışırıyor annem, sesi ölüm halinde bile sert. "Anne," diye boğuluyorum.

"Yol bu değil," diyor, gözleri öfkeli bir şekilde etrafımda iğrenç şarkılarını söyleyen hayaletleri işaret ederken. "Al onu. Senin olsun."

Merkezimde bir şey dürtüyor. Altın rengi ve mavi gözlü bir şey şımarıkça dikkat istiyor.

Başımı sallıyorum. "Onun içimde yaşamasını istiyorum. Onu yakınımnda hissetmek istiyorum." Yakın ama ayrı.

Gülümsüyor. "Unuttun mu? O senin için yaratıldı."

o parlayan damlalara, regina'mın bana bahsettiği, kalbimin ıssız bir köşesinde sakladığım güce uzanıyor ve onu iki psişik elimle kavıyorum.

Regina'mın sesi kafamın içinde yankılanıyor. *"Karanlığa karşı sen ve ben, köpekbalığı adam."*

Parlayan damla genişliyor. İçimi bir fırtına gibi vahşi, saf Boneweaver gücüyle dolduruyor.

İçimdeki o ilkel köpekbalığı kendi yeminini ediyor. *"Tüm sonsuzluk boyunca seninle karanlıkta yürüyeceğim. Ve bundan sonraki her sonsuzluk için."*

Güç çekirdeğimden fışkırıyor, her kan damarımdan, her ve toplardamardan akıyor, kalbimin odacıklarını dolduruyor, zehri temizliyor. Zaferle kükrüyorum, diğer ayağımı önüme dikiyorum ve bir kez tam boyuma yükseliyorum. Yüzüm sıcaktan kızarıyor ve nefes alışlarımdan ve gözlerimdeki sıcaklıktan anlıyorum ki

parlayan bir altına dönüştü. Dişlerim tamamen keskin ve ölümcül silahlara dönüştü.

Deniz Sarayının Kralının kim olduğunu unutmuşlar mıydı? Denize kimin ses verdiğini unutmuşlar mıydı?

Regina'mın Leydi Aurelia Boneweaver olduğunu unuttular mı?

Benden bir tsunami gibi bir güç dalgası yükseliyor ve bölgeyi sular altında bırakıyor, her canavarı peşinden sürüklüyor, kalplerini kavırıyor ve onları donmuş, gözleri dehşetten çıldırmış hale getiriyor.

Hammer zincirleri şangırdarak yere yuvarlanıyor. Kudurmuş bir hayvan gibi kendini çözüyor ve ayağa kalkıyor, sonra yanımdan geçip suya doğru koşuyor.

Korku ve dehşetin kokusu havayı dolduruyor ve o zaman fark ediyorum ki

O.

Hayaletlerim. Hayaletlerim. Geri çekildiler. Sesleri Susturuldu. Zihnim...

Özgür.

Sesleri ve görüntüleri tam olarak yok olmadı, ama bir barajın binlerce galon suyun devasa ağırlığını tutması gibi geri çekildiler. Kaşlarımı çatarak iç güçlerime bakıyorum.

Boneweaver büyüsünün katmanlarını arıyorum ve tıpkı zamanlar Aurelia'nın yedi büyü katmanını sıyırdığım gibi, onun gücünün katmanlarını gözden geçiriyorum. Kartal, kurt, aslan, köpekbalığı, timsah, anka kuşu; onun canavarlarının bir fısıltısı içimde yatıyor, ama orada, değerli bir güçle parıldayan, sadece ona ait bir şey var. Sadece Aurelia'ya ait.

İçimde uzanıyor, beni psikozdan koruyan ışıltılı, göksel bir su tabakası.

Su değil, *Boneweaver gözyaşları*.

Çünkü gözyaşları, tıpkı denizin güçle yüklü olduğu gibi, duygularla dolu tuzlu sudan başka nedir ki?

Bir tahta şakırtısı bana okların dışarı itildiğini ve vücudumdan düştüğünü söylüyor, artık işe yaramaz.

Cain kükrüyor, kurtuluyor. Dış dünyama geri döndüğümde devasa kaplanın bana doğru geldiğini görüyorum.

Ama gece gökyüzündeki bir şey ikimizin de dikkatini dağıtıyor ve onu durduruyor.

Ateşli ve kırmızı, muazzam bir hızla ilerliyor. Bir kuyruklu yıldız gibi, ama çok alçaktan uçuyor.

Dünya titriyor.

Celeste bir kıvılcım ve kor yağmuru içinde yere çarparken kolumu başımın üzerine kaldırıyorum. İnsan formuna dönüşüyor ve elini bana uzatıyor. "Benimle gel. *Şimdi*."

"Memnuniyetle leydim."

Anka kuşu formuna geri dönüyor ve pençelerini bana doğru açarak üzerimde süzülüyor. Tam zamanında ellerimi kaldırıyorum ve o da pençeleriyle ellerimi kavrayıp beni zahmetsizce havaya kaldırıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve saniyeler içinde şehrin üzerinde sürüklenmeye başlıyorum, Cain arkamızdan öfkeyle bağırıyor.

Sadece bir anka kuşunun yapabileceği bir hızla hızlanmadan önce bana verdiği tek uyarı "*Kendini hazırla,*" oluyor. Ses duvarını aşıp bizi eyaletin bir ucundan diğerine savururken kulak zarım patlıyor.

Ckapt'ca 7W

Aurelia

T gardiyanlar eldivenli ellerini pazularıma dolayarak beni Savage ve Lyle'in yüzüne doğru çeviriyorlar.

"Küçük arkadaşlarınıza veda edin." Ghoul'un derin sesi erkek kibrinin sesidir. "Çocuklar, regina'nıza veda edin."

Güçlü kalkanıma rağmen Savage ağzını açıyor ve kükrüyor.

Tutuşumdan kurtulup vücudu bir adım geri çekiliyorum ama beklediğim şekilde değil. İnsan vücudu aynı kalırken ağzı vahşi dişlerle dolu bir ağız şeklinde uzuyor ve kafası bir kurda dönüşürken tüm yüzünde gece yarısı siyahı kürkler filizleniyor. Kolları uzuyor ve elleri de kurt formuna dönüşerek uzun, keskin pençeler çıkarıyor.

Vardiyası aniden orada durur.

Sevgili Ana Tanrıça. Yarı değişmiş.

Ağzından uhrevi bir hırıltı çıkıyor ve korumalarımın parça parça kurtulmaya devam ediyor.

Sanki ilham gelmiş gibi, Lyle kendi kontrolünü bırakmayı seçer ve göz bebekleri gözlerini yutar. Göğsünden bir aslan kükremesi kopar.

Çılgın yılanlar silahlarını onlara doğrultur. "Hayır!"

Çığlık atıyorum. "Onlara zarar vermeyin! Yapma-"

"Yeter!" Xander'ın derin ve sinirli sesi gürültüyü bir balta gibi yarıyor.

"Dışarı çıkın," diye emrediyor Ghoul.

Arkadaşımdan uzaklaştırılıp gecenin karanlığında çıkarılırken, arkadaşlarımdan isimlerini haykırıyorum, içimde yeni bir korku ve belirsizlik doğuyor.

Ne yaptım ben?

Scythe

Karanlık manzara Animus Akademisi'nin ışıklarıyla bölündüğünde sadece dakikalar geçmiş gibi geliyor.

"*Scythe!*" Savage zihnime doğru kükrüyor, yakınımda fark ediyor. "*Onu aldılar! Regina'mızı aldılar!*"

Korku içime işliyor, daha önce yaşadığım her şeyden daha keskin ve zehirli. Celeste aşağı inerken bileklerimdeki ağrıyı zar zor fark ediyorum.

Süpersonik hızını yavaşlatıyor ama yine de akademiye kalbimi çarptıracak kadar hızlı yaklaşıyoruz.

Celeste keskin bir açıyla eğilip beni uyarıda bulunmadan ön bahçeye düşürdüğünde kaosun, koşuşturan öğrencilerin ve onları toplamaya çalışan muhafızların görüntüsünü . Sarsıcı bir *gürültüyle* yere düşüyorum, darbeyi hafifletmek için yuvarlanıyorum ve yemekhaneye doğru koşmadan önce ayağa fırlıyorum, araziye tanıyorum, rüzgârın kokusunu alıyorum.

Burada olan tüm düşmanlar yakın zamanda gittiler.

Kendi muhafızlarım adımı haykırıyor ve yavaşladığımı görmeyince arkamdan koşuyorlar.

"Aurelia!" Gecenin içinde kükrüyorum. Yemek salonuna girerken kardeşlerimin isimlerini söylüyorum. Salonda öğrenci yok, sadece muhafızlarım ve duvarın yanında donmuş halde duran kurt ve aslanım var.

Hemen tüylerim diken diken oldu. Savage yarı yarıya yer değiştirmiş - bir insan vücudunda bir kurt kafası ve üst uzuvları var ve tavana doğru uluyor, vücudunun geri kalanı hareketsiz.

Hareketsizlikleri beni alarma geçirdi.

Ernie ve Bernie Savage'ı sakinleştirmeye çalışıyor. Bu sırada Lyle dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü solgun, vücudu terden sıırılsıklam olmuş ve görünmez bağlarla tutulmuş gibi görünmektedir.

Ama Lyle bana acı dolu bir ifade takınırken ve Savage adımı seslenirken fark ettim.

"Onlardan uzak dur," diye emrediyorum.

Ayı kardeşler hemen kenara çekildi ve ben Savage'ı omuzlarından tuttum. "Konuş kardeşim. Ne oldu? Nerede o?"

Ama Aurelia'nın kendi büyüü onları sağlam tutuyor. Onları bağlıyor. Öfke içimde biriken bir dalga gibi kabarıyor ve parmağımı havada iki kez keserek kardeşlerimi telekinetik bağlarından kurtarıyorum.

" gitmeliyiz," diyorum salondaki hareketliliği hızla değerlendirerek. Marduk köşede belirdi ve bana doğru koşmaya ; hiç şüphesiz önce Regina'sının güvenliğini sağlamıştı.

"Kalmamızı istedi," diyor Lyle, ayağa kalkıp kravatını çıkarırken. "Emretti!"

"*Siktir et!*" Savage'ın sesi zihnimizin içinde dışarı fırlamadan önce muhafızların bağırıp dağılmasına neden oluyor.

"Ben arabayı almaya gidiyorum," diyor Lyle ve onu takip ediyor.

Koridordan gelen bir koku köpekbaliğının çırpınmasına neden olurken Marduk yanımda adım atmaya başlıyor.

Ghoul.

"Kendi isteğiyle gitti Scythe," diyor Marduk, gözleri adrenaline parlayarak. "Bunu o planladı. O, Xander ve basilisk."

Yemek salonundan çıkıp geceye döndüğümüzde, efsanevi bir güç havada davul gibi gümbürdüyor. Donup kaldım ve Marduk'u durdurmak için bir kolumu uzattım. Önümde Savage ve Lyle da donup kaldı.

"Sessiz olun!" Lyle kükrer.

Etrafımızdaki muhafızlar bunu hissediyor ve çimenlikteki herkes olduğu duruyor. Herkesin tüyleri diken diken oldu. Herkes tetikte.

Bize ana yoldan, yılan kamyonlarının gideceği yönden geliyor.

Erimiş güçten oluşan bir vınlama, üzerimizdeki havada durur.

Ruhani alevlerin cızırtısı. Çırpınan kırmızı alevlerden oluşan kelimeler önümüzde havada canlanıyor.

TAKİP ETMEYİN

PEŞİMDEN GELMEYİN,

BENİ KURTARMAYIN

Ardından kemiklerime, ruhuma saldıran yankılı bir gümbürtü geliyor. Bir regina'nın emrinin çivili gongu.

Savage yarı keder, yarı öfke dolu vahşi bir ses çıkarır. Lyle dizlerinin üzerine düşer.

Yılan Kral'a o kadar takılmıştık ki onu tamamen hafife almıştık. Benim kurnaz yılan prensesim.

"Bana psikopat dediler," diye törpüledim, kelimeler benden değil, tamamen farklı birinden geliyormuş gibi geliyordu. Öncekinden çok daha kötü biri. "Bana deli dediler. Ama henüz hiçbir şey görmediler." Regina'mızın gücü derimin altında usulca parlarken içimdeki Büyük Beyaz .

Bu Aurelia'nın gitmemin intikamı.

Regina'm benimle kanlı ve ölümcül bir oyun oynayabileceğini sanıyor. Pekala, lanet bir oyun oynayacağım.

Aurelia

A Gümbürdeyen minibüsün zemininde ellerim ve ayak bileklerim bağlı, ağzım tıkalı bir şekilde yan yatarken, kalbim küt küt atarken ve yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanırken, kaderimin beni yönlendirdiğini fark ettim

Başından beri buradaydı.

Tüm yetişkinlik hayatımı bundan kaçarak geçirmiştım. Ve tüm umutsuz çabalarım rağmen, iyi hazırlanmış planlarım beni tam da bu kabuslar diyarına götürdü. Ya tam bir deli kadını ya da bir dahi. Şu anda, birincisi gibi hissediyorum.

Kafamın içinde suçluluk ve utanç dolu alaycı bir ses fısıldıyor, *"Bunun işe yarayacağını sana düşündüren ne? Yılan kralı esir olarak bir üreme masasına indirebileceğini sana düşündüren nedir?"*

"İnanç," diye cevap verdim. Sonra daha güçlü bir şekilde, *"Ve öfke."*

Xander

M Konvoyumuz saatler sonra durduğunda içiniz üşüyor. Drakos Hummer'dan inip atalarımın yemyeşil arazisine adım atıyorum. Efendim, büyük merdivenlerin üzerinde ve iki nöbetçi ejderha heykelinin arasında, kara gözlerinde beklenti dolu bir parıltıyla beni bekliyor.

Ghoul, Serpent Spawn'ın bulunduğu kamyonundan iniyor ve ben onun kibirli bakışlarını görmezden geliyorum. Biz arkadaş değiliz. Neredeyse müttefikiz.

Siyah taş merdivenlerden yukarı çıkarken ejderhamı dürtüyorum ama cevap vermiyor.

Babamla göz göze geliyorum. Kendi sesim uzak ama güçlü geliyor. Çünkü öyleyim. Eskisinden daha güçlüyüm. Eskisinden daha acımasızım. "Benden istediğin şeyi yaptım. Ruhumu ikiye böldüm. Artık ondan özgürüm."

Boynuma ağır bir şey dolandı. Aşağıya baktığımda som altın zincirin ve aile armasının göğsümdeki hak ettiği yere geri döndüğünü görüyorum. Babamın kolu omuzlarıma dolanıyor ve bu tür bir dokunuşun anısıyla içimde bir şeyler sarsılıyor. "Aferin oğlum ve varisim. Evine hoş geldin."

[Hikaye İşkence Gören Canavarlar'da devam ediyor.](#)

About the Author

Ektaa P. Bali Fiji'de doğdu ve hayatının büyük bir bölümünü Avustralya'nın Melbourne kentinde geçirdi.

Gerçek tutkusunun peşinden gitmeden önce, orta sınıf bir fantezi serisinin başlangıcı olan ilk romanını 2020'de yayınladı: Genç ve Yeni Yetişkin Fantezisi.

Her Vicious Beasts, yazarın Chrysalis-evreninde geçen dördüncü serisi ve *Her Rabid Beasts* de serinin ikinci kitabı.

Şu anda Brisbane, Avustralya'da yaşamaktadır.

Also by E.P. Bali

Yeni Yetişkin Fantastik Romantik

Lotus ve Şimşek Destanının Şarkısı:

#1. *Savaşçı Ebe* 2.
Savaşçı Rahibe 3.
Savaşçı Kraliçe

#1. *Okçu Prenses* 2.
Okçu Cadı 3. *Okçu*
Kraliçe

Her Vicious Beasts

#0.5 *Başlangıç* #1 *Her*
Feral Beasts #2 *Her*
Rabid Beasts #3 *Her*
Psycho Beasts

#4 *İşkence Gören*
Canavarları #5 *Korkunç*
Canavarları

Üst YA Karanlık Fantezi

Gezginler:

#1. *Krizalit Anahtarı* 2.
Gücün Cazibesi
#3 *Karanlığın Kanatları*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

